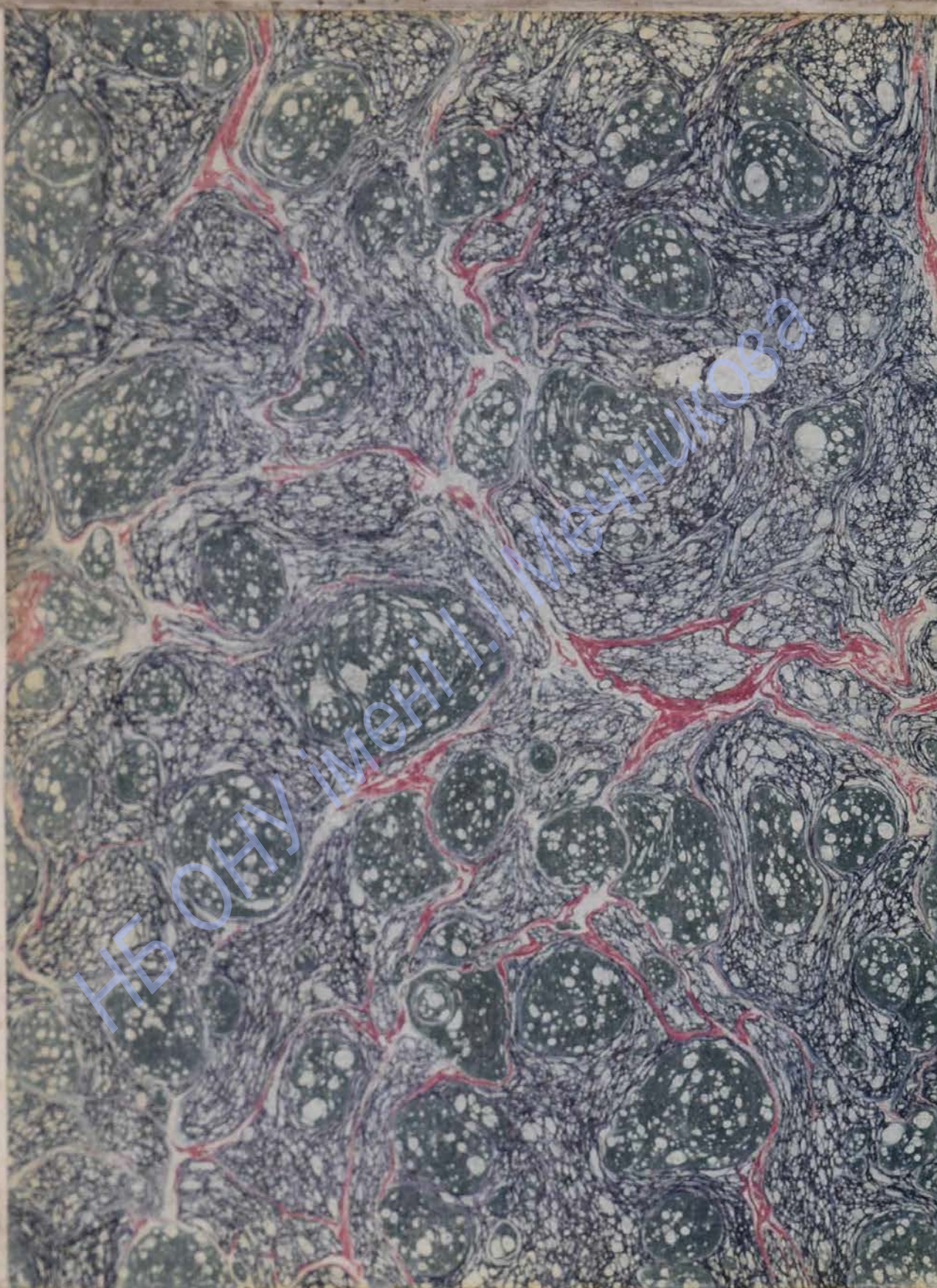

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені П. Мечникова

ИЗДАТЕЛЬСТВО ИМЕНИ МЕНДЕЛЬЕВА

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

N.H.

Περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων λέξεων.

AMMONIUS

De adfinium vocabulorum Differentia.

ACCEDUNT

OPUSCULA NONDUM EDITA,

ERANIUS PHILO *de Differentia Significationis.*

LESBONAX *de Figuris Grammaticis.*

INCERTI SCRIPTORES *de Soloecismo & Barbarismo.*

LEXICON *de Spiritibus Dictionum, ex operibus TRYPHONIS, CHOEROBOSCI, THEODORITI, etc. selectum.*

Ammonium, ope MS. Primae Editionis Aldinae,
& aliunde, emaculavit & notis illustravit,

Reliqua ex Codd. MSS. **BIBLIOTHECAE**

LUGDUNO-BATAVAE

nunc primum vulgavit

LUDOVICUS CASPARUS VALCKENAER.

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud **JOHANNEM LUZAC.**

clō 15 cc xxxix.

1739.

НБ ОНУ імені І.І. Мечникова

Наукова бібліотека
Одеського національного
університету
імені І.І. Мечникова

R

ILLUSTRISSIMIS
ACADEMIAE
LUGDUNO-BATAVAE
CURATORIBUS,

D. JOANNI HENRICO
COMITI WASSENARIO,

DOMINO WASSENARIAE, OPDAMI, HENSBROE-
KAE, SPIERDYKI, ZUIDWYKI, KERNHEMI, LA-
GAE, ETC. ETC. ETC. EQUITI ORDINIS JOHANNI-
TICI. EQUESTRIS HOLLANDIAE ORDINIS MEM-
BRO SPLENDIDISSIMO. EJUSDEMQUE PROVIN-
CIAE NOMINE CELSIS AC PRAEPOTENTIBUS
BELGII FOEDERATI ORDINIBUS ADSCRIPTO.
ETC. ETC. ETC.

D. AËTIO VANDER DUSSEN,
BRUNONIS F. J. C.

CIVITATIS DELPHENSIS SENATORI VIRO CON-
SULARI SOCIETATIS INDIARUM ORIENTA-
LIUM MODERATORI. ETC. ETC. ETC.

D. JOANNI VAN DE POLL, J. C.

CIVITATIS AMSTELAEDAMENSIS CUM
MAXIME CONSULI ETC. ETC. ETC.

EORUMQUE COLLEGIS,
AMPLISSIMIS, GRAVISSIMIS,
CIVITATIS
LUGDUNO-BATAVAE
CONSULIBUS,

D. PETRO GYS, J. C.
ETC. ETC. ETC.

D. GERHARDO AEMILIO
VAN HOOGEVEEN, J. C.
ETC. ETC. ETC.

D. DIDERICO DE RAET, J. C.
ETC. ETC. ETC.

D. PETRO VAN HOOGMADÉ,
ETC. ETC. ETC.

NEC NON

VIRO SPECTATISSIMO,
D. DAVIDI VAN ROYEN,
REIPUBLICAE LUGDUNENSI A SECRETIS, ET
ILLUSTRI CURATORUM CONSULUMQUE
COLLEGIO AB ACTIS.

DEDICATIO.

Prosteaquam bonarum artium culturam per aliquot annos in Academia Patria fueram profequutus, in Batavam, quam Vos, VIRI ILLUSTRISSIMI, cum maxime moderamini florentissimam, ante biennium deveni, eo tantum proposito, ut Praesentem colerem & observarem, cujus Absentis admirator esse a Praeceptoribus meis didiceram, & in celebri Magni Viri Alberti Schultensi schola nobilem viam sectarer, & pulcra Eruditorum hominum consensione probatam, qua, cum ad reliquas scientias feliciter, tum ad Sacrae Scripturae intellectum rite atque decenter penetrari posset.

Id autem Literarum genus, quocum paulo familiarius consueveram, cupidinem animo iniecit non illiberalem, veteres membranas contrectandi, quarum ingens copia, necdum etiam pro meritis vulgo cognita, in Lugdunensi Bibliotheca recondita custoditur.

DEDICATIO.

Metus, quem rei desiderium incusserat, Vestra Auctoritate omnis fuit ademptus, & verecunde roganti Thesaurus librarius mox totus patuit. Itaque ego sitim, qua flagrabam incredibili, levare laboravi; occasionem, liberali manu oblatam, laetus occupavi, & brevi elapsuram oppressi. Nihil habui, quod me a dulci librorum Vestrorum contubernio avocare adeo potuerit.

E multis ut unum nominem, quo nihil olim erat divinius, Homeri scriptum Codicem, egregio Excellentis hominis, Porphyrii, commentario illustratum, sedula manu versavisse juvat. Ad hujus bonitatem quoties me convertito, mirari subit, ne unum extitisse, qui praestantissimum laborem, araneoso situ squalidum, edaci temporis eripere studuerit.

Hujus, & aliorum operum, quae necdum sunt in lucem emissa, usurpandorum, Vos mihi fuistis Auctores, VIRI PERILLUSTRES, tanti adeoque beneficii, quo, mea opinione, majus illi obtingere non potest, qui ad quantulamcunque eruditionis partem acquirendam viam adfectat.

Vestram erga me voluntatem, sanequam prolixam, saepenumero mecum reputans, quo gratum animum testificarer, nihil reperiebam, praeter eam viam, qua Principibus Viris nosmet commendare solemus. Majora quidem mente agitavi, uti consuevimus fere, primulum literarum limen ingressi; postea Ammoni-

DEDICATIO.

nium idoneum credidi, in quo tenues ingenii vires periclitarer. Res sic fatis ex voto cecidit.

Itaque Ammonium Vobis, VIRI NOBILISSIMI, venerabundus dico atque dedico, cui si quid hujus opera accesserit ornamentum, id omne Batava Bibliotheca suppeditavit, atque adeo Vestrum est. Grammaticus is quidem est, sed prae ceteris eruditus, cujus exiguus labor plurima recondit, quae homines, in Veterum scriptis quantumvis exercitati, penitus ignorarent, si non Ammonius, fastidiosae librorum ignaviae subductus, ad nostra usque tempora permanisset. Is tandem est Ammonius, quem aeterna Vestrae Academiae lumina, Scaliger & Salmasius, sua laude non indignum censuerint. Et qua parte illis fuit, Vobis item erit acceptissimus. Quotus enim quisque ex Vobis est, VIRI ILLUSTRISSIMI, cui non sit exploratum, Romanarum legum originem Athenis esse repetendam; quique non id omne gratus excipiat, quicquid ad laceras Romani Juris reliquias componendas & illustrandas olim fuit ex Attici fori consuetudine comportatum, & hodie ab iis adferri solet, qui in Vestra Sacra castra pedem intulerunt. Inter eos, qui ad hanc rem conducunt, primum sibi locum vindicat Ammonius, vel eam ob rationem dignus, qui in Honorificam clientelam suscipiatur, & sub Illustrium Nominum splendore in vulgus prodeat.

Quos

DEDICATIO.

Quos propter materiae adfinitatem Ammonio comites adjunxi, Eranius Philo, Lesbonax, & reliqui, nunquam in lucem editi, ubi ad Vos redeunt, pristinum sibi locum recuperant.

Plura & meliora, Vestra Liberalitate concessa, seposui, aliquando proferenda, si Optimum Maximum Numen coeptis meis faverit, & per Parentis indulgentiam ingenio obsequi porro licuerit.

Interea parvus labor Vobis gratus sit, & si qui postea, Aliorum & meo exemplo moniti, Leidensium Codicum usum desiderent, ita, obsecro, cogitatote, GENEROSI VIRTUTIS ET ERUDITIONIS CUSTODES, has opes tum demum celebrari, quum, Vestra Auctoritate in aperta luce positae, studiosorum hominum commodis inserviant. Id unum submisse peto,

ILLUSTRISSIMORUM NOMINUM VESTRORUM

Dabam Lugduni Batav.
III Idus Octobris.
c1o 1o cc xxxix.

Cultor perpetuus

L. C. VALCKENAER.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

LUD. CASP. VALCKENAER.

Ammonii, qui ornator in publicum prodit, libellus, indigno loco, neque ullo suo merito pene abjectus, in hunc usque diem delituerat.

Accidit inopinanti, quum adversaria Isaäci Vossii versabam, quae Lugduni sunt Batavorum, ut varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e scripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Ammonii cognoscendi invasit me cupido. Ubi animum huc converti, protinus non vulgares libelli dotes perspicere coepi, & Praestantissimi Auctoris sortem leviter dolui, qui cum foedis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum scriptis insident, procreatrix, inconsulta correctorum temeritas, seu Veterum librariorum inscitia invexerant, deturpatus etiamnum jaceret, gravissimam quoque ab Henrico Stephano injuriam perpessus, dum alii meliuscule habebant, & finitimae materiae Scriptor, ad hujus bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam Doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera haec mea erat querela; ante hos centum & septuaginta circiter annos ad hunc modum scriptum est a Paulo Leopardo in libro X. Emendat. c. vi. *Extat de differentiis in lissimus libellus, quem quidam Ammonio tribuunt.* — Sed dolendum est eum tot in locis mendosum esse, quin etiam in multis esse illum prodigiose mendosum, adseruit

**

XI. Emendat. c. xv. Leopardi admonitio adeo quidem neminem commovit, ut operam suam publice Ammonio commodare quisquam voluerit. Doctorem hominum labores in Ammonio etiam positi, sed privatis fere usibus destinati, ad nostram memoriam non pervenerunt, nisi quod Henricus Valesius ad Harpocratonem suas in Ammonium notas uno in loco commemorat. De Ammonio edendo hoc potissimum seculo cogitaverunt Vir Celeberrimus Carolus Andreas Dukerus, & Ornatissimus Emmanuel Martinus. In hujus vita, praeter cetera Martini opera MSS. §. 174. Ammonii nostri versionem notis & commentariis illustratam recensuit Gregorius Majansius De Dukeri consilio certior factus ex Miscell. Observ. Vol. V. p. 31. postea ab aliis percipi, priorem istam cogitationem penitus abiecit Cl. Dukerum, & gravioribus curis invigilare. Itaque ego pulcrum esse existimabam, rem in medio omnium positam mihi vindicare, & in Ammonio emaculando, istius artis, quae pulcherrima judicatur, periculum facere. Non eram MSS. copia instructus, sine quorum adjumento, quae Veterum scriptis admoveatur medicina, in multis periculosa censeretur: verum tamen ea erant ad manum subsidia, quae Scriptorum Codicum vices in Ammonio emendando sustinere posse viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem sustuli; & in Ammonio plusculos menses substiti. Sub hujus anni initium eo processeram, ut opellae meae specimen typis describi curarem: descriptum ad illos misi, qui in his literis Primarii, & me benevolentia videbantur prosequuti. Hi omnes ex voto responderunt, atque, credo, ut ingenuam cupiditatem foverent adjutarentque, etiam perbenigne. Clarissimum Dukerum super hoc meo proposito verecunde compellavi. Ex iis, quae ad literas meas perhumaniter Vir Eruditissimus respondit, ea demum cum bona Ipsius venia hic deponam, quae ad hunc locum maxime pertinere queant. En itaque Cl. Dukeri verba: „ Anni sunt „ non multo minus XXX. quum cogitans me studiosis lin- „ guae

„ guae Graecae rem non ingrati facturum, si Phryni-
 „ chum, Ammonium, Erotianum, Thomam Mag. &
 „ Moschopulum uno volumine, quo mihi concludi posse-
 „ tum videbantur, ederem, unum alterumque mensem
 „ Ammonio impendi & in chartam conjeci, quae ad eum
 „ illustrandum usui futura credebam. Ad Thomam jam
 „ ante sparsim quaedam adnotaveram; ad Phrynichum
 „ autem non multa post Nunnesii diligentiam animadver-
 „ tenda superesse, & in Erotiano ac Moschopulo levi ope-
 „ ra defungendum esse arbitrabar. Sed quo minus tum
 „ hoc consilium exsequerem, alia ex aliis impedimenta, &
 „ non provisae occupationes intercesserunt. Deinde,
 „ quum, postquam Trajectum veneram, cognovissem Sal-
 „ lierium & Sevinum paratos conscriptosque in Phryni-
 „ chum & Thomam commentarios habere, quorum in-
 „ spiciendorum copiam mihi ante aliquot annos fecit Bi-
 „ bliopola Hagiensis P. de Hondt, meque vana spe pro-
 „ missae collationis Codd. MSS. Herennii Philonis, qui
 „ in Biblioth. Reg. Paris. sunt, duci viderem, totum con-
 „ silium & Ammonii, & ceterorum, quos dixi, edendo-
 „ rum abjeci. Ex his intelligis, quam me non invito —
 „ manum Ammonio admoveas, &, quod a me pro dere-
 „ licto habitum est, occupes ac Tibi vindices. Quin po-
 „ tius Te hortor, ut, quo coepisti pede, pergas, ac de omni-
 „ bus, quibus studium literarum Graecatum cordi est, uti-
 „ lissimo libello illustrando bene merearis. Specimen utra-
 „ rumque Animadversionum tuarum valde placet”, &c. &c.
 „ Sub hoc Tanto Judice facile tutus, opusculum, varia licet
 „ valetudine jactatus, tandem tamen peregi. Nunc in eum
 „ locum deveni, quo in libelli nostri Auctorem, Scopum,
 „ atque Utilitatem foret inquirendum; sed materiem co-
 „ piosam, & a me pro viribus tractandam, tum demum
 „ explicare decrevi, quando prius super hujus in Ammonio
 „ adornando opera candidum Lectorem monuero.

Ammonium recudi curavi secundum literarum seriem
dispo-

dispositum, qualem nobis tradidit Aldus Manutius, quem hac in parte reliqui Editores sunt sequuti. Par est, ut credamus, ea ratione extitisse Ammonium, in scripto, quem Aldus usurpavit, codice: neque etiam aliter hunc libellum legit Moschopulus; nam in vocum Atticarum, quam confecit, Sylloge, alibi parce Ammonium describit, ex litera autem K. plurimas Amm. observationes proposuit. Eo haec a me dicuntur, quod persuasus sum, Ammonium Lexicon conscripsisse, quod vocant *ἀττικόν*, & quas tradit, verborum differentias in certas potius classes disparasse, neque ullam habuisse ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat consuetudini; deinde, libelli naturae. Adde, quod eadem frequenter recurrant, quae manifesto recentioris curam produnt, qui lectoris, ut putabat, commoditati servire voluerit. Clarissimum denique hujus rei argumentum ex Animadversionum nostrarum II. c. x. peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita est secundum literas concinnatus Ammonius, ut binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum, nulla. Hunc ordinem non migravi. Frisicam, quam vocat, Blancardi in Harpocr. disponendo diligentiam, sanequam inutilem (& in Glossariis antiquis periculo non vacuam) satis vituperavit Vir Clariss. Jacobus Gronovius. In Thoma autem Mag. hac in parte adeo etiam se exercuit Blancardus, ut, quod expertus dico, verecundiae, quam aliorum scriptis debemus, modum adhibuerit nullum. Phrynichum, quem primus Editor literarum quoque seriei adligaverat, hac parte meliorem, scripto libro adjutus, *ἀττικόν* nobis restituit Nunnestius: eamque scribendi methodum, quoad primas vocum literas indigestam, hujusce moduli Scriptores adeo frequentaverunt, ut ne Ptolemaeus quidem, qui dicitur Ascalonita, ab ea sese abstinuerit.

Deinde Versionem Ammonio non adjeci. Ob vulnera, quae Ammonio infixerunt, nihil ego in librariorum Veteres gra-

gravius dicendum censuerim; primum quoniam Auctorum loca describere non fastidiverunt, deinde, quia errorum, quos commiserunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt, qui olim in hujuscemodi etiam libris Latine vertendis obscuram operam collocarunt. Saepius animo obversatur calidum hominis venustissimi, Mureti dictum, sed in hanc rem oppido oportunum ex Var. Lect. III. c. xv. *Convertunt, aut invertunt potius & pervertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quae naturam, ut verti possint, non habent.* Ex uno Scaligero peti potest aliquid pro talibus versionibus praesidii, nam Phrynichi versionem subinde corrigere non est aspernatus, & Nunnesium interpretem vocat doctum & accuratum. Quare Emmanuelli Martino nihil detraho, qui, pro singulari in utraque lingua peritia, unus forte par fuit Ammonio Latine interpretando, quod tamen rite fieri vix posse contendo. Martini versionem Majan-
fius, ut superius dixi, commemorat; nusquam suis in epistolis Martinus, aut, qui amici opera bene multa enumerat, Caesar Laurentius Bulipho. Quod autem praeclarum optimi Hispani ingenium in exiguae frugis versionibus & Eustathii & Ammonii conficiendis elaborare potuerit, sola sine dubio fecit librorum penuria, istic locorum maxima, ubi superstitione & sacerdotum fraudes regnum obtinent. Ego de versione Ammonii adornanda nunquam cogitavi, eam potissimum ob rationem, quam Juvenis Mauffacus protulit, & plerisque approbavit, quamque, ut levissime dicam, imprudenter ab Harpocratio-
nis versore omissam reprehendit Gronovius. Quibus absque versione ad Grammaticos aditus non patet, hos volo rogatos, ut manus suas libello nostro non admoveant. Si quis porro hic criminari velit, sive rei difficultatem (quam talium etiam versionum osoribus objectat Jo. Alb. Fabricius Biblioth. Gr. L. IV. c. xxxvi. §. 12.) a me pulcre obtectam, seu quomodocunque demum solus hac in re multum disputare, per me equidem licet, ut ingenio suo non adversetur.

Quid itaque praestiterim scire si desideres, haec habeto. Inter Editiones Ammonii, quae plurimae circumferuntur, illa suo merito censetur optima, quam Thesauri Graeci Appendici inseruit H. Stephanus, ab hac editione non discessit Bonav. Vulcanius. Stephani editionem recentavi. In notis id mihi fuit propositum, ut hujus Editionis, quam vulgata voco, mendosas lectiones detegerem & emacularem. Subsidia, quibus eum in finem usus sum, haec fuerunt. Primum Doctorum conjecturae; Deinde collatio MS. & variarum Editionum; Tandem Grammatici, qui Ammonii notas descripserunt. Sine adminiculis etiam fuit conjectandum.

Inter Virorum doctorum conjecturas, quarum offendes in notis memoriam, cum bonitate sua, tum Auctoris nomine, elucent Scaligeranae. Eas debes exemplo Thesauri Vulcanii, quod ex Vossiana Bibliotheca in Batavam delatum nobis inserviit. Non quidem Scaligeri verum If. Voss. nomen is liber praefert, e quo Scaligeri notas deprompsi. Literarum tractum Scaligero proprium probe calleo; itaque emendationes ab hujus manu profectas agnovi; ad Scaligerum proinde eas referre penitus non dubitavi. Vulcanii castigationes editas suis locis fere memoravi, integras notas adjicere commodum non erat. Aliorum autem, qui sparsim suis in operibus, occasione invitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitas habuerim, universas huc retuli. Verum hac in parte sine dubio pernitium deficit.

Deinde ex Variis in Amm. lectionibus, quas e MS. ad-versariis inseruerat If. Vossius, suis etiam emendationibus interpositis, multum profeci. Etiam leviores, & nulli forte usui futuras, omnes produxi. Utinam molestum laborem peregisset Vir Clarissimus! qui ad vocem *Ἐπιτελεία* ab incepto destitit.

Prima Ammonii Editio ab Aldo procurata pro meritis satis a me laudari non potest. Ab hac editione postea ope-

rarum negligentia, & mala correctorum sedulitate, in plurimis fuit recessum: id enim scriptorum Codd. auctoritate factum non fuisse, clarissimum in modum mihi adparuit. Post Aldum nunquam ad scriptum librum Ammonius a quorum Editorum fuit collatus. Stephanus, cujus nos hic editionem sequimur, unus omnium Editorum ab Aldina recessit quam longissime. Is Homeri & Aliorum Scriptorum loca, quae minus plene adferri videbantur, suo periculo ex editis supplevit & correxit, malo instituto, sed satis tum vulgato. Ne tamen ob leve peccatum debita laude careret Stephanus, Veterum Editionum lectionem in notis advocavi. Per Vett. Edd. non omnes intelligo, quae Stephani Editione sunt anteriores, sed Venetas tantum, quarum prima, Dictionario Graeco-Lat. & Cyrilli opellae subjecta, Aldi opera prodiit anno 1497. Altera, anno 1524. cum Phrynicho, Thom. M. & Moschop. junctis Aldi & Andreae Asulanis operis. Hanc Editionem, ubi a prima dissidet, Secundam voco: interim non ignoro, habita temporis ratione, secundam Venetam praecessisse Lexici Graeco-Lat. atque adeo Ammonii Editionem Parisinam anni 1521. quam Fabricius memorat, & quam vidi, eleganti typorum forma nitidam Valentini Curionis, Basileae anno 1522. vulgatam. Ego Primae Editionis atque adeo Secundae etiam Venetae rationem habui, hinc scripturae varietates sedulus exhibui. Plures quidem Editiones contuli, e quibus ubi insigniores scripturae differentias adnotavi, singulas nominatim discerno. Sunt autem hae: Basileensis Valentini Curionis anni 1525. quam mihi suppeditavit Cl. Jo. Alberti. Parisinae, ann. 1530. & 1552. quarum illa operarum vitiis inquinatissima, haec multo melior, (quam fere expressit Stephanus) Lexico Gr. Lat. subjacet a Jacobo Tusano locupletato. Omnium Editionum, (si primam excipias) ante Stephanum optima, fuit a Joanne Frellonio Lugduni anno 1553. vulgata, quam nimis fero, ubi ad literam I jam erat perventum, mihi comparavi. In hac editione non pauca legebantur
emen-

emendate, quae in reliquis omnibus vitiose; nisi quod Basileënsis anni 1554. ab hac latum unguem vix discedat. Ita autem in Frelloniana editione multa erant emaculata, ut non difficulter adpareret, viri esse haud indocti conjecturas. Utrum harum Auctor Frellonius sit, an alius, latet.

Post Aldinam Editionem Principem, insignem operam in Ammonio emendando praestitit Thomas Mag. hunc descripsisse Ammonium, plus semel monuit ad Pollucem Cl. Hemsterhuisius, & ad Poll. VIII. 38. n. 54. *plura*, inquit, *sunt apud Ammonium ex quibus Thomam, apud Thomam ex quibus Ammonium emendes: qui utrumque conferre non dedignabitur, mutuum sibi in vices opem praestare reperiet.* Thomae Mag. successit Ptolemaeus Afcalonita, e cujus Schedis, quas e Gudiana Biblioth. acceperat, non pauca Bibliothecae Graecae inseruit Cl. Fabricius L. IV. c. xxxiiii. §. 5. eo consilio, ut hinc Ammonio aliquando medela fieret. Optimo viro morem gessi. Praeter Thomam, & Ptolemaeum, varias Ammonii observationes descripserunt Eranius noster Philo, & Cyrillus in Lexico inedito inprimis bono, (eius usurpandi copia mihi fuit ex Bibliotheca Leidensi.) Praeterea ad Homerum longe frequentissime Eustathius, parcius Moschopulus, & Phavorinus Camers. Dubito, si ad hanc classem referre debeam Etymologum. Ex Thoma M. Ammoniana non pauca derivavit Scholiastes Luciani. His omnibus antiquior Schol. Aristophanis uno in loco, postea nobis usui futuro, disertam Ammonii mentionem iniecit.

Plus nimio forte verbosus eam alicui cogitationem inieci, nunc tandem Ammonium, serio castigatum, & omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum suum inducit. Quae MS. aut Prima Editio meliora suppeditabant, ea in textum, (quem vocamus) recepi, & vulgatae lectionis, quam in notis propono, loco posui. Eadem etiam cedere debuit Virorum Doctorum conjecturis, si verae videbantur, sive illae ad Am-

Ammonii verba pertinerent, seu ad Veterum fragmenta Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentlei emendationes in Ammonium introducerem. Haec tantum sunt, e quibus melior fieri poterit Noster. Meas, quas dico, emendationes, quas conjectandi calor & aliorum Grammaticorum collatio subministrarunt, etiamsi veras, Ammonio non restitui. Formidolosam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, ut nulla etiam sit animi mei ingenio magis contraria. Verum pravae quorundam consuetudini nunc quidem obsecundandum credidi, & in hanc partem peccare adolescentior malui.

Plurima remanserunt in Ammonio etiamnum Eruditionis manus indiga, talia quinimo, quae mendosa esse ne suspicatus fuerim; idque nuper admodum egregio documento didici ex Emendationibus Henrici Valesii, quo pulcherrimo incremento Criticam nostram supellectilem ditare voluit, qui Majorum Suorum famam digne tuetur, Petrus Burmannus Fr. F.

Praeter conjecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, & aliorum Grammaticorum cum nostro consensum, nihil est, quod in notis mihi proposuerim. Ad severam cotem universa Grammatici placita exigere neque volui neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos sibi sumserit, quo in Luciani Soloecista verfatius est Jo. Georg. Graevius V. C. nae is literis operam navaret commodam & utilem.

Quando itaque in notis brevis esse volui, & nihilo fecius lectionis qualiscunque specimen edere, conscribere coepi Animadversiones; si quis eas Digressiones vocare mavelit, sive Dissertationes, equidem recte est. In his Ammonii loca selegi, quae emacularem, & copiosius etiam illustrarem. Aliorum errores caute & modeste detego. Non pauca ex MSS. Codicibus Bibliothecae Lugduno-Batavae inedita produco. Emendationes proferendi, quas in aliis Scriptoribus detexisse mihi videbar, occasionem, oblatam occupa-

vi, saepe etiam quaesivi. Id alii item fecerunt. Vereor autem, ne interdum in rebus protritit nimius fuerim. Errores sine dubio multos commisi, & in locis Veterum sollicitandis forte maximos. Nonnullas conjecturas, quae primo scribendi inpetu adblandiebantur, repetita meditatio rejecit & reprobavit. Eas revocare tanti non videbatur. Qui alios reprehenderim, ut vicissim corrigar, aequo animo, uti par est, feram. Censurae candidae & eruditae semper videbuntur amabiles; reliquas, etiamsi ab illis proficiantur, qui quorundam opinione censentur nobiles, despiciere didici. In iis, quae ab aliis forte ante nos fuerunt occupata, nolo quisquam cogitet, quod me sit indignum.

Nunc de iis opusculis, quae Ammonio subjeci, quam potero brevissime dicam. Typis ea, quod sciam, antea nondum erant descripta. Ad priora notulas etiam congeffi. Hinc peti velim, unde Eranii Philonis Excerpta, & Lesbonactis libellum hauserim; quorum illa exigui momenti, & unam ob rationem non indigna quae Ammonio accederent. Multo melior Lesbonax, qui eruditulus talia tradit, quorum antea vel nulla vel saltem perexigua habebatur cognitio. Edere illum voluit Leo Allatius, monente Fabricio, *Biblioth. Graecae L. IV. c. xxx. §. 14. & L. V. c. vii. p. 45. & 46.* Salmasius, qui eundem, quem nos tractavimus, libellum usurpavit, *De Hellenist. p. 148. Tractatum*, inquit, *ipsum Lesbonactis aliquando fortasse in lucem edet Eruditissimus & praestantissimus Isaacius Vossius, summo viro dignissimus filius, qui ex Florentina Bibliotheca descriptum nuper ad me eum submitit.* Quod ad initium Eranii a me positum est, a Parisino Codice descriptum Lesbonactem, etiamnum vero videtur similis.

Lesbonactem excipiunt capita de Soloecismo & Barbarismo. quae in Adversariis etiam If. Vossii legebantur, ex Praestanti Codice a Vossio descripta. Is liber (namque id praetermitti non potest) continebat Dionysii Thracis artem Grammaticam & in eam commentarios sive Scholia Diomedis, Stephani, Porphyrii, & incerti scriptoris librum, qui defi-

definitionibus fere Grammaticis constabat. Subjiciam nunc, quod his capitibus adscripsit If. Vossius. „Capita de Soloe-
 „cismo & Barbarismo, quae in MS. dehinc” (id est incerti
 „auctoris operi subjecta) „sequebantur an ejusdem an vero
 „alius sint auctoris adfirmare non possum. Ut ut sit, sunt
 „utilissima: Quamvis Homerum & alios aliquoties Barba-
 „risini & Soloecisimi perperam accuset.” Non injuria itaque
 mireris, priorum capitum auctorem, quamvis dubitanter,
 Diomedem vocari a Vossio ad Catull. p. 226. posteriorum
 vero, Stephanum Grammaticum Byzantium, ad Melam
 p. 201. Priora, ut in notis monui, Du Cangii indicio po-
 tius ad Herodianum referri queunt; etsi, quae hanc suspi-
 cionem movent, desint in libro Vossiano apographo, quem
 in istis capitibus, ubi materia *Ἐπιτομῆς* tractatur, unum du-
 cem habuimus, dum priora vulgamus paulo meliora ex
 binis Codd. MSS Batavis, quorum prior antiquissimus inter
 Vossianos Gr. in 4. N°. 76. post Dionysii Thracis Gram-
 maticam, & incerti auctoris tractatum de metris, haec etiam
 capita complectebatur. Alter Cod. B. idem ille est, qui
 Lexicon de spiritibus dictionum nobis suppeditavit. Sola
 autem scriptionis finitima materies me permovit, ut Les-
 bonacti haec etiam adjungerem. De utilitate cum Vossio
 idem sentio. Et ne cui forte videar eorum probare teme-
 ritatem, quos in lucem emitto, quid de hac Grammatico-
 rum agendi ratione sentiam, dicere non dubitabo. Soloec-
 isimi, quos vocant Grammatici, rariores sunt sermonis
 vengeres, potissimum in hujus illiusve Dialecti sinu recon-
 ditae; harum elegantiarum rationem istis hominibus non
 constituisse mihi quidem pulcrum videtur. Grammatici sci-
 licet, ea in arte, quam solam didicerunt non ad simplicem
 Veterum Scriptorum usum constructam & castigatam, sed
 tortuosis tricis difficilem, & vanorum hominum deliramen-
 tis inquinatam, stulte superbi, invocati sententiam dicunt,
 bonos Scriptores severe vituperare non formidant, & illa
 loquendi genera, ad quorum nativam pulcritudinem & mi-
 rifi-

rificam excellentiam humiles animi non absurgunt, Soloecismos esse, insulse clamitant. Hanc arrogantiam in luce collocavit atque egregie repressit, quem vanae Grammaticorum irae non territabant, Sextus Empiricus. Ipsi dictis nonnulla adjeci, quia haec Grammaticorum consuetudo per equidem mihi semper visa fuit ridicula, & eam ob rationem castiganda, quod his suis commentis efficiunt, ut elegantioris ingenii homines Grammaticorum studium in universum contemnant & irrideant. Hoc temere fit & inconsiderate: nam, quae scripsi, non usque eo in Grammaticorum contumeliam accipi velim. Pleraque omnis Veterum rerum cognitio Grammaticis continetur; sed, dum bona in iis laudamus, & inprimis probamus, a Soloecismis tantum Scriptores antiquos vindicamus, & ipsorum etiam commenta non ultimi ridemus.

Tandem accessit Lexicon *ἑὶ πρὸς μᾶλλον* e Cod. Voss., inter Gr. MSS. in 4. vicesimo, qui aetatem fert annorum circiter 400. a me descriptum. In variorum libellorum farragine, quae subjacet Lex. Graeco-Lat. Valentini Curionis, Basileae 1525. edito, extat etiam tractatus *ἑὶ πρὸς μᾶλλον* qui videri possit ex simili libro excerptus. Quod Cl. Fabricius inter opuscula, quae Thesauri Stephani constituunt appendicem, Biblioth. Gr. Vol. VII. p. 36. libellum *ἑὶ πρὸς μᾶλλον* recenset, error est. Sunt in nostro libello multae voces, quas Glossas vocamus; plurima, quae Graecae Linguae studiosis usui esse queant, & quae semel legisse neque Doctos poeniteat. Scripti Codicis, quem titulus ad varia exemplaria collatum & emendatum pollicetur, lectionem nitidis typis exhibere contentus, voces mendosas subinde † virgula distinxit; rationem non vidi, cur hunc etiam notis onerarem.

AD ALTERAM PRAEFATIONIS PARTEM, quae Ammonium propius spectat, perveni. Hic primum eam quaestionem pono, utrum libelli Auctor sit Ammonius, nec ne? postquam, quae huc spectent, pertracta vero, libelli argumentum in-

da-

dagabo, & de inscriptione dicam atque Auctoris proposito: Tandem libelli dotes in luce collocabo, & adversus Henrici Stephani criminationes vindicare enitar.

Ex quo Aldus Manutius libellum nostrum sub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius Auctor fuit habitus; sed non multo post super hac re a nonnullis dubitari coeptum est. Vel enim incertum auctorem esse crediderunt, vel Philoponum: utramque sententiam tetigit Henr. Stephanus in Praefat. ad Comment. de Atticae Dial. Idiomatis. Suspicionem de Philopono iniecit etiam Andreas Schottus ad Cornelii Nepotis Datamen c. VIII. Verum tandem opusculi conscripti laudem Ammonio pene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Haec sententia veritatis similitudine commendabilis Magnorum nominum auctoritate nititur. Paulus Leopardus, quod quidem ego noverim, primus, in libris Emendationum monuit, Auctorem libelli de verborum differentiis a quibusdam Herennium Philonem vocari, veluti libri I. cap. 24. IX. 19. X. 6. XIII. 14. horum opinionem satis fortiter tuetur Leopardus libri XI. capite xv. ubi ita scribit: *Bonus imprimis est auctor Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Qui hanc rem tanquam exploratam sine dubitatione posuerit, neminem novi praeter Menagium, cujus sententiam commemorant Baylius in Lexico, & Fabricius in Bibliotheca Graeca. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorruerunt, rem dubitanter positam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quae, dum haec scribo, plurima obversantur, satis pudenter proferri non posse autumo; neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quaerenda sunt. Eustathius, quem in sententiae suae patrocinium praeter Leopardum unus & item alter advocaverunt, me in dubitationis societatem pertraxerat. Sed libelli editor, & aliorum iudicio non nimium tribuens, explorandum putavi; utrum ratione niteretur nostra illa haesitatio, nec ne.

Quae super hac re cogitavi, ita coarctabo, ut nemini sim molestus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum versavisse Eustathium, & indidem plurima in commentarios ad Homerum retulisse. Verborum, quae tradit, discrimina ita plerumque proponit, ut satis indicet, ab aliis fuisse observata. his ad eam rem usus loquendi formulis: Κατὰ τὴν παλαιὴν Διαφέρειν Φασί. Φασὶν οἱ παλαιοὶ Σημειοῦν) οἱ παλαιοὶ Διαφέρουσι καὶ τοὺς παλαιοὺς. Interdum tamen eos nominat, quorum fide utitur Noster. Quae de aetatum nominibus ex Alexionis Epitome Miscellaneorum Didymi adnotavit Ammonius, sub Alexionis testimonio producit Eustathius. Apud eundem, fide Commentatoris Bacchylidae, leguntur, quae sub nomine Didymi apud nostrum. Qui verborum differentias data opera exsequuti fuerint, Philoponum ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφορῶν τονουμένων, & Herennium Philonem ἐν τῷ περὶ διαφορῶν σημασιολογῶν memorat Eustathius, & quae ex Herennio promit, eadem esse videntur cum illis quae apud Ammonium prostant; ut adeo non leve sit universum Ammonii librum ad Auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam prave iudicetur, eas observationes considerari velim, quas Herennio acceptas refert Eustathius. Illae omnino quatuor adnotantur, in quibus declaratur, quo differant Αἶνος & Παροιμία. Ἄφροδεῖν & Ὀφροδεῖν. Ἄσφοδελος & Ἄσφοδελός. Ἄσηρ & Ἄσρον. Ad primam differentiam vocum αἶνου & παροιμίας Eustathius (loca alibi indicata ut hic repetam, necesse non est) eadem habet, quae Ammonius, Archilochi, Hesiodi, & Callimachi loca, Lucilium etiam citat Tarrhaeum, universa autem se accepisse testatur ab Herennio Philone, subiungens: καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο καλεσθῆναι μὲν οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἑρηνίου Φίλωνος. Itane vero? Age fuerit Herennio vetustior Lucilii; hunc descripserit Herennius; licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non sententiam Herennianae observationis, sed ipsa Herennii verba ῥητῶς nobis tradidit Eustathius: ῥητῶς δὲ καὶ τὴν παλαιὴν εἰπεῖν, (Αἶνος ἐστὶ) λόγος μυθικός

Θεὸς ἐπιφερόμενος ἀπὸ αἰλόγων ζώων ἢ φύσιν πρὸς ἀνθρώπων παρ-
 αίνεσιν Quaero nunc, utrum ea in Ammonio legantur; an
 ad verbum cum illis convenient, quae ex Eranii Philonis
 Schedis pag. 162. vulgavimus? Secunda observatio de
 verbis Ἀρρωδεῖν & Ὀρρωδεῖν iisdem pene verbis apud Eusta-
 thium sub nomine Herennii & in Ammonii libello prostat.
 Sed ponamus, ante Ammonium extitisse hujusce moduli
 opus ab Herennio confectum; an non ea in nota innuit
 Ammonius, vetustiorum se ad eam rem declarandam ver-
 bis uti? οὕτως γὰρ, inquit, ἐξηγοῦνται τινὲς λέξιν. Quod por-
 ro ad firmandam vocum ἀσφοδελου & ἀσφοδελοῦ differen-
 tiam ambitiose Herennium Philonem ἐν τῷ περὶ διαφορῶν ση-
 μαινόμενων advocet Eustathius, uti & ad voces ἀσῆρ &
 ἄσρον, admirabile videri possit atque ridiculum. In re per-
 vulgata, & a multis ante Eustathium tradita, adeone alterius
 laudem sibi tribuere formidavit Thessalonicae Archiepisco-
 pus, ut sancte Herennium nominet? Crederemus, si ean-
 dem ubique diligentiam adhibuisset. Ita igitur statuo, Eu-
 stathium legisse eundem, quem habemus, Ammonii libel-
 lum, & simile etiam opusculum sub nomine Herennii Phi-
 lonis, non Veteris istius, Grammatici Byblii, sed Ammo-
 nio longe recentioris, qui multa Ammonio sublegerit, &
 clarum nomen suae opellae praefigere voluerit. Huic suspicio-
 ni fidem faciunt, quae Ammonio eum in finem subjecimus;
 Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, utrum hunc libel-
 lum pleniorer legerit Eustathius, an plerumque Ammonium
 non nominatum descripserit. Posterius adeo insolens in Eu-
 stathio existimari non debet, qui multos, quorum nomi-
 na celavit, ad verbum transcripsisse a nonnullis fuerit de-
 prehensus. Thomas etiam Magister non exiguam Ammo-
 nii partem in libellum suum recepit, non solum autem Am-
 monii nominatim non meminit, sed & uno in loco, ut
 ne quidquam nostro debere videretur, Pollucis testimo-
 nium usurpavit. Ex illis, quae disputata sunt, constare
 arbitror, nihil esse causae, quapropter Herennium Philo-
 nem

nem libelli nostri auctorem esse crederemus, quem Ammonio constanter tribuunt MSS. Codices, qui in Regiis Bibliothecis, Parisiis & in Anglia adservantur. Vid. Montfauconii, Viri Venerabilis, Bibliotheca Biblioth. MSS. nova, p. 632. & 685. Ex Codice Parisino decerptas esse puto, quas Vossii labore habuimus, varias lectiones. Anglicanos versaverunt Th. Galeus, & Jo. Pearsonus; illum vide ad inscriptionem Palaephathi, hunc in Vindiciis Epistol. Ignat. P. II. p. 151. quem locum indicavit Fabricius. Scriptum Ammonii librum usurpavit Casaubonus, cujus hunc fuisse indicem, Ἀμμωνίᾳ καὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων, scribit Wolfius in Casaubonianis pag. 14. In Codice Regis Galliae huic opusculo aliud καὶ ἀκυρολογίας subjungitur, post Labbaeum admonuit Fabricius; quod quin genuinum sit Ammonii opus, minime dubitabit, qui ejus notas in Ἄτελής. Βίος. Γενέθλια. &c. relegerit, & totam scribendi rationem habuerit perspectam. Is Ammonii tractatus alteram veluti hujus opusculi partem constituit. Libri argumentum ex Nonio etiam Marcello cognosci potest; nam is capiti *De differentiis verborum* illud subjecit, quo tractat *De Impropriis*, καὶ Ἀκυρολογίας.

Tandem, quod supra incoepi dicere, Antiquissimus Aristophanis Scholiasta ex nostro libello unam observationem attigit, ejusdemque auctorem vocat Ammonium, ad Ecclesiaz. v. 607. Verba Scholiastae adscribam: Μείρακα δ' ἐσταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρησθῆναι. καί ποτε Ἀμμωνίᾳ λέγοντος, Μείρακιον καὶ Μείρακα ταύτη διαφέρειν, ὅτι τὸ μὲν Μείρακιον ἐπὶ ἀρσενικοῦ τὸ δὲ Μείραξ ἐπὶ θηλυκοῦ. Quae universa omnem ita tollunt dubitationem, ut ne scrupulus amplius resideat. Per autem velim, ut in posterum praestantissimus libellus, quem idonei judices Herennio non indignum judicaverunt, Ammonio Auctori tribuatur.

Si itaque Auctor noster dicendus sit Ammonius, quod omnino statuendum censeo, Quæri potest, quis tandem sit iste Ammonius, & quo potissimum tempore floruerit.

E multis, quibus id nomen fuit commune, tres tantummodo in censum venire possunt; de duobus fuit a Doctis hominibus cogitatum, quorum alter Philosophus fuit, Grammaticus alter. Eorum sententiam, qui Ammonium Hermeae F. nostrum esse voluerint, memorat Baylius. Joannes Jonsius De Scriptor. Hist. Philos. L. III. c. xviii. eum, inquit, aliquando auctorem credidi libelli de vocum Graecarum differentia. Idem sensisse videtur elegantis vir ingenii, Emmanuel Martinus, aut, si ita mavelis, hujus vitae scriptor Majansius. Quod vero Codici MS. Anglicano Ammonii Hermeae nomen praeponat, librariis acceptum referri debet, quibus Philosophi non incelebris nomen usu frequentiori magis erat contritum. Quando itaque Jonsius idoneam rationem, qua prior ista suspicio niteretur, non protulit, (nam leve Eruditissimi viri argumentum repulit Fabricius;) in ea refutanda, nobis non erit laborandum. Ammonii Hermeae, qui in Porphyrium & Aristotelem supersunt, commentarios excutiens nihil offendi, quo vel probabilis ea sententia reddi posset. Longe verior videtur Jo. Alb. Fabricii sententia, viri inter Primos Insignis, cujus verba ex Biblioth. Graec. L. IV. c. xxvi. p. 173. subjiciam: *Ammonius Grammaticus, cujus & Helladii itidem auctorem fuisse se--- testatur Socrates Hist. Eccles. Scriptor V. 16. narratque Alexandria eos profugisse, in gravi illo tumultu qui accidit A. C. 389. ob eversa Theodosii Imp. jussu Ethnicorum templa. Extat bujus, ut suspicor, Ammonii $\omega\epsilon'$ $\delta\mu\omega\iota\omega\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\Delta\iota\phi\omega\rho\omega\nu$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\epsilon\omega\nu$ liber &c.* Quae isto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent dignissima, si non multa, & potiora, nobis agenda superessent. Quare tantum notari velim, quod Valesio, ubi de vita & scriptis Socratis disserit, fuit animadversum, Socratem admodum adolescentulum senioribus Helladio & Ammonio Grammaticae usum fuisse doctoribus Constantinopoli, quo homines antiquae religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, sese contulerant. Nihil autem adeo impedit,

***

quo-

quominus huic Ammonio Seculo IV. & sub initium Seculi quinti claro, homini a Christianis sacris alieno, libellum nostrum adscribendum crederemus. Nam quod nostro in libello citentur verba e Lucae Evangelio, eam sententiam non labefactat, uti in Animadv. I c. xx. fuit ostensum. Deinde eam nonnihil adjuvat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidisse, ex Photio docuit Mauffacus in Dissertatione Critica. Videri autem posset Hella-dii librum inusitata operis moles oppressisse, dum exiguus collegae Ammonii libellus ad nostram usque memoriam remanserit.

Quae quamvis ita se habeant, tamen rationes non celabo, etsi forte alicui leves videri possint, quae me in eam induxerunt sententiam, Ammonium nostrum non quidem eum esse, quem ante Augusti Imperium Aristarchi Scholam Alexandriae moderatum fuisse testatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui supersunt, fere antiquissimum, seculo post Natum Christum primo, seu sub initium secundi, maxime floruisse. Eam in rem bina tantummodo adferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in parvae molis libello ad partes vocat Noster. Omnium aetas, si unum & alterum excipias, cognita est, & ab iis, qui huic eruditionis parti illustrandae incubuerunt, explorata. Ante Augustum, sive sub ejus imperio, diversis in locis Grammaticae scientiae fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Aristophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaseas, Philemon Aexonenfis, Ascepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhaeus, Lyfimachides, Aristocles Rhodius & Aristonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicenus, Aristocli forte & Aristonico coaevus, cujus aetatem G. J. Vossio minus cognitam, in Tiberio Imperatore fixit Jonsius De Script. Hist. Philof. L. III. c. III. Heraclides autem Grammaticus, ab Ammonio ambiguo *ἡμετέρη* titulo ornatus, quem de industria in Grammaticorum catalogo praetermissi, alterum, ut conjicio,

cio, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum suppeditabit. Ex Heraclidis, quos Jonfius triginta cognomines recensuit, quis Ammonianus sit, in v. Σταφυλιῶν citatus, fuit quaesitum. Cl. Fabricius Biblioth. Graec. Vol. I. p. 335. & Vol. VII. p. 62. etsi istis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non est, leviter labitur, Heracliden Auctorem Profodiae, cujus frequens occurrit mentio, & Heracliden, quem Ammonius vocat ἡμέτερον, unum & eundem fuisse contendit. Recte! neque hac etiam de re ulla debet esse dubitatio. Hujus autem Heraclidae, qui scripserit περὶ καθολικῆς προσηδίας, aetatem penitus se ignorare profiteatur Meursius, in Chalcidii Timaeum p. 18. Ne nunc, quae ex Jonfio De S. H. P. L. II. c. xi. §. 4. peti possent, incertiora confectet, constat, neque id ignoravit Meursius, Heracliden ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσηδίας citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. IV. c. x. p. 326. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante seculum secundum floruisse. Quod si nunc monstravero, hunc Heracliden Ammonii mei fuisse praeceptorem, quis tandem de summa hujus antiquitate dubitet? Nimirum in V. Σταφυλιῶν ita loquitur Ammonius: Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν. Triplex hujus denominationis reddita fuit ratio. Fabricius B. G. L. IV. c. 26. p. 177. ἡμέτερον interpretatur, ex Aristarchi Schola Grammaticum. Jonfius, II. c. xi. ita ab Ammonio dictum putat, vel quod uterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magistrum habuerit. Postremam rationem solam veram esse arbitror. Nam quod Aristarcheus fuerit Heraclides, & ejusdem civitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quaero enim, num non Didymus & Trypho Alexandrini fuerint, & Aristarchi sectam publice professi? neque est quod instes, atque urgeas, Aristarcheum ἡμέτερον dici, ut ab aliis Heraclidis secernatur, nam septem Didymos dabit Suidas. Sola itaque obtinet, quam probavi, nominis ratio: pari modo Damascius Simplicii praeceptor ὁ ἡμέτερος Δαμασκιος vocari solet a Simplicio, observante Fab-

bricio, B. G. L. V. c. xxix. §. I. Vol. VIII. p. 620. & 626. Commemini, me aliquando a Summo Hemsterhuisio accipere, Heracliden Eustathio citatum Grammaticorum pene fuisse eruditissimum, ut adeo in Ammonii etiam praestantia Heraclidae discipulum non difficulter dignoscas. Neque tamen non verissimum est, Ammonium ex ista fuisse secta Grammaticum, cujus conditor censetur Aristarchus. Dum Homeri editionem Aristarcheam passim, & clarissime sequitur in v. Δαί, Zenodotum reprehendit, suae sectae homines potissimum laudat. Non tamen sectae, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, ut non multa ab Aristophane tradita probaverit, & in Lexicon suum receperit. Dixi de Auctore, nunc libelli argumentum, & si qua porro huc pertinere judicavero, proponam.

Index libelli nostri hic est, etiam in scriptis Codd. $\omega\epsilon\iota$ ὁμοίων καὶ ἀφορώρων λέξεων. quem non uno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus, & Fabricius. Utrum eadem sit in Anglicanis Codd. MSS. inscriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: *Ammonii Lexicon*, & *Ammonii liber de dictionibus*. $\omega\epsilon\iota$ λέξεων latius patet, quam ut huic opusculo apte convenire possit. Credibile, Ammonium posuisse $\omega\epsilon\iota$ ἀφορώρων λέξεων, de vocum differentia; atque ita passim citant Recentiores. Ὀμοιοι non extant in Ammonio, praeter paucula, veluti sunt, Κωφός & Ἐννέος, Περίμαξι & Ἐκμάξι, Τύραννος & Βασιλεύς. quae vocabula recentiore aevo male disparata apud antiquos Ὀμοιοι fuisse, sive promiscue usurpata, ostendit Ammonius. Propter ea tamen postea, ut puto, libello nostro titulum fecerunt: $\omega\epsilon\iota$ ὁμοίων καὶ ἀφορώρων λέξεων. Ea enim, quae dixi, Ὀμοιοι fuisse vocata, ex Speusippi opere, et si generis nonnihil diversi, constat; id enim, Ὀμοιοι inscriptum, frequenter laudat Athenaeus; a quo etiam Jubae & Sosibii Ὀμοιοιότητες non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, ut vocabulorum adfinium, quae vulgo habebantur Ὀμοιοι, differentiam declararet. Non dissimilem sibi materiam sumserat Seleucus Alexandrinus, quem $\omega\epsilon\iota$ ὁμοίων

ἐν συνανήμοις Νεφεροῦς scripsisse, ex Suida fuit observatum.

Quamprimum in ornatam Linguae patriae culturam incubuerunt Graeci, probabile admodum, vetustissimo jam tempore in ea etiam re elaborasse, ut voces discernent, quae, solo saepe accentu diversae, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philosophos pertinuisse videtur. Omnes artes atque inprimis etiam Grammaticam Philosophiae suam debere originem, alicubi hoc argumento ostendit Ammonius Hermeae, quod Grammatica circa harmoniam versatur; hanc autem Musicae propriam, Musicam Philosophiae partem esse evincit. In Musicis multi erant, qui a Nobilissimo Pythagorae nomine dicebantur. Hos inter, qui Dissertationes Dorica Dialecto conscripsit, sive Myllias is sit Crotoniata, seu alius, Auctor certe vetustissimus, in Gal. Edit. p. 725. vocabula enumerat, quae τὰν ἀρμονίαν ἀπὸ ἀξάντῃ δὴνεύσαν. Hoc loco proponere libet, quod ab Ammonio alienum est. Auctorem opusculi, quod Nobilissimus Northius Mimanti tribuendum suspicatur, Mylliam dubitanter voco, lectione MS. adductus, in quo istic loci, ubi Μίμας vulgatur, extat Μῦμας. Quod in Catalogo Biblioth. Leidensis legitur p. 400. *ambigitur an sit Tzetzae*, oppido est ridiculum. Scilicet scripto libello haec nota praefigitur: Ζητεῖται ἢ εἰ καὶ τὸ παρὸν σύγγραμμά Σεξπίων ἐστ.

E Philosophis verborum proprietatis inprimis studiosos fuisse Stoicos, quis ignorat? Itaque etiam adfinium vocabulorum discrimina monstravit Chrysippus. Vide, si placet, Stobaeum Tit. xxviii. p. 196. 197. Athenaeum VI. p. 267. B. & Schol. Theocriti ad Idyll. V. v. 5. Aristippum autem, Socratica pietate excultum, his in rebus tempus voluisse contere, mihi quidem non placet. Quid si in Schol. ad Apollon. Rhod. II. v. 77. cujus fide id a Cl. Jacobo Gronovio, quem Fabricius citavit, fuit creditum, pro Ἀεῖσιππῶ reponeremus Χρῆσιππῶ;

Praecipua tamen istius rei cura ad Grammaticos spectavit. Quando enim se ad Poëtarum tractationem conver-

terunt, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum viderentur, & ad finem differentiis indicandis elaborarent. Multa producit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum ex laboriosis Didymi in Homerum, Pindarum, & Bacchyliden commentariis; ne nunc dicam, in iis, quae nos usurpamus, Veterum scholiorum male confarcinatis reliquiis hoc in genere non pauca superesse. Quamcunque sibi materiam quis tractandam sumeret, vocabula eo spectantia curate discreteverit. Quantum ad hunc locum pertinere quisque judicaverit, Auctorum index, quem Vulcanium sequutus ad Amm. contexui, abunde subministrabit.

Qui data opera in eam partem incubuerit, ut ante Ammonii aetatem unum in libellum verborum differentias cogeret, neminem novi. Verum quidem est, antiquorum hominum, Ptolemaei Ascalonitae, Herennii Philonis, quin Aristophanis etiam Grammatici hoc in genere labores vulgo jaectari: sed, ut inde incipiam, Aristophanis tractatus *περὶ λέξεων Ἀριστοφάνους*, memoratur, quod ego cognoverim, nusquam, praeterquam a Salmasio in Observat. ad Jus Att. & Rom. c. xxvi. p. 609. Ne cui tamen videar suspiciosior, quid hac de re sentiam, premere decrevi. Rerum quas legerat, thesaurum solam memoriam habuisse Salmasium accepimus. Fallaci custodi nimium saepe confidebat Vir Maximus. Suidae sine ulla formidine me objicio, qui Ptolemaeum Ascalonitam scripsisse tradidit *περὶ Ἀριστοφάνους λέξεων*, recentioris Magistri fraude deceptus. Quae sub Ptolemaei Ascalonitae nomine vulgavit Fabricius B. G. L. IV. c. 33. §. 5. certissima praeferunt recentioris aevi vestigia. Ammonius, accuratae diligentiae studiosus, nusquam non solum istius Ptolemaei libri meminit, sed & differentias, quae istic leguntur, ex Ptolemaei Profodia Homerica enotavit. Quare de ista opella, & de Herennii sive Eranii, quas vulgamus, schedis idem censeo. Uterque Ammonium, vulgo forsitan minus cognitum, in usum puerorum descripsit, & Veterum Grammaticorum nominibus suas quisque mer-

merces commendare voluit. Redeo ad Ammonium.

Scopum Ammonii indagaturus omnibus nunc nota esse pono, quae in Praefat. ad Pollucem p. 41. docuit Celeberr. Hemsterhuifius. Qui sermonem patrium, cujus nativus color pene evanuerat, ad veterum normam retractare studebant, Grammatici fuerunt. Aristarchei, ceteris, ut videtur, magis adcurati, apud Etymologum p. 787. v. 26. dicuntur *οἱ ἀκριβεῖς γεγραμμένοι* qui Thomae M. in v. *δέξα*, audiunt, *οἱ ἀκριβοῦς γράμμοι περὶ τὰ ῥά λέξεων σημασίμια*. Hos inter Ammonius vocabulorum propriam potestatem tradidit, & differentias constituit, non omnium, sed eorum tantum, quae olim diverso significato a bonis scriptoribus accepta, ipsius aevo promiscue usurpabantur. Ne quidem Phrynichus, homo in antiquis reprehendis petulantior, quidquam reprobasse censeretur debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Nunnesium, qui *ἀδόκιμον* in Phrynicho reddiderat *inusitatum*, corrigit Scaliger, & monet, dicendum fuisse *reprobum*, *rejiculum*, nam (verba sunt Scaligeri) *nam si non erat in usu, quare reprehenderet?* In eandem fere sententiam notat Cl. Hemsterhuifius ad Luciani Ptometh. T. I. p. 223. Primum itaque Ammonius receptae consuetudini, interiorum Linguae indolem, seu Veterum Scriptorum usum, objecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum Veteres distinguit voces *ἄβηλα* & *βέηλα*, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro quae notat ad voces *ἄπελθεῖς*, & *βίεν*. In v. *γράμμα*, postquam monerat, *γράμμα* pro *σύγγραμμο* ab Antiquis fuisse positum, addit, eadem ratione vulgo, *ἐν τῇ συνθέσει*, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis fecernendis curam non probabant, Heraclidae, in v. *Στατυλὴν*, dicuntur *βοηθέντες τῇ συνθέσει*. Ammonio, in *ὑπάγειν*. *Οἱ βοηθέντες τῇ λέξει*. Deinde, ea demum vocabula selegit Ammonius, quae frequentiori usu cognita, & ab iis fuerant e Veteribus usurpata, qui, emendatam scribendi formam se-

quu-

quuti, sese ad elegantioris Atticisimi normam conformaverant. Id Thomae Magistro non latuit, ab aliis minus perspectum, nodum solvit sic satis intricatum. Denique, significationum discrimina ex mente Ammonii, quoad ejus fieri potest, late sunt accipienda, *ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ*, sive, uti loquitur noster, *ὡς ἐπὶ πλείων αἰεῖ*. Non id agit, ut sermonis usum restricte concludat, &, qui ipsius leges migrent, veluti patriae Linguae ignaros traducat. Primam & propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriae & figuratae oppositam. Qui primam consecratur, is secundum Grammaticos & Ammonium loquitur *κρείως*; qui alteram, *ἀκυρολογεῖ*, *improprie loquitur. κατὰ χροῖαν τῆ λέξεως*; &, a nativa, quam putabant, potestate deflectens, *ἀμαρτανή*, peccat, sive *ὀκνῶ ὀρθοπεῖ*, *rectam normam migrat*; ista enim omnia permutat Noster. Itaque tam grande non est flagitium, optimos Scriptores, si qui eas voces permutaverint, quas Linguae indoles sive ipsorummet alibi usus discreverant, reprehendere Ammonium. Praeterquam quod adeo sobrie ac raro hoc facit, ut sex tantum septemve simplici vice nominatim corrigat, praeter Callimachum, quem unum frequentius notat; neque adeo vacavit vitio omnibus, qui ex ista sunt officina, communi, qui Poëticam suavitatem homini Grammatico invidisse videntur. Horum proterviam venustis epigrammatibus, quae Wowerius jam tetigit De Polymath. c. xvii. §. 5, perstringunt Antiphanes & Philippus, Antholog. II. c. x.

Quae huc usque a me sunt disputata, quantumvis pro loci amplitudine levia, satis, ut opinor, ostendunt, saepe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines censuras severiores, quibus Grammaticos & Ammonium non satis considerate petunt, plerasque, si paucula ista habuissent explorata, potuissent compendifacere. Hos inter hic quidem primus locus Henrico Stephano est assignandus. Is, postquam magnam ex Ammonio percepisset ad Graecae Linguae Thesaurum conficiendum utilitatem, in Appendice,

ejus

ejus bonitatis memoriam habuit nullam, & in Praefatione ad Comment. de Att. Dial. Idiomatis, nescio hercle qua tandem intemperie agitatus, omnibus modis Ammonium vexavit, & tam contumeliose laceravit, ut, in Ammonio exemplum & incuriae & inscitiae ponendum esse, scribere non dubitaverit; atque id prae ceteris, quibus Nostrum exceperit, etiam leve videri possit. Gravissimam enimvero injuriam, quam a Stephano passus est Ammonius, adeo non patienter fero, ut gravius in ipsum dicerem, si non praeclara Ornatissimi Viri merita calamum moderarentur, meque non invitum ex lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non ostendam, & falsis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuisse quis dixerit? eos, ubi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Stephanus, ab Ammonio traditam, verborum Ἀπρωδεῖν & Ὀπρωδεῖν differentiam. In altero, quod tanquam insigne falsitatis documentum produxit Stephanus, tantum ab ipso dissideo, ut nullam Ammonii observationem meliorem esse aut doctiorem existimem. Verum perversa editionum scriptura, & analogiae minus debita cognitio, huic errori Stephanum cum aliis implicuerat, quibus nos, hac in voce feliciores, ex Aldina editione genuinam vocum Ἀνακωχή & Ἀνοκωχή scripturam reduximus; ut nunc quidem liquido constet, in interiorem Linguae indolem & veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam, sese penetravisse Ammonium. Sed ne meliores Ammonii observationes seligere velle videar, non alienum videtur, si paucis complectar, quid de universa scribendi ratione sentiam. Omnes Ammonii observationes possent in classes dispesci, quarum hae minus bonae, aliae, magis. Sed hoc labore supersedendum videtur. Ista differentias, sine exceptione veras, & certa ratione niti existimo, quas vel unus ex Antiquis Scriptoribus idoneus

*****

ob-

observaverit. Eas potissimum probo, quas adducto Veteris Auctoris testimonio confirmavit Ammonius. Eam in rem Homero frequentissime, & Menandro usus, ab Historicis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abstinuit; Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Aeschinem advocavit. Platonem excipio; nam, quas ex Platonis Protagora produxit verborum differentias, non ex animi sententia scripsit Plato, sed ex persona Prodicum, ut superbas Sophistarum ineptias omnibus deridendas exponeret, qua etiam de re dixi in Animadv. II. c. vi. Ea autem, quae Veterum Grammaticorum auctoritate diversa credidit Ammonius, si quis etiam probanda censuerit, non valide obnitatur. In omnibus, quod supra dicebam, omnino est tenendum, nullas voces discrevisse Ammonium, nisi ab hoc illove promiscue positas. Verum quidem est, quas praecipue ridet Stephanus, apud Amm. voces discerni, nulla significationis virtute finitimas, veluti sunt, *αἰδής* & *αἰδανίς*, *λεῖαν* & *λίαν*, *ἰδέαστος* & *ἰδέαστος*, *φύλον* & *φύλον*. has & ejusce moduli voces distinguendi ratio fuit nulla, si a librariis recedas. Et si autem vix quisquam sit, quin has voces diversas esse noverit, tamen Grammatici in talibus etiam discernendis cura contempnenda non est. Exempli gratia sedulo discernit Noster *φύλον* & *φύλον*. Quis tandem est, quin hanc cautelam inutilem esse judicet? Non de illis loquor, qui a literarum usu sunt remoti; horum enim judicia, fere invidiae temeritatis plena, facile contempnimus & aspernamur; sed homines dico, variarum rerum scientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuisse, sibi persuadent. Ego vero aliter censeo, & istiusce etiam observationis utilitatem agnosco satis insignem. Loca sunt ad manum, in quibus voces *φύλον* & *φύλον*, a librariis temere permutatae, huc usque remanserunt. Pindari locus est, Isthm. Od. IV. v. 46. de quo etiamnum addubito, an ad hanc classem referri debeat,

beat, in quo, quod vulgatur $\Phi\upsilon\lambda\prime\ \delta\omicron\iota\delta\acute{\alpha}\nu$, folia poetarum peperit. quum, si legamus $\Phi\upsilon\lambda\prime\ \delta\omicron\iota\delta\acute{\alpha}\nu$, ut sensus sit: *similes laudes istius aevi poetas plurimos cecinisse*, ea quidem Odae profundae particula plana videatur & expedita.

Tandem, quod Stephanus Ammonium prope indignum iudicet, quem thesauri appendicem faciat, omnium accidit molestissimum. Juvat ipsa Viri Doctissimi verba adposuisse: *Quod si quis roget, cur hunc quoque librum, quum ejusmodi sit, appendicem Thesauri esse voluerim: respondebo, primum, quod desit qui melius hoc argumentum tractaverit: deinde, quod non ita sit malus quin aliquid boni ex eo percipi queat: praeterquam quod aliquos Veterum locos affert qui vix alibi fortasse reperiri queant. Postremo quod typographi consuetudini (quae consuetudo pessima est) aliquid tribuere coguntur.*

Quanto rectius scripsisset Stephanns, e Veteribus, qui accuratorem Linguae tradiderint usum, solum superesse Ammonium, propositum rite exsequi, atque tanta eruditionis laude esse commendabilem, ut nullus etiam extet, e quo, habita exiguae molis ratione, tam multa discere queamus. Etsi enim vocum hic potissimum proprietates est spectanda, in quacumque parte te vertas, habebis quod curae sit. Antiquos ritus, & in his Attici fori consuetudinem tetigit frequentissime, eam in rem tradit, quae apud alios non temere reperias. Hanc partem probe perspexerunt Salmasius & Valesius, Samueli Petito usque adeo ignotam, ut in Commentario, quem in Atticas leges conscripsit, his tantum aut ad summum ter Ammonii mentionem injecerit. Sed in Oratoribus antiquis evolvendis diligentissimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter versandis incubuit. Invidiosa autem Salmasii in Ammonio citando sedulitas Desiderio Heraldò obfuit, quominus Ammonio uteretur in Animadversionibus in Salm. Obs. ad Jus A. & R. quarum eruditam bonitatem totam pene corrumpit laboriosa convitiatorum, sed in Salmasium, farrago. Si quis porro rem Veterum litera-

riam cogitet, quot non Tragicorum & Comicatorum fabulas legit Amm. quarum absque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii, etiam antiqui, tantum legerint epitomas. Auctores homonymos sedulo discernit. Quis Didymi in Homerum, aliosque Poëtas commentarios memorat? Quis reliqua Grammaticorum & imprimis egregia Tryphonis opera? Quis Aristotelem de Jure Belli scripsisse tandem tradidit? Praeter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticorum bonitatem censere consuevimus, Veterum dico, qui nobis in aeternum perierunt, verbis conservandis adeo etiam excellit Noster, ut vel eam ob rationem non solum Stephani cura dignus, sed omni quoque laude sit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cum cura custodiverit. Quod si perversa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tandem respiciat? hunc Elegantioris doctrinae vir Josias Mercerus Scriptorem vocat *neque ab eruditione, neque a judicio, neque a diligentia commendandum*. Propterea male sedulus judicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt, MSS. auxilio persanandis operam suam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aestimari judicat Mercerus, & quae ad eam rem a Mercero dicta sunt, in Ammonium universa commode transferri possunt; nisi quod hic etiam diligentia & judicandi facultate egregie enituit. Eruditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermeae scriptis, quae ad nos pervenerunt, nihil est castigatius; hic materiae tristitiam stylo facili atque nitido textit, & venustis, quos scriptis suis interferit, Poëtarum versiculis mitigavit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in majoris operis, quod superest, fragmento; quorum alteram praestanti doctrina praeditum, alterum vastae eruditionis laude adeo etiam eminuisse testatur, ut neminem fuisse dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aestimari, felicissima fors Grammatico nostro praeclarum in modum obtigit. Hujus enim libelli auctorem *in primis bonum* vocat Leopardus XI. Emend. c. xi. *Bonus in primis est auctor Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Josephus Scaliger, De Emend. Temp. I. p. 26. *Ammonium Vetustissimum* dicit, & *Eruditissimum Grammaticum.* Tiberius Hemsterhuisius, *Scriptorem utilissimum*, ad Poll. VII. 178. In his laudibus, quibus, mea quidem opinione, major dari non potest, tandem defino.

...

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΑ

ΠΙΣΤΙ

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

НБ ОНУ імені І. Мечникова

ΑΜΜΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ

Κ Α Ι

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Α Βαξ καὶ Ἀβάκιον ἀφορέει. Ἄβαξ μὲν γ', ἐφ' ἧ ταὶ πράγματα² ὠδυνήσασιν. Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' ἧ ψηφίζουσιν.

Ἀβέηλα καὶ Βέηλα ἀφορέουσιν, ἀμφω ἐπὶ ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέηλα μὲν γ', ταὶ³ ἱερά, καὶ ταὶ ἀψαυτα⁴, καὶ μὴ βάσιμα. Βέηλα δὲ, ταὶ ὅσα μὲν ἔχ ἱερά δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἢ δὲ κοινῇ λέγουσι
τῶ

I AMMONIOU] In praefatione dedi operam, ut in libelli Auctorem, & praeclaram inscriptionem inquirerem; ac praeterea non vulgarem eius praestantiam, Scaligero, Leopardo, Valesio, Hemsterhuisio, Dukero, viris sine controversia Principibus, cum paucis, exploratissimam, adversus calidum Henr. Stepbani impetum modeste vindicarem. Instituti mei ratio, quaeque huc pertinere queant, indidem repetenda sunt. Paucula, quia scitu videantur pernecessaria, hic reponam. Editionem H. Stepbani, quam Vulcanius expressit, religiose sequor. Hanc vulgatam vocare soleo. Nusquam vel tantillum ab ea discedo, nisi ubi id in notis monitum. Emendandi fontes antea indicavi. Quae rem rite consideranti certa videbantur, in textum recepti. Magis dubia, & meas emendationes in notis reperies: in qui-

bus, dum brevis esse studeo, nihil admodum proferam, nisi quod faciat ad scripturam Ammonii mei constitutendam. In libris, quos subiungam, Animadversionum, liberius subinde ab istac lege discedam; & Veterum locis male intellectis, lucem, & corruptis medelam admove-re conntar. Sicuti autem Lectorem candide acutum, qui peccata mea ostendat, exopto; ita temerarium maligni censoris iudicium non formido.

² Πράγματα] Vulcanius mavult βράγματα. Quanto acutior Is. Vossius ad πράγματα notaverat: ita quoque MS. Forte tamen legendum τετραγμήματα. Receptam scripturam in Animadvers. tuebor.

³ Μὲν γ', ταὶ] Revocavi Aldinae Edit. lectionem, quae erat & in MS. In plerisque omnibus Edd. vulgatur μὲν, καὶ ταὶ ἰ.

⁴ Τὰ ἀψαυτα] Malim cum MS.

τῆ Βεβήλου τ' ἐναντιωθέντι ἔχθ' ὡς τὸ Ἀβέβηλον ἀφ-
φορᾶν.

"Αγγελ[Ⓞ] καὶ 5 Ἐξάγγελ[Ⓞ] καὶ Αὐτάγγελ[Ⓞ] ἀφ' ἑρμῶν.

"Αγγελ[Ⓞ] μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελ[Ⓞ]
δὲ, ὁ τὰ ἐνδοθεν τοῖς ἔξω ἀγγέλλων. (ὃν Θεκυδίδης
ἀγγέλλον λέγει⁶. ἦσαν γὰρ πινες τῶ Νικίᾳ ἀγγέλλοι γ.)
Αὐτάγγελ[Ⓞ] δὲ, ὁ τὰ ἑαυτῶ⁸ ἀγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ'
ἑτέρου.

"Αγαν καὶ Φέρειν ἀφ' ἑρμῶν. "Αγ[Ⓞ] μὲν γὰρ τὰ ἔμφυχα.
Φέρε[Ⓞ] δὲ τὰ⁹ ἀψυχα.

Οἱ δ'¹⁰ ἦγον μὲν μῆλα, Φέρον δ' ἄνηνορα οἶνον.

'ΑΓ-

καὶ ἀψυχα. Ad Ἀβέβηλον vid. An-
nimadv.

5 Καὶ] MS. non agnoscit, ne-
que tanti est.

6 Λέγει] Deest a Vett. Edd. &
a MS. in quo legebatur ὃν Θεκυδι-
δῆγγελον. ἦσαν' memineris, quaeso,
collationem MS. deberi Jf. Vassio,
Viro Illustri.

7 Διάγγελοι] Additur apud Thucy-
did. VII. c. 73. ἀγγέλλοι τ' ἐνδοθεν, p.
495. ubi Ammonii sui verba adno-
tauit Celeberr. Dukerus.

8 Τὰ ἑαυτῶ δ.] Nollem, locus
mendosus in limine nos detineret.
MS. legit ὁ τὰ ἑφ' ἑαυτῶ ἀγγέλλων.
quae loquendi forma ab Ammonio
plane est aliena. Hesychio Αὐτάγγελ[Ⓞ]
exponitur ὁ ἑφ' ἑαυτῶ ἀγγέλλων.
Recte vero: Sed neque τὰ ἑφ' ἑαυ-
τῶ hic ferri potest, quippe quod
res suo tempore gestas, Ammonio in v.
Ἰσοκράτους ἀφ' ἑρμῶν auctore, significaret.
Itaque consideranda vett. Editt.
scriptura ὁ τὰ ἀφ' ἑαυτῶ διαγγέλλων. Sed
quid tum, amabo, τὰ, & ἑφ' ἑαυ-
τῶ;

καὶ ἀγγέλλων; ut verba praecidam,
ita scripserat, opinor, Ammonius:
Αὐτάγγελ[Ⓞ] ὁ, ὁ τὰ ἑαυτῶ ἀφ' ἑαυτῶ
ἀγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου πεμφθεῖς.
Eo usu ἀφ' ἑαυτῶ adhiberi solet ab
Ammonio, quo exposuit Eruditiss.
Dukerus ad Thucyd. p. 404. v. 35. Pro-
pter voculam τὰ inferendum vide-
batur ἑαυτῶ. Heliodor. II. p. 76. γε-
γονας ἡμῖν αὐτάγγελ[Ⓞ] τ' ἑαυτῶ συμ-
φορῶν. Max. Tyr. Serm. XXVI. p.
151. ὑποφῆτης αὐτάγγελ[Ⓞ]. Ad rem
Suidas in v. Thucyd. III. c. 33. Sacrae
triremes αὐτάγγελοι -- ἑφ' ἑαυτῶν. Schol.
ἐπ' ἀγγέλλων πεμφθεῖσιν. Id nonni-
hil firmat vocem πεμφθεῖς quae sane
abesse posset, si mavelis καὶ μὴ δι' ἑ-
τέρου. aliena opera non usus Vid. Anm.
in Διδάξω. Hesych. in v. in Ἀστέρ-
γος, & Αὐτόταν[Ⓞ]. Sopp. OEd. Col. v.
325. Phil. v. 569. Plura non addam.

9 Δὲ τὰ] Ita Vett. Edd. & Sopp.
Vulcan. vulgavit καὶ τὰ ἑφ' ἑαυ-
τῶ.

10 Οἱ δ'] Hom. Od. Δ. v. 622. Vett.
Edd. Anm. οἱ δ' ἦγον ἑφ' ἑρμῶν δ' εὐ. p.
intermedia (quae MS. etiam non
agno-

'Αγχιτεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι ἀμφότεροι. 'Αγχι-
 τεῖς μὲν γὰρ, οἷς ἐπειδὴν τις ἐκ τῶ γενεῖς ἀποδάνη,
 συγγερῆ ὁ νόμος ἀντιποιεῖται τῶν τοιούτων ἢ δικαίων.
 Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τῶ αὐτῆ γενεῖς, ἔχοντες ἑκα-
 λόμενοι δὲ ὑπὸ τῶ νόμων ἕπι τὰ ἀγχιτικὰ δίκαια. Οἰκεῖοι
 δὲ, οἱ κατ' ἐπιγραμίαν ἕπιμυχθέντες τῶ οἴκῳ.

'Αγεῖν¹² καὶ 'Αγεῖν¹³ ἀμφότερα. ὡς περὶ σπαραγμῶν
 μὲν, ὁ ἐν ἀγρῶ κατοικῶν. ὡς περὶ ἑξυτόνων δὲ, ὁ σκαῖος
 τῆς τρέφης.

'Αγεῖν¹³ καὶ 'Αγεῖν¹⁴ ἀμφότερα. 'Αγεῖν¹³ μὲν γὰρ ἔστιν ὁ
 ὤμος. 'Αγεῖν¹⁴ δὲ ὁ ἀγεῖν¹⁵.

'Αγνοεῖν καὶ 'Αμφαγνοεῖν¹⁴ ἀμφότερα. 'Αγνοεῖν μὲν γὰρ ἔστι
 τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. 'Αμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἐν πῶσι
 ἕπιδιδασκαλεῖν¹⁵.

'Αγω-

agnoscit.) liberali manu adiecit Ste-
 phanius; quod, hic quidem nullius
 momenti, alibi factitatum nollem.

11 Τοιούτων] Ill. Scaliger ad oram
 libri sui emendavit τούτους in tex-
 tum non recepi, quia forsan quis
 suspicetur, τοιούτους legendum. Egre-
 gium locum in Animadv. exse-
 quar.

12 'Αγεῖν &c.] Ptolemaeus Asca-
 lonita, five potius, qui antiquum
 nomen mentitur, recentioris aevi
 Magistellus ab Ammonio diversus
 abit §. 7. 'Αγεῖν βαρύτερον, ὁ ἐν
 ἀγρῶ ἀγροῦ ἀγροῦ. 'Αγεῖν ἢ ἀπὸ
 ἐξυτόνων, ὁ μὴ ἡμερῶν. Huius ver-
 ba passim Ammonio adscribam ex
 J. A. Fabricii Bibl. Gr. L. IV. cap.
 33. Secundum communem Graeci
 sermonis dialectum distinxit noster;
 uti ex Thoma M. in v. licet aestimare.
 Iudicium Jungermanni ad Poll. IX.
 12, considerari inprimis meretur.

13 'Αγεῖν] Moschopolus, cuius, uti
 & Thomae Mag. cum Eustathio prae-
 cipua hic habenda erit ratio (non
 raro enim Ammonium descriperunt)
 similiter ἀγεῖν & ἀγεῖν discernit.
 Vitiose apud ipsum vulgatur ἀγεῖν
 pro ἀγεῖν. Et apud Etymologum
 p. 13. v. 50. 'Αγεῖν ἢ, καὶ οἱ ἀγεῖνοι.
 emendatius 'Αγεῖνοι ponendum: nam
 de Ionismo cogitari vix potest.

14 'Αμφαγνοεῖν] Valesius ad Har-
 pocrat. in 'Αμφαγνοεῖν. id ipsum Am-
 monio restituendum iudicavit; ea
 ratione emendatum hunc locum pro-
 tulit Kusterus ad Suid. T. I. p. 150.
 Ne quid tamen temere fiat, in tex-
 tu reliqui istud 'Αμφαγνοεῖν quod H.
 Stephanus non plane improbat in
 Thes. Gr. T. II. p. 1082. ubi huius
 loci meminit. Vide sis Animadv.
 nostras ad v. Δοῖσασαφ.

15 ἕπιδιδασκαλεῖν] Id vero minus
 placet, & legendum putem ἢ τισιν
 ἕπιδιδασκαλεῖν.

'Αγωνοθέ¹⁶ μὲν ἐπὶ τῶν σκηναϊκῶν λέγονται. 'Αθλοθέ¹⁷ δὲ,
'ἐπὶ τῶν γυμνασίων.

'Αγρονομ¹⁸ μὲν, ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νέ-
μων. ἐὰν δὲ παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμε-
νος. τὰ γὰρ παροξυνόμενα χαίρουν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

'Αγρονομ¹⁸, ἐὰν παροξυνόμενα, σημαίνει τὸ πονηρὸν
τὸ ἐν ἀγροῖς τετραμμένον. ἐὰν δὲ παροξυνόμενα,
σημαίνει τὸ ἐν ἀγροῖς πεινόμενον.

'Αδὲς καὶ 'Αδαιὲς ἀφ' ἑαυτοῦ. 'Αδὲς μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς ψι-
λῶ²⁰, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ. ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀμαθής.

'Αελλα καὶ 'Θύελλα ἀφ' ἑαυτοῦ. 'Αελλα μὲν, ἀημά συνε-
τραμμένον. 'Θύελλα δὲ, ἀελλα θύεσσα καὶ ὀρμύσσα.

'Αθλο²¹ καὶ 'Αθλον ἀφ' ἑαυτοῦ. ἄθλον μὲν γὰρ τὸ ἀγῶνα
διλοῖ. ἄθλον δὲ, τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ ἀθλο²² ἀάλο²³ ἐκτετέλεται.

ἔτι διαζών. Moschor. 'Αμφιγνοῶ ἔ, τὸ ἢ τισι (ita leg.) διαζών.

16 Σκηναϊκῶν] Vulcanii emendationem in textu reposui pro σκηναϊκῶν. quod erat in Editis. Suidas: 'Αγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηναϊκοῖς. 'Αθλοθέτης &c. Differentiam tradit Nicander apud Hesych. in 'Αγωνοθέτης, cum Polluce III 142. conferendus, qui tamen nullum significandi discrimen agnovit Ib. 140.

17 'Αγρονομ¹⁸ &c.] Ope MSS. Voss. & Angl. ad hunc locum collati a F. Pearsono, Vind. Ignat. P. II. p. 151. ingentem lacunam supplevi. Priorcs Edd. ita legebant: 'Αγρονομ¹⁸, μ. π. ἔσται (prima Ald. ἔσται) ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος τὰ γὰρ παροξ. Subsidii destitutus Vulcanius minus feliciter hunc locum sollicitabat.

18 'Αγρονομ¹⁸] Absque vitii su-

spicione hac nota usi sunt Casaubonus ad Theophr. Char. cap. VI. p. 201. Grotius ad Matth. Evang. XX. 3. ad Lucae Act. Apost. XVII. 5. & ad posteriorem locum Job. Pricaeus. Cogitari interim posset, pro τετραμμένον, legendum τετελεμμένον. Vid. Animadv.

19 Τιμώμενον] Materia, quam tractabat, alliciente, Salmasius legendum credidit, τὸ ἀμαθῆρον sive potius πωλέμενον de modo Usur. c. II. p. 71. 72.

20 Τῶ ε ψ.] Editio Vulcanii sola ε ψιλῶ. quod ideo moneo, quia hanc cum MS. comparavit Vossius, & in eius margine prius posuit.

21 'Αθλος] De hac Grammaticorum distinctione agit F. G. Graevius ad Lucian. Soloec. T. II. p. 731.

22 Μὲν γὰρ] Odyss. X. v. ubi legi-

HE OHN

ἔπι δὲ τῶν ἐπάθλων,

— ἀέθλια πῶς²³ ἀελέοντες

Ἀθῆνας καὶ Ἀττικὴν ἀφ' ἑρφέ. Ἀθῆνας μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν.
Ἀττικὴ δὲ ἦτε πόλις, καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶν καὶ Αἰτῶμα ἀφ' ἑρφέ. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶν, ἔπι τῶ²⁴ ἀ-
παξ τί λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτῶμα, ἔπι
τῶ λήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος δὲ ἐν τῷ Ἰγμυδι
ἀφ' ἑρφέ,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν²⁵, εἰδὲ λοπάδ' αἰτῶμα.

Αἰδῶς καὶ Αἰχύνη ἀφ' ἑρφέ, ὅτι ἡ μὲν Αἰδῶς ἔστιν εἰς τὴν
πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβομῆως²⁶ τις ἔχει· Αἰχύνη δ' ἐφ'
οἷς ἕκαστος ἀμαρτῶν αἰχύνεται, ὡς μὴ δεῖν τί πράξαι.
καὶ Αἰδεῖται μὲν τις τὸ πατέρα· Αἰχύνεται δὲ, ὅς μεθύ-
σκε. ἀφ' ἑρφέ δὲ Ἀεισέξεν²⁷ ὁ μουσικὸς τὸ ἀφ' ἑρ-
φάν

legitur Οὔτως μὲν δὲ α. ἀάατος. Vett. Edd. Amm. ἀάατος.

23 Πῶς] Vett. Edd. ἀέθλια, πῶς ἄν. Neutrum apud Homerum reperies, at ἀέθλια δὲ ἴσ' ἀελέοντες II. 4. v. 736. ubi de altera scriptura πῶς nulla potest ratione cogitari; verum tamen eam non librariis, sed Ammonio tribuendam putem, cujus memoria vacillaverit: ἀέθλια πῶσιν ἄρα, & alibi, & in nona Iliade frequens.

24 Ἐπι τῶ] MS. & Vett. Edd. ante Steph. ἐπι τῶ & mox ἐπι τῶ χρήσασθαι. in versu λωπάδ'. De usu verbi Αἰτῶμα vid. Animadv.

25 Αἰτῶν — αἰτῶμα] Prior Edd. αἰτῶ — αἰτῶμα. Menandri versiculum vulgavi emendatum ad mentem Scaligeri, Mauf-

saci, ad Harp. v. Ἡγησίβη. Kust. ad Suid. v. Αἰτήσασθαι. Salmasius de Usur. c. XX. p. 619. latine reddidit: Haud patinam mutuatus, haud ignem petens. Felix alias memoria Salmasium fefellit, de modo Usur. c. VII. p. 299.

26 Σεβομῆως] Haec Vett. est Edd. lectio: Steph. & Vulc. ὡς σεβομῆ-
τος. Nec hanc, neque illam probo; Fortassis non male scribentur ἄν σεβομῆως· sive quod malim ἄν σεβομῆως τις ἔχει· ex schedis Ptolem. Ascalon. §. 84.

27 Ἀεισέξεν] Joh. Tzetzes ad Hesiodi Erg. v. 318. ὁ μὲν μουσικὸς Ἀεισέξεν αἰχμῆς οἶδε καὶ αἰδῶς ἀφ' ἑρφάν, αἰχμῆ μὲν καλῶν τῶν θεομῆ, ἢ ἀτιμῶν ἐπ' αἰχμῆς. — αἰδῶ δὲ τῶν δολοφόνων καὶ σιμῶν ἰσοπέδι.

εάν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδευθῶν. Φησὶ γὰρ, Διαφορὰν
τὴνδε νομιστῶν Αἰδῶς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἢ μὴ Αἰδῶς,
πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς
βυδουσίαν. ὁ γὰρ ὀπιτάμενος αἰδέσθῃ, πρὸς ἐκάστην τῶν
εἰρημῶν²⁸ ὑπερχῶν πρὸς ἑσέχῃ, οὕτως ἀσκήσεται,
ὃ ἀφ' τοῦ ἡμαρτηκένοιο πῖ, ἀλλὰ ἀφ' τοῦ σέβασθαι καὶ
τιμᾶν τὰς εἰρημῶν ὑπερχῶν. ἢ δ' Αἰσχύνῃ πρῶτον μὴ
πρὸς πάντας ἀνθρώπους, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰ-
σχέσι.

Αἶνος²⁹ καὶ Παρημία ἀφ' ἑρῆ. ὁ μὲν γὰρ Αἶνος ἔστι λόγος χεῖ-
ἀναπόλησιν³⁰ μυθικῆν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν,
πρὸς ἀνθρώπους εἰρημῶν, ὡς Φησὶ Λύκιος³¹ Ταρρῆαιος ἐν
τῷ πρώτῳ Παρημιῶν³² οἶον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς
παρ' ³³ Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνος

Supra ad v. 192. ejusdem differen-
tiae meminerat ex Aristoxeno, si
modo ejus libros versaverit.

28 τῶν εἰρημῶν] MS. τῶν ὑπε-
ρχῶν ἢ εἰρημῶν π. ἔτα δ. Vulga-
tam potiore duxi; paulo post
in eadem hac nota: τιμᾶν τὰς εἰ-
ρημῶν ὑπερχῶν. In ultima nota
problem legi: ἔπειτα δ' ἐπὶ τ.

29 Αἶνος ἢ Π.] Ammonianae ob-
servationis maximam partem sub
Heremii Pbilonis nomine protulit
Eustathius, ad II. A. p. 796. (utor
Ed. Bas.) & sub Antiqui Scripto-
ris indice, ad Od. ε. p. 556. Inte-
gram notam, ex Ammonio non no-
minato descriptam, praef. ad Prov.
inseruit Michael Apostolius, & La-
tine reddidit P. Pantius.

30 Ἀναπόλησιν] Eustath. priori lo-
co: ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικός,
επιγραφῶν ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν πρὸς
ἀνθρώπων παρημιῶν. Quae nos pa-

rum juvant ad intelligendam vocem
ἀναπόλησιν quam recepit Apostolius.
Legendum sine dubio: λόγος καὶ
ἀναπλασιν μυθικῶν α. Nota sunt
μῦθων πλάσματα, & μυθοπλασίαι.
Perperam quoque in Ptolem. Ascal.
vulgatur §. 73. Αἶνος ἐστὶ λόγος καὶ
ἀπόλησιν μυθικῶν, idque ad eandem
rationem mutandum.

31 Λύκιος T.] Non aliter Apost.
sed Eustath. & Phan. Λύκιος Jf. Voss.
in Auctorum Ind. Lucillus posuerat.
Parum refert, qua forma censeamus
scripsisse Nestum. Vid. Berkelius ad
Steph. in Θεοσαλονικη. Vett. Edd. Amm.
Λυκίος Ταρρῆιος praeferunt.

32 Παρημιῶν] Omnino scriben-
dum: πρὸς παρημιῶν. auctoritate Eu-
stathii, Apostolii & Stephani Byz. in
Τάρρῳ.

33 Ὡς παρ'] MS. ὡς παρ', & mox
ἀπιφῆρῃ pro ἐπιφῆρῃ quod vix me-
moratu dignum.

Αἶνός τις ³⁴ ἀνθρώπων ὄδε,
 Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καέτος
 Ξυνονήν ἔθεντο. καὶ τὰ ἐξῆς·

καὶ πάλιν ὅταν λέγη,

Ἐρέω πν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
 Ἀχνυμῆν σκυτάλη ³⁵,

εἶτ' ὄπιφ' ἔρψ,

Πίθηκος ³⁶ ἢ θηλειῶν ἀποκειθείς
 Μοδνός ἀν' ἐρχαλίην.
 Τὰ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο,
 Πυκνὸν ἔχουσα νόον·

καὶ Ἡσίοδος ³⁷,

Νῦν δ' αἶνον βασιλῦσ' ἐρέω νόεσι καὶ αὐτοῖς,
 Ὡδ' ἱρήξ φροσέειπεν ἀηδὸνα ποικιλόδειρον.

ΣΠ

34 Αἶνός τις] Ex *Apostolio* leviter mutavi vulgatam; ea, ne quid consideres, haec erat: Αἶνός τις ἀνθρώπων (Akl. prima ἀνὼ secunda &c. ἀνθρώπων) ὄδε, ὡς (omisit *Vulc.*) ἄρ' ἀλώπηξ τε καέτος Ξυνονήν ἔθεντο. In MS. legebatur Ξυνονήν. Lectio *Eustath.* & liberiori tentamini in *Animadv.* dabitur locus.

35 Ἀχνυμῆν σκυτάλη] *Archilochi* usus praeteriit *Erasmum*, in *Adagio Triflis Scytale*, ubi docte quidem *Laconicam* σκυτάλην, minime vero proverbii rationem, mihi certe non perfectam, exposuit. *Archilochi* illustrando conducit *Pindarus*, *Ol. VI. v. 155.* *Schol.* σκυτάλην, inquit, ἐκ τῆς συμμοειηκότας λέγασιν, ὡς καὶ

Ἀρχιλοχός, ἀχνυμῆν σκυτάλη. Conf. *Apostolius*, qui hic ab *Ammonio* deflexit.

36 Πίθηκος] Apud *Eustath.* ad *Od. z.* in dulcissimis versiculis scripturae differentiam observabis perexiguam; nullam in *Edd. Amm.* Nam quod in *Ed. Vulc.* legitur ἀποκειθείς pro ἀποκειθείς, *secretus*, vitium est typhotetae; in quibus enotandis diligentiam collocare, hujus non est instituti.

37 Ἡσίοδος] *Ἐρφ. v. 102.* ubi vulgatur — φροσέειπεν αὐτοῖς. MS. *Amm.* Νῦν δ' αἶνον βασιλῦσι ἐρέω φροσέειπεν — Ὡδ' ἱρήξ. Sed voci *φροσέειπεν* inscriptum erat *νοεῖ*.

ὑπὸ δὲ φυτῶν, ὡς ᾠδᾷ Καλλιμάχου³⁸,

"Ακβε δὴ τ' αἶνον. "Εν κοτε Τρωάω
Δάφνην ἐλαίη νεῖκος οἱ πάλαμ Λυδοῖ
Λέγεται θεάσθαι. καὶ τὰ ἐξῆς.

καὶ ἔστι ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μὴ διηγήσεως
ἀπαρτίζουσα τὸ νοῦμόν, πρὸς ᾠδᾶ μυσθίαν τε καὶ ὠφέ-
λειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ, ἢ τ' ὑπὸ κεφαλαίῳ³⁹ ἐπὶ
τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει εὐδένουσαν⁴⁰ τοῦ αἶνου, καὶ τ' ἐξ-
ωθεν εὐδεχομένη μετέθεσιν. οἶον, Μένε βοὸς ποτ' ἐν⁴¹
βοῶντι. καὶ, Ἄ κισὸς μετ' ἀνθεστήεια.

Αἶθε καὶ Ὀφελον ἀφαρέφ. τὸ μὲ γὰρ ἔστι ἀπαρεμφάτων⁴²
προσώπων. τὸ δ' Ὀφελον ἐμφαίνῃ πρῶτοπα. οἶον, ὠφε-
λον ἐγὼ, ὠφελος σὺ, ὠφελον ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἶθε ἔστιν ἐ-
πίρημα, τὸ δ' Ὀφελον, ῥῆμα.

Αἶ-

38 Καλλιμάχου] Praecedentes
Edd. ita praeferebant: "Ακβε (MS.
ἀκβε) δὴ τ' αἶνον, ἐν κοτε Τ. Δ.
ἐλαίη νεῖκος οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ Λ. Θ.
Quae tentabat Vulcanius. Nemo
aegre feret, me genuinam scriptu-
ram exhibuisse, pulcro consensu a
Triumviris indicatam, R. Bentle-
jum puta, ad Callim. fragm. 93. p. 343.
F. Scaligerum, ad oram libri sui,
G. F. Vossium, Inst. Orat. IV. c. XI
§. 5. qui versionem etiam adjecit
perelegantem,

Apologon audi: praedicatur a praefcis
Lydis, Olivam decertasse cum lauro
In monte Imoli.

Praetermitti non debet, apud Apo-
stolium legi: ἐλαίη νεῖκος οἱ πάλαμ
Λυδοί. Ad primum versum conf.
Eurip. Ion. v. 336.

"Ακβε δὴ τ' αἶνον, —

39 Ἀπὸ κεφαλαίῳ] De scriptura,
apud Apost. magis depravata, sollici-
tus, sensum Amm. percipio, quem ita
expressit Eusebiius: καὶ ἔστι, Φησὶν,
ὁ αἶνος ἡπλωμένη παροιμία, ἣτις καὶ
αὐτὴ ἀπὸ κεφαλαίῳ μὴ εἰς τινὰ ᾠδᾶν
ἔστιν. Majoris lucis indiget Am-
monius.

40 Εὐδένουσαν] Ita etiam MS. &
mox εὐδεχομένη. Aliter Ascalonita
§. 73. Παροιμίᾳ ἥ, — εὐδένουσα
ἔστιν αἶνος, καὶ τι ἐξωθεν εὐδεχομένη. Re-
ceptam lectionem non temere solli-
citaverim.

41 Ποτ' ἐν] Vulgo aliter Parae-
miographi: Μένε βὸς ποτε βοῶντι. In
seq. proverbio unus Stephanus bene
excudi curavit Ἄ κισὸς Vett. Edd.
Amm. ἀκισὸς. Vulc. Ἀκισὸς. Utrum-
que ἐπὶ τ' βραδίων fuit usurpatum.

42 Ἀπαρεμφάτων] Lege: τὸ μὴ
ῥῆμα

Αϊκία καὶ Ὑβρεις ἀφ' ἑαυτῶν. Αἰκία μὲν γὰρ εἰσιν, αἱ ἄνθη
 ὡσπηλακισμοῦ πληγαί ⁴³. χαθὰ καὶ Δημοθένης ⁴⁴ ὁ
 ῥήτωρ Φησὶν. Ὑβρισμα μὲν ἐγὼ, ὡσπηλάκισται δὲ τὸ
 σῶμα τῶν.

Αἰπόλῳ καὶ Ποιμῶν ἀφ' ἑαυτῶν. Αἰπόλῳ μὲν γὰρ, ὁ ἔπι τῶν
 αἰγῶν τεταγμένῳ νομεύς. Ποιμῶν δὲ, ὁ ἔπι τῶν ὡσ-
 βάτων.

Ἀκταί ⁴⁵ καὶ Ὀϊνες ἀφ' ἑαυτῶν. Ἀκταί μὲν γὰρ εἰσιν οἱ περὶ τῶν
 δεῖς τόποι τῆς θαλάσσης. Ὀϊνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατι ἀφ' ἑαυτῶν. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζό-
 μενον, ἔλατον δόρατι. Δόρου δὲ, τὸ μείζον, ὃ ἐκ
 χειρὸς ἐλθῶντο. ὡς δὲ Ὀμήρω ⁴⁶, καὶ τὸ δόρυ ὡσπέναι.

Ἀκαρία ⁴⁷ Ἀκαχολίας ἀφ' ἑαυτῶν. Ἀκαρία μὲν γὰρ ἔστιν ἐνδεῖα
 χαρῆς ἔπιτηδείης. Ἀκαχολία δὲ, ἡ πρὸς πᾶσι διαστροφῆ.
 Ἀκα-

ἢ αἰθερὶ ἐστὶν ἀπαρήμενος πρὸς ὄψιν.
 Minus etiam curate in *Ascal.* §. 33.
 αἰθερὶ ἀπαρήμενος πρὸς ὄψιν.

43 *Πληγαί.*] *Addē*, inquit *Vulca-*
nus, *explicationem vocis ὕβρις*, *quae*
hic est omiſſa: ἢ ὅτι ὕβρις μὲν ὡσπηλα-
 κισμὸς. Praesentius remedium fide-
 lior Codex subministrabit, sine cu-
 jus auxilio locus manebit infanabi-
 lis. De actionibus ὕβρις & αἰκίας
Salmasius & Heraldus frequenter liti-
 garunt; necdum etiam differentia
 ad liquidum perducta.

44 *Δημοθένης.*] Scilicet ἐν τῷ κατὰ
 Μειδίε. p. 386. A. (utor *Ed. Genev.*
 1607.) Ὑβρισμα μὲν ἐγὼ καὶ ὡσπη-
 λακισται τὸ σῶμα τῶν τότε. *Vul-*
gata Ammonii parum discedit, lon-
 gius MS. ὡσπηλάκισται δὲ τῶν.
Vett. Edd. legebant ὡσπηλάκισται
 δὲ τῶν. Primus, ni fallor, *Sterbani-*
us, voce σῶμα textui inserta, hunc
 locum reformavit.

45 *Ἀκταί* x. Θ.] Differentiam
 plenius exhibet *Ptol.* *Ascalonita* §.
 14. Ἀκταί μὲν εἰσιν οἱ περὶ τῶν τό-
 ποι τῶν θαλάσσης τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῆς
 ἀγνοίας τὰ κύματα ταῖς πύργους ὡσπ-
 αριστόμα. Ὀϊνες ἢ οἱ ἀμμώδεις
 ἀγμῶλοι. Legendum: ὡσπαστό-
 μα. Conf. *Hesychius* in Ἀκτῇ, *E-*
tymologus, *Schol. Hom.* ad *Il.* A. v.
 630. P. v. 430 & *Schol. Soph.* ad *Aj.*
 v. 414.

46 *Ὀμήρω*] *Il.* γ. v. 438. ἀμπε-
 πάλων ὡσπὶ δόρυ. Alibi, & in *Il.* E.
 v. 15. ὡσπὶ δολιχόσκιον ἔχου. *Schol.*
Vossianus: ὡσπὶ πρὸς τὸ μακροσκό-
 πον δόρυ. Dubito, an haec *Ammonii*
 nota vitio careat.

47 *Ἀκαρία*] *Thomas M.* eadem
 notat ad v. Ἀκαρία. Ad v. Ἀκα-
 χολία, ἢ πρὸς τι διαστροφῆ. ubi ἄλλο ex
Ammonio inferendum. male divulsa
 sunt, quae in una nota posuerat
Thomas.

'Ακαρῆς ⁴⁸ σὺ τῷ σ, ἢ 'Ακαρῆ ἄνθ τοῦ σ, ἀφ' ἑρῆ. 'Ακαρῆ μὲ γ' ἄνθ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ, οἶον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τ' τύχης ἔπιταμα. 'Ακαρῆς δὲ σημαίνει τὸ πᾶσι βραχὺ ὄν. Κατέπιπον ἀκαρῆς τῷ δέξ.

'Αληθες ἢ 'Αληθες ἀφ' ἑρῆ. 'Αληθές μὲ γ' ὀξύτονας, τὸ εἰσαπὸν τῷ ψῶδῃ. 'Αληθες δὲ ἀσπαρξυτόνας, τὸ κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον ⁴⁹.

'Αλοῖαν ⁵⁰ ἢ 'Αλοῖαν ἀφ' ἑρῆ. 'Αλοῖαν μὲ γ' δασύως, τὸ ἔπι σ' τ' ἄλω πατεῖν ἢ τείθειν τῆς γάλακτος. 'Αλοῖαν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπειν. 'Αειποφάνης ⁵¹,

'Ἡ μητὴρ ἠλοῖσεν, ἢ παῖτος γνάθον
'Επάταξεν.

αφ'

⁴⁸ 'Ακαρῆς] In Animadv. rīfscu-
la ad hunc locum notabo. Edidi
'Ακαρῆ ἑρῆ γ' α. ex Vett. Edd. e
quibus aliquoties particulam γ', in
vulgatis omīssam, restitui, veluti
infra in 'Αμοῦ & alibi; quod semel
anonitum volui.

⁴⁹ Λεγόμενον] Post v. λεγόμενον in
Schedis Ptol. Ascal. §. 106. legeba-
tur: σημαίνει τὸ ὄμμα καὶ τὸ ὄν. *Thomas M. ἀντὶ τ' ὄντος. Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 89. 'Αληθες ἀσπαρξυτότως ἀναγωγίως, αὐτὴ γ' κρη-
νὴ τ' Ἀπικῶν, ὅτι σημαίνει τὸ ἀληθές.
(L. ἀληθῶς) ὅτι ἢ ὄντος, τὸ ὄνομα.
L. ὅτι ἢ τὸ ὄνομα, ὄξωϊς. Conf.
Suidas in 'Αληθες. Soph. Antig. v.
773. Eurip. Cyclop. v. 240. & ad
Aristoph. Plut. v. 123. Es. Spanbe-
nium.

⁵⁰ 'Αλοῖαν καὶ 'Α.] Perquam mi-
hi sit probabile, Annonitum scrip-
sisse: 'Αλοῖαν καὶ 'Αλοῖαν δ. & in
vulgata Aristoph. ἠλοῖσεν. Nolim,

quis de hac conjectura prius judi-
cet, quam Animadv. nostram in-
spexerit. Pro ἀλοῖαν, bis in MS.
ἀλοῖαν (& mox μητρεμοῖαν & πα-
τρεμοῖαν) semel in Vett. Edd. Apud Moschor. mendose itidem edi-
tum, ἀλοῖαν, & ἠλοῖσεν.

⁵¹ Τὸ ἐπι] In Edd. deerat vocu-
la τὸ; quam agnoscunt MS. Mo-
schor. & Phavorinus.

⁵² 'Αειποφάνης] in Ranis v. 149.
ubi Annonii locus diligentiam Kis-
sleri non praeteriit. MS. pro πα-
τερος γνάθον legit πατερος ἀγαθόν. Ibi-
dem deficit ἐπάταξεν quod a Mo-
schoripulo etiam omīssum.

⁵³ Οἶσος] Ita etiam Ptol. Asca-
lon. §. 180. At Annonius infra in
v. Μεταδῶκλας habet: ποιήσας ἐπι-
ειν atque ita etiam Eustathius ad
Od. Π. p. 601. & in Lex. MS.
Cyrillus.

⁵⁴ Χράμα] Infra loco cit. ex-
tat σάματ. quocum non liben-

τῆ

ἄφ' ἧ καὶ μητραλοίαν φαμέν καὶ πατραλοίαν.

Ἀλλοίωσις Ἐπερωϊώσεως ἀφ' ἑρφ. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ ἔμνον μεταχαρακτικισμὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτον ὑπολήψεως οἴησις ⁵³ ἑτέρα. Ἐπερωϊώσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου ἡξήμα-
τῶ ⁵⁴ εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἀλίπαρον ⁵⁵ καὶ Ἀλίσπαρτον ἀφ' ἑρφ. τὸ μὲν γὰρ ἀλί ⁵⁶ πι-
πασιμένον κρέας, ἢ ἰχθυῶν, ἔλεγον Ἀλίπαρον. Ἀλίσπαρτον
δὲ, τὴν ἀλί ἐσπαρμυλίω χρέαν, ὡς πνῶν φθογεῶν τῆ-
το ποιόντων. ὅθεν καὶ ὁ βίβλῳ ⁵⁷ τῆς ἠκισμένης ⁵⁸ καὶ δυσσε-
ραπθίτως ἔχοντας τὰ σάματα, ἀλίσπαρτος καλεῖται.

Ἀμ ⁵⁹ καὶ Ἐπερ ⁶⁰ ἀφ' ἑρφ. Ἐπερ ⁶¹ μὲν γὰρ, ἐπὶ δούϊν.
Ἀμ ⁶² δὲ, ἐπὶ πλείονων.

Ἀματροχία ⁵⁹ καὶ Ἀρματροχία ἀφ' ἑρφ. Ἀματροχία μὲν
γάρ

ter χρόνῳ, quod & apud *Ascal.* legitur, commutaverim. Id vero mihi videtur credible, totam hanc observationem aliunde in *Ammonii* libellum fuisse inmissam.

⁵⁵ Ἀλίπαρον καὶ Ἀ.] Hanc notam *H. Stephanus* edidit ad mentem *Summi Leopardi I.* Emend. XXIV. emaculatam. In *Vett. Edd.* bis legatur ἀλίπαρον, ἀλίπαρος & ἐσπαρμύλιον. In *Tusani* Editione offendi ἀλίπαρος & ἐσπαρμύλιον, sed mendose itidem bis ἀλίπαρον.

⁵⁶ Ἀλί.] Apud *Herennium Philonem* reperies ἀλί, & in notis paucula, quae huc etiam pertineant.

⁵⁷ ὁ βίβλῳ.] *Vulgus.* Eodem sensu *Phrynico* frequentantur, ὁ πολλός, & οἱ πολλοί, veluti p. 32. Νίρμα ὁ πολλός λίγῃ. &c. Popularitas apud *Nonium* p. 523. *Apollonius Dyscolus* de Synt. I. c. IX. καθάπερ ἐν τῷ βίβλῳ φαμέν, ut vulgo dicimus. Id proxime ad *Nostrum* accedit;

locutionis *Ammonianae* vim apte expressit *Eustathius* ad *Il. P.* p. 642. ὅθεν, φασί, καὶ οἱ δεινῶς δυσσεραπθί-
τοι τὰ σάματα ἀλίπαροι καμικότερον ἰκαλοῦντο. Jam vero praecipit *Dionysius Thrax*, comoediam βιωλικῶς ἀναγιγνώσκου. merito profecto, quum sit quotidianae vitae speculum, uti eam vocabat *Livius Andronicus*.
⁵⁸ ἠκισμένης.] *MS.* αἰκισμένης. Male.

⁵⁹ Ἀματροχία καὶ Ἀρ.] *Vulgatior* scriptura est Ἀματροχία, & Ἀρματροχία. Significandi discrimen ex hisdem *Homeri* locis *Grammaticorum* plurimi tradiderunt, quorum loca praeter *Etymolog.* p. 145. v. 13. & *Moschor.* πρὸς χιθῶν p. 177. omnia fere collegit *Kusterus* ad *Suid.* T. I. p. 134. *Porphyrii* verba, e *Quaestione. Homer.* III. *Bentley* ad *Callim.* fragm. CXXXV exhibuit. Integra illa observatio sub nomine *Προφνεῖς* in margine *Codicis Vossiani*

γάρ ὅστιν ἢ ταυτοσημορμὴ⁶⁰ τῆς ἀρμάτων

τῆς εἶχε⁶¹ Μενέλαος ἀμαρξίας ἀλεείνων.

Ἀμαρξία δὲ, ὁ τύπος⁶² καὶ ἡ ἐσχάραξις τοῦ τροχῶ ἢ ἐπὶ
τῆς γῆς,

ἔδὲ π⁶³ πολλή

Γίνετ⁶³ ὅπισθῶπων ἀμαρξίη κατόπιθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυδάλη⁶⁴ καὶ Ἀμυδάλη ἀφ' ἑρέσιν. Ἀμυδάλη μὲν γὰρ
περισπωμένης, τὸ δένδρον δηλοῖ. Ἀμυδάλη δὲ παρ-
ξυτόνας, ἢ καρπὸν. καθὰ καὶ Εὐπολις ἐν Ταξιάρχαις
Φησί.

Δίδε μασάλας Ναξίας⁶⁵ ἀμυδάλας.

Ἄμα

iani MS. ad Il. v. 422. com-
paret; quod praeter alia insignem
libri bonitatem non parum com-
mendat.

⁶⁰ ἢ ταυτοσημορμῆ] Meo jure
reduxi Veterum editionum lectio-
nem, a qua primus recessit Stepbani-
us, & vulgari jussit ἢ εἰς ταυτὸ ση-
μορμῆ. quod si e scripto libro haufisset,
ab hoc loco non adeo foret alienum.
Longinus de sublimi, Sect. XX. §. I. ἢ ἐπὶ ταυτὸ συνέδος⁶¹ τῶν
σημάτων Hesychius: Συνήλυσις, συν-
έσθμι ἐπὶ τὸ αὐτὸ. Verum cum nullo
indicio constet, MS. usum fuisse in
Anm. edendo Stepbanium, non satis
prudenter mihi videbatur pristinam
scripturam, & genuinam, sollicitasse.

⁶¹ τῆς εἶχε] Vett. Edd. εἶχε. Men.
Stepb. τῆς εἶχε. Versus est in Il.

v. 422. ubi vulgatur etiam ἀ-
μαρξίας ἀ.

⁶² Οὐδὲ τι] MS. εἰδ' ἄτι. Utra-
que lectio in Var. Barneffii, ad Il.
v. 504. ubi editur εἰδ' τε. At
vero εἰδ' τε in hoc versu non tem-
ere praeferunt Etymologus, tam
scriptus, quam editus; deinde eti-
am Porphyrius MS. Haec levia vi-
deri possent; neque sunt tamen.
Ti pro τε, frequenter Homero re-
stituendum, aliquoties etiam in
MS. Vossiano offendi.

⁶³ Γίνετ] MS. Anm. γίνετ. ἐπὶ
σάσρων ἀ. Vett. Edd. γ. ἐπισάσρων
(Τυφ. ἐπὶ σάσρων) ἀεμαρξίη κα-
τα. Reliqua, quae deerant, Ste-
phanus adjecit.

⁶⁴ Ἀμυδάλη καὶ Ἀ.] Tryphonem
in Att. Prosodia, quod ex Athe-
naeo liquet, sequitur Ammonius; a
quo

Ἄμα καὶ Ὀμοδ⁶⁶ ἀμφέρει. Ἄμα μὲν γὰρ ἔστι χρονοικὸν ἑπιρ-
ρημα. Ὀμοδ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἄμα ἐγένετο Ἀνα-
χάρσιδι τῷ Σκυθῆ, εἴτε καὶ τὸ αὐτὸν χρόνον ἤμασσαν.
οὐκ ἔμενοι ἔκλει. ἔ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ⁶⁷ ἐγενήθη-
σαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὀμηρῶ
ἀμφέρει,

Ἐνθ' ἄμα⁶⁸ οἰμωγῇ τε καὶ εὐχαλῇ πέλεν ἀνδρῶν.

Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ τοῦ, καὶ τὸ αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεασι ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ' ἄμα πάντες ἐφ' ἵπποισι⁶⁹ μάστιγας ἀείραν.

το-

quo-Thomas M. Moschor. Suidas & Ptol. Ascalon. non recedunt. Confer. Ind. Thef. Steph. & Kuster. ad Suidam.

65 Ναξίας] Edd. omnes ἄξια occupaverat; prius textus habet ex emendatione Scaligeri & Vulcanii, qui ad Athen. provocat; merito sane; is enim fons emendationis II. p. 52. D. mellitos Eupolidis versiculos proferens:

Δίδε μασσᾶν Ναξίας ἀμυδάλας,
Οἴνοισι πίνειν Ναξίαν ἀπ' ἀμπέλων.

Nomen comoediae, e qua desumpti sint, ex Anthonio petendum. Apud Moschor. in Ἀμυδαλῇ citatur Eupolis ἐν Ταξιαρχῇ, & versus mendose adfertur.

66 Ἄμα καὶ Ὀμοδ δ.] Tantilla res acerbæ liti materiam suppeditavit. Si commodum est, inspice

Heraldi Animadv. in Salm. Obs. ad J. A. & R. VII. c. XIII. §. 3.

67 ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ] Aldus edidit ἐν τῷ αὐτῷ. Postea τόπῳ addiderunt, quod absque detrimento abesse posset. Mox Vett. Edd. ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

68 Ἐνθ' ἄμα] Lege Ἐνθα δ' ἄμα --- Ὀλλύντων τε καὶ ὀ. ex II Θ. v. 64. Apud Phavor. qui hanc notam exscripsit: Ἐνθα δ' ἄμα. Max. Tyr. Sermon. XX. p. 117 Ἐνθα δ' ἄμα οἰμωγῇ κ. τ. λ. in quibus nihil mutandum. Homeri versum, monente Fulvio Ursino, expressit Virgil. AEn. XI. v. 633. Tum vero, id est κατὰ τὸ αὐτὸν χρόνον. Qui sequitur apud Anthon. Hom. versus, est II C. initium.

69 ἐφ' ἵπποισι] MS. ἐφ' ἵππων μάστιγας ἀείραν. Vett. Edd. ἐφ' ἵππων

τοπικῶς 70 δὲ τὸ Ὀμῆς

τῆ ὁμοῦ ἐπιφώμιου.

καὶ πάλιν,

Ἄλλὰ θ' 71 ὁμῆ πίνακας τε νῆων καὶ σάματα Φωπῆι.
ἐπὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ,

τῶν δὲ 72 δύο παῖδες λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
εἰν ἐπὶ δίφρῳ ἰόντας, ὁμοῦ δ' ἔχει ὠκείας ἵππων.

ἔσδ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὀμῆ καὶ ἐπὶ χροσικῶδ τάσδ' ὀπίρ-
ρήμασιν, ὡς φησὶ Ἀσκληπιάδης.

εἰ δὲ 73 ὁμοῦ πόλεμος τε δαμά καὶ λοιμὸς Ἀχαιῶς.

εἰ μὴ ἄρα πῆς εἴποι, καὶ νῦν τὸ Ὀμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τό-
πῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὃ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάσθῃ
τῆς Ἀχαιῶς.

Ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐρεθ-
μῶ, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ χῆρὶ τὸ αὐτὸ φράσῃσιν. Ἀμ-
φό-

μῶστας. nec agnoscunt αἴερα.
Steph. ex Il. 4. v. 361. vulgavit
ἰθ' ἵπποισι μῶστας αἴερα. proni-
que in verbera pendunt, Virgil. AEn.
V. v. 147. contulit Ursinus in au-
theo libello.

70 Τοπικῶς ὃ τὸ Ὀ.] Haec ite-
rum Stephano debentur, quem sequi-
tur Vulc. nisi quod in ejus edit.
mox ἐπιφώμιου. prius apud Hom.
Od. O. v. 364. Vett. Edd. Amm.
ἐπιφώμιου ὃ τῆ ὁμῆ ἐπιφώμιου.
MS. ἰπιφ. ε. τ. ο. ἐπιφώμι-
ου.

71 Ἄλλὰ θ'.] Od. M. v. 67. MS.

& Vett. Edd. Ἄλλὰ θ' ὁμῆ. & pro
νῆων legunt κρείων. quod ultimum
sciolus versui inferuit, memor,
κρείων πίνακας plus semel usurpavisse
Poëtam.

72 τῶν δὲ] Ita Vett. Edd. &
Il. A. v. 126. Steph. τῶν καὶ δύο
MS. τῶν δὲ καὶ & paulo ante
MS. cum Vett. Edd. ἐν αὐτῷ τῷ
τόπῳ.

73 εἰ δὲ] Il. A. v. 61. ubi sola
Schol. expositio locum habet; nam
quod subjicit Amm. coactum est, &
prorsus abhorret. Mox ex MS.
dedi τὸ ὁμῆ. Edd. ὃ ὁμοῦ legebant

φότερι ἢ δοκὸν μίαν ἕσαν φέρων. Ἐκάτερι δὲ, ἔπει-
δ' ἂν χεῖς ἑκάτερον τὸ ἑαυτοῦ παράτη· οἷον, Ἐκάτερον
αὐτῶν δοκὸν φέρῃ 74. ἢτοι ὅταν ἑκάτερον αὐτῶν μίαν φέρῃ
κατ' ἴδιαν.

Ἀμιύεσθαι ἢ Ἀμιύειν ἁφ' ἑρῆ. Ἀμιύεσθαι μὲν γὰρ ἔστι τὸ
κολάζειν τῆς παραδικήσαντος· Ἀμιύειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἀμαρτανῆ ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτανῆ δὲ ὁ ἄποτυχάνων.

Ἀμιήσθαι ἢ Ἀμιήειν ἁφ' ἑρῆ. Ἀμιήσθαι μὲν γὰρ παρὰ τὸν ἔξυτονως,
σημαίνει αὐτὰ τὰ δεισιματά, τῆτ' ἔστι τ' κερπὸν· ὄξυ-
τόνως δὲ, ὁ χεῖς τοῦ δεισιμοῦ, ἄσφαρ ἢ ὁ Τρυγητός,
ὁ χεῖς 75 τοῦ πευγαῖν.

Ἀμαθῆσθαι ἢ Ψάμαθῆσθαι ἁφ' ἑρῆ. Ἀμαθῆσθαι μὲν γὰρ, ἢ ἐπὶ πε-
δίω κόνις· Ψάμαθῆσθαι δὲ, ἢ παρὰ θάλασσαν ἀμμῶν.

Ἀνακείσθαι 76 καὶ Κατακείσθαι ἁφ' ἑρῆ. Ἀνάκει) μὲν γὰρ ὁ ἀν-
δειῆς καὶ ἢ εἰκὼν τῆς δὲ κατὰ πρῶτον· Κατάκει) δὲ ὁ εὐω-
χούμενος.

Ἀνδραγάθημα 77 καὶ Ἀνδρεία ἁφ' ἑρῆ. Ἀνδραγάθημα μὲν γὰρ
ἔστιν, εἰ καὶ τ' ψυχικῶς ζῆτιῶν ἔχει μαρτυροῦσαν· Ἀν-
δρεία δὲ, δύναμις ἐπαινεμένη.

Ἄνο-

74 Φέρῃ] Ita MS. Edd. φέρων.
Prius malui.

75 ὁ χεῖς.] Deerrant in Edd.
suppeditavit ea MS. Hesychius Τρύ-
γητος & Τρυγητός eadem videtur ra-
tione distinxisse, quia Ἀμιήσθαι &
Ἀμιήειν. Conf. Schol. Hom. ad Il. T.
v. 223. Thetiz. ad Hesiod. Ἔργ. v.
575. & quia hanc distinguendi eu-
ram ridet, Moschor. ad Hesiod.
Ἔργ. v. 388.

76 Ἀνακείσθαι καὶ Κ.] Phrygichus
p. 36. Ἀνάκει) καὶ τῆς ἀπομύμης παρὰ
αὐτοῖς σημαίνει, ἢτ' ἀλλο ἢ ἕτερο

ἢ πολλῶν τῆς ἀνάκει) μὲν γὰρ ἀν-
δειῆς καὶ ἀναθήματα καλῶς εἰρεῖς· ἀνά-
κει) δὲ ἐπὶ τ' κλίης σὺν ἴτι, ἀλλὰ
κατὰ. Corrige ἀλλὰ κατὰκει). & ex
edit. Vasos. ἀπέτι. Ptol. Ascal. §. 74.
Ἀνακείσθαι — Κατακείσθαι ἢ ἐπὶ
ἀνθρώπων οὐ κλίης ὄντων. His adde,
quos ad Suidam citat Kusterus, &
ex Athenaeo, Diphiu versum apud
Eustath. emenda.

77 Ἀνδραγάθημα] In Ascalonitae
schedis cum eadem expositione
§. 19. Ἀνδραγάθια ἀνδρείας ἁφ' ἑρῆ.
quod magis placet.

Ἄνοχη καὶ Ἐπικηρυκεία 78 Διαφέρει. Ἄνοχη μὲ γάρ ἐστιν ἢ ἐν πολέμῳ ἀφ' ἑνὸς πρὸς ἄλλου ἀναβολὴ καὶ συνθήκη κοινῇ, τοῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις. Ἐπικηρυκεία δὲ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τὴν αἰτησομένην ἀνοχάς, ἢ σπονδάς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις Διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ 79 εἰς μνήμην τῆς παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο πρῶτα.

Ἀναβάλλεα καὶ Ὑπερτίθεα Διαφέρει. Ἀναβάλλεα μὲ γάρ ἐστι τὸ πρῶτον 80 καὶ παλιόντι ἢ ἐπιτήδειον καὶ τῆς πράξεων. Ὑπερτίθεα δὲ, τὸ ἐπιμένειν ἢ ἐπιτήδειον καὶ τῆς πράξεων.

Ἀνακοχὴ καὶ Ἀνοκοχὴ Διαφέρει 81. Ἀνακοχὴ μὲ γάρ ἐστιν ἢ ἐπὶ τῆς νεῶν ἀνακοχῆσι. ἢ δὲ ἀφ' ἑνὸς ὁ Ἀνοκοχὴ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου. Διοκοχὴ καὶ Ὀκοχὴ, διάλειψις τις καὶ ἀνεῖσις.

Ἀνάληξις καὶ Ἀναληγὴ Διαφέρει. Ἀνάληξις μὲ γάρ ἐστιν

78 Ἐπικηρυκεία] Ita MS. fide posui & mox πέμπωσι. Edd. bis legebant Ἐπικηρυκία & πέμπωσι. Vid. Animadv. ad v. Ἐπικηρύξω.

79 Ὅταν τις ἔλθῃ] Lege: Ἀνάμνησις μὲ γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἔλθῃ. Aescul. §. 17. Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις Διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲ γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ ἢ παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς εἰς τὸ πρῶτα. Hinc supplendum Amm. judicabat etiam Fabricius. Inter meminisse, & in memoriam redigere, eandem ponit differentiam Nonius p. 441.

80 Πρῶτον] Vett. Edd. πρῶτον. Mendose.

81 Ἀνακοχὴ καὶ Ἀνοκοχὴ δ.] Insignem opem Ammonio praestiti,

revocando Edit. Aldinae lectionem, a qua non recessi, nisi quod μικρὰ posuerim pro μακρὰ, auctoritate Cl. Dukeri ad Thucyd. I. c. XL. p. 31. & e conjectura Ὀκοχὴ pro Ἀκοχὴ, haec in omnibus Edd. sunt mendosa; reliqua leguntur in Edd. Venetis & Paris. 1530. ubi levi errore ἀνοκοχὴ μὲ γάρ ἐστιν ἢ ε. τ. quod fraudi fuit Lexicon concinanti Jac. Tusano. Basil. Editio anni 1525. ita hunc locum praefert: Ἀνακοχὴ καὶ Ἀνοκοχὴ δ. — ἢ ὁ ἀνοκοχὴ, — διοκοχὴ. Non aliter Paris. 1552. nisi quod ἀνοκοχὴ in ea sit vulgatum. Hanc sedulo expressit H. Stephanus, ut adeo mireris in Thef. T. I. p. 1335. legi: Ponitur autem ab eodem Ammonio

ἔστιν ὁ ἀνεπίφρεπλος τῷ καθήκοντι. Ἀναλγίς δὲ, ὁ μὴ ἀλγῶν ⁸².

Ἄντικρυς καὶ Ἄντικρὺ διαφέρῃ. Ἄντικρὺ μὲν γὰρ ἵππος τὸ ἐπὶ θύβειας, καὶ ἐξ ὀραντίας, χωρὶς τῷ σ, ὡς καταντικρὺ.

Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαρρήδην ⁸³ καὶ Φανερώς, καὶ ἐπὶ θύβειας τοπικόν.

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρῃ. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππῳ. Ἐπιβάτης ⁸⁴ δὲ, ἐπὶ νηός.

Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρῃ. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργον ⁸⁵. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνου.

Ἀναγόμενοι καὶ Ἀναχθέντες ⁸⁶ διαφέρουσιν. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλείοντες, ἀναγόμενά τε αἱ νῆες. ἀνήχθησαν δὲ πινες εἰς τὸ φρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν. Ἀνεψιοὶ μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες. Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψίων παῖδες.

Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζειν διαφέρῃ. Ἀναγκάζειν μὲν γὰρ

ἔστιν

νῆο etiam ἀκαχί, item Διοκαχί cum ο. „ Ultimam manum Ammonio corrumpendo admovit tandem Vulcanius, atque edi curavit: Ἀνακαχί καὶ Ἀνακοχί διαφέρῃ. — ἡ ὅτι Διοκαχί ὁ Ἀνακοχί, ἀνοχί μακροῦ π. Διακαχί καὶ Ἀκαχί. Haec latius hic videbantur deducenda, ne tales tricae infra nos impedirent, ubi lectionis Aldinae bonitas erit adferenda.

82 Ἀλγῶν] Vett. Edd. male αἰγῶν. MS. Ἀναλγίς ὁ μὴ ἀλγῶν.

83 Διαρρήδην] Demosthenes, de fals. legat. p. 205. A. ἀντικρυς καὶ διαρρήδην & contra Aristocr. p. 432. C. ἀντικρυς καὶ σαφῶς. Quae sequuntur in Amm. καὶ ἐπὶ θύβειας τοπικόν. aliena sunt, & delenda, a sciolo

quodam introducta.

84 Ἐπιβάτης ὅ] MS. Ἐπιβάτης ὅ ἐπὶ νηός. Moschor. Ἀναβάτης ἐπὶ ἵππῳ. Ἐπιβάτης ὅ, ἐπὶ πλοίοις. Ptol. Ascal. Ἀναβάτης μὲν ἵππῳ, ἐπιβάτης ὅ νηός. L. Ἐπιβάτης ὅ νηός. Is una voce Tragicis Ναυβάτης. Aliquoties offendi Ναυάτης. quod mendosum est.

85 Ἐπὶ ἔργον] MS. & Ald. Ἀναστῆναι μὲν ἐπὶ ἔργον. In quibusdam Edd. ἐπὶ ἔργῳ. Male. Ptol. Ascal. §. 16. Ἀναστῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρῶτον τινα ὀργήσῃ. Ἐγερθῆναι ὅ, τὸ ἐκ κοίτης. Conf. Amm. in Ἠγέρθη. & Thom. M. in Ἀνίστη. Cave tamen, illis sis credulus.

86 Ἀναχθέντες] Id ex Schedis Ptol. Ascal. §. 147. in textum recipere non dubitavi, pro Ἐγερθέντες, quod e praecedenti observatione

ἔστιν ἐπὶ ἐμφύχων⁸⁷. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

"Αναρχον καὶ Ἀναίπιον ἀφ' ἑαυτοῦ. ὅτι τὸ μὲν Ἀναίπιον πρὸς ἑτέρον λέγεται· τὸ δὲ Ἀναρχον πρὸς ἑαυτόν.

"Αντεγν καὶ Σπήλαιον ἀφ' ἑαυτοῦ. "Αντεγν μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κώλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

"Ανοια καὶ Ἀφροσύνη ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἀνοήσιον μὲν γὰρ ἔστιν ὁ μηδὲν νοῶν· Ἀφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, ἔφρονας δὲ διοικῶν.

"Ἀξονες καὶ Κύρβεις ἀφ' ἑαυτοῦ⁸⁸. οἱ μὲν Ἀξονες ἦσαν τετραγῶνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἀξονες εἶχον τὰς ἰδιωτικὰς νόμους⁸⁹ ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἰς ἑτέρον τοῖσιν.

Ἀξιώχεως μὲν ἔστιν, ὁ ἐπιλύσας π. ἰκανός· Ἀξίωπιον δὲ, ὁ πιπτεύσας ἄξιον.

Ἀξίωμα μὲν ἔστι τὸ κατ' ὑπερβολὴν ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἀξία δὲ, ἢ ἐκ δοκιμασίας διαρέτησις.

Ἀπο-

nione irreperat, & putidum fuisset, id reliquisse. Pro αἰ νῆες in omnibus Edd. ante Steph. vulgatur αἰνῆδ.

87 Ἐπὶ ἐμφύχων] Sola Ed. Aldina prima ἐπὶ ἐμφύχων. Mox legendum videtur βιάζεσθαι ἢ καὶ ἐπὶ αἰ. Thomas M. Ἀναίπιον ἐπὶ ἐμφύχων μόνον. Βιάζειν ἢ ἐπὶ ἀψύχων. οἷον ἐπὶ αἰσῶν τὸ πῆμα ἔπειμα. Quid ἐπὶ αἰσῶν; τὴν ναῦν, quod e Phavorino, qui meliori libro passim videtur usus, Thomae restitues. Ammonius: οἷον βιάζεσθαι τὴν ναῦν· respicit forsan locum Thucyd. VII. c. 38. εἰ τις βιάζεσθαι ταῦς.

88 Ἀξονες κ. Κ. ἀφ' ἑαυτοῦ] MS. & Vett. Edd. ἀφ' ἑαυτοῦ. In hac differentia declaranda elaborarunt Meursius, Petitus, Valesius, Me-

nagius, Berkellius, Spanhemius, forsan plures: verum aliorum diligentiam facile superavit Salmasius, qui hanc materiam copiose pertractavit de Modo Usur. c. III. p. 98-104.

89 Νόμους] Textus habet ex MS. nam in Edd. legebatur ἰδιωτικὰς ἐγγεγραμμένους. neque tamen Salmasius νόμους inferendum monuit. Unius Thomae M. verba adscribam, qui Ammonii notam contraxit: "Ἀξονες, τετραγῶνοι ὄντες, εἶχον ἰδιωτικὰς νόμους ἐγγεγραμμένους· Κύρβεις ἢ, τρίγωνοι ὄντες, εἶχον δημοσίας νόμους καὶ ἱεροποιίας. Ista: δημοσίας νόμους καὶ ex Ammonio exciderunt.

90 Ἀποσάσιον] Id malui, MS. auctoritate, quam Edd. lectionem Ἀποσάσιον. Cetera in MS. erant vitiosa: Ἀποσάσιον ἀποσάσιον ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἀποστάσιον ὁ Ἀποστασίε μεταφέρῃ. Ἀποστασίς ἢ δίκλιω ἔλεγον, ὅποτε ἀπελευθερῶ κείνοιτο, ὡς ἀποστὰς τῆ δεσπότης. Ἀποστασίς δὲ, ὅποτε μέτοιικῶ ἐξχαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχον παρτάτω.

Ἀποκήρυξις ἢ Ἐκποίησης μεταφέρῃ. Ἀποκήρυξις ἢ γὰρ ὄστιν, ὁ ὅτι ἀδικήματι ὁ ἕως τῆ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῶ οἰκίας. Ἐκποίησης δὲ, ὁ δοθεὶς ἕως τῆ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλω. ὁ 93 λέγουσιν, Εἰσποίησης γέροντι.

Ἀπολογεῖσθαι ἢ Ἀπολογίζεσθαι ὁ μεταφέρῃ. Ἀπολογεῖσθαι ἢ γὰρ ὄστιν, τὸ ὅτι τῶ λόγῳ τῶ κατηγορεῖται ἀνασχυράζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδῆναι τῶ λόγον τῶ δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἀπλῶν Λογίζεσθαι. καὶ Λογιταί, ἀεθμηταί.

Ἀποδεῖναι ἢ Ἀποφύγειν μεταφέρῃ. Ἀποδεῖναι ἢ γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντα ἢ τινα ὑδὴλον εἶναι ὅπως ἐστίν. Ἀποφύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ὅτιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τῶ μετα-

φο-

91. Ἀποστάσιον ἢ δίκλιω. Fortassis tamen Ἀποστασίῳ etiam defendi posset. Inter Λέξεις ἢ Ἰεζακήλ MSS. quod mirabar, hanc notam offendi: Ἀποστασίῳ ἀποστασίε μεταφέρῃ. Ἀποστασίῳ ἢ δίκλιω ἔλεγον, ὅποτε ἀπελευθερῶ κείνοιτο καὶ ἀποστὰς ἢ δεσπότης. Ἀποστασίς ἢ, ὅποτε μέτοιικῶ ἐξχαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχον παρτάτω. ubi pro ἀποστασίε bis ἀποστασίε ponendum.

91 Ἀποστασίς ἢ] Sequentia cum cura transcripsit Thomas M. leviter mutata Maschop. apud quem pro ἀποστασίε vitiose ἰποστασίε vulgaritur. Haec nunquam a Veteribus, a librariis frequenter fuere permutatata, veluti apud Demosthenem. contra Aristogit. p. 499. B. Τῶ μητίεσσι αὐτῶ, ὄφλησαν ἀποστασίε (L. ἰποστασίε) ἀπίδοσσι; Qui de utraque

actione egerint, citantur a Cl. Hemsterhuisio ad Poll. VIII. 35. Conferenda est elegans Cl. Wesselingii observatio Obf. II. c. VI.

92 Ἀδικήματι] Non aliter Thom. & Ascal. Nihilominus legendum suspicor: ἐπὶ ἀδικήματι. In Animadv. rationem exponam; & de ultimae notae scriptura quaedam notabo.

93 Ὁ λέγουσιν] Textum non sollicito; credibile interim, genuinam lectionem in schedis Ptol. Ascalon. §. 21. conservatam: Ἐκποίησις ἢ, ὁ δοθεὶς ἕως τῆ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλω, ὁ λέγει] εἰσποίησις γέροντι. in eandem sententiam Thom. ὁ λέγει] ὁ τοῦτῳ εἰσποίησις.

94 Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπ.] Haec differentia in Ascal. §. II. leviter est

φορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει⁹⁵, οὔτε ἀποδεδοίχασιν, (οἶδα γὰρ ὅπως οἶχον)⁹⁶ ἢ τε ἀποπεφύχασιν⁹⁷.

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἢ μὲν γὰρ Ἀπὸ, πῆθε] ἔπι τῷ ἀψύχων· οἶον ἀπὸ Ἀθλιῶν· ἢ δὲ Παρὰ, ἔπι τῷ ἐμψύχων· οἶον, πῶς Σωκράτης. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἀμαρτάνουσιν, ἢ ἀλλαγῇ πρῶτος τῶν], ὡς καὶ Ὀμηρ⁹⁸,

— πῶς γῶν ἀνιόντε⁹⁸.

ἀντὶ τῆς, ἀπὸ τῷ γῶν. ὡς καὶ ἀλαχῆ⁹⁹ Φησι κυρίας,

οὔτε ποτε πρῶτοντο μελαιῶν ἀπὸ γῶν.

Ἀπελευθερ¹⁰⁰ καὶ Ἐξελευθερ¹⁰¹ διαφέρουσιν. Ἀπελευθερ¹⁰²

est turbata. Ἀπολογεῖσθαι ἢ Ἀπολογεῖσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδίδου τὸ λόγον. Ἀπολογεῖσθαι δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνακαθίσταται. Ea ratione bina sunt permutanda, qua in Ammonio legitur, quem Phavorinus descripsit. Utriusque exemplum adponam. Ἀπελευθερῶν, ὅς καθ' ἑκάστην πρῶτον ἀπολογεῖσθαι τὰς ἀποδοῦσας τῷ δήμῳ. Idem in Timarch. p. 181. C. non licuisset μήτι ἡμοὶ κατηγορεῖν, μήτι τάττω ἀπολογεῖσθαι. Confer Poll. II. 119. VIII. 67. & Mauillac, ad Harpoc. in Λογισμός. Pro Λογισμῶν, in prima Aldina λογισμῶν.

95. Ἐν τῇ Ἀναβάσει] L. I. p. 253. E. ubi pro ἔπι editur ἔπι ἄ. & pro ἔπι, ἔπι.

96 Οἶχον] Reduxi ex Vett. Edd. & MS. Tusanus & Steph. vulgarunt ἔχον] Vulcan. ἔχον]. & paulo ante ἀποδέδοικασιν.

97 Ἀποπεφύχασιν.] Edd. omnes

ἀποφύχασιν. At MS. ἀποπεφύχασιν· quod e Xenophonte leviter reformavi.

98 Ἀνιόντε] Lege: πρῶτον γῶν ἀνιόντες ex II. E. v. 28. Schol. ἀντὶ τῷ ἀπὸ τῷ γῶν.

99 Ἀλαχῆ] II. E. v. 700. vulgaratur: οὔτε ποτε π. μελαιῶν ἐπὶ γῶν. Sed in II. II. v. 304. Προσπάδην φοβέοντο μελαιῶν ἀπὸ γῶν. Quid ab Ammonii manu profectum sit, alibi inquiram.

1 Ἐλευθερωμῶν] Ita ediderunt Steph. & ante ipsum Tusanus. Vulcanii Editionem, in qua Ἐλευθερωμῶν, sequitur in hoc loco citando Salmasius. Prisca Edd. Ἐλευθερωμῶν praeferabant.

2 Πεσοήλυτος] Illud vocabulum litem peperit, quam super hoc loco Salmasius & Heraldus agitarunt: Utriusque sententiam in Animadv. examini subjiciam.

3 Νοήμασιν] Salmasius V. C. de Modo Usur. cap. XIX. p. 876. corrigit νόμασιν· atque ita in libro fuit

ἑρῶ μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δόλων ἠλθθερωμῆς¹. Ἐξ-
ελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος ἀφ' ἡρέα προσήλυτος²,
ἢ κατὰ ἄλλω πινά αιπίαι δαλεύσας, εἴτα ἠλθθερωθείς.
ἦδη μὲν τοὶ καὶ ἀδιαφόρως ἡρῶν τοῖς νόημασιν³.

Ἀποφορεῖ καὶ Εἰσφορεῖ ἀμφιφέρῃ. Ἀποφορεῖ⁴ μὲν γάρ ἐστι τὰ ὑπὸ
τῶν δόλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χεῖματα, ἢ καὶ Ἀνα-
φορεῖν⁵ καλεῖσιν. Εἰσφορεῖ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν⁶.

Ἀποκειθλιῶμαι καὶ Ἀποκείνασθαι⁷ ἀμφιφέρῃ. Ἀποκειθῆναι μὲν
γάρ ἐστι τὸ σπυρχειθλιῶμαι. Ἀποκείνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτη-
θέντα λόγον δέναι.

Ἀπονίψασθαι, καὶ Κατὰ χεῖρας ὕδωρ αἰτῆσαι, ἀμφιφέρῃ. Ἀ-
πονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι μὲν τὸ φαγεῖν. Κατὰ χεῖρας δὲ ὕ-
δωρ αἰτῆσαι, πρὸς τῷ φαγεῖν⁸.

Ἀπο-

fuo emendaverat Eruditiff. M. Rō-
verus, ut vix videatur hac de re
dubitandum.

4 Ἀποφορεῖ] Eruditissima est H.
Valefi in not. Mauff. ad Harp. p.
97. b. ad hunc locum observatio :
Auctior est in hac voce Afc. § 91.
Ἀποφορεῖ, — ἢ τῶν ὑποκίων τοῖς
ἀρχουσιν ἐπιτελέμενον. Corinthius de
Dial. Ion. Ἀποφορεῖ ἢ τῶν τελευτήτων
ὑποκίων τῶν δόλων τοῖς δεσπόταις. Emen-
datiffus scribe: Ἀποφορεῖ ἢ τῶν τελε-
μήτων τιμῶν, ex Gloss. Herodot. Tho-
mas M. ex Ammonio emaculavit
ad Thucyd. V. c. 31. Cl. Dukerus.

5 ἢ καὶ Ἀναφορεῖν x.] Haec pri-
mum ab alia manu videbantur in-
ferta; sed fallebar. Legendum: ἢ
καὶ Ἀναφορεῖν ἢ καλεῖσιν. nunc,
valgo. ea ratione hunc locum cepit
Valefius; & ab hoc scribendi mo-
do alibi non abstinuit Noster.

6 Εἰσφορεῖ ἢ τ. υ. τ. π.] Plura
Prol. Afc. l. c. Εἰσφορεῖ δὲ ἐστὶν ὑπὸ
τῶν πολιτῶν δημοσίας εἰκα χρεῖας ἐπι-

δέμενον τῇ πόλει. Confer Heraldum
Anim. in Salm. Obf. VI. c. I. §. 7.
&c. & Perizon. ad Aelian. V. H.
II. c. X.

7 Ἀποκείνασθαι] Bis e Vett. Edd.
reflitui, a Sterbano in Ἀποκείνασθαι,
nullam ob rationem, mutatum. Se-
dulus est in hisce distinguendis
Phrynichus p. 18. ἐπὶ μὲν τῷ ἀποκείνασθαι
τῶν ἐρωτήσεων, τὸ ἀποκείνασθαι λίγος.
ἐπὶ δὲ τῷ ἀποκείνασθαι, τὸ (ita Vascos.)
ἀποκειθῆναι. Adde Eustath. ad II.
E. v. 12. Thomam M. in Ἀποκει-
νάσθαι.

8 Πρὸς τῷ φαγεῖν] Addit Prol.
Afc. §. 5. καὶ μὲν τὸ φαγεῖν. Tho-
mas M. in Ἀπονίψασθαι — Ἀπο-
νίψασθαι δὲ φασι οἱ Τεχνικοὶ μὲν τὸ φα-
γεῖν. πρὸς μὲν τῷ φαγεῖν, ὕδωρ κα-
τὰ χεῖρας δέξασθαι. Aristophani Gram-
matico observationis laudem tri-
buit Eustathius, ad Od. A. p. 34.
Paucula ad Aristoph. Plut. v. 84.
Spanbemitus, docta super hac re no-
tavit Heraldus, I. Digress. XXII.

C 3 ad

Ἀποφορεῖ ἢ Ἀναφορεῖ Διαφέρει. Ἀποφορεῖ μὲν γὰρ ὅστις, ὁ νῦν καλέμενος Φόρος. Ἀναφορεῖ δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὁσμός.⁹

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε Διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Περικεπάτισσε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, Περικεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ, ἐμφύχου καὶ ἀγροῦ.

Ἀρχεῖν καὶ Κρατεῖν Διαφέρει. Ἀρχεῖν μὲν γὰρ, τὸ πινῶν ἐπ' ὠφελεία παρὰ τὸν Κρατεῖν δὲ, τὸ βίαια πινῶν ἀγειν ὑπακομῶν ὅτι δαλεία. καθὼς καὶ τῆς θηλείας κρατεῖν ἀλλ' οὐκ ἀρχεῖν λέγει.

Ἀρπαγὴ καὶ Ἀρπάγη Διαφέρει. Ὡς τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, ὡς Φησι Τρύφων ἐν τῷ τελευτῶν ἀπὸ Ἀθηναίων παρὰ τὴν ἀδίας. εἰ μὲν ὀξύτωνος παρὰ τὴν ἀδίας, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μὲν βίας ἀφαίρεσιν δηλώσῃ. εἰ δὲ βαρυτόνως ἀρπάγη, ὡς Ἀνάφω, ἐν ἧ ἐν τῆς φρεάτων τῆς κείνης ἐξάφρησι. καὶ τῶν Μετάνοιων ἀναγνώσκοντες,

Ποτή-

ad Tertull. aquam manuelom. Gloss. Aquam manibus, ἴδιος παρὰ χεῖρας. Petronius c. XXVII. p. 97. Aquam poroscit ad manus. ubi vide Wauwerrum.

9 Ἀποφορεῖ] Inter alia, quae a librariis Ammonio fuerint obtrusa, haec nota sine dubio referenda est, quod e superiori observatione manifestum: etsi MS. hanc etiam notam agnoscit, & in fine legit: ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὁσμός. Primae Edd. εὐωδῶν. aliae, εὐωδῶν. Vitiose.

10 Ὀσμός.] MS. ἄσμος. Veteres Edd. praeferrunt ἄσμος. Quod cum alienum videretur, in ὁσμός fuit mutatum, Nihil aequè

temerarium; Scribendum: ἄσμος. Cyrillus in Lexico: Ἀσμός, ἀνάδοσις ὑγρῶν ἀναδόσεων. paria dabit Hesychius. Tanti est praefas editiones excussisse; absque earum auxilio in hanc cogitationem non incidissem.

11 Διαφέρει] Omissum in Tis. & Steph. Edd. revocavit Vulcanius.

12. Δείπρον] Apage hanc vocem e Comici verficulo, auctoritate Ill. Bentley Emend. in Men. p. 107. Neque tamen plane hinc vocabulum removendum censeo, cui in Animadv. lene admovebo remedium, ubi nonnulla ad hanc notam reperies.

13 Δείπρον, ἀλλ' ἀστ.] Scaliger ad

Ποτρίων, τράπεζαι, ἀρπάγιω, δεύτερον ¹² κείδον.

καὶ ἐν Ἠνίοχῳ,

Τὸν παῖδα δ' ἔδιδον, ἀλλ' ἀρπάγιω ¹³
 Αὐτὰς κατασκιάζοντο.

Ἄρα καὶ Ἄρα ¹⁴ Διαφέρῃ. ὁ μὲν γὰρ χτ' ἀεισπασμὸν λέγει
 μιν ὡς σύνδεσμον, ἄπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἄπορέντες
 λέγουσιν, Ἄρα τέλ' ἔξῃ τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ χτ' συλλογιστικὸς ¹⁵. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, Φῶς ἐστὶ· ἀλλὰ μὴν ἡμέ-
 ρα ἐστὶ. Φῶς ἄρα ἐστὶ. εἰ τῦτο συμφέρον ποιεῖν ¹⁶, ποιη-
 τέον ἡμῖν ἄρα ἐστὶ.

Ἄρῃ καὶ Ἀρτίως Διαφέρῃ. Ἄρῃ μὲν γὰρ ἐστὶ χερνικὸν ἐπιρρη-
 μα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τῷ ἀπιρησμένῳ ἔργῳ τελείως.
 ὥστε ἀμαρτάνῃ Σαυφῶ, λέγουσα,

Ἄρτίως μὲν ἀ χρυσοπέδιλα αὐῶς ¹⁷.

ἀντὶ χερνικῆς ἐπιρρήματι. ὡσαύτ' δὲ τοῖς Ἀπικαῖς Ἀρτίως
 σημαί-

oram libri sui posuerat δίδαμον. Pro ἀρπάγιω omnino scribi debet ἀρπαγιῶ, & raris intelligi. quae quamvis trita sit vocis significatio, Menandri usu propterea eam adferuit Ammonius, ut differentia, quam tradit, eo melius patetieret. Pari ratione versatur Noster in Εὐρέϊν & in Οὐνεκα. Miror, potuisse reperiri, qui de barpagine hoc in versu cogitandum cenauerint. Eo sensu Menandri versus accipiendus, quod Antiphanis hicce in Ganymede:

Τῆς ἀρπαγῆς ἔπαυτος εἰ ζήνοιδά τι.
 apud Athen. X. p. 459. A.

14. Ἄρα καὶ Ἄρα δ.] In Etymo-
 logico M. p. 134. in Ἄρα legitur:

Ἐπὶ εἰς τὰς Διαφορὰς. quae verba a MS. Leid. absunt. Nota videtur Iudiosi, libellum de verborum differentis citantis. Vocularum ἄρα & ἄρα discrimen occurrit in Herennio Phil. & in Cyrilli Lex. MS. iisdem fere verbis, quibus utitur Noster.

15 Συλλογῶν, συλλογιστικός.] MS. συλλογιστικῶν συλλαβιστικός.

16 Συμφέρον ποιεῖν.] In Cyrilli Lex. εἰ τῦτο συμφέρον ποιεῖ. Lege: συμ-
 φέρον ποιεῖν. idque malim in Amm. Indidem & ex Herennio pro ἀπορῆ-
 τος lege ἀπορῆτες.

17 Αὐῶς.] Priorae Editiones omnes legebant: αὐ, ὡς αὐτὴ χερν. Scallige.

σημαίνῃ αὐτῆς τῷ ὄρει. τὸ δ' Ἄρη 19 ὠδαιαλικὸς, καὶ
ἔπι τῷ παρωχικότῳ.

Ἄραχη καὶ Ἄραχτιον Διαφέρει 19. Ἄραχη μὲ γὰρ Σηλυκίως,
τὸ ὕφασμα, καὶ ἑδαιτέρως τὸ Ἄραχτιον. ἄρραχινῶς δὲ ὁ
Ἄραχνης, τὸ ζῶον.

Ἄρες καὶ Ἄρειοι Διαφέρουσιν. Ἄρες μὲ γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.
Ὡς δὲ 20 λύκοι ἄρρασιν ἐπέλεσαν.

Ἄρειοι δὲ, οἱ παρῆκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἄρειά μιν ἔγωγε εἴσκω πηγεσιμάλῳ,
"Ὅσ' οἴων μέγα πᾶσι δέρχεται ἄρραχινῶν.

Ἄρρατῶ καὶ Ἄρρατῶν Διαφέρει. Ἄρρατῶ μὲ γὰρ, ὁ νο-
στῶν. Ἄρρατῶν δὲ ἐστὶν ὁ ἀδωατῶν ἐπιτελεῖν τὰ χεῖρα τὰς
ἄρρατεις, ὡς Ἀειτοφάνης Φησίν.

Ἄρρατῶν τῷ Νοσῶν Διαφέρει. Ἄρρατῶ μὲ γὰρ ὁ καχεκτῶν
τῷ σώματι. Νοσῶν δὲ ὁ κλινῆρης.

Ἄρ-

iigeri est, & Vulcanii emendatio, quam recepi, quia videbatur dubio plane vacua. *Aeoles*, ἐκιν ὡς δύο φωνήναι μεταξὺ, ἐντιθίσαι, τὸ υ, ὡς ἐπὶ δ' ἄρ, αἴρε, καὶ αἴως, αἴως. observante Scholiasta Pindari ad Pythion. Od. II. v. 52.

11 τὸ δ' Ἄρη] Cum futuro cultiores Attici jungere non solent, qua de re notat Cl. Graevius ad Lucian. Soloec. T. II. p. 729. Confer etiam Nunnes. ad Pbryn. p. 3.

19 Ἄραχη καὶ Ἄραχτιον Διαφέρει.] Si receptae hujus loci lectioni credendum, Ἄραχη & Ἄραχτιον nihil differunt; sed vero locus sine ulla dubitatione mendosus, hac videtur ratione sanandus: Ἄραχη καὶ Ἄραχτιον Ἄραχνης Διαφέρει. Ca-

ve credas, angustis hisce finibus Veterum usum a me coërceri, qui Grammaticorum tantum placita in lucem protraho. *Hesychius*: Ἄραχνης, ἀπ' ὀθείας ὁ Ἄραχνης. Αἰχύλω. Λαίω. Eandem, quam Noster tradit, differentiam exponunt *Etymol.* p. 135. v. 2. & *Thomas M.* in v. *Tzetzes* ad *Hesiodi* *Erg.* v. 475. Ἄραχνη ἐστὶ τὸ ζῶον. Ἄραχτιον τὸ παρ' αὐτῷ ὑφανόμενον. Scripserat is Ἄραχνης ἐστὶ τὸ ζ. uti constat ex iis, quae notat ad v. 777. *Cornelius Fronto*: *Araneum*, quod textum est; *Aranea*, quae textit. Discrimen adnotare non praetermisi *Suidas* in Ἄραχη, ubi fragmina conservavit venustissima, quae dum obscura videbantur *Kustero*, non meminerat

Ἀρρωδεῖν καὶ Ὀρρωδεῖν Διαφέρει ²¹. τὸ μὲν γὰρ Διαφ. τῆ ο, σι-
μαίνῃ τὸ εὐλαβεῖα. ἕως γὰρ ἐξηγῆν) τὸ λέξιν. Ὀρρω-
λέγει) ὁ αὖ τῆς γλυτῆς τόσσου, ὅν πνες ταῦθον λέ-
γασιν. ὅθεν καὶ τῆς ὀρρέων ὁ τόσσου ἕτῃ ὀρρωσύ-
γιον ²² καλεῖται, ἕχ, ὡς πνες ἀγνοῦντες, ὀρθοσύγιον.
ἐτύμως δ' εἶρη), ὄρῃ ὦν ²³ τὸ πυγῆς, καὶ οἰονεὶ ὀρρω-
πύγιον. οἱ δ' εὐλαβέμεροι αὖ πινῃ, ἀνασπᾶν εἰώ-
θασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῆς ζῶων
ὑποστέλλειν εἰώθασι τῷ ἔραν, ὅταν εὐλαβῆται ²⁴. εὐλό-
γως ἐν ἐκ τῆς ἀποκομῆσιν) τὸ ὀρρωδεῖν εἶρη) ὅτι τῆ
εὐλαβεῖα. καὶ Εὐειπίδης τὸ Περγέα λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς ²⁵ γὰρ τῆς κακῶς πεπεραχότων
Οὐπόποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀρρωδεῖν ποιῶτον. τὸ δ' Ἀρρωδεῖν, οἷον χτ' ἑ-
ρησιν, τῆτ' ἐστὶ, μὴ εὐλαβεῖα, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ
πεθαρρήκηναι.

Ἀσφό-

is Catulliani sacculi araneorum pleni.

²⁰ ὡς ὅ] Hom. II. II. v. 352.
Verfus, qui sequuntur, sunt in II.
Γ. v. 197. & 198. e quibus voces
διέχου) ἀποκομῆσιν) absunt a Vett. Edd.

²¹ Ἀρρωδεῖν καὶ Ὀρρωδεῖν δ.]
Nonnulla in Animadvers. ex hac
nota copiosius illustrabo, quam in-
tegram propemodum sub Herennii
Philonis nomine descripsit Eustathius
ad II. M. p. 867. & ad Odyss. T.
p. 705. Eundem auctorem citat in
v. Ἀρρωδεῖν Phavorinus Camers, non
aliunde quam ex Eustath. edoctus.
Discrimen porro ab Etymologo,
Moschorulo, & aliis fuit adnotatum.

²² Οὐτῷ ὀρρωσύγιον] Vulcanii Ed.
τῆτῷ. Perperam MS. cum Vett.
Edd., ὁ. ὀρρωπύγιον] Eustath. habet

ὀρρωπύγιον. Pollux II. 182. ὀρρωσύ-
γιον. Martialis III. Epigr. 93. ana-
tis orropygium. Quod Ammonius
damnat, ὀρρωπύγιον habes in Gloss.
ad v. Chumis. & in Eratosthen. Cata-
ster. c. XLI.

²³ Ὀρῃ ὦν] Priores Edd. ὀρρος
ὦν τ. MS. & Eustath. ὄρῃ ὦν τ.
Id in ὄρῃ mutatum in textum resti-
tuit, & mox pro ὀρρωπύγιον posuit
ὀρρωπύ. debeo hanc observationem
Georg. Merulae, qui ad Martialis
orropygium exponit terminum pygae.

²⁴ Εὐλαβῆ) Steph. & Vulc. εὐ-
λαβεῖ). Vett. Edd. εὐλαβῆσιν.)

²⁵ Τὰς συμφορὰς] E MS. haec
lectio a Vossio enotatur: Τὰς γὰρ
συμφορὰς τ. κ. περαχότων ἕδωποθ'
ὑβρις αὐτὸς ὁ π. Quod in sola Vulc.
D Edit.

'Ασφόμελον καὶ 'Ασφοδελός Ἀσφ. φέρφ. ἑσπερασζυτόνας μὲν γ', τὸ φυτόν. ἄσζυτόνας δ' ὁ τόπος.

— κατ' ²⁶ ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

'Απειλον καὶ 'Απικός Ἀσφ. φέρφ. 'Απειλον μὲν γ', ὁ πιθανός καὶ χαίρειος, ἢ καθόλου ἐπιδέξιον ὡς πολίτικῆ ὁμιλία. 'Απικός δὲ, ὁ ἐν ἄσφ ²⁷ Ἀσφ. τείων.

'Ασρον καὶ 'Ασής Ἀσφ. φέρφ. 'Ασρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὠρίων, 'Αρλίον. 'Ασής δὲ, ὁ εἶς.

'Ατέχνως καὶ 'Ατεχνῶς Ἀσφ. φέρφ. τὸ μὲν γ' παρσζυτόνον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ σφεισπάμενον τίθει ἀντὶ τῆ ἀπλῶς, καὶ ἀδόλως ²⁸ καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἀντικρυς, ἢ φανερῶς.

'Ατιμῆται καὶ 'Αιμάζειν Ἀσφ. φέρφ. 'Αιμῆται μὲν γὰρ πρὸ τῆ νόμων ὀλοαχερεὶ ἀπμία ²⁹. 'Αιμάζειν δὲ ὁ ὑβρίζομενον ἐν τινι πράγματι.

'Απια ψιλέμενον καὶ δασυνόμενον Ἀσφ. φέρφ. ψιλέμενον μὲν

Edid. deerat, πρὸς libro suo adscribit Scaliger, ante ὄνομα inferendum. Pro πεπερηχότων ex Stobaeo παραχρησάται edidit Barnesius, qui optimo jure hoc fragmentum ad Andromedam retulit.

²⁶ κατ' ἀσφ.] Od. A. v. 538. & alibi.

²⁷ ὁ ἐν ἄσφ.] Vett. Edd. legunt: ὁ ἐν ἄσφ. Dubitari etiam potest, scripseritne Anm. 'Απικός an 'Ασικός, cum utraque sit in usu scriptura, monente Clar. Hemsterhuis. ad Poll. IX. 17. qui super discrimine inter 'Απικός & 'Ασικός etiam notat. Apud Moschop. in ἄσφ. legitur Ἀσικός ἢ πλιτικός ἢ ἄσφ. ὅ

&c. Longus IV. p. 125. γαστρομῆ ἀσυνκῆς ὀψαρτυσίας, urticae luxuriae delicias vocat Apul. Metam. VII. p. 190. Demosth. contra Callicl. p. 735. A. hominis meminit, qui rus aspernabatur, καὶ μάλλον ἀσυνκῆ. Altera scribendi forma in libris est frequentior.

²⁸ ἀδόλως] Reposui eam lectionem, quam probat MS. a Kustero etiam ad Suid. T. I. p. 369. indicatam, pro ἀδολῶς. Hesych. in Τέχνη, 'Ατεχνῶς, ἀδόλως. Confer Didymum apud Schol. Pindari ad Nemean. I. v. 36. & de significandi discrimine Schol. ad Aristoph. Plut. v. 109. Spanhemium, Harpocrat. in v.

ἤ γ' σημαίνει τὸ πινά. δατυνόμενον δὲ, τὸ ἄπινα.

Ἄτελές καὶ Ἄτελεσον ἀφ' ἑφ' ἑφ'. Ἄτελές μὲ γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον. Ἄτελεσον δὲ, τὸ ἀδιώκτον τελεθῆναι. οἱ ἔν ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογῶσιν.

Αὐχλιὸν καὶ Δέρη ἀφ' ἑφ' ἑφ'. Αὐχλιὸν μὲ γάρ λέγει τὸ ὄπισθεν τῆ τετραχίλις. Δέρη δὲ τὸ ἔμπερθεον, καθ' ὃ ἐστὶν ἡ φάρυξ³⁰.

Αὔθις καὶ Αὔθι χωρίς τοῦ σ ἀφ' ἑφ' ἑφ'. τὸ μὲ Αὔθις ἐπὶ τὸ πάλιν, ἢ μὲ ταῦτα. τὸ δ' Αὔθι, αὐτόθι. καθὼς ἐν Καλλιμαχός³¹ φησι.

Αὔθι τὸ δ' ἐκδύομι. ἀντὶ τοῦ μὲ ταῦτα.

Αὔθις³² ἀφ' ἑφ' μὲ τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν. ἀφ' ἑφ' δὲ τοῦ τ, τὸ ὑπερον.

Ἄχει χωρίς τοῦ σ, χερσικὸν ἐπιρρήμα. Ἄχεις δὲ μὲ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀχειῶς³³. Ὅμηρος, Ἄχεις ἀπιλοίησεν. οἷον ἀχειῶς ἀπέκοψεν.

Βασι-

v. & Maussac. Quae in ultima nota leguntur, ἀντικρὺς ἢ φανερῶς ad alia manu videntur adjecta.

29 Ὀλοχερεῖ ἀτιμία] *Prot. Ascal.* §. 116. ὀλοχερῆ ἀτιμίαν. Vide ad hanc notam *Mosebor.* in Ἀτιμίας. & *Schol. Soph.* ad *Aj.* v. 1149.

30 Φάρυξ] MS. vitiose φάρυγξ. Recte in Schedis *Ascalon.* qui diligentissime hanc observationem transcripsit. *Thomas M.* Αὐχλιὸν, τὸ ὄπισθεν τῆ τετραχίλις. — Δέρη ἢ, τὸ ἔμπερθεον. ubi non satis accurate vulgatur.

31 Καλλιμαχός] Fragmentum est inter *Bentlejana* CCLXXXVI.

32 Αὔθις] Vulgatam sequi malui,

quam Vett. Edd. & MS. lectionem: Αὔθις ἀφ' ἑφ' μὲ τ σημαίνει τὸ πάλιν. ἀφ' ἑφ' ἢ τ, τὸ ὑπερον. *Isaevs* ad *Hesiod.* "Erg. v. 157. Τὸ αὐτὶς φασὶν ἐπὶ τ εἰς τόπισιν τίθειν. τὸ ἢ αὐτὶς ἐπὶ τ πάλιν καὶ ἐκ δούτερος. ἰγὰ ἢ Ἰωνικῶς μὲ αὐτὶς φημί λέγειν ἐπ' ἀμφοτέρων, ψιλῶν γ' οἱ Ἰωνεῖς. quocum consentiunt *Helladius* in *Chrestom.* p. 24. & *Corintbius* de *Dial. Jon.* Τὸ πάλιν αὐτὶς ἀεὶ λέγουσι, καὶ σὺν αὐτὶς. In MS. *Homeri Cod.* memini me αὐτὶς reperire, ubi editi libri αὐτὶς praeferunt. II. A. 425, 513. 522. B. 276. Γ. 36. &c.

33 Ἀχειῶς] Hanc notam e MS. D 2 lon-

B.

Βασιλεύς, Κοίρα³⁴, καὶ Ἡγεμῶν Διγφέρφ. Βασι-
λεύς μὲ γάρ ἐστιν ὁ παρθεύς ἢ ἀπὸ γένους³⁵ τὴν ἀρχὴν πα-
ραλαβών. Κοίρα³⁴ δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασι-
λείας ἔργον ὀπιτελών, οἷος ἦν πρὸ τῆς μῆνιδος ὁ Ἄ-
χιλλεύς.

Ὡς ὅγε καιρῶν διεπέτρατον.

Ἡγεμῶν³⁶ δὲ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ
ποιητὴς φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν Διγφέρφ. Βάρβαρον μὲ γάρ ἐστιν ὁ
τομα τὸ ἔχ' ἑλλήνων. Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.
Βά-

longe auctiorem edidi; nam in
prioribus Edd. legebatur ἀπὸ τῆς
ἀχειῶς ἀπέτοψεν. intermedia, quae
post vocem ἀχειῶς inserui, uni
versā suppeditavit MS. Ὀμηρ³⁴
ἄχει (edidi ἄχεις) ἀπλοῖσεν (Il.
Δ. v. 522.) οἷος ἀχειῶς. Lacunam
animadvertit Nimmisius, & Homeri
versum excidisse iudicavit ad Phryn.
p. 2. Hesych. ἄχεις ἀπλοῖσεν,
παντιλῶς ἀπέτοψεν. emendante Cl.
Alberti.

34 Κοίρα³⁴] Apud Prot. Ascal.
§. 52. legebatur Τόρα³⁴. Prius
agnoscunt, qui Ambr. descripse-
runt, fictus Herennius Philo, Eu-
statb. ad Od. Σ. p. 659. & Thomas
M. Versuum Homeri prior est in
H. B. 207. alter initium Il. Γ.

35 Ἡ ἀπὸ γένους] Malim ἢ ἑλλῶς

ἀπὸ γένους. ex Thom. M.

36 Ἡγεμῶν] Proprie secundum
Gramm. dux itineris. Zonaras in
Lex. Ἡγεμῶν, ὁ τὸ ὄδῳ ἡγούμενος.
Ξενοφῶν. καὶ τὸ Ἡγεμόνα δῆσσεως
ἀπλοῖσεν αὐτοῖς. Ex hoc Zona-
rae libro MS. in Biblioth. Jo. Sam-
buci V: C. quae, ad Xenophontem
spectantia, excerpserat Leunclavius,
in libro quodam Vossiano reperire
licet; sed pleraque omnia legun-
tur apud Suidam.

37 Ἄνθρωπος] MS. lectio, ὁ βα-
ρβαρὸς ἄνθρωπος. unde originem tra-
xerit, non difficulter dignosci potest;
praesertim cum in prima Edit. Aldi-
na vulgatum sit ἄνθρωπος. uti plerum-
que alias in eadem pro ἄνθρωπος
& pro παντὶς ubique πᾶς. quae scri-
ben-

Βάραθρος καὶ Βάραθρον ἀμφέρει. Βάραθρος ἢ ᾤ, ὁ βαράθρος ἄξιος ἄνθρωπος ³⁷. Βάραθρον δὲ, ὄρυγμα τι Ἀθήνησιν ³⁸, εἰς ὃ τὴς κακῆς ἐπέβαλλον, ὡς περ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς· τὸ Κεάδα ³⁹.

Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια ⁴⁰ ἀμφέρει. Πρωτοεπισημῶς ἢ ἡ βασιλείως ἀρχή· πρωτοεξυτόως δὲ, ἡ βασιλείως γυνή. Βάεις μὲν γὰρ ἔστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγει δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου ⁴¹.

Βάσανος, ἢ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῆς πληγῶν.

Βασκαίνειν ἔ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοδένης ἐκ τῶ ἀπὸ τεφάνου, "Ἄν τι δύσκολον συμβῆι τοῦτο βασκαίνουσιν ⁴².

Βεβλήσθαι καὶ Οὐτάσθαι ἀμφέρει. Βεβλήσθαι ἢ γὰρ ἔστι τὸ ἐκ βολῆς τεβῶσθαι, καὶ ἐκ τῆς ἐναντίας· Οὐτάσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τεβῶσθαι.

Βιοδύ

bendi compendia pervulgata sunt.

38 Ἀθῶν(ιν) Omisit Thom. M. In situ finiēdo ab aliis dissentit Lexici Rhetor. Auctor in Bibl. Coislin. p. 401. Βάραθρον, — Ἀθῶν(ιν) ἢ ὄρυγμα τι ἐν Κεαδαῖον δήμῳ τὸ Οἰνιδῶ φυλῆς. ubi fortasse Κεαδαῖον legendum.

39 Κεάδα] Quando Viri in literis primarii super hujus vocis scriptura diversum sentiunt, vulgatam intactam reliquisse, magis videbatur verecundum. Leopardus in Ammonio Καιάδων reponendum censuit XIII. Emend. XIV. Dukerus ad Tbucyd. l. c. CXXXV. p. 87. proprius, inquit, ad scripturam vulgatam corrigi poterat εἰς τὸ Κεάδων. In Lex. Coislin. l. c. habes etiam εἰς τὸ Κεάδα & Eruditissimi quique

hic mirabiliter fluctuant. Καιάδας scribit Scaliger Conject. in Varr. p. 224. Κεάδας, Schottus in Observ. V. c. I. p. 203. Fere omiferam monere, in Amm. MS. εἰς τὸ Κεάδων legi.

40 Βασίλεια.] Thomas M. Βασίλεια γυνή, — Βασίλισσα ἢ γυνή δδεις τὸ ἀρχαῖον εἶπε. Α Πβrynicho etiam tanquam Atticum probatur Βασίλεια ubi notat Nannes. Ad hanc videtur rationem refingendus Hesychius: Βασίλη, ἢ βασίλεια· Σοφοκλῆς Ἰφριγενεία. In Veteri Glossario MS. offendi Basilla, regina.

41 ὑπὸ Φιλίππου] Legendum ὡς Ποσιδίππου. idoneum huic emendationi Auctorem in Animadv. producam. Γαρ accessit e MS.

42 Βασκαίνου(σιν) Apud Demostb

Βίον καὶ Ζῆν ἀφ' ἑαυτῶν. Βίον μὲν γὰρ, ὅτι ἀνθρώπων μόνων 42 λέγει. Ζῆν δὲ, ὅτι ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δὲ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν 44.

Βίον Ζωῆς ἀφ' ἑαυτῶν. Βίον μὲν ἐπὶ τῆς λογικῶν τάξεως ζώων, τῆς τετάρτης ἀνθρώπων μόνων. Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς ἀλόγων ζώων. ὀρθῶς ἄριστος ἔχει τὸν βίον ὡς εἰσαπὼς, Βίον ἐπὶ λογικῆς ζωῆς. ὁ δὲ ἐπὶ τῆς θηρίων βίον τάξων ἀκυρολογεῖ 45.

Βίον μὲν γὰρ ὅτι τὸ ζῆν. Βιοτῶν 46 δὲ, τὸ ποιεῖν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βίον μὲν φησόμεν ἀνθρώπους. Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἀλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεῶν ἀφ' ἑαυτῶν. Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὄραν πῶς ὅσον 47. Θεῶν δὲ, τὸ ὄραν πῶς τεχνικῶς γινώσκων, οἷον πάλιν, παγκράτιον, γυμνασίου.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες ἀφ' ἑαυτῶν. Βλέφαρα μὲν γὰρ ὅτι αὐτὰ τὰ ὅτι κλειόμενα δέρματα 48. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῆς βλεφάρων.

Βόιον

p. 340. C. recte legitur βασκαίη, is scilicet, quem *συνκοφάρτιον* vocaverat: fieri tamen potest, ut βασκαίησιν posuerit Ammonius. Eundem Demosth. locum respicit Harpocrat. βασκαίη, ἢ ἐπιτίμη, καὶ μέμφη, καὶ σκωφασίη. Alia addit ex p. 37. B. C. Thomas M. in βασκαίησιν. Quibus plura adjungi, nihil necesse est. Hesychius: βασκαίη, ἢ σκωφασίη ὡς τῶν ῥήτορων. In Anm. edidi τὸ σκωφασίη. Vett. Edd. sequutus.

43 Μόνων] MS. μόνων Thomas M. in Βίον — Ζῆν ἢ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἀλλων ζώων. tum adfert Aristotelis definitionem, quam in sequenti observatione posuit Ammonius. Pro ἀλλων Thomas forsitan ἄλλων scripserat.

44 [Ἐπὶ φυτῶν] Licuit id ipsum Antiphronti, e quo hanc ῥῆσιν enotavit in v. Ἐμῶν Harpocrat. ἢ σπηδαῖν ἢ ζῶντες ἢ μὲν ἢ ἢ. ubi vide Valesium, & Gronovium.

45 [Ἀκυρολογεῖ] Itaque etiam Xenophon secundum Grammatici nostri placita ἀκυρολογεῖ, quem hoc sensu vocem βίον usurpasse constat. Lex. Coislin. Biblioth. p. 481. Βίον ἐπὶ συνστάς, (L. εἰσίας) Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημικροῦ. Βίον ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ξενοφῶν δόγματι νομασίν.

46 Βίον — Βιοτῶν] Significationis discrimen neque Hesychius praetermisit: Βίον καὶ Βιοτῶν. (adde: ἀφ' ἑαυτῶν) Βίον μὲν τὸ ἐξάγειν τὸ ζῆν. Βιοτῶν ἢ τὸ ποιεῖν τὰ πρὸς τὸν βίον.

Βόειον καὶ Βόειον 49 Διαφέρει. Βόειον μὲν γὰρ πῶς ἔστιν ἐπὶ ζῶντι. Βόειον δὲ, ὁ τῶ νεκρῷ.

Βύλη καὶ Βύλη Διαφέρει. τὸ Βύλη μὲν γὰρ ὀρεκτικὸν ἔστιν, ὡς ὅταν βύλη σχολάσῃμι 50. τὸ Βύλη δὲ, διακτικῶς, ὡς ὅταν βύλη πορευώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ σικάν, Ἐπιμαρῆ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἦκων. Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν. Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτω βοηθουμένων. Ἀμύνει δὲ ὁ πικρῶ μὲν ὑπὲρ τῶ ἀπλωλότητος 51.

Βυκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν Διαφέρει. Βυκολεῖν μὲν ἐπὶ τὸ ἐπιπλεῖστον αἰετῶν λογίζεσθαι. Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ πρὸς οἷς 52 πράγματα συναρπάζειν.

Βυλίσασθαι καὶ Βυλεῦσαι Διαφέρει. Βυλίσασθαι μὲν γὰρ ἐπὶ ταυτὸν τῶ σκέψασθαι. Βυλεῦσαι δὲ, τὸ ἐπιθυμητικῶς πικρῶ συνάξαι κακόν. ὡς ὅταν βυλεῦσαι φόρον, ἢ ἱεροσυλίαν.

Βύλασθαι μὲν ἐπὶ μόνον λεκτικὸν τῶ λογικῷ. τὸ δὲ θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζῶντων.

Βλύειν

τὸ βίον. Posteriori usu verbum βυλίσασθαι adhibuit. Thesaur. I. c. XI. priori vero, I. c. XXXI. quae etiam pertinet Hesych. Glossa: βυλίσασθαι, τὸ ζῆν. Θεωριῶν. Quae postea apud Ammonium sequuntur: βύλη γὰρ φύσις καὶ τ. λ. aliena videntur.

47 Ὀποσῶν.] Curatius scribes: Ὀποσῶν. Thomas M. βύλασθαι, τὸ ἀπλῶς ὄρεσθαι.

48 Ἐπιμαρῆ δὲ.] MS. τὰ ἐπιμαρῆ δὲ δόματα. Vitiosae.

49 Βόεις καὶ Βόειος δ.] Ex Ammonii mente repones: Βόεις πῶς καὶ Βόειος δ. Etymologici M. Auctor p. 203. v. 31. Βόεις πόδα.] Οἱ μὲν Ἀπτικῶν ἐπὶ ζῶντι λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶ τεθνηκότων Βόειον πόδα φασί. — καὶ οἷς τῶς Διαφορῶς, βόεις πῶς, ὁ δὲ ζῶν-

των, βόειον ἢ ἐπὶ νεκρῷ. ubi Ammonii meminit Sylburgius. Quam vana sit haec distinctio, non diffculter ostendi possit.

50 Σχολάσῃμι.] Ex Vett. Edd. recepi, a quibus Steph. & Vulg. recefferant; edendo: σχολάσῃ μοι.

51 Ἐπὶ τῶ ἀπλωλότητος.] Nulla vix apud nos est dubitatio, quin scripserit Ammonius: Ἀμύνει ἢ ὁ τιμωρῶν καὶ τῶ ἀπλωλότητος, qui injuriae sibi illatae vindictam sumpsit. Thomas M. Ἀμύνει ἢ, ὁ ἰσχυρῶς πεποιθέτος κακῶς τῶ διδομῶντι μαχόμενος. Reliqua quae ibidem notat, cum Amm. etiam comparari poterunt.

52 Πρὸς οἷς.] Vett. Edd. πρὸς οἷς MS. πρὸς οἷς, Utrumque mendosum est.

Βλύειν καὶ Βρύειν Ἀφ' ἑρέφ⁵³. Βρύειν μὲν γ' ἐπὶ τῷ ἀνθεῖν^ο.
Βλύειν δὲ ἐπὶ τῷ ἀναβάλλειν.

Βρύκειν καὶ Βρύχειν Ἀφ' ἑρέφ. Βρύκειν μὲν γ' Ἀφ' τῷ κ, τοῖς
ὀδύσι. Βρύχειν δὲ Ἀφ' τῷ χ, ἐπὶ λέοντι^ο τὸ βρύ-
χεσται⁵⁴.

Βωμός, Ἐστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον Ἀφ' ἑρέφισι. καθὰ καὶ
'Αμμόνη^ο ὁ Λαμπεύς⁵⁵ ἐν πρώτῳ τῷ θυσιαῶν. Φησὶ γ',
Βωμοὶ μὲν γ', οἱ τὰς περὶβάσεις ἔχοντες. Ἐσχάρα δὲ, ἡ
περὶ τὴν βιαῖκην⁵⁶ γνομένη, ἐπὶ τῆς τὰδε πολυεστία.
τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περὶ τοὺς ἀποδομημένη Ἐστία, ἐνθα τὰ
μυστικὰ τ' Διμήτρ^ο. τῷ δ' Ὀμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ
αὐτῆ

⁵³ Βλύειν καὶ Βρύειν δ.] Differentiam observat etiam Moschor. verbum Βρύειν, a recentioribus ἐπὶ ὀδύσι κρημμάτων usurpari coepisse, observat Eustatbius ad II. P. p. 1126. Utrumque verbum usus est pervulgati, & elegantissimis figuris dedit originem.

⁵⁴ Τὸ βρύχειν.] Neque βρύκειν, neque etiam βρύκειον, sed βρυχάειν de leonum fremitu usurpari, cum aliis monuit Anton. in v. Φανείν. ex levi indicio hanc Grammatici notam mutilam esse animadverti; interea, dum quis sive receptam lectionem tueatur, seu e scripto libro meliorem adferat, hac ratione medicinam tentabo: Βρύκειν καὶ Βρύκειον Ἀφ' ἑρέφ. Βρύκειν μὲν γ' Ἀφ' τῷ κ, τὸ ἰδίον. Βρύκειον δὲ Ἀφ' τῷ χ, τοῖς ὀδύσι. ἐπὶ δὲ λέοντι^ο τὸ βρυχάειν. Ne quis conjecturam, cui parum tribuo, absurdam dicat, paucula subijciam. Thomas M. Βρύκειον τῶν ὀδύσι, ἢ τῶν λέοντι^ο τὸ βρυχάειν. Aliquoties verbum βρύκειον in versione Antiqui Foed. Graeca occurrit, a Luca etiam usurpatum. Hesychius

in Βρυχάειν, Βρύκειον interpretatur τοῖς ὀδύσι τείζοντα, ψόφον ἀποτελεῖν. Non ignoro, Βρύκειον a Suida exponi τῶν ὀδύσι τείζοντα. (ita MS.) Sed simul etiam novi, Suidae errorem non cadere in Amm. qui probe perspexerat, Βρύκειον rodendi & erodendo comedendi potestate polere. Recte Schol. Aristoph. in Lysistr. v. 367. Βρύκειον reddidit ἰδίοντα, δάκτυλα. Dipbilus apud Athen. VII. p. 292. C. Βρύκειον καὶ ἀσπιδά. Philocteta, quem gangraena corrodebat, Βρύκειον, inquit in Soph. Phil. v. 742. ubi libri typis excusi praefereunt Βρύκειον, prius libro suo adscripsit Scaliger. Omnino conferri debet Barnesi ad Eurip. Cyclop. v. 371. Quamquam notularum modulum fere excessi, non reticenda tamen, quae conjecturae nostrae obmoveri poterit, Cyrilli nota in Lex. MS. Βρύκειον, μάστιγι, τῶν δὲ κελύσι ἐπὶ τῷ λέοντι^ο τῶν τε.

⁵⁵ Λαμπεύς.] Maussaco non displicuit haec scriptura, ad Harpocr. in v. Θόλος, displicuit, neque inju-

αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τῶ βάσιν ση-
μαίνει.

Χρῦσειοι 57 δ' ἄρα κῆρι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τῆ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τ' οἶκον.

Ἑστία τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέσιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδου 58. καὶ ἡ σωματοει-
δὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἦν καὶ Δήμητρα, καὶ Ἥρω χρυσοπέδιλον.

Ἰδὼς

injuria, Fabricio Bibl. Gr. L. IV. c. 26. p. 171. Certo constat, Λαμπερός scribingendum, & mox πῶσδα-
πεις.

56 τῶ βιωτικῶ] Vett. Edd. βιωτικῶ. Quae sequuntur primum non videbantur absque scripti Codicis auxilio posse emendari: nunc aliter censeo. Cl. Dukerus, cujus ego sententiam, cum super hoc loco, tum super aliis, verecunde rogaveram, nuper admodum me per literas monuit, in lectione, quam habet Eustathius ad Od. 2. p. 1564. (ed. Bas. p. 265.) sibi videri acquiescendum: Ἐχάρα ἢ ἡ πῶσδα βιωτικῶ γινώσκῃ χροῖον ἐπὶ γῆς. τὰ ἢ πολυτιμῶ Ἑστίας. Nihil verius dici potuit. Eustathii locus me praeterierat. Caput xi. libri primi Animadvers. nostrarum ante typis erat excusum, quam Cl. Dukeri literas acceperam; ejus rei velim lector meminerit. Quae ibi a me sunt producta, nondum tamen repudio; fieri enim potuit, ut ante Eustathii aevum quarundam vocum iacturam fecerit Ammonius, a cu-

jus vulgata lectione dedi operam ut ne haec editio recederet.

57 Χρῦσειοι] Hom. Od. H. v. 100. in sequenti versu, qui est in Od. z. v. 159. Veterum auctoritate motus Ἰσὴν vulgavit Barnesius.

58 Παρ' Ἡσιόδου] Haud facile nisi curiosiori suspensionem vitii hic locus moveret, a cujus tamen recepta lectione non discedendum credidi, quamquam remedium adesset vulnere sanando praesentissimum, & vitii origo clarissimum in modum pateret. Pro Ἑστία Ἰσὴν. Ἦν scribendum Ἑστία. Ἰσὴν. & ad hanc rationem integer locus erit constituendus: Καὶ ἀνέσιος ὁ ἄοικος. Παρ' Ἡσιόδου καὶ ἡ σ. θεὸς Ἑστία, Ἰσὴν, Δήμητρα, καὶ Ἥρω χρυσοπέδιλον.

qui versus est in Hesiodi Theogon] 454. Ἀνέσιος non ab Hesiodo, sed Homero Il. I. v. 63. adhibetur. Notanda vero Hesiodi versiculi lectio apud Eustath. l. c. Ἰσὴν καὶ Δήμητρα καὶ Ἥρω χρυσοπέδιλον. in vulgatis Hesiodi Edd. pro Ἥρω extat Ἥρω. & quidem rectius: adjectum χρυσο-
E

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικλιῶς ἐν τείτρῳ τῆς κατὰ πό-
λιν 59 βωμῆς θεῶν Φησιν, ἐσχάρας δ' ἡράων· ὡς δὲ Εὐ-
επίδῃ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμῆ καίται ἐν Πλειωδένῃ,

Μηλοσφαγεῖτε 60 δαιμόνων ἐπὶ ἐσχάρας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρῦση.

Γ.

Γαμήλιον 61 καὶ Ἐπιθαλάμιον ἀμφότερα Ἐπιθαλά-
μιον μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆ γαμειδῆς
γραφῆν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιον ἢ ἀειδίεται χρόνῳ.
τάτοιτο 62 δ' ἂν καὶ χτ' ἢ δωρεῆς ἐν γάμῳ διδομένης.
Γεγονῆται ἐσθῦδῳ τὸ ὡσανεὶ γεγονημῆνον. Γεγονέναι δὲ, τὸ
ἀψυχον πᾶσιμα.
Γενέθλια καὶ Γενέσια ἀμφότερα 63. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τὰ ὡσεὶ
ἔπι

πιδίαι differentiae videtur dedisse
originem.

59 Τῶν κατὰ πόλιν] MS. (e quo
ad reliquam notam nihil differen-
tiae enotaverat Vossius) lectio, mi-
nime contemnenda: κατὰ πολὺ
conjecturam suggestit, quam in
Animadv. exponam.

60 Μηλοσφαγεῖτε] Non potui me
continere, quin mutarem vulga-
tam; Μηλοσφάγει. in qua emen-
danda non omnes idem sentiunt.
Μηλοσφαγεῖτε emendarunt Meursius
in Euripide p. 117. ex Eustathio
Berglerius ad Aeliphr. II. Ep. 3. p.
239. & Barnesius ad Eurip. fragm.
p. 490. Μηλοσφαγεῖτε maluerunt
Vulcanius, Scaliger, & Valesius,
Kusterus citatus ad Aristoph. Aves v.
1232. Ad Priorum mentem textum
emendavi. nam Berkellii ad Stepb.
in Βωμῆ, & Cuperi J. Obl. c. XII.

qui receptam lectionem non impro-
bant, nulla potest hac in parte
haberi ratio. In eodem hoc Euri-
pidae verfu ἐσχάρας vulgaverat Voss.
hujus editionem sequuntas Meursius
vitium non sustulit.

61 Γαμήλιον] Corrige: Γαμή-
λιον καὶ Ἐπιθαλάμιον δ' Ἐπιθαλά-
μιον μὲν γὰρ — Γαμήλιον ἢ, δ' ἢ
ἀειδίεται χρόνῳ. ex Eustathio, qui
pristinam hanc scripturam adser-
vit ad Od. B. p. 232. quocum
confer, si lubet, Herennium, Procli
Chrestom. p. 10. & Schotti notam.
Apud Poll. III. 37. γαμήλιον ἄσμα.
& ἀλλήλων γαμήλιον IV. 73.

62 Τάτοιτο δ' ἂν] Eustathius:
τάτοιτο ἢ ἢ λέγεται φασὶ καὶ ἐπὶ δωρεῆς
ἐν γάμῳ διδομένης. Vett. Ammonii
Edd. κατὰ τὴν δωρεῆς τὴν ἐν γάμῳ δι-
δομένης.

63 Γενέθλια καὶ Γενέσια δ.] Usi
sunt.

ἔπει τ' ζώντων, καὶ ἐν ἡ' ἔχαστος ἡμέρα ἐγενήθη, αὐτὴ
καλεῖται Γενέσις ἡμέρα. Γενέσις δὲ ἔπει τ' τεθηκό-
των, ἐν ἡ' ἔχαστος ἡμέρα τετελεύτηκε. ὁ ἐν λέγων ἔπει
τ' ζώντων Γενέσις, ἀκρωτολογία.

Γέρων⁶⁴ καὶ Πρεσβύτης καὶ Πρεβεστικῶς ἀφορέει. Ἀλεξίωνδῆλοι
ἐν τῇ ἔπειτομῇ τ' Διδύμω συμμίχτων, λέγων ἕτως, ἐκ τ' Ἀ-
είτων⁶⁵ καὶ ἀνθρώπων γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἀφ' ἡ γήραος.
Βρέφ⁶⁶ μὲ γάρ ἐστι τὸ γεννηθέν βυθίως. Παιδίον δὲ, τὸ πρε-
φόρμον ὑπὸ πηλοῦ. Παιδάριον δὲ, τὸ ἥδη περικατόν,
καὶ τ' λέξεως ἀντεχόμενον. Παιδίον⁶⁷ δ', ὁ ἐν τῇ ἐχουμένη ἡλι-
κία. Παις δ' ὁ ἀφ' τ' ἐβουκλίαν μαθημάτων διναμένη⁶⁸ ἴε-
ναι. τὴν δ' ἐχουμένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲ Πάλληκα,⁶⁶ οἱ
δὲ Βήσσιδα, οἱ δ' Ἀντίσιδα, οἱ δὲ Μελλοέφησον⁶⁷ χα-
λοῦσιν. ὁ δὲ μὲ ταῦτα, Ἐφήσος. ἐν δὲ Κυρήνη τῆς Ἐφή-
σος Τριακατίας⁶⁸ χαλοῦσιν. ἐν Κρήτῃ⁶⁹ Ἀποδέμης,
διὰ

sunt hac observatione Nunnes. ad
Pbryn. p. 17. Meursius Graec. Fe-
riat. in Γενέσις. & Cl. Alberti Observ.
ad Matth. XV. v. 6. pro ἐγενήθη re-
ctius cum Meurs. scribes ἐγενήθη, &
in praecedenti Ammonii nota prae-
staret etiam γεννηθέν legi.

64 Γέρων καὶ Π.] Hinc pleraque
omnia sunt descripta, tum quae in
Herennio leguntur, & apud Ascalonit.
§. 181. tum quae sub Alexionis no-
mine vulgavit Eustath. ad Od. O.
p. 585. Eustathium transcripsit Pha-
vor. in Βρέφ⁶⁶.

65 Ἐκ τ' Ἀείτων.] In Ani-
madv. hoc nomen emendabo, &
nonnulla ex hac observatione atin-
gam.

66 Πάλληκα] Vett. Edd. πάλληκα
legebant: Phavor. cum Eustath. πάλ-
ληκα. in reliquis exigua etiam
scripturae differentiam licet obser-

vare.

67 Μελλοέφησον] Ita omnes Edd.
praeferunt, sola Vulcanii Edit. ex-
cepta, qui Μεκέφησον vulgavit.
quod posterius reperias apud Ascal.
Eustath. & Phavorin.

68 Τριακατίας] Ill. Scaliger, cui
sine dubio nominis ratio consti-
tit, ea ratione, qua hic edidi, vul-
gatam emendabat, quae in plerif-
que extat Edd. Τριακάτις. Id cer-
te inconsiderate Ammonii videba-
tur obtrusum; nam in prima Ald.
Ed., secunda, & aliis legebatur
Τριακατίας. haud aliter in MS.
Hesychius. Τριακατίσι, αἱ Ἐφήσοι.
Quod apud Eustathium etiam legas
τριακάτις, mendosum est, & ad ean-
dem legem mutandum.

69 Ἐν Κρήτῃ] MS. ἐν ἡ' Κρήτῃ.
quod sane potuisset in textum
recipi, Cretensem glossam infra etiam
illu.

δὲ τὸ μὴδῶσα ἢ κοινῶν δόξων μετέχειν· ὁ δὲ μὲν
ταῦτα, Μειράκιον, εἶτα Μείραξ, εἶτα Νεαίσις, εἶτα
Νεαίσις, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Πεθβεθηκῶς, (ὄν καὶ
᾽Ωμογέσθρα καλοῦσιν) εἶτα Γέρον, εἶτα Πρεσβύτης,
εἶτα Ἐσχατόγῃρας 70.

Γελοῖον 71 καὶ Εὐτρέπελον ἀφ' ἑρφ. Γελοῖον μὲν γὰρ
ἔστι τὸ ἐπὶ ἀφ' ἑρφ. ἢ ἀφροδίων χεῖς πινῶν ὕδρε-
ως· Εὐτρέπελον δὲ, τὸ μὲν σεμνότητι χεῖρ-
πος λεγόμενον. εἴρη) δὲ ἄλλὰ τὸ εὐ πρέπελας ἢ λό-
γον.

Γέλοις καὶ Γελοῖς 72 ἀφ' ἑρφ. Γέλοις μὲν, ὁ καταγέ-
λας. Γελοῖς δὲ, ὁ γελοιοποιός.

Γῆμη τοῦ Γήμαα ἀφ' ἑρφ. ὅτι Γαμῆ μὲν ὁ ἀνὴρ· Γα-
μῆται δὲ ἡ γυνή· καὶ Ὀμηρῶ 73 ἢ ἀφ' ἑρφ. ἢ πεπῆ-
ρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γήμαα εἰπῶν,

Γημαμένη ἢ νύξ· ὁ δ' ὄν πατὴρ ἐξεναιξίας,

Γῆ-

Illustrabo. Eustathius, postquam
posuerat: ἀφ' τὸ μὴδῶσα ἢ κοινῶν
δόξων μετέχειν· subjungit sequen-
tia: Ἀχαιοὶ καὶ κέρως. Θρακίαι ἀγέ-
ρας· αἰσούτας καὶ Ἀπτικοί. quae le-
viter transponi debent.

70 Ἐσχατόγῃρας] Mendose in MS.
& in Vett. etiam Edd. ἐσχατῶν ἡρας
legebatur. subdit Eustath. ταῦτα ὁ
Ἀλεξιάς.

71 Γελοῖον καὶ Ε.] Eadem infra
suo loco reperies in v. Σκῆμμα.
quod hic legantur, illi tribuen-
dum censeo, qui ἀτακτοῦ Ἀμμονίου
Lexicon primus secundum alpha-
beti ordinem disposuit.

72 Γέλοις καὶ Γελοῖς δ.] Ordinem
invertit Thomas M. in Γελοῖς,
quocum faciunt Suidas & Auctor

Lex. Coislin. p. 470. nisi quod hic
scribit: ὄξυνας ἢ ὁ γελοιοποιός.
uti etiam Philoponus apud Eustath.
ad II. M. p. 867. Quo modo scri-
pserit Noster, tanti hercule non
est cognovisse. Est, qui vulgatam
Ammonii sequitur: Γέλοις, ridi-
culus. Γελοῖς, qui risum movet.

73 Ὀμηρῶ] Od. A. v. 272. ubi
pro ἡρφ. vulgatur ἡεί. Differentiam
notant etiam Thomas M. in Γῆμαι,
Hesych. in Γαμῆσειον. & Auctor
Lex. MS. in Bibl. Coisl. p. 482.

74 Θάλαμος] Pro vulgata Θα-
λάμοις, Scaligeri recepi emendationem
quam ad libri oram posuerat.
Eo modo emendatum Anacreontis
versum praeter Scaliger. in Cata-
lect. p. 226. produxit Tb. Stanle-
jus.

Γῆμε

χ' Ἀνακρέων Διφσίρων πινά 'ὅπι θηλύτην,

Καὶ θάλαμον 74 εἰ ὦ κείνῳ

Οὐκ ἔγνων, ἀλλ' ἐγήματο.

χ' Αἰχὺλ 75 ἐν Ἀμυμώνῃ,

Σοὶ μὲν 75 γαμείωδ' ἄμοισμον, γαμείν δὲ μή.

Γῆρας μὲν ἔστιν ἡ τελευταία ἡλικία. Γῆρασι δὲ, ἡ ἑὸς αὐ-
τιῶ πρόβουσι. μήποτε ἐν ταύτῃ 76 χ' γηρᾶν τοῦ μετ-
σκεῖν Διφσέρφ.

Γράμμα Στοιχείς Διφσέρφ 77. Στοιχεῖον μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἐκ-
φώνησις, χ' ὁ φθόγγος. ἔ τὸ Γράμμα ἐστὶ σημεῖον ἢ
τύπος ἢ ἀκρόμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τείγωνον μὲν γὰρ ἔστι
τὸ Δ. φρογύλον δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ φοιχεῖον, τὸ ὀλόκληρον,
οῖον, ἄλφα, βῆτα 78, χ' τὰ λοιπὰ. τὰ δὲ φοιχεῖα 79

κατα-

jus in Aesch. fragm. p. 853. quo-
cum in binos versus Lyrici verba
separavi: metri curam gessit Bar-
nes. in Anacreont. §. 78. p. 215.

75 Σοὶ μὲν Vett. Edd. σοὶ μὲν γὰρ
γαμ. Vitiose.

76 Ταύτην] Magis accurate scri-
bes: μήποτε ἐν ταύτῃ καὶ γηρᾶν
τῆ γ. Διφσέρφ: similiter in v. Hs.
Διφσέρφ ἢ τὰ ῥήματα τῆδε.

77 Γράμμα Στοιχείς Διφσέρφ.] In
Maussaco Criticum quaero, qui uni-
versam hanc notam cum omnibus
mendis, quibus est oppleta, dif-
fertat. Criticae inseruit p. 382.
Fortassis etiam cum Maussaco coe-
entiremus, si non hujus loci cu-
ram suscepisset Vir Summus H.
Valesius, cum ad Harpocr. tum ad

curatissimam ad Sozomen. Hist. Ec-
cles. L. VI. c. XXV. p. 270. ad
cujus mentem locum perdifficilem
sanare non dubitavi; neque enim
talia a MS. videbantur expectan-
da. Vulgata omnium edd. scri-
ptura haec erat: Στοιχεῖον μὲν γὰρ
ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, χ' ὁ φθόγγος. ἔ
τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, ἀκρόμα. ὡς
ἐν τῷ Δ. τείγωνον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ Δ. φρο-
γύλον ἢ τὸ Ο. τύπος. τὸ δὲ φοιχεῖον τ. ὀ.

78 Οῖον, ἄλφα, βῆτα] Ita Prio-
rum Edit. scripturam οῖον A. B.
eodem in loco emendavit Valesius,
& Ann. locutionem a Maussaco non
intellectam ad Harp. v. Ἀγυῖας Vale-
sius in not. Mauss. p. 84. explicuit.

79 Τὰ δὲ φοιχεῖα] Ut haec nota
prodiret emendatissima, voculus

καταχρηστικῶς γράμματα· καὶ τὰ συγγραμματα ⁸⁰ ἐκάλου-
 λην οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλιμάχου περὶ Φησί :

Γράμματα δ' ἔχ' εἰλισαν ⁸¹ σπύκρυφα,
 τοῦτ' ἔπι τὰ συγγραμματα. καὶ πάλιν,

————— Πλάτων ⁸²
 "Εν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ σιμηθείᾳ πολλὰ φαίνεται γράμματα τόνδε·
 εἰ γὰρ τὰ εἴκοσι πένταρα, ἀλλὰ τὸ τ' πολλῶν ἔμπειρον
 γραμματόν.

Γυμνασιῶν καὶ Γυμνασίων ⁸² ἀναφέρει. Γυμνασιῶν μὲν γὰρ
 ὅτι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνασίων δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἢ τ' γυμνασίων ἀσκήσις : "Ἀσκήσις
 δὲ, ἢ τ' λεγόντων καὶ οὐκ ἐκείνων.

Δ,

τὰ δὲ textui inferui, & a praecedentibus sejunxi. Olim edebatur: καὶ τὰ λοιπὰ εἰρησίου κ. γ.

⁸⁰ Συγγραμματα] Editiones priorae inepte praeferebant γράμματα, & paulo post τὸτ' ἔστι τὰ γράμματα. Quorum loco bis συγγραμματα substitui, ad mentem Bentleyi ad Callim. fragm. p. 397. Fabricii Biblioth. Gr. L. I. c. iv. §. 4. & Scaligeri ad oram libri sui. non aliter extat in Etymol. p. 240. v. 49. In MS. collatione sequentia posuerat J. Vossius: Legendum est quamvis non consentiente MS. Καὶ τὰ συγγραμματα ἰ. ο. π. γ. κ. π. φ. Γράμματα δ' ἔχ' εἰλισαν ἢ. τὸτ' ἔστι συγγραμματα. Vide supra excerpta nostra

ex Choerobosco Grammatico" Haec & alia ex MSS. Vossianis in Animadv. legi poterunt.

⁸¹ Οὐχ εἰλισαν] Edd. Amm. habebant δ' οὐκ εἰλισαν. Ill. Bentley in Callim. fragm. CCXLII. vulgavit, δ' ἔχ' εἰλισαν. malui εἰλισαν, quia, quod in Etymologo legebatur δ' οὐκ εἰλισαν. scriptus liber praeferebat: δ' ἔχ' εἰλισαν. In Ed. Amm. Curionis Valentini εἰλισαν extabat. In sequenti Callimachi versu omnes ante Steph. editiones vitiose habebant: Πλάτων ⁸² ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine hujus notae legendum τ' πολλῶν ἔμπειρον συγγραμμάτων.

⁸² Γυμνασίων] Malim Γυμνασίων

CX

Δ.

Δαμάλης ⁸³ ἢ Δάμαλις Διαφέρφ. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄρριον μύχθ. Δάμαλις δὲ, ἡ Θήλεια. Μόχθ. δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων.

Δαί ⁸⁴ σύνδεσμ. ἐρωτηματικῶς, ἐκτεταμένως,

— τίς δαί ὄμιλθ,

χαί,

Πᾶς δαί τ' ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικῶς Δέ, συνεσταλμένως.

Δεσπότης ἢ Κύειθ Διαφέρφ. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῆς δρυωνήτων, ἢ κύειθ ⁸⁵. Κύειθ δὲ, ἢ πατὴρ ἕρδ, ἢ αὐτὸς πῖς ἑαυτοῦ.

Δέθ ἢ Φόβθ Διαφέρφ. Δέθ μὲν γὰρ ἔστι πολυχρόνιθ χακοῦ ὑπόνοια. Φόβθ δὲ, ἡ πῶδαντήχ-πτόησις.

Διό-

ex Ascalon. §. 119.

83 Δαμάλης] Nusquam, ut puto, ὁ δαμάλης reperitur, neque id hic etiam locum inveniet, si mecum scribendum iudices: Δάμαλις Δαμάλης Διαφέρφ. Δάμαλις μὲν γὰρ, ὁ ἄρριον μύχθ. Δαμάλη δὲ, ἡ Θήλεια. Μόχθ. δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφοτέρων. Quod in prioribus erat Edd. ἀμφοτέρω ad Fricanū duētum mutavi. Dum huiuscemodi loca emendo, Grammatici tantum mentem eruerе satago.

84 Δαί] Pleraque Edd. Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένθ. Vett. Δ. σ. ἰστοματικῶς (sive etiam ἐρωτηματικῶς) ἐκτεταμένθ. Inprimis vero observanda sunt Homeri loca,

Od. A. v. 225. & Il. K. v. 408. in quorum primo vulgatur: Τίς δαί, τίς ἢ ὄμιλθ ὅδ' ἔπειθε; & in altero: Πᾶς δὲ αἰ τ' ἄλλων Τρώων φυλακῆτι καὶ δυνάϊ; Anthonius utrobique legit Δαί, sequentis Aristarchum, cuius in haec loca crisiſin ex Apoll. Dyscolo post Bergierum memorat etiam ad utrumque locum Josua Barnesius. Aristarchi lectionem vulgo etiam fuisse in Homero receptam, cum aliunde disci potest, tum ex Hesychio: Δαί, συνδέσμ. ἰσθ. τῆ δὲ συμπλεκτικῶς πῶδαντήχ-πτοήσι. paulo aliter editur.

85 Καὶ κύειθ] Delendum videtur καί, & legendum: ὁ τ' δρυωνήται κύειθ. Κύειθ δὲ, noli autem

Διόπερ Ἡρόδοτος⁸⁶ ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβον
τε καὶ δέον.

Δῆμος καὶ Δημόκοινος⁸⁷ ἀφ' ἑαυτῶν. Δῆμος μὲν γὰρ ὅστις ὁ
ἀναίρων τῆς καταδίκης. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασιλεύων.
Δῆμους καὶ Δάματες ἀφ' ἑαυτῶν ὡσαύτως τοῖς Ἀθηναίοις, Φησὶ
Τρύφων. Δῆμους γὰρ, Φησὶν, ἐστὶν ὅτι τὸ θεοῦ. Δάμα-
τες δὲ, ὅτι θαυμασιῶν.

Δῆμος καὶ Δημὸς ἀφ' ἑαυτῶν⁸⁸. Δῆμος μὲν βαρυτόνος, τὸ
πλήθος τὴν πόλεως. Δημὸς δὲ ὀξύτονος, τὸ λίαν.

Δίσκος καὶ Σόλος ἀφ' ἑαυτῶν. Δίσκος μὲν γὰρ ὅστις λίθος
τετραγώνος⁸⁹, ὡς Φησὶ Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισ-
μοῦ. Σόλος δὲ, τὸ χαλκῆν ὀλοσφύριον⁹⁰. Ὀμμερς,

—— σόλον⁹¹ αὐτοχάωνον,

καὶ ἐν ἄλλοις,

—— λάβε δίσκον.

εἶτ'

mirari vocem, quam a priori dif-
cernit, κέρως, in expositione usur-
pari. Sic solent Magistri. Ammonio
in v. Γυμνασία, junge Ptol. Afcad.
β. 43. cujus verba infra ad Amm.
in κέρως producā.

86 Ἡρόδοτος.] L. IV. cap. cxv.
Priorfus, ne alios nunc nominem,
ad Grammatici mentem Helioid. II.
p. 78. διὰ τὴν παρόμιον φόβων. In Vett.
Edd. legebatur: φόβος ἢ ὡσαύτως
πῶσις, & in aliis πῶσις.

87 Δῆμος καὶ Δ.] Vid. Poll. VIII.
71. & Commentatores, quibus adde
Mauff. ad Harpocr. in Δημόκοινος.
Herodianus in fragm. Pbrynich. sub-
jecto: Δημόκοινος — ὁ ἐπιβλῶν
καὶ βασιλεύων. Δῆμος ἢ ὁ ἐπάγων
τίμην ἐπὶ θαλάτῃ.

88 Δῆμος καὶ Δημὸς δ.] Etymo-

logus MS. Δῆμος ἀσπικτωμαῖος, ὁ
συνδεδεμένος ὀχλῶν. Δημὸς ἢ, τὸ
λίαν, ὀξύτονος. τὸ μὲν γὰρ γίνετο ὡσαύτως
τὸ δέω κ. τ. λ. Hesychium in v.
Δημὸς tentat alicubi Heraldus. Idem
ex Hom. Δίπλακα δημόν exponit δι-
πλῆν λίαν. In Schol. Apoll. Rhod.
ad I. v. 434. δημῶν, τὸ ἐπίπλω ἐνει-
λῶσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα ὀκαίσεια ὡσι.
emendatius legendum ὡς ἐνειλῶσι.

89 Λίθος τετραγώνος.] Id. Cyrillo
restituendum, in cujus Lex. scrip-
tum legitur: Δίσκος, λίθος τε-
τραγώνος.

90 Ὀλοσφύριον.] Barnesius, qui
Ammonii notam adduxit ad Hom.
II. B. v. 774. festinanter posuit αὐ-
τοσφύριον.

91 Σόλον αὐτόν.] II. §. v. 828. &
in Od. Θ. v. 186. λάβε δίσκον. v.

190.

ἔτ' ὀπιφέρῃ,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος⁹²,

Διδίνοις ποτ' ἀνὰ Δίκοισι.

Δικατῆς καὶ Δικαιτητῆς ἀμφέρῃ. Δικατῆς μὲν γὰρ ὅστις ὁ
καὶ νόμον αἰρεθεὶς κελτῆς. Δικαιτητῆς δὲ, ὁ καὶ συμφωνίαν
αἰρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν Παιδίῳ⁹³,

Εἴ τις δικατῆς, ἢ ἀδικαιτητῆς θεῶν.

Διέφθαρχος καὶ Διέφθορε ἀμφέρῃσι⁹⁴. Διέφθαρχος μὲν γὰρ ὅστις
ἑτέρῃ, Διέφθορε δ' ἑτέρῃ. Ἀειφορᾶνης Κόραϊς⁹⁵,

Διέφθορας τ' ὄρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἔστι⁹⁶ τ' ἄλλοις διεφθορός.

Ομη

90. Βόμβησεν ἢ λίθῳ Vett. Anm. Edd. αὐτοχόσον.

92 Πίνδαρχος] Utra lectio melior fit loci Pindarici ex Isthmion. Od. I. v. 34. vulgata, an Ammoniana, in Animadv. dispiciam. Vett. Anm. Edd. ἀναδίσκοις praefertur.

93 M. ἐν Παιδίῳ] Fabulae Menandreae nomen insignis obscuraverat corruptela, cui scriptus Codex medelam attulit; e MS. Vossius enotarat ἐν Παιδίῳ, inde sponte nascebatur, ἐν Παιδίῳ, quod in textu etiam reposui, remota priorum editionum lectione ἐν Πίμπτῳ, quae, quantumvis manifesto corrupta, suos tamen naeta fuit patronos; his audacior Menandri fragm. Editor, absurde, inquit p. 145. nomen fabulae effertur ἐν Πίμπτῳ, in quinto.

Itaque ad ὀπιφερατικῶν retulimus. Quae ratiocinatio satis est jocosa.

94 Διέφθαρχος καὶ Διέφθορε δ.] Quae post Nunnes. ad Phrynich. Cl. Graevium legerit ad Lucian. Soloec. T. II. p. 733. & 734. nihil habebit caesurae, quod plura requirat.

95 Κόραϊς] Non satis tuto cum Gul. Coddacoe ad Aristoph. fragm. reponi poterit ἐν ὄρκῳ, nam plurimos Noster versavit libros, quorum ne nomen quidem apud alios offendas.

96 Εἰ δ' ἔστι] Hic vocem deficere, animadvertit Jof. Scaliger, quae suspicionis indicem . . . . in libro suo posuerat. Quodnam vocabulum exciderit, cum aut hic notari posset, aut animadversionibus servari, posterius malo.

Ὅμηρος 97,

— Φρένας ἤλεε Διέθορας;

διεφθάρης τὰς σαυτῆ Φρένας.

Διαβόησι καὶ Ἐπιβόησι 98. Ἀμφέρφ. Διαβόησι μὲν γὰρ ὅστιν ὁ ἐπ' ἀρετῆ ἔγνωσμεν. Ἐπιβόησι δ', ὁ μαθηρῶν ἔχων φήμι. Ἀνακρέων 99 ἐν δούτερῳ,

— καὶ μὲν ὀπίσσωτον
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τῆτον δ' ἔποι τῆσ' ποιητῶν ὀπίσσωτον ἠ καλῶσιν.

Διαβόησι Πειλοῦται 2. Ἀμφέρφ. Διαβόησι μὲν γὰρ ὅστιν ὁ ἐπ' ἀρετῆ πολυθρήνησι. Πειλοῦται δέ, ὁ ἐπι κακία. καὶ Πειλοῦται πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν ὡς δίδωσιν ὁ 3 ἀκρατής καὶ τῆτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἦσαν ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
Ἐαυτὸν ἔτω ὡς δέδωκεν.

Διπλοὺν καὶ Διπλάσιον Ἀμφέρφ. Διπλοὺν μὲν γὰρ ὅστι
ἔστι

97 Ὅμηρος] H. O. v. 128. ubi *Amm.* citat *Barnesius*. Euripid. Hippol. v. 1014. εἰ μὴ τὰς Φρένας διέφθαρῃ. quem locum adnotavi, quia congruit cum Homericis.

98 Διαβόησι καὶ Ἐπιβόησι.] *Annottatio* sequitur *Eustath.* ad Od. T. p. 683. Ab utroque dissentit *Thomas M.*

99 Ἀνακρέων ἐν δ.] *Aldus* e MS. suo vulgaverat: Ἀνακρέων ἐν β. *Anacreontis* carmina in libros fuerunt distributa. Hosce versiculos ad mentem *Barnesi* constitui §. 77. v. 1104. neque tamen a recepta *Amm.* le-

ctione recessi, nisi quod ἰπίσσωτον posui pro ἰπίσσητον. sic *Evenus* ἰπίσσωτον πτόλιον, Anth. I. c. LXX. ep. 1. Ἀμφιδώτης ex *Ionis Teucro Hesycho* interpretatur ἰπίσσητον. emendante *Bentl.* viro Ill. in epist. ad *Mill.* p. 55.

1 Ἐπίσφασις] *Sequentia* monuit ad hanc vocem *Vulcanius*: *Leges* ἰπίσφασις; ut ἰπίσφασιον. atque ita malim legere apud *Hesycho*, quam ἰπίσφασις, quod ille interpretatur ἰπίσφασιον. Vide *Animadvers.* ad seq. *Amm.* notam.

2 Διαβόησι Πειλοῦται.] De Διαβόησι

ἤτι μέγεθος. Διπλάσιον δὲ, ἤτι ἀριθμὸν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια ζῆματα ἔχει. ἔπι δὲ τῶν διπλεμῶν τὸ διπλοῦν. ὡςπερ ἔπι τῶν πτυσομῶν ἡ ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, ἔκετι διπλάσιον.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος ἀμφότεροι. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διηρημῶς. Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο ἀφαιρῶν.

Διήγησις καὶ Διήγημα ἑ ἀμφότερα. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησις ἔστιν ἢ ὅτι μήκεν τὸ τέλειον ἔχουσα. Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχυτέρον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι ἀμφότερα. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτῶ. Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομήσειν ὁ μὲν δι' ἑαυτῶ. Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ ἀμφότερα. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν. Μηλωτὴ δὲ, περσῶν.

Διορθοῦν ἢ καὶ Ἐπανορθοῦν ἀμφότερα. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἔπι διορθῶν, καὶ ἔπι ὀβελίσκων, καὶ ἔπι λόγων. Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

Δια-

Ἐπεὶ δὲ οἱ ἄλλοι non idem scribunt Anthonius ἔτι Thomas Magister. Sed certum est ea in utraque partem dici. verba sunt Cl. Dukeri ad Thucyd. VI. c. xvi. p. 387.

3 Παρηγοῦσθαι ὁ] Defunt ab Edd. Venetis, Basil. 1525. Paris. 1530. addita demum in Edd. Tisani, Steph. & Vulg. qua auctoritate, viderint, si qui hujus loci curam aliquando sint suscepturi. E MS. suo Alaius ediderat: αἰοις αὐτὸν ἀπερῶν.

4 Πτυσομῶν] Vett. Edd. legunt πτυσομῶν. Ad differentiam con-

ferri poterunt Thom. M. & Ascalont. §. 22.

5 Διήγησις καὶ Διήγημα] Thomas M. Διήγησις, ὅλον τὸ σύνθεμα, ἢ γὰρ ἢ Ἰλιάς, ἢ ἢ Ὀδύσεια. Διήγημα ὁ μέρῳ τι, οἷον ἢ ἢ Ἐκτοροῦ καὶ Αἰάλοῦ μάτομαχία, ὡςπερ καὶ ποίησις καὶ ποίημα. Discrimen inter Poësin & Poëma tradidit etiam Nonius Marcellus, de differ. Verb. p. 428. Pro βραχυτέρον in Amm. MS. habebat βαρῶ.

6 Οἰκοδομήσειν] Vett. Edd. οἰκοδομήσω.

7 Διορθῶν] Confer etiam Thom. M. F 2 §

Διαπολιτθῆσθαι καὶ Ἀντιπολιτθῆσθαι διαφέρῃ. Διαπολιτθῆσθαι μὲν γὰρ, λέγουσι τὴν ἐν τῇ αὐτῆς ὀδοῦ πόλεως Ἀντιπολιτθῆσθαι δὲ, τὴν ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ἄντι-
 ἀφ' αὐτῶν ἀλλήλοισι. Θεόπομπῳ δὲ, καὶ τὴν ἐν
 μιᾷ πόλει φιλοτιμιῶν πρὸς ἀλλήλους, Ἀντιπολιτθῆ-
 σθαι ἔφη.

Διδάσκαλῳ καὶ Ἐπιστάτης διαφέρῃ. Διδάσκαλῳ μὲν
 γὰρ ὄσι λόγων. Ἐπιστάτης δ' ἔργων ¹⁰.

Διαλέγεσθαι μὲν ὁ διδόν λόγον καὶ λαμβάνων. Λαλεῖ δὲ, ὁ καὶ
 σπυρολογούμενος ¹¹. Λέγει δὲ καὶ ὁ καὶ διέξοδον ἐπε-
 ζιών πρᾶγμα. Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγῳ.

Δίκην, ἢ τε κρείσσις, ἢ ἡ πικρὰ, ἢ τὸ δίκαιον.

Δοᾶσατο ¹² τοῦ Δοιάσατο ἀφ' ἑτέρῃ. τὸ μὲν γὰρ Δοᾶσα-
 το, σημαίνει τὸ ἔδοξε. τὸ δὲ Δοιάσατο, ἀπὸ τοῦ ἐδί-
 σασα.

ΔϚ-

8 αὐτῆς] Voculam αὐτῆς, quae in Edd. omnibus deerat, ex schedis Ptol. Aescal. §. 188. non dubitanter Ammonio restitui; eamque excidisse, Henrico etiam Stephano, ut puto, non latuit, quem vide in Thes. Gr. T. III. p. 478. Adde Harpocr. Gronovii in v. Διαγο-
 ῶσατο, & qui Ammonii nota usus fuit, Casauboniam ad Polyæn. I. c. XXI. §. 3. citatum Cl. Dukero ad Thucyd. Schol. p. 86.

9 δι' ἑτέρας] Haec etiam bina vocabula ex Ammonio male excide-
 rant, quae, commode a MS. sup-
 peditata, in textum retuli. Sed propter illa δι' ἑτέρας in eam fa-
 cile suspicionem incido, verbum Ἀντιπολιτθῆσθαι a pristina scriptura
 leviter a librariis distortum. Sub-
 stitui pulcrum Aristonimi locum

ex Stob. Tit. XXXVIII. p. 224. ὁ
 φθάνῳ ὡππερ φαῦλῳ δημαγωγὸς ταῖς
 καλαῖς ἀντιπολιτθῆσθαι πρᾶξις. Ve-
 rum nec huic loco, neque etiam
 aliis ullo modo Ammonii convenit
 expositio. Itaque vero videtur si-
 mile, Grammaticum scripsisse Ἀν-
 τιδιαπολιτθῆσθαι, quo adjecta expli-
 catio manifesto ducit: τὴν ἐξ ἑτέ-
 ρας δι' ἑτέρας ἀντιδιασταθῆσθαι ἀλλή-
 λους. Deinde eandem formam agno-
 vit Hesychius: Ἀντιδιασῆσθαι, ἀν-
 τιδιῆσθαι, Poll. VI. 118. In Philoxe-
 ni Gloss. Compensat. ἀντιδιαλογίζεσθαι.
 Poll. VII. 172. ἀπὸ πλῆκ, ἀντιδια-
 πλῆκ, quod postremum habes apud
 Aescbin. contra Ctesiph. p. 278 B.
 Hesychio etiam restituendum: Ἀν-
 τιδιαπλῆκτεσθαι, ἀντιμνηχανῆσθαι. Aescbi-
 nis loco jam usus est Budaeus Comm.
 L. Gr. p. 767.

Δῆλοι καὶ Οἰκέται ἀμφέρεσι. Δῆλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτασσόμενοι ὑπὸ βασιλείᾳ.¹³ Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Δόξα καὶ Κλέος ἀμφέρεται. Δόξα μὲν ὅτιν ὁ ὧσαί τῶν πολλῶν ἔπαινον. Κλέος δὲ, ὁ ὧσαί τῶν σωμάτων.

Δυνάμις καὶ Ἰσχύς ἀμφέρεται, ὡς φησὶ Πλάτων.¹⁴ ἐν Πρωταγόρᾳ. ἢ γὰρ ταυτὸν ὅτι δυνάμις τε καὶ ἰσχύς.¹⁵ ἢ μὲν γὰρ Δυνάμις καὶ ἀπὸ ἐπιτήμης γίνεσθαι καὶ μανίας καὶ θυμοῦ. ἢ δὲ Ἰσχύς ἀπὸ φύσεως καὶ διττοφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθής καὶ Ἀπειθής ἀμφέρεται. Δυσπειθής γάρ ὅτιν, ὅς δυσχερῶς ὧσαί δέχεται τὸ πικρὸν λόγον. Ἀπειθής δὲ, ὅς ἀποκρῆσθαι, καὶ ἔχει οἷος τὸ ὅτι πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ Δωμάσιον ἀμφέρεται. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδομήσθαι.

¹⁰ Ἐπιστάτης δὲ ἔργων] *Archipruxus* in Piscibus περιμάτων ἐπιστάτης dixit, teste *Harpoer.* in *Παλιναγείῳ*. *Soph.* *Aj.* v. 27. Ποιμῶν ἐπιστάτης; & in *El.* v. 707. ἀρμάτων ἐπιστάτης. *Conf. Grotius* ad *Luc. Evang.* V. v. 5. & *Thomas* in *Διδάσκαλῳ*.

¹¹ Σπυδαμολογέμενοι] Ita MS. & *Edd. Aldinae.* reliquae σπυδαίνοι λεγόμενοι. priorum lectionem recepi.

¹² Δοάσαε] Plurcula ad hanc notam vide in *Animadv.*

¹³ ὑπὸ βασιλείᾳ] Malim legi ὑπὸ βασιλείᾳ. Οἰκέται ἢ δεσποτῶν. *Thomas M.* conf. &, qui aliud discrimen adnotavit, *Chryssippus*, apud *Schol. Theocr.* ad *Idyll.* V. v. 5. & apud *Athen.* VI. p. 167. B.

¹⁴ Πλάτων] Quinimo *Sophista*, cujus inopportuna in vocabulis se-

cernendis diligentiam ridet *Plato* in *Protagora* Edit. *Valder.* p. 298.

¹⁵ Δυνάμις τε καὶ ἰσχύς.] Haec scriptura *Vulcano* debetur; quam mutare etiam nolui, licet priores *Edd.* omnes legerent δυνάμις τε καὶ ἰσχύς. neque aliter scripserit *Ammonius*: verum, ista lectione recepta, integer locus, ex illo, quem dicebam *Platonis*, erat refingendus, apud quem hac ratione loquitur *Protagoras*: ἢ γὰρ ταυτὸν εἶναι (Φημί) δυνάμις τε καὶ ἰσχύς. ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀπὸ ἐπιτήμης γίνεσθαι τὴν δυνάμις, καὶ ἀπὸ μανίας γὰρ καὶ ἀπὸ θυμοῦ. ἰσχύς ἢ ἀπὸ φύσεως καὶ διττοφίας τῶν σωμάτων. Quem locum produxi, ut cum *Amm.* posset comparari, & hoc quoque indicio constaret, qua ratione *Veterum* loca a correctoribus soleant depravari. *Nostro*

δόμημα. Δωμάτιον δὲ¹⁶, θάλαμ^ω.
 Δωροδοκία, ἢ τε δόσις τῶν δώρων ἢ ἡ λῆψις.

Ε.

Ἐχέισαι ἢ Ἐναλείψαι¹⁷ διαφέρ^φ. Ἐχέισαι ἢ ἡ γ^ω,
 ἔπι σκορπίου ἢ σφηκῶν, ἢ πιν^ω τοῖσιν¹⁸ λέγου-
 σιν. Ἐναλείψαι δὲ, ἔπι ὀφθαλμῶν.

Ἐγυᾶ ἢ Ἐγυᾶται διαφέρ^φ. Ἐγυᾶ ἢ ἡ γ^ω. ὁ διδύς.
 Ἐγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Ἐδίδαξε ἢ Ἐδιδάξατο διαφέρ^φ. Ἐδίδαξε ἢ ἡ γ^ω ὁ καθηγη-
 τής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συτήσας. Ἀεισοφάνης ἐν
 Νεφέλαις¹⁹,

Ἐδιδασάμην μὲν τοι νῆ Δί' ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Πεγτομή διαφέρ^φ. Εἰκὼν ἢ γὰρ ὅστιν ἐστὶ ἀν-
 θρώπων. Πεγτομή δὲ, λέον^ω, καὶ ἵππων, καὶ τῶν
 ἄλλ^{ων}.

in loco leve supererat antiquae
 scriptiois vestigium; id ipsum in-
 considerate sustulit *Vulcanius*; quem
 nos, lectore super hac re admo-
 nito, minus imprudenter sequi-
 mur.

¹⁶ Δωμάτιον ὅ] Ita Vett. Edd.
Stephanus: τὸ Δωμάτιον ὅ, θάλα-
 μ^ω. rectius scripsisset Δωμάτιον ὅ,
 ἢ θάλαμ^ω.

¹⁷ Ἐχέισαι ἢ Ἐναλείψαι] Vul-
 gatas *Tisani*, *Steph.* & *Fulc.* Edd. bis
 occupaverat Ἐναλείψαι. Quod in
Aldinis erat & in *Basil. Curionis*,
 Ἐναλείψαι, in textum reduxi. Mi-
 rum videbatur, *Rhavorinum*, dum
 probam lectionem ex *Aldo* dare po-
 tuisset, Ἐναλείψαι tamen in *Lexicon*

retulisse; *Stephanum* contra, qui in
Amm. mendose vulgaverat Ἀναλεί-
 ψαι, in *Thef. Gr. T. I. p. 318. C.* ver-
 bum Ἐναλείψαι ex uno *Ammonii* lo-
 co adferuisse; cui addi certe po-
 tuisset *Heliod. VII. p. 328.* ἐξεληλυ-
 θεν ἐναλεψόμεν^ω τῶν ὀφθαλμῶν.

¹⁸ Ἡ τινος τοῖσιν] Addit, quae
 sensum reddunt magis perspicuum
Afcalon. §. 132. Ἐχέισαι — ἢ
 τινος τοῖσιν, ὅταν παύσῃ. Ἐναλεί-
 ψαι ὅ ἐπι ὀφθαλμῶν. *Hesychius*: Ἐ-
 χέισαι, τύπη, ἐκτελείει. *Ammonii*
 nota *Jungermannii* conjecturam non
 parum commendat, in *Poll. IV. 180.*
 legentis: ἐναλείψαι ἢ ἐχέισαι. pro
 vulgata Ἐχέισαι.

¹⁹ Ἐν νεφέλαις] *V. 1341.* apud
Amm.

ἄλλων ²⁰.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησία μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθιναῖοι τὴν συνέδρον τῆς καὶ τὴν πόλιν. Κατάκλησιν δὲ, ὅποτε καὶ τῆς ἐκ τῆς ἀρχῶν συνεκείλην ²¹, ὡς ἐπίσκεψιν μείζονα τῆς πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ διλοῖ τὸ ἐν πόπῳ. τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. ἕτως ἐρῶμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορθύσομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμήσαι διαφέρει ²². Ἐκπολεμῶσαι μὲν γὰρ ὅτι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμήσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

Ἐκρον⊙ καὶ Ἀπόρον⊙ διαφέρει. Ἐκρον⊙ μὲν γὰρ ὅτι ὁ ὕψος. Φησὶ γὰρ Ὅμηρ⊙ ²³,

————— εἰ ἔτεόν γε
Κεῖνε ἔκρονός ἐστι· σέβας μ' ἔχῃ εἰσορῶντα.

καὶ δι' ὅλης τ' ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόρον⊙ δ' ὁ ἦτοι ὕψος.

Anim. se ex versu perit ante ἢ Δι' ex edito Aristoph. restituendum. ubi pro μέλες legitur μέλε, cum in Vett. *Anim.* Edd. solemni errore extet μέλας. Super differentia vide *Animadv.*

²⁰ Καὶ τ' ἀρχῶν] Adjungit posset θρησκῶν ex Ptol. *Alcab.* 5. 33. *Suidas* in Προβουμῆ βασιλικῆς. ————— κυρίως ἢ ἐπὶ τ' ἐλόγων ζῶων ἢ ἀποτόμῃ λέγει. Ad *Ammonium* docta observat *Leopardus* V. *Emend.* c. VIII. quibuscum confer *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 148.

²¹ Συνεκείλην] Mallem scripsisset κατεκείλην. nam συνεκείλην potius videatur ad σύσκελθον ἐκκλησίαν pertinere, quae quantum distet a κα-

τακλίσι dicam in *Animadv.*

²² Διαφέρει] Vett. Edd. ἀπολεμῶσαι, & mox εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ad hanc etiam notam pauca in *Animadv.*

²³ Ὅμηρ⊙] *Od.* Γ. v. 122. Vett. *Anim.* Edd. usque ad eam *Stephani*, omnes: εἰ ἔτεόν γ' ἐκείνε ἔκρονός ἐστι, θάμβος μ' ἔχῃ εἰσορῶντα. In quibus vocabulum θάμβος, cujus loco hodie σέβας apud *Hom.* vulgatur, ab *Ammonio* tamen videtur positum. Alibi etiam *Homerus* scripsit: θάμβος δ' ἔχῃ εἰσορῶντα. & *Homerica* imitatione *Gregorius Nazianzenus* in *Muratorii* anecdotis: θάμβος ἔχῃ μ' ὀρῶντα τόσον γόνος Ἐμμυλίσει.

ἰανεύς, ἢ ἐπι ἀποθεν ²⁴. χαπαζῶν) δ' ἐὼς ὅτε οἱ ἰσο-
εικοί τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱῶ.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἐν πινι διαφέρει ²⁵, δηλοῖ Δείναρ-
χ²⁶ ἐν τῷ χ²⁷ Κλεομέδον²⁸, λέγων, Ἀναγνώ-
σε) ²⁷ δὲ τῷ μὲν ἔπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῷ
δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἐκ²⁸ Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἐκ²⁸ μὲν γὰρ ἔστι ζῆλον πα-
θ²⁸ μόνον ²⁸, ἐκ σιδήρε γινόμενον· ἐπὶ δ' ὅτε καὶ ἐξ
αὐτομάτε. εἶρη) δὲ ὡσαύτ' τὸ διεκχύσθαι τὴν σάρκα.
Ὠτειλῆ δ' ἐστὶν ἢ ἐκ τῶ σιδήρε ὑπὸ σιδήρε πλη-
γῆ.

Ἐλέα²⁹ ἐν Ἐδέα²⁹ διαφέρει. Ἐλέα²⁹ μὲν γὰρ ἔστιν
ὁ μάχι²⁹, ὡσαύτ' τῶς ἐλεός ²⁹. τράπεζα δ' εἰς μα-
χιε²⁹. Ὀμηρ²⁹,

— καὶ

²⁴ ἢ ἐπι ἀποθεν] Legendum pu-
to: ἢ ἐπι ἀπόθεν. csi recepta
lectio forsan etiam servari potest.
in Eustathium certe invasit labes ad
Od. A. p. 431. ἀπόγονο δὲ φασιν,
ἢ τοὶ υἱοί, ἢ ἐπι ἀποθεν, καπαζῶν) δὲ
φασιν ἔστι ὅτε οἱ ἰσοεικοί τῷ ἀπογόνῳ
ἀντὶ υἱῶ. quae ex Amm. corrigi
poterunt.

²⁵ Ἐν τῷ διαφέρει] Insolens haec
in Amm. loquendi forma, quam
minime sollicito, quamvis scribi
facile posset τῷ διαφέρει. Suidas in
Διαφίρε — τῷ διαφέρει εἰς μὴ
ὑποκειμένη; χεῖρα. quae leguntur in
Dionysii Tbracis arte Gramm. MS.
nam aliter ista edidit Fabricius Vol.
VII. Bibl. Gr. p. 27. Πᾶ διαφέρει
εἰς μὴ ὑποκειμένη; Ad leges Atticis-
im convenientius scripsisset Amm. τῷ
διαφέρει. Adscribam Phrynichi ver-
ba c p. 72. Τῷ διαφέρει τῷδε τῷ

τῷδε, εἰ χεῖρα ἔτω λέγειν καὶ δουκὺ
πῶσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει.

²⁶ Δείναρχ²⁶] Turpe fuisset,
priorum Edd. lectionem Μίναρχ²⁶
iterum adposuisse, quum infra in
v. Μαρτυρία recte legatur Δείναρ-
χ²⁶. idque restituendum etiam mo-
nuerint Meursius ad oram libri sui,
& in Att. Lect. III. c. V. J. A.
Fabricius Bibl. Gr. L. IV. c. 26.
p. 178. & Kusterus ad Suid. in Ἐκ-
μαρτυρία.

²⁷ Ἀναγνώσε] Salmasius, hac ob-
servatione usus in Obf. ad J. Att.
& R. c. XXX. p. 831. in Dinar-
chi verbis legisse videtur ἀναγνώσει,
quod minime probandum. Ad Ju-
dices loquebatur Dinarchus: quae
in v. Μαρτυρία habet Noster ex
Dinarcho, cum his videntur conne-
ctenda.

²⁸ Πάθ²⁸ μόνον] Commoda di-
stin-

— καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχθραν 30.

Ἐδέαζον δὲ, ὁ περιγύτης 31 πῶς τὰ ἐδέσματα.
Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάτα 32 ἀμφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ
καμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάτα δὲ, τὰ τεχνικὰ.
Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο 33 ἀμφέρει. Ἐμεῖο μὲν γὰρ ὅστιν ἀσύναρθρον,
ὡς Ὀμηρον 34,

— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο ἀσύναρθρον. τῷ ἐμοῖο παιδός. καὶ,

Μνήσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκειλ' Ἀχιλλεύ.

ἀντὶ τῷ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας ἀμφέρει. Πείρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο-
τέρων 35 γινώσκει ὅστιν δοκιμαζομένη. Ἐμπειρία δὲ ἢ ὅτι
πολ-

finitione hunc locum sanavi ad mentem Cl. Fabricii. μόνον deest apud Ascalon. §. 80. & Thomam, qui hanc notam contraxit.

30 Παρὰ τὰς ἑλεοῖσιν] Vett. Edd. πῶς τοῖς ἑλεοῖσιν. quibuscum MS. consentit.

30 Ἐχθραν] Lege: ἔχθραν ex Il. I. v. 215.

31 Περιγύτης] Haec MS. lectio vulgatae περιγύτης locum recepit, quanquam, ut verum fatear, περιγύτης temere non videtur & sine ratione positum. Vid. Animadv.

32 Ἐμβάτα.] Legendum sine ulla dubitatione Ἐμβάται. Ptol. Ascal. §. 42. Ἐμβάται μὲν καμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάται, τεχνικὰ. Glossae: Cothurni, ἰμβάται τεχνικὰ. horum aliquoties occurrit apud Lucian. mentio. Ejus Schol. ad Jov. Trag. p. 13. ἰμβάτας μὲν, inquit, τὰ ξύ-

λα, ἀ βάρησιν ὑπὸ τὰς πόδας οἱ τεχνικὰ, ἵνα φανῶσι μακρότερον. Thomas tamen Mag. videri possit Attic. nota usus jam depravata, dum scribit: Ἐμβάται, τὰ καμικὰ ὑποδήματα. Ἐμβάτα δὲ καὶ Ἐμβάται τεχνικὰ. hinc utriusque etiam formae in Thef. meminit Stephanus. #

33 Ἐμοῖο] Vett. Edd. μοῖο, & mox pro ἰμοῖο, μῦθο.

34 Ὀμηρος] Prior locus est ex Od. P. v. 153. Posterior ex Il. Ω. v. 486. ubi vulgatur quidem M. π. σοῖο δ. ἐπιείκειλ' Α. Sed quam lectionem & hic & infra in σοῖο probat noster, agnovit etiam Heraclit. Allegor. Hom. p. 484. Vett. Attic. Edd. σοῖο δ. ἐπιείκειλ' Α. ἀντὶ δὲ πατρὸς absque σοῦ.

35 ἢ δύοτερον] Vulgatae ἢ δύο MS. iterum lectionem anteposui, et si pro illa staret Thomas in Ἐμ-

πολλῶν κατὰληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας
 Διφθέρη· ὅτι ἢ μὲν ἐν τοῖς κενόσιν ³⁶. ἢ γραμματι-
 κῆ ³⁷ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ὀπισημή.
 "Ἐνδον καὶ Ἔσω Διφθέρη. "Ἐνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόσῳ σημαίνει.
 "Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. "Ἐνδον μὲν γὰρ ἔστιν ὁ παῖς. "Ἔσω
 δὲ εἰσέρχουσι. ἀμαρτανή ἐν ³⁸ ὁ λέγων, "Ἐνδον εἰσέρ-
 χουσι, ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν Διφθέραν συλ-
 χεῖ. Φησὶ γὰρ ἐν Τεχνίαις ³⁹,

Γυμναῖκες αἴ τε ἔσω τῆνης, αἴ τε ἐντός.

δέον εἰπεῖν, γυμναῖκες αἴ τε ἔνδον. καὶ Εὐειπίδης ἐν Ἡ-
 ρακλεΐδῃ ⁴⁰.

Καὶ τὴν γέροντα, τίω τὴν ἔσω γράϊαν δόμων.

ἀγὲ τοῦ ἔνδον. Εὐβουλῶς ὁ τὴν μέσης κωμωδίας ποιητῆς ἐν
 Καλαθηφόροισι,

"Ὅπως δὲ σπαθίσθ' ὅτι ⁴¹ πῆς γέρον ἔσα.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

Ἐν-

πειρία. Schol. Dionys. Thracis: Πεί-
 ρα ἢ inquit ἢ ἐπὶ τῆ δούτιρι γνάφῃς,
 ἔταυ εἰδὲν γυμναῖκος, ὅτι ἀρεπῶν πλε-
 γνὸς ἰαθῆσι) ὅτι σικῆς. κ. τ. λ. Pro
 δουμαζομένη Vett. Edd. δουζομένη.
 mendose.

³⁶ Κανόσι] Vett. Edd. scriptu-
 ra vitiosae Recentiorum lectionis
 κανοσίσι locum occupavit. e MS.
 κανόσι adnotaverat Vossius, cujus,
 quod dolendum est, collatio in
 hac voce desinit.

³⁷ Ἡ γραμματικῆ] Thomas M.
 ex Dionysio Grammatices exhibet
 definitionem, quam tangere etiam
 videtur Amm. Multa e Scholiastis

ineditis notari possent, quae de-
 scribere nunc commodum non est.

³⁸ Ἀμαρτανή ἐν] Si id peccare
 est, probatissimi Scriptores frequen-
 ter peccarunt. Hac in re finienda
 pro more confidenter Phrynichus:
 "Ἐδον εἰσέρχουσι, βάρβαροι, & quae
 plura in ejus Eclogis legi poterunt.

³⁹ Ἐν Τεχνίαις] v. 204. Sophoclis
 verba eadem ratione hic posita sunt,
 qua in Edd. Steph. & Vulc. quarum
 scripturam sum sequutus, ut sua con-
 staret conjecturae, quam infra pro-
 ponam, ratio. Vett. tamen Edd.
 αἴτ' ἔσω & mox δὲον εἰπεῖν, αἴτ'
 ἔνδον. Quod sequitur καὶ e Steph. Ed.

980

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε ἀμφότερα. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, ἢ ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Ἐνταῦθα δὲ, καὶ ἢ ἐν τόπῳ, καὶ ἢ εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε 42, καὶ ἢ ἐν τόπῳ, καὶ ἢ εἰς τόπον, καὶ ἀπὲρ ἁπορρηματικῶς τοῦ τότε. ὅτι μὲν ἔστι τοῦ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ 43 κινῶ ἡσο κίνας ἀπερύκων.

ὅτι δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ 44,

Ἐνταῦθα πέμψεν, ἔνθα μήποδ' ἠλίε
Φέγγῃ καθορῇ.

ἔχει γὰρ καὶ ἢ εἰς τόπον σημασίαν, καὶ ἢ ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ὅτι τοῦ Ἐνθάδε 45 φησὶν ἡ Καλυψώ,

Ἐνθάδε αὖθι μύρων σὺν ἐμοί, τὸδε δῶμα φυλάσσεις
καὶ Ἐκπῶρ φησὶ,

— σὲ δὲ τ' ἐνθάδε 46 γῆπεσ' ἔδον.]

ταῦ-

exciderat.

40 Ἐν Ἡρακλείδῃ] Lege: ἐν Ἡρακλείδῃ. Versus est 58.

41 Ὅτι] Scaliger in libri margine notaverat ὅτι ὁ pro ὅτι ponendum.

42 Τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε] Haec festinanti librario debentur, ac proinde delenda sunt, eorumdemque loco ponendum τὸ δ' Ἐνταῦθα. Id & ex Herennii Philonis excerptis, & ex Homeri, quae subjiciuntur, locis clarissime patet. Ad hunc locum conferri potest Nannestius ad Phryn. p. 23.

43 Ἐνταυθοῖ] Hom. Σ. Od. v. 104.

Ἐ. γ. ἢ. κίνας τε σίας τ' ἀπερύκων. Schol. ἐν τούτῳ τὸ τόπον.

44 Ἐν Ἠλέκτρᾳ] V. 381. ubi pro καθορῇ reperies ἀπορρηματικῶς. Eustath. ubi Ammonium describit, ad Od. Σ. p. 659. in Sophoclis versu legit καθορῇ. Eustathium sequitur Phavorinus. Vett. porro Edd. Ann. pro πέμψεν legunt πέμψεν.

45 Ἐπὶ τῷ δ' Ἐνθάδε] Vett. Edd. ἐπὶ τῷ δ' Ἐνθάδε φησὶν ἡ Κ. & in versu: Ἐνθάδε αὖθι μύρων. quod non sperno. Od. E. v. 208. ubi editur Ἐ. αὖθι. Barnesius Ἐ. αὖθι inter Var. Lect. retulit.

46 Σὲ δὲ τ' ἐνθάδε] Il. Π. v. 836. Vett.

ταῦτα γ' ἢ εἰ τόσῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς τόπον
ἕπος,

— ζ δ' αὐτοδ⁴⁷ λυτο γύναζα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοδ δ' αὐτοδ⁴⁸ λυχεβαλίῳ ἐλθίσε) ἐθάδ' Ὀδυσθίς.

ἔπι τοδ' Ἔθα εἰ τόσῳ.

"Ἐθα μὲ Αἴας κείταρ ἀρήϊῳ, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.
εἰς τόπον,

"Ἐθα κατεπλέομεν, καὶ πῖς θεὸς ἠγεμόνθην.

ἀντὶ φρονικῆ ἑπιρρήματι τοδ' τότε,

"Ἐθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον ἀμφέρη. Ἐνθύμημα μὲ γὰρ ἔστι
ποιῶδ⁴⁹ λόγῳ χῆμα. τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐπίθετο ἐπὶ τοδ'
περσ-

Vett. Edd. σὶ δ' εἰθέδθ.

47 Τῆς δ' αὐτῆ] Vett. Edd. τῆ
δ' αὐτῆ λυτο γύνα. Egregie se fa-
cturum credidit, qui τ' δ' αὐτῆ re-
poneret. Utrumque apud Hom. sed
ab hac nota est alienum, & a ne-
scio quo ineptulo in hunc libel-
lum intrusum.

48 Τῆ δ' αὐτῆ] Od. ε. v. 161.
Sequentia loca ordine indicabo
Od. Γ. v. 109. Od. I. v. 142. & II.
E. v. 1. ad postremum locum Sehol.
ad mentem Amm. "Ἐθ' αὖ, expo-
nit τότε δθ. addens ἐπιρρήμα φρο-
νικῆ. ἄλλως ἢ εἰταῦθα τοπικόν.

49 Ποιῶ] Malim ποιῶν λόγῳ χῆ-
μα. quanquam vulgatam tuetur
Thomas M. qui sequentia: τὸ δ' Ἐθ-

θύμιον ἰλίθε (ea vox deficit in Vulc.
Ed.) ἐπὶ τ. π. π. A. adnotare prae-
termisit. Ptol. Aescal. §. 86. Ἐνθῆ-
μιον ἢ ἐπὶ τ' περσῶν οἱ ἀρχαῖοι
φασίν.

50 Φρονικῆ] Vitiosam lectionem
Φρονικῆ ducum ante Fabric. Bibl.
Gr. L. II. c. 26. p. 889. emen-
daverat Mauillac. ad Harpocr. v.
"Ἀτιμῶ. qui, dum graviter addit:
nec ferendi illi sunt, qui in hoc
Ammonii loco verba ex Antipontis
Φρονικῆ allata, quibusdam numeris con-
stare crediderunt" a perpaucis, ut
puto, intelligitur; mihi, quid sibi ista
vellent, prius fuit incompertum,
quam in Valentini Curionis Editio-
nem incidi, in qua Antipontis,
ver-

πρῶτον παρ' Ἀθηναίων. ὁ γὰρ Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φο-
νικοῖς 50 Φησὶ, Τεθνεὺς ἔστ' ἢ ὑμῖν ἐνθύμιον γνή-
σεται.

Ἐνδοξόν καὶ Ἐπίδοξον διαφέρει. Ἐνδοξόν μὲν γὰρ ἔστιν ὁ
ἐπίσημον. Ἐπίδοξόν δὲ, ὁ προσδοκώμενον 52, καὶ
ἐλπίζομενον.

Ἐνεκα καὶ Χάειν διαφέρει 53. ὁ μὲν γὰρ Ἐνεκα, ψιλῶς τιῶ
αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἐνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ ἔνεκα Ἐλέ-
νης ἐτρατίθισε Μενέλαον. ὁ δὲ Χάειν, μὲν τὴν αἰτίαν
δηλοῖ καὶ τὴν χάειν. Χάειν Μενελάου Ἀχιλλεύς ἐτρα-
τίθισε. τῆς τε, Μενελάου χαιζόμενον.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἀφῶ μὴ
ἔπιτήσας 54. Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρῶν διαλογιζό-
μενον.

Ἐξόσθαι καὶ Ἐξότῃ διαφέρει. Ἐξόσθαι μὲν γὰρ, ἔξοθαι. Ἐξό-
τῃ δὲ, τὸ ἐξ ἕστιν πῶς.

Ἐξα-

verba ita a reliquis separata re-
periebam:

„ Τεθνεὺς ἔστ' ἢ ὑμῖν ἐνθύμιον γνήσεται.“

Si reliqua e solutae orationis scri-
ptoribus adducta loca pari ratione
ab Ammonii verbis ea in Editione
distingui animadvertisset Maussa-
cus, observationem suam potuisset
vir Praestantissimus compendifacere.

51 Οὐτὸν] Vltimose Vulc. Ed. τῆ-
το. Neque tamen ἔστ' ἢ reperire licet
in verbis Antiphontis ὑμῖν προσεγ-
παῖ ὁ δαίδαλων σὺν ἕσται, ὑμῖν δ' ἐν-
θύμιον γνήσεται. quae in Comm. L.
Gr. p. 858. produxit Budaeus.

52 Ὁ προσδοκώμενον]. Apud He-

rodot. Ἐπίδοξον
redditur προσδοκίμῳ. Moschorul.
Ἐπίδοξον, ὁ προσδοκίμῳ, ὁ κοινῶς
προσδοκίσιμῳ. καὶ ἐπίδοξον, ὁ ἐνδο-
ξον. Recte Thomas M. Ἐπίδοξον,
ἔχ' ὁ ἐνδοξον, ὡς τινος, ἀλλ' ὁ προσ-
δοκίμῳ.

53 Ἐνεκα καὶ Χάειν δ.] Haec nota
rectius abesset; nam quae hic tra-
duntur, nullius sunt frugis, & Am-
monio diferte repugnant, qui in Οὐ-
νεκα, ἔνεκα sive ἐνεκα exposuit χάειν.
Priora aderant tamen etiam in li-
bello Ascal. §. 41. & quidem ple-
niora ὁ ἐνεκα σιωδίσμῳ κ. τ. λ.

54 Ἐπιτήσας] Vulgatam lectio-
nem ἐπιτήσας mutavi ad mentem
Cl. Hemsterhuisii. qui ita, prout e-
didi,

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανέψιοι 55 διαφέρῃ. καὶ βαρυτόνως ὡς
 Φέρον) τῆνομα. Φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δαυτέρῳ πρὸς Ἀτ-
 τικῆς ὡσαυδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέλεινοι, ἀνατελλο-
 μῶν 56 ἢ ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοῦ, ὀνόματι ὀξυνο-
 μῶν. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοῖ 57, τῶν ἀδελφῶν παῖδες,
 καὶ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Ἐξανέψιοι δὲ οἱ τῶν ἀνε-
 ψιῶν παῖδες.

Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρῃ. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα. τὰ
 δ' ἐμπερῆ, Ἐακότα.

Ἐπικῆδιον 58 καὶ Ὀρῆιον διαφέρῃ. Ἐπικῆδιον μὲν γάρ
 ὄσι, τὸ ἐπὶ τῷ κῆδι. Ὀρῆιον δὲ, τὸ ἐν ὠδῇ. ἔτι
 Τρύφων. Ἀειποκλῆς δὲ ὁ Ρόδιον ἐν τῷ πρὸς ποιητι-
 κῆς τοῦ μπαλιν. Φησὶ γὰρ, Ὀρῆιον δ' ἐστὶν ὠδὴ ἢ συμ-
 φορᾶς οἰκείον ὄνομα ἔχουσα. ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐσκωμίῳ
 τοῦ τελευτήσαντι. πρὸς μὲν ἐν καιῶς πάντα εἶπον
 Ὀρήνης. οἱ δὲ διαφέρῃ Ὀρῆιον τε καὶ Ἐπικῆδιον. τὰ
 ἔ

didi, emendandum esse monuit ad
 Lucian. Nigrin. T. I. p. 56. quo
 mihi Thesaurο uti contigit. Scaliger
 pro ἰσχυρῶς, in margine contex-
 rat ἰσχυρῶς.

55 Ἐξανέψιοι] Mirum vero nihil
 vitii suboluisse Nunnesto ad Pbryn.
 p. 60. dum mihi nulla videtur ra-
 tione dubitari posse, quip hoc
 modo scripserit *Anim. Ἐξανέψιοι καὶ
 Ἀνεψιοῖ ἀδελφοῖ.* Qui reliqua rite
 considerarit, aut necum sentiet,
 aut existimabit, grave vulnis hac in
 parte accepisse Ammonium.

56 Ἀνατελλομῶν] Ea Vett. est.
 Edd. & vulgatae Stephani scriptura,
 a qua in Vulcanii Edit. discesserunt
 operae, ponendo ἀνατελλομῶν. hu-
 jus edit. margini Scaliger adferi-

pserat Ἀνατελλομῶν. quod aequè at-
 que alterum Tryphonis mentem de-
 clararet.

57 Ἀνεψιοῖ] Si mihi oculi non
 caligant, qui priorem, quam om-
 nino improbandam censeo, lectio-
 nem tueri velit, hic necesse est
 scribat Ἐξανέψιοι, neque etiam al-
 liter legisse videtur Cyrillus in voc.
 acc. dist. Ἐξανέψιοι, οἱ, consobrino-
 rum filii Ἐξανέψιοι, οἱ, consobrini.
 Verum istius hominis, quisquis ille
 fuerit, nulla plane est auctoritas,
 qui lectiones manifesto mendosas
 sequutus, ridicula saepe isti indici
 inferat. Deinde ad Ἐξανέψιοι re-
 ferri non possunt quae adjecit Nos-
 ter καὶ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. quo
 in loco quaeso? in v. Ἀνεψιοῖ,
 uti

τὸ Θρήνον ἀδείαζ παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ ἀπὸ τῆς ταφῆς, καὶ μὲν τὴν ταφὴν, καὶ χεῖρ τὸ εἰαύσιον χερόν τ' κηδείας 59, ἀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἔπαιόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετὰ πικρῶν μετρίων χετλιασμοῦ.

Ἐπιγραφὴς Εὐσραφῶς 60 διαφέρει. Ἐπιγραφὴς, ὁ ἀρεσκλικὸς καὶ ἑπιμελής. Εὐσραφὴς δ' ὁ ἑπιδέξιμος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γὰρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμικοῖς βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι. Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὀμηρῶς δὲ ἔλθῃ ἐφύλαξε τὴν ποιήσεως τὴν διαφορὰν. ὅσα ἔστιν οὖν παρ' αὐτῶν ἐπίκουροι 61 Ἑλλήνων λεγόμενοι, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιτύλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιτύλαι μὲν ἄφ' ἡραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ ἄφ' λόγων.

Ἐπαλ-

ut opinor. Subjiciam *Hesychii* verba: Ἐξανέψιοι, ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνέψιοι, ἢ μητέρες, quo nihil est hanc in rem magis oportunum.

58 Ἐπικήδιον. Aliquoties in hac nota Ἐπικήδειον restituendum est. *Proclus* in *Chrestom.* p. 7. θρήνας, ἐπικήδεια. & discrimen docet p. 10. ubi multa notantur a *Schotto*. *Suid.* Ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον. *Diomedes* ad *Dionys.* *Tbrac.* τάτω ἐν τῷ μίτρῳ (Elegiaco) ποικίλοι ποιητῶν ποικίλα γέγραφε κασι, ἄτινα καλεῖται ἐπικήδεια. haec a *trenis* non discernunt *Schol.* ad *Horat.* II. Od. I. v. 38.

59 τῆς κηδείας. *Vett. Edd.* τὰς κηδείας ἀδόμενον ἢ. recepta itaque *Stephano* debetur.

60 Ἐπιγραφῆς Εὐσραφῶς δ. Vulgatiore est scriptura Ἐπιγραφῆς & Εὐσραφῆς. quorum posterius alio licet sensu apud *Homerum* satis frequens, prius apud *Suidam* occurrit. *Hesych.* Ἐπιγραφῆς, — ἐπιμελητής. *Corinthius* de *Dial.* *Jon.* MS. ἀντὶ τῆς ἀπατηλικῆς, ἢ ἐπιμελῆς, Ἐπιγραφῆς. Ad vocem Εὐσραφῆς *Ammonii* non nominati expositionem produxit *H. Stephanus* in *Thest.* T. III. p. 1080.

61 Ἐπίκουροι. Nescio equidem, cur sit a *Vett. Edd.* lectione difficilium, quae haec erat: Ἐπικύριος Ἑλλήνων λεγομένης. *Ptolem.* *Ascal.* §. 40. Ἐπίκουροι — ὡς οἱ Λύκιοι τῶν Τρώων. Σύμμαχοι — ὡς τῶν Ἀγαμέμνονος *Μορμυριῶν* καὶ οἱ ἄλλοι.

'Επαγγέλλει' ἢ 'Επαγγέλλει' ἀφ' ἑρφ. 'Επαγγέλλει' μὲν γὰρ, τὸ προστάσει. 'Επαγγέλλει' δὲ, τὸ ὅτι ὑποχρεῖται. 'Υποχρεῖται' δὲ, ὁ τῶν αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας. 'Επαγγέλλει' δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτῆ δώσειν ὁμολογήσας.

'Επιπίμων' ἢ 'Επίπιμον' ἀφ' ἑρφ. 'Επιπίμων' μὲν γὰρ, ἡ ζημία. 'Επίπιμον' δὲ, τὸ ἧ πῆς μετέχον. ὅτε ὁ δὲ λέγειν, 'Ἐξέπαισε τὸ 'ἐπίπιμον, ἀλλ' ἔξέπαισε τὸ 'ἐπιπίμων.

'Επικηρύξαι' καὶ 'Επικηρυκθῆσασθαι' ἀφ' ἑρφ. 'Επικηρύξαι' ὅτι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποχρεῖσθαι χρήματα δώσειν τῶν συλλαβόντων, καὶ ἀναγόντων, ἢ ἀποκτείναντι πῶς τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπικηρύξαι, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγκητο Διαγρόειν τὸ Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. 'Επικηρυκθῆσασθαι' δὲ ἔλεγον, τὸ πρὸ συμβιβάσεως καὶ σωσιδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας ἀφ' ἑρφ. ἀφ' ἑρφ.

'Επίπιμ' καὶ 'Επιτίμι' ἀφ' ἑρφ. 'Επίπιμ' μὲν γὰρ, ἔνπιμ' ὅτι. 'Επιτίμι' δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπιπληκτος. ἀφ' ὅτι τὸ ἐπιπληξιν 'Επιτίμιον Φαμέν. καὶ, 'Επιτίμιον αὐτὸν, ἀπὸ τῆ ἐπιπληξον.

'Επι-

ἑρφ. Ἐπιπίμ. Confer Schol. Hom. ad II. B. v. 130. & v. 803.

62 Τὸ] Crediderim, scribendum 'Επαγγέλλει' ἢ 'Υποχρεῖται'.

63 'Επικηρύξαι] In hoc etiam loco emaculando egregiam operam collocavit Paulus Leopardus X. E. mend. c. VI. cujus ego emendationes vulgatae lectionis loco reposui. Priorum Edd. haec erat scriptura: 'Επικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποχρεῖσθαι χρήματα δώσειν τῶν συλλαβόντων, καὶ ἀναγόντων, ἢ ἀποκτείναντι πῶς τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπικηρύξαι, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀνάγκητο δι-

ἀγορεύειν, τὸ μῆλιον δώσειν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, ἥμισυ. e quibus haecce δ' ἀγορεύειν τὸ μῆλιον pulcrum erat mutasse in Διαγρόειν τὸ Μήλιον. itaque etiam id unum libro suo adscripserat Jof. Scaliger, gnarus, reliqua facillimo opere ex Amm. in v. Καρύξαι posse corrigi. Et ne ea Scaligeri & Leopardi emendatio levis alicui videatur, faciet infelix Vulcanii tentamen. Leopardi emendationem laudat Mauillac. ad Harpocr. in v. Ἐπικηρυκθῆσασθαι. Paucula vide in Animadv.

64 'Επιτίμι'] Loge ὁ ἐπιτίμι' & in

Ἐπιχαίρειν καὶ Συλχαίρειν ἀμφότερα. Ἐπιχαίρειν μὲν γὰρ ἔστι, τὸ συνεπιγελαῖν⁶⁵ τοῖς ἀλλοθίοις χακοῖς. Συλχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι πρὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοπικός μὲν ἔστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδύς. Μεταδοτικός δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾶν τοῦ Πρωθάνεσθαι⁶⁶ ἀμφότερα. Πρωθάνεσθαι μὲν γὰρ ἔστι, τὸ κατ' ἀκοίῳ διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπὸ τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα. Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαϊώδη λαβεῖν ἄποφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος Φησὶ περὶ Νέστορα,

Εἶραμ⁶⁷ ὅπωςθεν εἰμὲν, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.
καὶ Ἀχιλλεύς Φησιν,

Ἄλλ' ἴθι γοῦν Πάτερσ κλε Διὶ φίλε, Νέστορ ἕροιο

Ὅντινα τοῦτον ἄγῃ.

ὅτι δὲ τὸ Πρωθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν⁶⁸ τάσσει, φανερόν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον.

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πρωθάνομα, καὶ δὴ μοι ἀέξε⁶⁹ ἐνδοθι θυμός.

καὶ

in ultima nota Ἐπιχίμησον αὐτὸς ex Moschop. in v. Ἐπιτιμῶ. e quo videri posset haec nota in Ammonium introducta. Vide Animadv.

⁶⁵ Συνεπιγελαῖν] Librario observabatur τὸ συλχαίρειν. Particula σὺν, quam festinans posuerat, delenda videtur, ut Nolter scripserit ἐπιγελαῖν. Vide Lib. II. Animadv. cap. I.

⁶⁶ Ἐρωτᾶν ἢ Π.] Eandem observationem totidem fere verbis expressit Eustatbius ad Od. Γ. p. 112. & 113. neque ullam auctoris fecit mentionem.

⁶⁷ Εἶραμ] Od. Γ. v. 80. Vett. Edd. Amm. ὅπωςθεν. In altero Homeri loco editur ἕροιο Π. Α. v. 610. ἕροιο cum Amm. legit Eustatbius.

⁶⁸ Ἐπὶ ψιλῷ ἢ ἀκούειν] Hanc in rem multa collegit Schol. Aristoph. ad Equit. v. 1299. quem descripsit Suidas. Bina tantum Homeri loca annotavit Ammon. ex Odyss. Β. v. 314. & Od. Ν. v. 256. Utroque in loco a Vett. Edd. recessit Stephanus, ante ipsum apud Amm. vulgabatur: νῦν δ' ὅτε μέγας εἰμὶ κ. κ. μύθων κ. π. κ. δ. μο. αὐξέ. in altero autem loco ex Od. Ν. v. 256.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

Πρωθαπόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτη εὐρείη.

Κατὰ δὲ τοὺς Φιλοσόφους Ἐρώτησις ὅτι φράσις συμβολικῶς ὅτι ἀποκρίσιν ζητοῦσα, οἷον νέον ὅτι ἀμφίβολον, σαφές, ἀδύλον. αὐτὴ γὰρ αἰ πάντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλῶν. ἔστι μὲν τοί γε ὅτε ἔχ ἕτως, ἀλλ' ἑτέρας ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστίν ὅτι. καὶ ἕτως ἡμέρα ἐστίν ἡμέρα, καὶ ἕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεύσις δὲ ὅτι λέξις, πρὸς ἡμῶν ὅτι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον Πῦ οἰκεῖ Ἀείτων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ Πῦ ἔβη Ἄνδραμάχη; ἢ δ' ἀποκρίνεσθαι.

Ἄλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, ἕνεκ' ἄκιστε
Τείρεα, Γρῶας.

Οὐ γὰρ ἐπιχρῆσθαι συμβολικῶς εἰπεῖν, καὶ ἢ ἕ. κατὰ πῦ ἐν πρὸ ἀμφιβολίας ταύτης φέρειν καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς πρῶτοις ἀποκρίσεσιν. Ποτάμων ὅτι πρὸ ἀμφιβολίας φησὶ ἕτως.

Ἐρώτησις, Πύσεως καὶ Ἄνακρίσεως ἀμφιβολίας. Ἐρώτησις μὲν γὰρ

ubi vulgatur Π. Ἰθάκης γὰρ καὶ ε. Κ. ε. in antiquis Amm. edd. legebatur Π. Ἰθάκης δὲ καὶ ἐν Τεργίῃ εὐρείη, quod ego certe non temere sollicitassem.

69 Συμβολικῶς.] Ita correxit Scapiger vulgatam συμβολικῶς ἕτως.

70 Νέον.] Confidenter reponi potuisset καὶ, ἕ, verum emendationes quantumvis veras in textum recipere vix licet, & in hanc partem malui peccare. Orationem Amm. imperfectam facile vidit Vulcanius, qui mendam ex eadem hac nota eluere debuisset. Eam, quam dixi emendationem unicuique sponte suggerat ad h. l. collatus Eustatbius: φιλοσόφους μὲντοι ἐρώτησις ἐστὶ φράσις

συμβολικῶς ἀποκρίσιν ζητοῦσα. οἷον ἀεὶ γὰρ ἕτως ἔχῃ. πρὸς δὲ ἐπαχθεῖ τὸ καὶ, ἢ ἕ, ἢ τὸ ἀμφιβολίας, ἢ τοῖσιν τι, συμβολικῶς ἀποφάνειν ἐποίησε· τοῖσιν ὅτι καὶ τὸ σαφές ἢ ἀδύλον· καὶ τὰ πρῶτα αὐτῶν. Ammonius Philosophus in Aristotel. de interpret. f. 138. a. ἐρώτησις vocat ἀμφιβολικῶς, πρὸς ἡμῶν ἐστὶν ἀποκρίσιν τὸ καὶ ἢ τὸ ἕ μόνον εἰπόμενον, καὶ συμβολικῶς καὶ ἀποκρίσιν μόνον ἢ ἀνακρίσιν αὐτῶν.

71 ἡμέρα ἐστίν.] Has argutias non capio, nisi forte scripserit Noster: οἷον ἡμέρα ἐστίν; ἐστίν ἡμέρα, ἢ ὅτι ἐστίν. Non aliter sere Eustatbius.

72 Πῦ ἔβη.] Π. Ζ. v. 377. & v. 386. Ἄλλ' ἐπὶ πύργον ε. Sed vero in

γὰρ ὅτι σύντομος ἀπόκλεισις. Πεύσις δὲ, μακρᾶς πρά-
ξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκλεισις δὲ, ὑποδεισέων ἐξήγη-
σις 75.

Ἔρωσ κ' Πόθος ἀμφέροισιν. Ἔρωσ μὲ γὰρ, τῶν παρόντων.
Πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων.

Ἐρᾶν κ' Ποθεῖν ἀμφέροισιν. Ἐρᾶν μὲ γὰρ ὅτι, τῶν ἐν ὄψει.
Ποθεῖν δὲ, τῶν ἀπόντων. ἀμφέροισιν δὲ κ' Ὀμηροῦ.

Ὡς σέο 76 νῦν ἔραμαι, χαί με γλυκὺς ἴμερος αἰρεῖ.
πρὸς τὸ Ἦραν φησὶν ὁ Ζῆς παρεῖσαν. ὅτι δὲ τῷ ἀπόντι,
Ἄλλά με σὸς τε πόθος, σά τε μηδῆα, φαίδιμ' Ὀ-
δυσσεῦ,

Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μεληδέα θυμὸν ἀπήρα.

Φυλάσσει γὰρ ἄκρωσ ὁ ποιητὴς τοὺς τοιαύτας ἐναλλαγὰς.

Ἐρωτᾶν 77 μὲν ὅτι, τὸ θέλειν κεφαλαῖωδῃ λαθεῖν ἀπόφα-
σιν, ἢ ναὶ ἢ ἔ. Πρωθάνεα δὲ, τὸ χεῖρ διέξοδον ἀξιῶν
πρᾶγμα. οἶον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἔρωσ μὲν ὅτιν ὀπίσθη φιλοποιίας. Πόθος δ' ἀπόντι. ἴμε-
ρος δ' ἔρωσ σπανίζων τῆς πρὸς τὸν 78 ἐρώμενον ἡρώας.
Ἐφα

in vetustis *Amm.* Edd. extabat :
ποιῶν ἔστι ἀνδρομέα. ἢ δ' ἀποκρίνε-
ῖσι ἐπὶ πύργον ἔστι, quae lectio non
plane fuerat repudianda.

73 Πρωθάνεα] Is forsan *Potamo*,
qui, teste *Suida*, in *Platonem* scripsit
commentarium, a *Vulcanio*, ac pro-
inde a *Fabricio* etiam, in *Auctorum*
indice omissus.

74 Καὶ] Quod in prima Edit. om-
missum, καὶ secunda exhibuit; in
qua etiam ἀμφέροισιν. ubi in prima Ed.
ἀμφέροισιν legebatur.

75 ὑποδεισέων ἐξήγησις.] Levi
mutatione pro ἐξήγησις scribendum
ἐξήγησις, qua voce priorem expo-
nit *Harpocratio*, quem *Suidas* sequi-

tur & *Phavor*. Porro ὑποδεισέων sin-
cerum non videtur. Legendum existi-
mo Ἀνάκλεισις ἢ, ἢ ἀπὸ δούτιρε
ἐξήγησις, vel si malis, ἢ ἐκ δούτιρε
ἢ. hanc mihi conjecturam *Herennius*
Noster subministravit, apud quem
Ἀνάκλεισις dicitur δούτιρε ἐξήγησις.

76 Ὡς σέο] *Il. G. v. 446*. Alter
locus est in *Od. A. v. 201*. in quo
Vett. Edd. legebant ἀλλὰ με σὸς πό-
θος. Ad hunc locum differentiam
adnotavit *Eustathius*, cui adde *The-
matam* in Ἐρώ.

77 Ἐρωτᾶν] Quis credat hic vo-
luisse repetere *Ammonium*, quae
paulo ante scripserat?

78 Τὸν ἐρ.] Lege τὸ ἐρώμενον, sen-
su,

"Ἐστὶ τῆ Γενήσε) ἀμφέρφ. "Ἐστὶ μὲ γ' , τὰ χ' νυῦ ὄντα·
Γενήσε) δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμωα. οἶον, νέσθι πρεσβύ-
της ἔστ'· τὰ δ' ἀτέκνω παῖδες γενήσον). "Ἄλλως 79. "Ἐ-
στὶ μὲ γ' τὸ ὑποκείμενον. οἶον· ὁ παῖς ἔστ' ἀνής· Γενή-
σε) δὲ, τὸ ἀείρον.

'Ἐσιάτωρ χ' Δαιτυμὸν⁸⁰ ἀμφέρφ. 'Ἐσιάτωρ μὲ γ' , ὁ ὑ-
ποδοχεύς· Δαιτυμίνες δὲ, οἱ ἐστίαμόνοι.

'Ἐσπέρα χ' Ὀψέ ἀμφέρφ. 'Ἐσπέρα μὲ γάρ ὄσθι, δυομένη τῆ
ἡλίω. Ὀψέ δὲ, βραδέως, χ' μεθ' ὄντων⁸¹ χερόν. ἀφ'
τῆτο χ' προστιθέασιν, Ὀψέ τ' ἡμέρας.

'Ἐταῖρ⁸² χ' Φίλ⁸³ ἀμφέρφισιν. ὁ μὲ γ' Φίλ⁸³, χ' Ἐταῖ-
ρ⁸²· ὁ δ' Ἐταῖρ⁸², ἔ πάντας Φίλ⁸³. διὸ χ' ὅπτι τῆ ἀ-
νέμω Φησὶν Ὅμηρ⁸⁴.

— πλησίον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

χ' ἄλλως· Φίλοι μὲ κοινῶς λέγον) πάντες οἱ τὰ τ' Φιλίας
δίχαια πρὸς ἑαυτὸς ἔχοντες· Ἐταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ χ' τῆ
ἡλικία πρὸς πλησίον ἔχοντες, χ' ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συν-
εργίᾳ πολὺν χερόν γεροντότες.

'Ἐτερόφθαλμ⁸⁵ καὶ Μονόφθαλμ⁸⁶ ἀμφέρφισιν. 'Ἐτερόφ-
θαλ-

fu, ut vides, a vulgata lectione
non parum diverſo.

79 Ἄλλως] Haec iterum ab alio
videntur adjecta. Confer tamen
Eustatō ad II. B. p. 162. & in fine hu-
jus notae pro ἀείρον scribe ἀείρον.

80 Ἐσιάτωρ καὶ Δαιτυμὸν δ.] Cy-
tillus in Lexico inedito: Ἐσιάτωρ
καὶ Δαιτυμὸν ἀμφέρφ. Ἐσιάτωρ μὲ
ἔ εἰς ἰνωχίαν καλῶν καὶ εἰς Ὀφρο-
συνίω. Δαιτυμίνες ἔ οἱ ἀείρονται. ma-
le scribitur ἀείρονται. Ptolemaeus Asca-
lonita §. 3: Ἐσιάτωρ μὲ ἴσο ὁ ἰσίων.
Δαιτυμὸν ἔ ὁ ἰσίων, καὶ Πλά-
των, postrema in Ammonio deside-
rari monuit Fabricius, quae luben-

ter suo relinquo auctori. Homertum
potius advocasset Noster. Aristaeon.
I. Epist. v. ἀβροζομόμων ἔ δαιτυμώ-
νων ὁ χρυσῆς ἐσιάτωρ εἰσθή.

81 Μεθ' ὄντων] In Vett. Edd.
μισθολίω legebatur, mendose.

82 Ὅμηρος] Od. A. v. 7. Quae
sequuntur infra etiam extant in v.
Φίλ⁸³.

83 Ὁ μόνος] Thomas M. in Ἐ-
τερόφθαλμ⁸⁵, Μονόφθαλμ⁸⁶ γ', in-
quit, ὁ ἓνα ὀφθαλμὸν ἔχων φυσικῶς,
οἶον μυθολογ) τ' Κύκλωπα. Fieri
etiam potest, ut Ammonius scripse-
rit: ὁ ἓνα μόνος ἔ. ε. Plura dabo in
Animadv.

θαλμῶν μὲν γὰρ, ὁ χεῖρ ἀέπιωσιν πηραθεῖς τ' ἕτερον τῶν
ὀφθαλμῶν. Μονόφθαλμῶν δὲ, ὁ μόνον⁸³ ὀφθαλμὸν ἔ-
χων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἔτερον καὶ Ἀλλοτὸν ἀμφέρει. Ἔτερον μὲν ἔπι δυοῖν πάσχε-
ται, ὡς Ὀμηρῶν⁸⁴.

Φολκὸς ἔστι, χαλὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἀλλοτὸν ἔπι πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὀμηρῶν.

— Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Εὐφύης καὶ Εὐμαθῆς⁸⁵ ἀμφέρει. Εὐφύης μὲν γὰρ λέγει τῶν
Ἀπικῶν ὁ σκαπτικός. Εὐμαθῆς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὐρεῖν καὶ Εὐρέα⁸⁶ ἀμφέρει. Εὐρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ εἰς τῆ συν-
ηθεία. Εὐρέα δὲ, οἰονεῖ τὸ ἐκπορεύσασθαι. Μένανδρῶν
Δυσκόλῳ⁸⁶,

Εὐρηκῶς κατὰ τῆ τε τέχνῃ.

Δίφιλῶν ἐν Πύρρῳ,

Δῶρον δ' ἑμαυτῆ τῶν θεῶν ἄρημνόν⁸⁷.

Εὐμορφῶν Εὐειδῆς ἀμφέρει. Εὐμορφῶν μὲν γὰρ, ὁ τῷ μορ-
φῷ εὖ ἔχων, οἷον ἄπορῶσα⁸⁸ (καὶ γὰρ τὸ τῷ ὄφιν
πᾶς σχηματίζειν, Μορφάζειν⁸⁸ λέρομεν) Εὐειδῆς δὲ, ὁ
τὸ

⁸⁴ Ὀμηρῶν] Il. B. v. 217. Tum legendum ὡς ὁ αὐτὸς Ὀμηρῶν, Il. Γ. v. 104.

⁸⁵ Εὐφύης καὶ Εὐμαθῆς δ.] Thom. M. Εὐμαθῆς, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς. & Εὐφύης, ὁ εἰς πάντα διέξιος. Plutarcha etiam ad h. l. vide in Animagadv.

⁸⁶ Δυσκόλῳ] Vulcanius edidit ἐν Δυσκόλῳ. In Menandri fragmine, quod varie tentant, Vett. Edd. legēbant ἀρηκῶς, eadem mox Δίφιλῶν.

⁸⁷ Ἐρημνόν] Scaliger & Vulcan. corrigunt ἀρημνόν. dubito, an recte. Ex Ammonii mente τὸ ἀρημνόν

pro ἐκπορεύσασθαι usurpavit Demosth. de foed. Alex. p. 89. C. ὡς τῆ ἐπαρχίᾳ διωμάτῃ ἐσι περὶ σολῶς ἐτί-
μας ἀρημνόν. ubi ex Harpocr. legendum ἀρημνόν, ut hic sit sensus: alias munitiones nobis comparare poterimus. Eustath. ad Il. Σ. p. 1195. v. 49. Τὸ δ' ἀρημνόν μόνον χερσὶν τὸ ἀρημνόν τῶν Σοφοκλέϊ. Conf. Phavor. in Εὐρεῖῳ, & Budaei Comm. L. Gr. p. 377.

⁸⁸ Μορφάζειν] Revocavi lectio-
nem Aldinam, quam postea Editores temere mutarunt in Μορφίζειν. quod e Tusani Edit. in Thesaurum Stephani T. II. p. 972. derivatum est,

τὸ εἶδ' χαλῶς ἔχον, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.
 Εὐθύς, Εὐθύ, καὶ Εὐθέως, ἀφ' ἑρμῶν. Εὐθύς μὲν γὰρ, ὁ χα-
 ράν· Εὐθύ δὲ τῆ γυμνασίᾳ αὐτῶν⁸⁹, καὶ ὁθεῖαν τῆ
 γυμνασίᾳ· ἢ Εὐθύ τὸ χανόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τῆ
 χειρῶν ἐπιρρήματι. ὁ ἐν σταλλάσων ἀμαρτανῆς, χα-
 θὰ Μένανδρον ἐν Δυσκόλω.

Τί Φῆς ἰδῶν ἐνθεῖν γε πᾶς⁹⁰ δ' ἐλευθερῶν,

Ἀπῆλθεσ Εὐθύς, ὡς ταχί.

Τινὲς μὲν τοὶ τῆς δερχάϊων Φασί, καὶ τὸ Εὐθύς ἀντὶ χει-
 ρικῶν κείων. Φασί γοῦν χεῖρ λέξι. Τινὲς δὲ τὸ μὲν ὁθεῖ
 λέγουσιν⁹¹ ἐπί πιν⁹² ὁθεῖ⁹². οἷον εἶν μὲν ἢ Φηλυκὸν
 τοῦνομα, ἢ ὁθεῖα ὁδὸς, ὁθεῖα βακτηρία. εἶν δὲ ἀρρῆν,
 Εὐθύς ὁ χανόν· εἶν δ' ὑδέτερον, ὁθεῖ τὸ ξύλον. οἱ δὲ δερχάϊοι
 εἴστε τὸ Εὐθύ ἐπίθεσαι, τὸ ἐφ' ὁθεῖ⁹³ τ' τεινύσις ἐπί π-
 ν⁹⁴ τόσῃ· ὁθεῖ τ' τῶς, ὁθεῖ τῆς δερματίων. τὸ δὲ
 χεῖρ τοὺς χεῖρας ἢ λέγει, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον·

Γή-

est. ubi & genuinum μορφαζειν re-
 peries. Hesych. μορφαζειν, ἰδῆν. in
 re saltatoria Pollux IV. 95. Xenoph.
 in Conviv. p. 892. C. εἰ μορφαζοις,
 ἡσπασε ἢ ἀύληταις, καὶ σὺ πῶς τὰ
 λεγόμενα. Saltationis genus μορφα-
 σμῶς apud Poll. IV. 103. Hesychius:
 Ἐπιμορφαζοῖς, χηματίζοις.]

89 Τὸ γυμνασίον αὐτῶν.] Edd.
 omnes: Εὐθύς, τὸ γυμνασίον, αὐ-
 τῶν κατ' ἰ. hanc lectionem ita in
 libro suo emendat Scaliger, ut
 deleta voce αὐτῶν legerit Εὐθύς ἢ
 γυμνασίον, κατ' ἰ. Malui Vulcanii
 conjecturam in textu reponere; non
 quod Grammatici manum exhibe-
 ret, sed quod ea ratione, relicta vo-
 ce αὐτῶν, corruptae lectionis vesti-
 gia remanerent. Scripserat Ammonius,
 nisi fallor: Εὐθύς ἢ γυμνα-

σίον, ἀντὶ τῆ κατ' ὁθεῖαν ἢ γυμνα-
 σίον. Ista ἀντὶ τῆ, in αὐτῶν latent.
 Mox in Vett. Edd. legebatur τὸ δὲ
 ὁθεῖως & postea οἱ δὲ δερχάϊοι.

90 Πᾶς] Aliorum in hoc versu
 emendando conjecturae prostant.
 Pro πᾶς Vulcanius, & in ora libri
 sui Scaliger emendaverant τῶς, id
 primum recipi debet, tum vero
 Menandri locus alio sensu accipi,
 atque hactenus fuit factum. Vide
 fis Animadv.

91 Εὐθύ λέγουσιν] Id Vulcanio de-
 betur, cujus emendationem Ammonius
 restitui; vulgata priorum Edd.
 lectio τινὲς ἢ τὸ μὲν λέγειν, vitiosa
 est.

92 Εὐθέως] Ita Steph. cum pri-
 ma Editione: secunda, & Vulc.
 ὁθεῖως.

Γήμασι⁹³ αὐτοῦ δ' ⁹⁴, εὐθύς ἔσομ' ἐλεύθερο⁹⁵.

καὶ

Ὡς τοῦτο δ' ⁹⁵ εἶδεν, εὐθύς ἠὲ ἄνω, κάτω.

Εὐφραίνεα⁹⁶ καὶ Ἡδέα⁹⁷ ἀφ' ἑρφ. Πλάτων Πρωταγόρα, Εὐφραίνεα⁹⁸ μὲν γὰρ ἔστι, μαθάνοντα⁹⁹ τι καὶ φρονησεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ ἀφρονοίᾳ. Ἡδέα¹⁰⁰ δὲ, ἐπίοντα πῆ ἄλλο ἢ πύλαροντα¹⁰¹ αὐτῶν τῶν σώματι.

Εὐθύς καὶ Εὐθύ ἀφ' ἑρφ. τὸ μὲν γὰρ Εὐθύς, χρονον¹⁰² ἔστιν ἑπίρρημα· τὸ δὲ Εὐθύ, τὸ ἐξ ἐναντίας διλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις ἀφ' ἑρφ. Εὐεργεσία μὲν γὰρ ἔστιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων οἶον, χιτῶνα ἢ κύνα χαίρει¹⁰³, εὐεργετῆ δὲ ἔ.

Εὐθύ καὶ Ὄρθον ἀφ' ἑρφ. τὸ μὲν γὰρ Εὐθύ ἀντίκειλαι τῶν σφραγῶν τὸ Ὄρθον, τῶν πλαγίω.

Εὐ τοῦ Καλῶς ἀφ' ἑρφ. Εὐ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρησίμων¹⁰⁴ συνηρημένως. τὸ οὖν Εὐ καὶ Καλῶς

σι-

93 Τὸ ἐφ' ἰδῆ] Probem, absque particula, τὸ, legi ἐφ' ἰδῆ.

94 Αὐτῆ δ'] Vett. Edd. Aldinae: Γ. δ' αὐτῆ· perperam.

95 Ὡς τῆ δ'] Textus habet emendationem Scaligeri & Vulcanii. Priores editiones legebant Ὡς τῆ εἶδεν. Quod in hoc versiculo extat, ἄνω, κάτω Menandro placuit, neque dubito, quin hic versus cum præcedenti e Comoedia sint desumpti. In altero servum audis de herili filio verba facientem.

96 Ἡ ἄλλο ἢ πύλαροντα] Haec verba, quae universa in Vettis Ammonii Edd. deerant, primum in Stephani Editione prostant. Aldius ita vulgaverat: Ἡδέα⁹⁷ ἢ ἐπίοντα αὐτῶν τῶν σώματι. in quibus facile quis suspicetur legendum ἐπίοντα, sive

ἐπίοντα (uti certe legit apud Amm. Procopius Camers in Εὐφραίνεα⁹⁸) pro ἐπίοντα· ultimum hocce in ἐπίοντα demutavit Tufanus; quod non solum recepit Stephanus, sed & eam, quam dixi laciniam, ἡ ἄλλο ἢ πύλαροντα in Ammonium intulit. Qua inquires, auctoritate? non nisi vulgata in Platone scriptura motus; is in Protagora p. 293. eadem illa Prodicum dicentem introducit, quae post Stephanum in Ammonio leguntur. Ea vero Auctores interpolandi ratio sobria non est.

97 Χρονον] Vett. Edd. χρονον legebant. Alterius vocis Εὐθύ quae hic traditur notio, a nonnullis non fuit animadversa.

98 Χρησίμων] Forfan leg. χρησίμων¹⁰⁴ Moschor. Εὐ ἰσὶ ἢ ὀρθῶς, καλῶς.

σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

Ἐχθρὸς Πολεμῖς καὶ Δυσμενοδὸς ἀμφέρει. Ἐχθρὸς μὲ γὰρ ἔστιν, ὁ πρῶτερον Φίλος. Πολεμῖς δὲ, ὁ μετ' ὀπλων χαρῶν πέλας⁹⁹. Δυσμενὴς δ' ὁ χεῖρον πρὸς τὸν ποτε Φίλον τὸ μῖσος ἀφαιρῶν, καὶ δυσἀλλάκτως ἔχων.

Z.

ZἭλος καὶ Ζηλοτυπία ἀμφέρει. Ζηλοτυπία μὲ γὰρ ἔστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἡ γένεσις τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον¹⁰. Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ οἶον, ζῆλοι τ' καθηγητικῶ ὁ παῖς. Ζηλοὶ δὲ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ¹. Ζηλοτυπεί δὲ ἡ δεινά τόνδε³.

Ζηλώσασα τοῦ Ἐείσοι ἀμφέρει. Ζηλοδὴ μὲ γὰρ ἔστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμείσασα. Ἐείσειν δὲ, τὸ μὲν μάχης φιλονεύειν.

Ζῆλος Φθόνος ἀμφέρει. Ζῆλος μὲ γὰρ ἔστιν, ἡ δι' ἐπιθυμίας⁴ μίμησις γινόμενης, δοκοῦντι πινὸς καλοῦ. Φθόνος δὲ,

λῶς, καὶ ἀντὶ τῆς χρησίμως. scribe καὶ καλῶς, ἀντὶ. Pro συναρημῶν in *Amn.* prima Ed. legebatur συναρημῶν. in secunda, συναρημῶν.

⁹⁹ Χαρῶν πέλας] *Thomas M.* in Ἐχθρὸς. Πολεμῖς ἢ ἀπλῶς, ὁ μετ' ὀπλων χαρῶν. *Herennius Philo*: Πολεμῖς ἢ ὁ δι' ὀπλων χαρῶν πρὸς τὸς πέλας, neque tamen *Thom.* aut *Amn.* scriptura sollicitanda est.

¹ ὑπάρχον] In schedis *Ptol. Ascal.* §. 92. τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν. *Receptam* lectionem sequitur *Cyrillus* in *Lex. inedito*: Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία ἀμφέρει. Ζηλοτυπία μὲ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον. Ζῆλος ἢ μίμησις καλοῦ, οἶον ζῆλοι τ' καθηγητικῶ ὁ παῖς. *Plurimarum vocum differentiae* iidem verbis in *Cyrilli Lex.* leguntur, quibus usus est *Ammonius*.

¹ Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ.] *Ersg. v.* 23. *Vett. Amn. Edd.* ζῆλοι ἢ γείτονα γ. *Lexicon Biblioth. Coislin.* MS. p. 482. Ζῆλος κατὰ τὴν Ζηλοτυπίας, ἔχ, αἰς οἶον, ἐπὶ τῆς μιμῆσις μόνον. *Moeris Atticista*: Ζηλῶ, Ἀπτικοί. Ζηλοτυπῶ, Ἐκλῶς.

³ Ἡ δεινά τόνδε] *Ascalonita*: οἶον Ζηλοτυπεί ὅδε τῶνδε. utro modo legas, res eodem redit.

⁴ Δι' ἐπιθυμίας] *Legendum* potius: ἡ δι' ἐπιθυμίας γινόμενη μίμησις δοκῶντις τινὸς καλοῦ. *Integra* iterum e *Cyrilli Lex.* MS. verba proponam: Ζῆλος Φθόνος ἀμφέρει. Ζῆλος μὲ γὰρ ἐστὶν ἡ δι' ἐπιθυμίας γινόμενη μίμησις δοκῶντις καλοῦ τινός. Φθόνος ἢ βασκανία τὴν πρὸς ἄλλοις μὲν ἔσσα ἀγαθῆ, ἡμῶν ἢ ἑ.

⁵ Τὸν δ'] *Scribe* quaeſo: Ζηλῶ τ'

δὲ, βασιλεία πὶς τῶν ἄλλοις μὲν παροσόντων ἀγαθῶν, ἡ-
μῖν δ' ἔ.

Ζῆλ[Ⓢ] μὲν ἔστι λύπη ἐπὶ ἀλλοβίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ
πὶς ἐπιθυμεῖ ἀπειποιῖσαι.

Ζῆλος τέταρτον εἶδη. ὁ μὲν γὰρ ἔστι Μακαριστός, καθὰ καὶ Φησί-
πης, Ζηλῶ τ' τοῦ δ' δεῖνα ἐπὶ τῶδε· δεύτερ[Ⓢ], καθὼς
ζηλωτὴς πιν[Ⓢ] λέγει· οἷον, Θησεύς Ἡρακλέους. τέ-
τ[Ⓢ] δὲ, ὁ φθόνω ὅμοιος.

Ζυγός, ζεσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ ὁ, ἐπὶ
τῶν σαβμῶν.

Ζώνη ἡ καὶ Ζώνιον ἀμφόρῃ. Ζώνη μὲν γὰρ ἔστιν ἡ τοῦ ἀνδρός·
Ζώνιον δὲ, τὸ τ' γυναικός.

H.

H Γέρθη καὶ Ἀνέστη ἀμφόρῃ. Ἡ γέρθη μὲν λεπτόν, ἀπὸ
ὑπνός· Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίτης.

Ἡθ[Ⓢ] μὲν ἔστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματι[Ⓢ]. Τεθ[Ⓢ] δὲ, ὅτις α-

σις

τ' δεῖνα ἐπὶ τῶδε, propterea illum for-
tunatum judico. Moeris Attic. Ζηλῶ,
Ἀπτικοί· Μακαρίζω, Ἐλληνες. Tho-
mas M. in Ζηλῶ, — καὶ τὸ μα-
καρίζω, ὡς τὸ Ζηλῶ σι ἔ νοῦ, πα-
ρὰ Σοφοκλέϊ. ubi ponendum τὸ νῦ,
e Soph. El. v. 1030. Confer Hesych.
Phavor. & Ez. Spanhem. ad Callim.
P. 150.

ὁ θηλυκῶς ὅ] Quinimo ἐδιδέρως
ἔ, atque ita, ut opinor, scripserat
Ammon. ΟΥΔ. & ΘΗΛ. facile a li-
brario permutari potuerunt, hujusce
moduli vocabula nunquam in scri-
ptis libris nisi decurtata occurrunt.
Mosebor. Ζυγός, ὁ τ' βοῶν· Ζυγόν ὅ,
ἐδιδέρως, τὸ ζύγιον. adde Etymolog.
P. 412. v. 9. Thomas M. Ζυγός, ζε-
σενικῶς ἐπὶ ἀμάξης. ἐπὶ ὅ σαβμῶν ἔ
ζυγός, ὡς καὶ τὰ ζυγία, atque ita

Poll. IV. 171. Ζυγία, αἰσάνη. Vul-
gatam libelli noitri lectionem se-
quutus videtur Auctor voc. acc.
diff. Ζυγός, ζυγῶ, ὁ, jugum bovm.
Ζυγός, ζυγῶ, ἡ, jugum librae.

7 Ζώνη] In Edit. Vulc. haec no-
ta deficit, quae in praecedentibus
aderat, nisi quod in illis vulgaba-
tur: ἡ τῆς γυν. cum recte extet a-
pud Mosebor. & Ascal §. 87. Per-
ridiculum est quod in Thomam M.
intulit Blancardus: Ζώνιον ζεσενικῶς
ἐπὶ γυναικός. — Ζώνιον ὅ ἐπὶ ἀν-
δρός. ubi ante ipsius editionem be-
ne legebatur Ζώνιον κυρίως, ἐπὶ γ.

8 Ἀπὸ ὑπνός] Ita omnes legunt
Edd. excepta ed. Vulc. is vulgari
jussit ἐκ ὑπνός· nisi forte scripserit
ἔξ. Ammon. in v. Ὁσθός scribit: ἡ
ὠσθ, καὶ ἡ ἀνασάνης ἔξ ὑπνός ὀσθ.
I γυνί-

σις πράξεων χτ' εἶσιν καὶ ἀναστροφῶν.

"Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν ὃ ἀμφέρφ. "Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ πινὰς ἐλπίδας ἔχοντες πρὸς τινῶν. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἕτερος, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

"Ἡμέρα Ἡῶς ἀμφέρφ¹⁰. Ἡμέρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κατ' ἄστημα μόνον ἀσώματον, ὡς Ἡσίοδος¹⁰ Νυκτὸς γενεαλογίᾳ,

Νυκτὸς δ' αὐτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρα ἐξεγένοντο.

Ἡῶς δὲ τὸ συναμφοτέρον, ὃν πάλιν Ἡσίοδος¹⁰ Θεΐας ὑποτίθει.

Θεία¹¹ δ' ἠελίον τε μέγαν, λαμπαράν τε σελιῶν.

Ἡῶθ', ἢ πάντεσιν ὄπιχθονίοισι φαείνῃ,

Γείνατο.

ὄπι δὲ τ' σωματσειδῶς,

Ἄλλ' ἦτοι¹² τῶτον θευσόθεον¹² ἤρπασεν Ἡῶς.

"Ἡς, καὶ Ἡῶα, καὶ Ἡ, ἀμφέρφ. τὸ μὲν γὰρ Ἡῶα, παραχρῆμα μὲν

γινώσκοντα. Viden? Leges, quas aliis ponunt, ipsimet Grammatici non curant, nam istic loci dici debuisset Ἐγερθίσις, Conf. *Amn.* in Ἀναστροφῶν.

9 Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν δ.] Haec verba peritissime fecernit *Ammonius*; & quae obmovit vir Doctiss. in *Miscell. Obs.* vol. VI. p. 402. huc non pertinent. Diversi generis sunt ἐπιπίπτειν τινὶ seu ἐπιπίπτειν τινὶ, & ἐπιπίπτειν τινὶ, prius denotat, spem in aliquo collocare; posterius, spem alicui facere. quorum alterum tantum tangit noster, ἐπήλπισαν ἑτέρω ἑτέρω. Haec accepta refero Viro Summo *T. Hemsterhuisio*, ad *Lucian. Dial. Mort.* v. T. l. p. 345.

10 Ἡμέρα Ἡῶς δ.] Ingenuae fautor, me nihil hic videre; quae vero mihi tenebras objecerunt, Lectori etiam paulo propius admo-

vebo, ut ad eas dispellendas, & locum clara in luce collocandum, tanto sit alacrior. Primum ponit Ἡμέραν designare τὸ κατ' ἄστημα μόνον ἀσώματον, & in versu quem adfert ex *Hesiod. Theogon.* 124. Ἡμέρα (ita legendum in *Amn.*) tanquam σωματσειδῶς θεὸς memoratur; eundemque, hunc in finem, producit *Etymol.* p. 429. v. 25. Ἡμέρα] Ἡσίοδος¹⁰ σωματσειδῶν λέγει. Νυκτὸς δ' αὐτ' αἰθήρ τε. Deinde Ἡῶς ὃ τὸ συναμφοτέρον, ὃν π. si vel corrigas Ἡῶς ὃ τ. σ. ὡς, & per συναμφοτέρον utriusque simul intelligas, quo sensu utitur *Amn.* in v. Πόλις. parum tamen profeceris: Nam quid quaeso hoc in loco συναμφοτέρον: quum in subjectis *Hesiodi* & *Homeri* locis Ἡῶς ponatur ἐπὶ τ' σωματσειδῶς. Itaque huius loci scripturam is reducet, qui ab ingenio, vel a scriptis libris sit paratior. Interim pau-

μένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἡς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρ¹³,
Δηίφωβ' ἢ μὲν μοι τὸ πάρ¹⁴ πολὺ φίλ¹⁵ ἦδα.

ὅπ¹⁶ δὲ τὸ Ἡς, Μένανδρ¹⁷ ἐν Ψυδνηρακτεῖ.

Ἰωάν¹⁸ μὲν οἶνε, μηδὲ γρὺ πτῆ λέγε,

Ἄν τάλλα δ' ἦς ἀμεμπ¹⁹, εἰς τῷ ἐβδόμ²⁰.

Βονδερμ²¹ ἐνδελεχ²² ἔξεις αἰ.

καὶ καθόλου πάντοτε ἔγω λέγε) ὅπ²³ τὸ μέλλον²⁴, καὶ χ²⁵
τῷ ἡμετέρ²⁶ συνήθειαν. οἶον, εἰάν νοῆς, εἰάν λαλῆς, ὅ-
πως λαλῆς. εἰάν ἦς ἀγαθός. ὁ γὰρ λέγων πρὸς πῖνα, Ἡς
ποτε πλάσι²⁷, ἀγνόησ²⁸ τῷ ἀφροσ²⁹, δέον φάνα³⁰
ἦδα³¹. τὸ δὲ Ἡ ἀντὶ τὸ ἔφη, τάτ³² Ὅμηρ³³.

Ἡ, καὶ κωανέσι³⁴ ἐπ' ὄφρ³⁵σι νεῦσε Κερνίαν.

ἀφ³⁶ φέρ³⁷ δὲ τὰ ῥήμα³⁸ τῆδε, ὅπ³⁹ τὸ μὲν ὅπ⁴⁰ τείτε⁴¹ πρ⁴²οσ-
ώω⁴³ μόνον τάσσε⁴⁴). τὸ δὲ ἔφη, ὅπ⁴⁵ τείων, ὡς ἔφημ⁴⁶.

Ἡου-

pauxillum lucis hic praestabit Job.
Tzetzes ad Hesiod. *Erg.* v. 578. is
quatuor diversos vocis Ἡώς signi-
ficatus enumerat, quos locis Ho-
mer. firmant *Etymol.* in v. Ἡώς, &
ad Hom. Il. O. v. 1. *Schol.* a quo
haud dubie diversus *Schol.* ad initium
Od. O. sex septemve ἀφροσ σα-
μάνομα⁴⁷ satis erudite exponit. In
his quintam notionem offendes τὸ
συναμφοτέρον, ἡμῶσ⁴⁸ τε καὶ νεῦσε.

11 Θεία] *Hesiod.* Theogon. v.
371. seqq. *Hesiodum* sequitur *Apol-
loderus.* Vett. *Ann.* Edd. θεία δ'
αὐθ' ἡλίος τε.

12 Ἀχ' ἦτοι] *Homerus* Od. O. v.
250. Ἀχ' ἦτοι Κλείτων χρυσόθερον
ἦρτα⁴⁹ Ἡώς. *Scripturae* variatio
satis est insignis; pro Κλείτων *Am-
monius*, aut, si ita mavelis, libra-
rius τῶτον posuit. Talia mutari non
probo. In Vett. Edd. ἀχ' ἦτοι τῶ-
τον μὲν καὶ ἦ. Ἡώς.

13 Ὅμηρ⁵⁰] *Iliad.* x. v. 233. In
Menandri versuum primo Vett. Edd.
τῶν⁵¹ habebant.

14 ἐβδόμ⁵²] *Menander Scalige-
ri* beneficio pristinam recepit scri-
pturam, ἐβδόμ⁵³, pro ἐκ⁵⁴, quod in
Ammonii erat editionibus. Vitium
sensit, & tollere etiam conatus est
Menandri reliquiarum *Editor.* Lu-
cemne addit huic loco *Hesyclii* no-
ta in ἐβδόμ⁵⁵ τομα⁵⁶, ἐβδόμ⁵⁷ ἡμέ-
ραν ἀπὸ γυν⁵⁸ παιδ⁵⁹ ἐπ⁶⁰ αἰ⁶¹;

15 Δεον φάνα⁶² ἦδα] *Moeris Atti-
cista*: ἦδα, Ἀττικοί. Ἡς, Ἐλλη-
ν⁶³. *Phrynichus* p. 24. Ἡς ἐν ἀγο-
ρῇ, σόλοικον. λίγ⁶⁴ ἐν ἦδα.

16 Ὅμηρ⁶⁵] Il. A. v. 528. Vett.
Edd. ἦ καὶ κωανέσι⁶⁶. & reliqua non a-
gnoscunt, quae *Stephanus* iterum sub-
jecit.

17 τείτε] *Aldi* scripturam re-
vocavi, quam primus mutavit sua
in Editione *Valentinus Curio*, sub-
I 2 III.

Ἡσυχία ὅτε μὲ σωπύω σημαίνει, ὅτε δὲ τιμὴ ὀπείκειαν, ἔποτε Φαμίμ, ἐν πολλῇ ἀφ' ἑαυτῆς ἡσυχία¹⁸.

Θ.

Θαλάμας, ὡς ἀγαθὰς, ἢ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, ἀφ' ἑαυτῆς φησὶ τὸν Τρύφων ὡς τοῖς Ἀθηναίοις, ἐν δευτέρῳ αὐτῆς Ἀθηναίων προσηγορίας. εἰ μὲν γὰρ ὄξυτονήσωμι, δηλώσῃ τὸ τῆς Διοσκύρων ἱερῆς. εἰ δὲ βαρυτονήσωμι, τὰς καταδύσεις μενύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταξίᾳ ὁμοίως σημαίνει τὸ καταγνώσκω ἢ καταγερῶ. οἷον, Θαυμάζω τῆς ταύτιω ἐχόντων τιμὴν γνάμιω. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τὸς ἔπι Φεγνῶντας.

Θεμαχία ἢ Θεομαχία ἀφ' ἑαυτῆς. Θεμαχία μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ πρὸς θεὸν μάχη. Θεομαχία, αὐτῶν τῆς θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωεὸς ἢ Θεατὴς ἀφ' ἑαυτῆς. Θεωεὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ εἰς θεὸν

πεμ-

stituendo πρώτου, hanc lectionem postea expresserunt Tufanus, Steph. & Vulg. oppido ridiculam; quantum, si verum velimus fateri, ultima haec nota a nemine haecenus fuit intellecta: si vel mecum iudices τείτω ad verbum ἢ referri, quid porro reliquis facies τὸ ἢ ἴφω, ἐπὶ τείτω, ὡς ἴφωμι; auxilio nobis hic fuerunt Heremii Philonis scholae, e quibus legendum τὸ ἢ ἴφω, ἐπὶ τείτω, ὡς ἴφω, ἴφω, ἴφω. Antequam in hunc locum incidit, longe alter legendum existimabam, & hinc etiam didici, quam saepe nostrae nos conjecturae fallant.

¹⁸ Ἡσυχία] Vett Edd Ἡσυχία. Etol. Aftal. § 93: Ἡσυχάζειν, τὰ

ἀτρεμεῖν δ' ὅλα σώματα. Σιγῶν δ', τὸ μὴ λαλεῖν. Paria scribit Heronipus.

¹⁹ Διαφέρειν φησὶ] Tufani Ed. ἀφ' ἑαυτῆς. φησὶ T. atque ea etiam ratione loquitur Noster. Cyillus in voc. acc. dist Θαλάμας, αἴ, iustia feratum. Θαλαμῶν, αἴ, templum Castoris & Pollucis. Ex Anm. sua accepit Eustath. ad Od. E. p. 232. alibi Aelium laudans Dionysium, ad Il. M. p. 867. Θαλάμας μὲν βαρυτονῶν, ζώϊκα καταδύσεις. Θαλαμῶν δ', τόποι ἱερῶν Διοσκύρων, ὡς Αἴλιο Διοσκύρῳ παρασημειώσατο. Ammonii verba attulit Salmast. in Exerc. Plinian. p. 440. B. & qualiumcunque Deorum templa Θαλαμῶν dici submonuit.

Teg-

πεμπόμενῳ. Θεατῆς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάσεων.

Πότερον ²¹ θεατῆς, ἢ χάλειν μαντευμάτων;
καὶ Αἰσχύλῳ.

Βοῶς τοιῶδε παράφρασις θεωρῆς ἄν.

ἀμαρτάνουσιν ἔν οι λέγοντες, θεωρησά με δεῖ τ' ἀγῶνα.
θεὸν εἶπειν, θεάσεσθαι. ἀφ' ἑτέλης ἔν τῷτο ὀπμιελῶς
λυσιμαχίδης ²² ἐν τῷ πρὸς Κουκίλιον πρὸ τῆς ὡρᾶς
τοῖς Ἀθηναίοις ῥητόρων, καὶ πολλῶν ὡρᾶθέσεις ποιῆται, καὶ
ἐπὶ τὸ θεάσεσθαι, ὡς περ ὡρᾶει, ὡρᾶ τὴν θεῶν. τὸ
δὲ θεωρεῖν (φθῆναι) οὐκ ἄλλο πῆ τὸ τῶν θεῶν ὡρεῖν,
τῷτο δὲ τὸ φθηντίζεῖν. διὸ καὶ τὰς τῶν θεαμάτων ἕνεκα
πεμπόμενης, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ἀνὴ-
μαζον θεωρῆς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρι-
κόν, ἐπὶ ἀφ' ²³ τὰς θεάς, (ὡς Κουκίλιῳ ²⁴ ὑπέλα-
βεν, ἀλλὰ ἀφ' τὸ ἐν ταῖς ἐόρταις εἰς τὰς θεάς εὐσεβεῖν,
καὶ ἔπιθεῖν ²⁵, καὶ εὐφραίνεισθαι.

θεωράποντες καὶ οἰκέται ἀφ' ἑτέρων. θεωράποντες μὲν γὰρ οἱ
ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν ²⁶ θεαπέλιον) οἱ ὡρᾶθ-

κον-

Τροφῆς θαλάμας sive θαλαμῶς, &
σηκῆς Τροφῆς permutat Euvip. in
Jone v. 390. & 393.

²⁰ Αὐτῶν ἢ θ. Vitiōse in qui-
busdam Edd. ἢ αὐτῶν ἢ θεῶν.

²¹ Πότερον] Excidit procul du-
bio ex *Atticis*, quod apud *Herennium*
legitur, *Εὐεπίδης ἐν Ἰωνί*. Ea in tra-
goedia versus qui adfertur est 301
ubi pro *πότερον* habes *πότερον*. *Ae-*
schyli versus, an in istis, quae super-
sunt, fabulis occurrat, non inda-
gavi: sin; pro *βοῶς* conjici posset
Θοῶς. Inter *Aeschyli* *Dramata* enu-
meratur *Hypsipyle*.

²² Λυσιμαχίδης] *Vulc.* Ed. Λι-
σιμ. Pro *Κουκίλιον* *Vett. Edd.* *Κεκί-*
λιον, & postea *Κεκίλι*. De titulo

libri *Lysimachidae* infra paulo copio-
sius differam, & de *θεωρῆς* non-
nulla etiam notabo.

²³ Διὰ] Hanc particulam, quae
in Edd. deorat, jussu *Scaligeri* in
textum introduxi.

²⁴ Κουκίλιῳ] Pari ratione *Caecili-*
um testem citat *Harpocration* in
v. *Ἐξέλης*, — ἐχ' ὡς οἱ) *Κουκί-*
λι.

²⁵ Ἐπιθεῖν] Antiqua lectio fuit,
uti auguror, *Ἐπιθεῖν*. Lege sis,
quae in eadem hac observatione
praecesserunt: τὰς ἢ θεαμάτων ἕ-
νεκα πεμπόμενης σὺν θυσίαις τε (ita
legendum pro θ.) καὶ εὐσεβείᾳ, πάν-
τας ἀνὴμαζον θεωρῆς.

²⁶ ὑφ' ὧν] Ea *Veterum* est Edd.

κοντες· Οϊκέται δὲ, δεσποτῶν.

Θέαζ καὶ Ὑποθέαζ ²⁷ ἀμφέρφ. Θέαζ μὲ γάρ ἐστι τὸ λα-
βειν ὑποθήκην· Ὑποθέαζ δὲ, τὸ δέναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βέλεαζ ἐὰν λέγη τις, δηλώσῃ, ὅτι ἀκροσίως τε
καὶ εὐλόγως ὀρέγεῃ πινός.

Θερίζειν, τό, τε ἀμφίβειν ²⁸ τὴν τοῦ θέρους ἄρσιν, (ὡς
τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημηθιακοὺς καρποὺς ²⁹
συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς ἀμφέρφουσιν, καθὼς Δίδυμο ³⁰ ἐν
ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῆς παιάνων Πινδάρου Φησίν,
Καὶ τὴν τρίποδα ἀπὸ τῆς Θηβαγενεῖς πέμψουσι τὴν χε-
ρῶν εἰς Ἰομίων ³¹ πρώτον. τίς δ' ἐστὶ ἀμφόρφα Θηβα-
γενέων πρὸς Θηβαίους, Ἐφορ ³² ἐν τῇ δευτέρᾳ Φησί. ἔ-
τοι μὲ ἐν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀ-
θιναίοις ὁμόρως προσποιούντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάρου-
το πολλοῖς ἔπειν. ὕπερβον δὲ οἱ σύμμηκτοι ἦσαν πολλαχό-
θεν,

lectio, male in ἐφ' ὧν a Stephano
mutata. Hesychius: Θεοπόλις, οἱ ἐν
δελτίῳ τῆς φίλοι, ἀπὸ τῆς Θεοπόλιν.
Confer Hieronymum Philon. in Δύλοι.

27 Θέαζ καὶ Ὑποθέαζ] Ad Harpo-
crat. in v. Θείης, est autem, inquit
Valesius, δίδυμο creditor qui pignora
accipit, ὑποδέμμο debitor qui obli-
gat, teste Ammonio & Harpocrat. in
Θέαζ. Diversa potestas ex gemino
Demosthenis loco patet. Alter
locus est in orat. contra Timoth.
p. 705. Β. καὶ φίλων, ὡς ὁ δίδυμο
ἀπὸ τῆς. Contra debitor ὑποδέμμο τὴν
αἰτίαν καὶ τὰ μὲν πάντων. in Aphob.
ll. p. 558. C.

28 Διαρίζειν] Διαρίζειν in Vett.
legebatur Edd. Stephanus posuit
ἀμφίβειν, ubi scribi debuisset
ἀμφίβειν, uti mox τὸ τῆς Δημηθ.

τελικὸς καρπὸς συλλέξαι. Hesychius:
Θερίζων, τὸ θέρων ἀμφόρφα. mendose
vulgatur ἀγαγόν.

29 Δημηθιακὸς καρπὸς] Theo-
phrastus περὶ ἀρημάτων· αἰεὶν τὸ
Δημηθιακὸν καρπὸν. teste Schol. Hom.
ad Il. A. v. 449. Etymologici M.
Auctor in v. Οἶον· Veteres, inquit,
ἐγκαλεσθέντες περὶ τῆς ἀρσίνης τὴν
Δημηθιακὸν καρπὸν. Conf. Schol. Or-
pian. ad III. Hal. v. 463. Pro θε-
ρίζειν Cyprii δαμαλείζειν dicebant,
auctore Hesychio: δαμαλείζειν, τὸ
συνάγειν τὸν Δημηθιακὸν καρπὸν. Κύ-
πριοι.

30 Δίδυμο] Non leves men-
dae utriusque scriptoris, Didymi &
Ephori, verba deformant, quas qui
sibi plane tollendas sumserit, præ-
ter egregiam, quam Grammatico
meo

θεν, ἐρέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τῆς Κιθαριῶνα χόραν, καὶ τὴν Ἀπομάντιον³² τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι παροσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς ἀφ' Ἰθαίων. Θῆς, Λάβρις, Ἀμφίπολ³³, Ἀτμεν³⁴, ἀφ' ἀφέρρισι. Θῆς μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ μοσχοδελθίων.

— Ζῆτες³³ τε δμῶές τε.

Λάβρις δὲ, ὁ καὶ πολεμικῶς πείρασιν ἀλοῦς, καὶ ὅτι δειλίαν παροσαχθεῖς. Ἀμφίπολ³³ δὲ, κοινὸν ὄνομα ἀρρεῖν³⁴ καὶ θηλείας δύλης. Ἀτμεν³⁴ δὲ, ἢ μόνον ὁ δούλ³⁵, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμέν³⁶ ἐλθίθερ³⁷.

Θεά³⁸ καὶ Θάρ³⁹ ἀφ' ἀφέρ³⁴. Θεά³⁸ μὲν γὰρ ἔστιν, ἢ ἀλογ³⁹ ὄρμη. Θάρ³⁹ δὲ, ἔλλογ³⁹ ὄρμη.

Θύρα καὶ Θυραία ἀφ' ἀφέρ³⁴. Θύρα μὲν γὰρ ἔστιν, ἢ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρ³⁵ ἐν πῶρακαταθήκη, Θύραν ἐξελε. Θυραία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοσμίω θύρας μέγ³⁶.

Θύε-

meo praestabit, operam, obscurae antiquitatis particulae lucem accendat haud poenitentiam.

31 Εἰς Ἰσμυλίων] Legendum εἰς τὸ Ἰσμυλίον· sive, quod monitus malo, εἰς Ἰσμυλίς. In Animadv. paucula hinc illustrare adnitar.

32 Ἀπομάντιον] Joannes Noster Schultensius, Ἐπαλοῦς τὸ παιδίον, pro ἀπομάντιον legendum esse ἰσχυρίζεται, ingeniose, ut est cogitandi acumine praeditus prorsus felici, conjectavit. Parum diversam emendandi viam ingressus Vir quidam Eruditissimus, ἀπομάντιον scribendum suspicabatur.

33 Θῆτες] Od. Δ. v. 644. Schol. εἰ ἐπὶ μοσχοδελθίοις. Plura, quae huc spectent, dabunt Animadv.

34 Θεάσ³⁸ καὶ Θάρσ³⁹ φ.] Dif-

ferentiam tradidit, si receptae lectioni tuto fidere licet, Aristippus, apud Schol. Apoll. Rhod. II. v. 77. Multa collegit Schol. Hom. ad II. E. v. 2. pro Ammonio sufficiunt: Θάρσ³⁹ ἐν ἐστὶ τὸ ὄλογον παροσσημα τῆς ψυχῆς. Θεάσ³⁸ ἢ τάναιον. quae in Commentarium ad II. E. p. 387. retulit Eustatbius. Confer, si lubet, Schol. Oppian. ad III. Hal. v. 516. & Triclin. ad Sophoclis Electr. v. 478.

35 Μένανδρος] Menandri meminit etiam Photius in Lex. MS. Θυραία. τὸ ἐκκοσμίω τῆς θύρας. Μένανδρος. Quandoquidem autem nihil aliud est ad manus, quo corruptam Ammonii notam emaculem, aliam, quae hunc in finem feliciori ingenio queat esse adjuncto, ex ejusdem Pho-

Θύρα τῶν Σφάπειων ³⁶ διαφέρει. Θύρα μὲν γὰρ ἐστίν, ὅτι
 πρὸς θεοῦ. καὶ τὸ μαντεύειν ὅτι πρὸς ἀφ' ὁπλάτων
 Θύρα φαίνεται. Σφάπειον δὲ, τὸ δι' ὑπναίου αἰτίαν φο-
 ρεύει. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγῳ, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπων τάττει.
 Θύρα καὶ Θύρα διαφέρει. Θύρα μὲν γὰρ οἱ σφάπτοντες τὰ
 ἱερεῖα. Θύρα δὲ οἱ ἀφ' ὁπλάτων μαντεύοντες.
 Θύρα καὶ Θύρα διαφέρει ³⁷. Θύρα μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπίθεμα τὸ
 ἐν τῷ σανίδων. Θύρα δὲ, τὸ ἀνοίγμα αὐτὸ, καὶ τὰ
 χαλάσματα τῶν θυρῶν.
 Θύρα ἰδὴ ἐπὶ περὶ σκαμνῶν. Ὀργή δὲ, πολυχρόνι μνη-
 σιακία.

1.

Ιερῶσα καὶ Καθιερῶσα ³⁸ λέγουσι ἐπὶ τῶν θυομένων ἱε-
 ρείων. Ἰερῶσα δὲ ³⁹ καὶ Καθιερῶσα, ἐπὶ τῶν ἀναπι-
 θεμένων.

*Præter hunc libro decerptam adnotatio-
 nem subijciam: Θύρα, τὴν ἰ-
 μιστοίχη ἀποκρίω. Utrumque lo-
 cum debeo humanitati Viri Erudi-
 tissimi. Jo. Alberti.*

³⁶ Θύρα ἢ Σφάπειον δ.] Eadem
 fere est in Cyrilli vocabulario no-
 ta, verba Grammatici haud pigebit
 adposuisse: Θύρα ἢ Σφάπειον, ἀφ-
 ἰέρει. ὅτι τὸ μὲν Θύρα ἀφ' ὁπλάτων
 θυοῦσιν φασί. τὸ δὲ Σφάπειον τὸ φο-
 ρεύει κατ' ἕνα αἰτίαν, καὶ τὸ μὲν
 ἐπ' ἀλόγῳ, τὸ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων. Ad-
 ditur apud Amm. τὸ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων
 τάττει. Quod in Vett. Edd. extat,
 τὰττει forsan indicio sit, olim le-
 ctum fuisse σφάπειον.

³⁷ Θύρα καὶ Θύρα διαφέρει] sive,
 uti in Vett. Edd. legitur, ἀφ' ἰερῶ-
 σα. Auctor voc. acc. distinct. Θύ-
 ρα, θυρῶν, ἢ, ὄσμιον, hoc est lignum.

Ἰε-
 Θύρα, θυρῶν, αἰ, fores hoc est aper-
 tura. Discrimen haud agnovit Mo-
 scborul. Θύρα καὶ πύλη λέγει αἰ σανί-
 δες αἰ ἀνοίγεται καὶ κλειόμεναι, καὶ
 τὸ ἀνοίγμα ὅπως ἐπέχουσιν αὐτά.

³⁸ Ἰερῶσα καὶ Καθιερῶσα] In
 Franqueverana Thomae Mag. Editio-
 ne sub litera I haec nota prostat:
 καὶ ἸΕΡῶΣΑΙ, καὶ ἰερῶσα, ἐπὶ τῶν
 θυομένων ἱερέων. ἰερῶσα δὲ μόνον, ἐπὶ
 τῶν εἰς ἱερεῖα τελέωντων. ἰερῶσα ἰδὴ
 καὶ καθιερῶσα ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων.
 Dum non vacat vulgatae lectionis
 ineptias ostendere, ponam, quo-
 modo hunc locum corrigendum
 esse censeo: Καθιερῶσα καὶ Ἰερῶ-
 σα ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερέων. κ. τ. λ.
 Literarum seriem in Thomae libello
 nemo, nisi harum rerum infcius,
 mihi objecerit. Aliud est, quod
 minime praetermittendum existimo.
 Quum

Ἱερεῖον καὶ Χρηστῆλον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲ γὰρ ἐστὶ κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν. Χρηστῆλον δὲ, τὸ ἱερόν 40 ἢ λεῶν) λεητησιαζόμενον. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἐπὶ καὶ νῦν, ὅταν λεητήρια θύουσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερα, τῆς τε ἀειβόλου τῆς γαῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὅσα τῆς ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερίδης 41 ἐν τῷ κτ' Ἀρχιτρατίδῃ καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἔκτῃ.

Ἰκέαζ καὶ Ἀφικέαζ διαφέρει, ὡς φησὶν Ἡρακλείδης. Ἰκέαζ μὲ γὰρ ἐστὶ, τὸ ἔλθειν. Ἀφικέαζ δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὀμηρος τὴν διαφορὰν φησιν,

— ἴδ' αὖτις 42 ἀφίκετο παρὶδὰ γαῖαν.

καὶ

Ἰκετο δ' ἐς Μαρθῶνα καὶ εὐρυάγγαν Ἀθιάλυ.

Ἰδημαῖοι καὶ Ἰυδαῖοι διαφέρουσιν, ὡς φησὶ Πτολεμαῖος 43 ἐν πρώτῳ περὶ Ἡράδου τοῦ βασιλέως. Ἰυδαῖοι μὲ γὰρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί. Ἰδημαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν Ἰε-

δαῖοι.

Quum in reliquis, quas quidem ego viderim, *Ammonii* Editionibus Litera I ab hac nota Ἱερεῖον καὶ Καθερεῖον incipiat, hisce diebus in manus meas incidit *Lexicon Gr. Lat. a Jo. Frellonio Lugd. anno 1553. vulgatum.* Dum *Ammonium* huic libro subjectum ab aliorum Edd. non parum distare animadverto, aliam etiam notam huic praepositam reperio, quam hic subijcere visum fuit: Ἰδεῖν καὶ Ἱπερεῖδεν διαφέρει. Ἰδεῖν μὲ γὰρ ἐστὶ ὄρεῖν. Ἱπερεῖδεν δὲ τὸ ὑπερρεῖν, τὸ καθ' ἑφ' ἑρῆν.

39 Ἱερεῖον δ] Haec in *Stephani & Vulg.* Edd. ab iis quae praecesserant, male erant sejuncti. *Pollux I. II. ἀγαλμα καθιερεῖσαι.* *Hesych. Καθερεῖν, εἰς ἀνακλήσειν.* *Aeschines contra Ctesiph. p. 289. C. τὴν χώραν*

αὐτῶν καθιερεῖσαι κατὰ τὴν μαντιάν. 40 τὸ ἱερόν] Lege: τὸ ἱερεῖον. uti in *Ascalonitae* membranis extabat §. 140. Idem vitium infra recurret in v. *Χρηστῆλον.* ubi forsitan nonnulla dabo in Animadv.

41 Ἱπερίδης] Nescio, cur a Vett. Edd. discedentes *Steph. & Vulg.* Ἱπερίδης posuerint. Ὑπερίδης ἐν τῷ καὶ Ἀρχιτρατίδῃ ab *Harpocr.* frequenter ad partes vocatur; non aliter scripserat *Ammonius.*

42 αὖτις] Ita primae Edd. quod postea in αὖτις mutatum. Prius extat in v. 625. II. N. Posterior *Homeri* versus est in Od. II. 80. Pro ὄμοιος Vett. Edd. ὄμοιος legebant.

43 Πτολεμαῖος] In libello, cujus Auctor *Ptolemaeus* fertur *Ascalonita*, paucula reperire licet, quae hinc desumpta videntur §. 105.

δαῖσι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατιθέντες δὲ ὑπὸ ἀν-
 τῶν, καὶ ἀνασχεαδόντες ἀπειτέμενα, καὶ συνελεῖν εἰς τὸ ἔ-
 θος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἠγεῖα, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

Ἰπες 11, καὶ Θείπες, καὶ Κίες, καὶ Ἰκες ἀφ' ἑρμῶν. Ἰπες μὲν γὰρ
 λέγονται θηρία τὰ ἀφ' ἑρμῶν τῶν κεράτων. Ὀμηρ. 11,
 Μὴ κέρα ἵπτες ἔδαιεν.

Θείπες δὲ, τὰ ἐοδίοντα τὰ ξύλα, καὶ Θεωπιδεῖα 15,
 τὰ ὑπὸ θειπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀντὶ σφραγι-
 δαν ἐχρῶντο, ὅτι ἡ δυσπραγοποίησι 16. Κίες δὲ, τὰ ἐν
 ταῖς κριβαῖς καὶ ἐν τοῖς πυγῆσι θηρία. Ἰκες δὲ, τὰ
 διεοδίοντα τῆς ὀφθαλμῶν τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμῶν 17,
 καὶ 18 ποικίλον ἴκα, τὸ ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετήρα.

Ἰσοὶ καὶ Κοινὸν ἀφ' ἑρμῶν. Πλάτων 19 ἐν Πρωταγόρῃ, Χρῆ
 γὰρ τῆς ἐν τοῖσδε 50 λόγοις ὡς γεγονομένης, κοινὸς μὲν
 εἶναι

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι ἀφ' ἑρμῶν. οἱ μὲν
 Ἰουδαῖοι ἐκ ἀρχῆς. Ἰδουμαῖοι δὲ τὸ
 μὲν ἀρχαῖον οὐκ Ἰδουμαῖοι (L. Ἰουδαῖοι)
 ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι. Eadem autem
 loquendi formula, quam de
 Idumaeis apud Amm. adhibuit Pro-
 lemaeus, utitur etiam Lucianus in
 Timon. l. 4. εἰς τὸν τι ἀρχαῖον
 συνελεῖν. Est, cur id monendum
 putaverim.

44 Ἰπες καὶ Θείπες] Vide quae
 in Animadv. super hac differentia
 notavi. Locus Hom. petitus est ex
 Od. φ. v. 395.

45 Θεωπιδεῖα] Hac in voce,
 plus semel apud Auctores obvia, li-
 bri mirum in modum variant: dum
 alii Θεωπιδεῖα, alii praeferrunt
 Θεωπιδεῖα. Prior scriptura, uti in Am-
 mon. sic & alibi omnino est retinenda.

46 Δυσπραγοποίησι] Opem, haud
 facile aliunde expectandam, huic

loco attulit Tiberius Hemsterhuis,
 qui me aliquando usum verbi πα-
 ραγοποιῶν in alterius etiam figillo ef-
 fingendo haud infrequentem tum e
 Thucyd. l. c. 132. παραγοποιῶν
 σφραγιδα, tum aliis ex locis, edo-
 cefecit, & in Ammonio δυσπραγο-
 ποιῆσιν legendum esse admonuit:
 quam Viri Summi emendationem
 in textu decenter deposui, pro vul-
 gata priorum Edd. Scriptura: δυσ-
 παραγοποίησι, quam in δυσπραγοποίησι
 committendam suspicabantur Scall-
 ger, & Vulcanius.

47 Ἀλκμῶν] Praestantiss. Jo. Jaco-
 Reiskius nuper admodum significa-
 vit, Alcmantis verbum sibi videri
 hexametrum, atque hac ratione e-
 mendandum: Ποικίλον ἴκα τὸ ὀφθαλ-
 μῶν ἀσφαλῶν ὀλετήρα. Acutiss. viri
 conjecturam Lectoris iudicio sub-
 ducendam non existimavi.

εἶναι ἀμφοῖν τοῖν Διφλοροδικῶν ἀκροαῖς, ἴσως δὲ μή.
ἐπι γὰρ ἔ ταιυτόν. κοινή μὲν 51 γὰρ ἀκῆσαι ἀμφοτέρων χεῖρ 52,
μὴ ἴσον δὲ νεῖμα 53 ἐκατέρω, ἀλλὰ τῶ μὲ σφωτέρω,
πλέον 54, τῶ δὲ ἀμαθετέρω, ἔλασσον.

Ἰσοτελής καὶ ΜέτοικⓄ Διφφέρφ. Ἰσοτελής μὲ γὰρ, ὁ τελέμη-
μῶνⓄ μέτοικⓄ 55 ἐν τῶ ἴσω τάγματι τοῖς πολίταις.
καὶ τὸ μὲ μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχον τὰ αὐτὰ
τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχων. ΜέτοικⓄ δὲ, ὁ μετοι-
κήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆ ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲ ξένου
πλέον τὶ ἔχον, τοῦ δὲ πολίτη ἔλαττον. ἐτέλεξ δὲ ὁ Μέ-
τοικⓄ καὶ ἐπαιυτόν Μετοικία δραχμὰς δέκα 56, καὶ ἐν
τῇ τῆσ' Ἀθιναίων πομπῇ σκάφιον ἔφερε κηρία ἔχουσαν.
ἔθεν καὶ Σκαφηφόρος ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ
καὶ συνεστράτεον τοῖς Ἀθιναίοις.

Ἰαδ-

48 καὶ] Reduxi ex Aldina vo-
culam καὶ, quae in plerisque Edd.
omissa reperitur apud H. Stepb-
nium Ind. Thef. ad v. ἰξ, ubi pro
τ' ὄφθ. occurrit τ' ὄφθαλμῶν. prouti
hunc locum etiam adduxit S. Vo-
chbartus Hieroz. P. II. L. IV. c. 27.

49 Πλάτων] Quae sequuntur o-
mnia extant in Platonis Protagora
p. m. 293. media. Scripturae di-
versitatem indicabo.

50 τοῖσδε] Lege τοῖσδε ex
Platone, apud quem mox περιγίγ-
μιος.

51 Κοινή μὲ] Ita e Platone edidit
Stepb. nam in prioribus Edd. κοινὸν
μὲ legebatur.

52 χεῖρ] Apud Plat. δὲ ἀμφοτέρων.

53 Νεῖμα] Id indidem Stepb-
nius recepit. Ad Eius Edit. usque
εἶναι Ammonii textum occupabat.

54 Πλέον] Vitiose iterum Vett.

Edd. πλείον. Et mox ἔλασσον legebant.

55 Ὁ τελέμημῶνⓄ μέτοικⓄ] Hunc
locum emaculatum Scaligero ac-
ceptum referes. Vulgata praecedentium
Edd. haec erat lectio:
Ἰσοτελής μὲ γὰρ ὁ τελέμημῶνⓄ. ΜέτοικⓄ
δὲ, ὁ ἐν τῶ ἴσω τ. in quibus indicia
sunt librarii aberrantis haud ob-
scura. Violentior erat a Vulcanio
tentata mendandi ratio, qui, rese-
catis ΜέτοικⓄ δὲ, coire iusserat
ὁ τελέμημῶνⓄ ἐν τῶ ἴσω τ. Dudum
ante Vulcan. is, cujus supra memi-
ni, Frellonius ita hunc locum edi-
curaverat: ὁ τελέμημῶνⓄ καὶ ἐν τῶ
ἴσω τ. Vide plura in Aninadv.

56 Δέκα] Non est, quod quis
δύδεκα corrigendum censeat, uti
ea ratione Hesybium emendandum
crediderint Petitus ad LL. Att. p.
170. & Meursius ad Hesyeb. Mites.
p. 177.

Ἰδμὸς καὶ Πορθμὸς ⁵⁷ ἀμφέρει. Ἰδμὸς μὲν γὰρ ὅστις γῆς τε-
νῆς ⁵⁸ διοδῶ, ἐκατέρωθεν θαλάσσης περιερχομένης· Πορθ-
μὸς δὲ ὅστις τενὸς θαλάσσης πόρῶ ⁵⁹, ἐκατέρωθεν ὑπὸ
γῆς περιερχομένης.

Ἰδι καὶ Γίνωσκε ⁶⁰ ἀμφέρει. Ἰδι μὲν γὰρ, ὅτι τοῦ γίνωσκε
τάσσει. αὐτῆ ⁶¹ δ' οἷη Ἰδι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε, καὶ τὸ
πληθυντικὸν ἴτε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρῶ ⁶² ἐν Ἡρωί·

Εὐ Ἰδι, καὶ ὠ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσει δὲ ὁμοίως καὶ ὅτι τοῦ ἴδης τὸ Ἰδι. Εὐφημῶ,

—— Ἰδι μόνον ἐξορρωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνω.

Ἰσοιογράφῶ Συγγραφείως ἀμφέρει. Ἰσοιογράφῶ μὲν
γὰρ ὅστις ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφόμενῶ,
ὡς Ἡρόδοτῶ. Σύγγραφει δὲ, ὁ τὰ ἐφ' αὐτοῦ ⁶³, ὡς
Θουκυδίδης.

Ἰσοδόκη καὶ Ἰσοπέδη ἀμφέρεισιν. Ἰσοδόκη μὲν γὰρ ὅστις, ἐφ'
⁶⁴
⁶⁵

⁵⁷ Ἰδμὸς καὶ Πορθμὸς δ.] Ita-
que fuerunt, qui haec promiscue
usurpaverint, neque proinde in-
terpolari debuissent Suidas: Hesy-
chius etiam, quamvis alibi bene
distinguat: Ἰδμὸς, εἰσοδῶ ἰδμῶ
εἰσο.

⁵⁸ Γῆς τενῆς] Vett. Edd. τῆς τε-
νῆς. Malim: γῆς τενῆ δ. Mox apud
Ascal. §. 29. ὑπὸ θαλάσσης legebatur.

⁵⁹ Θαλάσσης πόρῶ] Ita legit sola
iterum Freizonii Editio, cum reli-
quae habeant τενὸς θαλάσσης πόρῶ.
Vulcan. inserto ἐν vulgavit ἐν θα-
λάσσης πόρῶ. perperam omnino.
Schol. Hom. ad Od. Δ. v. 671. Πορθ-
μὸς γὰρ λέγει] ἢ ἐστὶν θαλάσσης. Sc. ὁ
Ἄπολλ. Rhod. l. v. 938. Ἰδμὸς,
—— Πορθμὸς] ἢ ἢ ἀμφοτέρων ἢ
μικρῶ γῆν ἔχουσα ἐπὶ θαλάσσης. In

Ascalon. libello θαλάσσης πόρῶ oc-
currit. Pro περιερχομένης apud Amm.
Vett. Edd. περιερχομένης legebant.

⁶⁰ Ἰδι καὶ Γίνωσκε δ.] Prima
fronte haec nota sic tatis videtur
absurda. Crediderim fere Ammo-
nium scripsisse: Ἰδι καὶ Γίνωσκε ἀμφέρει.
ea videlicet ratione, ut Ἰδι deno-
tet tum γίνω, tum etiam γίνωσκε, cum
posterior significatus alienus sit a
γίνω. quod tantum usurpari possit
pro ὑπαρχε, & catenus diversum
sit ab Ἰδι. Ptol. Ascal. §. 99. Ἰδι
καὶ Γίνω ἀμφέρει, ὅτι τὸ Ἰδι σημαίνει
τὸ γίνωσκε, σημαίνει γὰρ καὶ τὸ γίνω.
Mojchor. Ἰδι ἀντὶ τῆς γίνωσκε καὶ ἀντὶ
τῆς γίνω.

⁶¹ αὐτῆ] Hom. Od. B. v. 256.
Mox ἴτε edidi pro ἰδί, emendan-
te Scaligero. Pro ἐπὶ τῆς ἰδῆς in
Amm.

ἢς ὁ ἴσος καὶ ἀκλίνας. Ὅμηρος⁶³,

Ἴσαν δ' ἰσοδόκη πέλασαν.

Ἴσοπέδη δὲ, ὅ ἐν μέσῳ τ' νεῶς κοίλῃ τὸ πᾶν (πινὲς δὲ Λη-
νίδα⁶⁴ χαλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἴσος ἐπίθετος.

— ἀλλὰ με δεσμός

Δῆσαν ἐν δευαλέῳ, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνα,

Ὅρθον ἐν ἰσοπέδῃ.

Ἴταλοι καὶ Ἴταλιῶται⁶⁵ ἀμφέρων. Ἴταλοι μὲν γάρ, οἱ
δεξιῶθεν πρὸς χεῖρας οἰκούντες Ἴταλιῶται δὲ, ὅποσοι
τῶν Ἑλλήνων ἐπακησαν μὲν ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἔπει-
τῶν Σικελιωτῶν.

Κ.

Κατοίκισις καὶ Κατοίκισις⁶⁶ ἀμφέρει, ὡς Φησὶν Ἀπολ-
λωνίδης ὁ Νικαβύς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ κατεψυσμέ-

νων

Amn. scribendum. ἐπὶ τῷ γίνε.

62 Ὅ τὰ ἐφ' ἑαυτῶν] Non aliter
legit Phavorinus: Συγγεφός, ὁ τὰ
ἐφ' ἑαυτῶν γινόμενα ἰσορῶν. Neque
tamen, quod in Vett. Ammonii Edd
extabat, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτῶν, temere
est spernendum. Diomedes ad Dio
nyf. Thracem MS. Συγγεφούς ἢ,
ait, κρείως μὲν, οἱ τὰ ἐφ' ἑαυτῶν γι-
νόμενα συγγεφ. ἀρδμοί: καὶ ἀχρηστικῶν,
ἢ, καὶ πάντες οἱ τριζῆ φεφού κειρη-
μένοι. Ammonio obloquitur Thomas
M. in v. Συγγεφός.

63 Ὅμηρος] Il. A. v. 434. In
altero Homeri loco pro δῆσαν scri-
be δισαλ' ex Od M. v. 161.

64 Ληνίδα] Vulgatam ληδα mo-
nitu Scaligeri leviter mutavi. Vide
Animadv.

65 Ἴταλοι καὶ Ἴταλιῶται δ.] Quum

ad hanc etiam regulam labefactan-
dam nonnulla conferri possent, Pro-
temaei cum Nostro consensum pro-
ducere malo. Hac ratione scribit
Graeculus §. 145. Ἴταλιῶται μὲν λέ-
γοντ' Ἑλλῆνες, οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Ἴτα-
λοὶ δ', βαρβάρων· καὶ ὁμοίως Σικελί-
ᾳ βαρβάρων, οἱ ἐν Σικελίᾳ Σικελιῶ-
ται δ', Ἑλλῆνες, οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ. Vi-
de Constantin. Porphyrog. de Themat.
L. II. Th. x. Hac etiam in parte
Graecos aemulati sunt Latini Gram-
matici, uti ex Porphyrii, de Sar-
do & Sardinensi, ad Horat. I. Ser-
m. Sat. III. v. 3. observatione con-
stare poterit.

66 Κατοίκισις καὶ Κατοίκισις δ.]
Cyrillus in Lexico: Κατοίκισις καὶ
Κατοικησις ἀμφέρει. Κατοίκισις μὲν γάρ
ἀμφ' ἑ, ἢ ἐφ' ἑτέρω γινόμενα ἰσορῶν.
Κατ-

γων ⁶⁷. Κατοίκισις μὲ γὰρ ἔστιν ἢ ὑφ' ἑτέρων γινωσκὴ ἰδιου-
σις. Κατοίκισις δὲ, ὅταν αὐτοὶ πινεσ οἰκήσωσι τόπον ἢ
πόλιν πᾶν χαλαράντες. οἷον, Ἀθλιωαῖοι κατώκησαν ⁶⁸
μὲ τιμ' ἀκρόπολιν, κατώκησαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔτι πᾶσι
μὲ τὸ κατοικεῖν, ἢ Κατοίκισις. πᾶσι δὲ τὸ κατοικίσειν,
ἢ Κατοίκισις.

Καταβολή ⁶⁹ καὶ Εἰσβολή Διαφέρει. Καταβολή μὲ γὰρ, ἢ
ἐκλισις τοῦ εἰσφερομένου ζήρως. Εἰσβολή δὲ, πείραξις
τοῦ πυρετοῦ.

Κάταγμα ⁷⁰ καὶ Κάταγμα Διαφέρει. Κάταγμα μὲ, ἐκτε-
ταμῶς, τὸ κατεργασθὲν καὶ συντεταγμένον. Κάταγμα δὲ,
βραχέως, τὸ τῷ εἰς ἔλκυσμα.

Καταχύματα ⁷¹ καὶ Καταχύματα Διαφέρει. Καταχύματα
μὲ γὰρ χαεῖς τῷ σ, τὰ καταχόμενα ὕδατα, ἔπι λυθῶ-
ν ⁷², καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων. Καταχύματα δὲ σὺν τῷ
σ, αἱ ἰσάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεω-
γήτων

Κατοίκισις δὲ, ἀπὸ τῆς ἡ, ἵνα αὐτοὶ
εἰκόσῃ, πᾶσι τῶν ἢ τῶν καθολο-
γῶν ἢ τῶν ἐπιτοῶν. In MS. pro Κατοί-
κισι bis legebatur κατοικισις.

⁶⁷ Περὶ κατεψόσθων] Vett.
Edd. ἀπὸ τῆς ἡ — πᾶσι κατε-
ψόσθων. Thomas Galeus ex MS.
Ammonio ad inscriptionem Palaes-
trati attulit πᾶσι κατεψόσθων ἰσο-
σταῖς. Citatur etiam idem hiece A-
polloniides ἐν τῷ ἰσθμῷ πᾶσι κατεψό-
σταῖς ἰσοσταῖς sub finem vitae Arati,
cui loco medelam ex Amn. admo-
visse Ill. Bentlejum, monuit Cl.
Fabricius Bibl. Gr. L. II. C. X. §.
23.

⁶⁸ Κατώκησαν] Scribit Aesidorus
apud Schol. Soph. ad Oed. Col. v. 1046.
κατωκίσασι τὴν ἑλλείψαν πρώτου αὐ-
τοκίτου. Contra Pterocydes: αὐτοὶ

ὁ Κάταγμα ποιῆται πολίτας, κατεμί-
σας αὐτὸς ἐν Θεβαῖς, apud Schol.
Apol. Rhod. III. v. 1178.

⁶⁹ Καταβολή] Cyrilli verba, &
ad hanc notam illustrandam pau-
cula dabunt Animadv.

⁷⁰ Κάταγμα] Editiones omnes
bis mendose praeferebant Κάταγμα-
μα. Scaliger emendavit, prouti nunc
editum. Eidem debetur, quod pro
ἰσθμῷ ἑλλυσμα in ultima nota vul-
gatum sit ἑξῆς ἑλλυσμα. Pro ἐπι-
ταμῶν in Vett. Edd. erat τὸ ἐπι-
ταμῶν, τὸ κ. Vide ad hunc lo-
cum Animadv.

⁷¹ Καταχύματα] Ammonium se-
re neglexerunt, dum eodem, quem
citat, Demosthenis loco Eruditi ho-
mines utuntur. Grammatici verba
descripsit Moschopolus, quae emen-
data

ἡπῶν 73 δῶλον κατέχευον. Ἀειφορίας 74,

Εἰτ' ἔχει δέξῃ δὴ τὰ Καταχέματα
καὶ Δημοσθένος 75 ἐν τῷ κτ' Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν,
Ἄλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ἔκνησε τιμὴν δέσποιναν ἀν' ἡμῶν, ἢ τὰ
Καταχέματα αὐτῷ κατέχευε τότε, ἢνίκα ἐωνήθη.

Κάδοσ καὶ Καδίσκος ἀφ' ἑρφ. Κάδοσ μὲν λέγουσι, ὡς ἐν
τοῦ Φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδαρ. Καδίσκος δὲ, ἀσχεῖον εἰς
ὅτ' αὐτὸς ψήφους ἐμάλθουσι.

Καθάρισα καὶ Καθάρματα ἀφ' ἑρφ. Καθάρισα μὲν γὰρ λέγουσι
τὰ ἱερά 76, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρουσι. Καθάρματα
δὲ, τὰ μὲν τὸ καθαρθῆναι σπόρον πύρρον.

Καθαρίζειν 77 καὶ Τονθορίζειν ἀφ' ἑρφ. Καθαρίζειν μὲν γὰρ
λέγουσι οἱ Ἀθηνοὶ τὸ πρέμειν. Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρί-
ζειν καὶ γογγύζειν.

Καιεὸς καὶ Χερόντος ἀφ' ἑρφ. Καιεὸς μὲν γὰρ ἔστι μέρους χρο-
νός, οἷον μεμεθημένον 78 ἡμερῶν σύστημα. Χερόντος δὲ,

πολ-

data in Theof. Gr. adduxit. Stepha-
nus T. IV. p. 500.

72 Λεπτεῶντος] Moschor. λεπτεῶν καὶ
ἴσμοίων. Thomas M. maluit λεπτεῶντος.

73 Ἄ τ' ἡρώτων] Quam Stepha-
nus probavit, lectionem Anthonia
restituit; inepta erat vulgata scri-
ptura; ἴσμων, ἢ ἴσμων, ἢ κατέ-
χευον. Eam maculam, quam ne-
que Kufferus e Suida eluxit, apud
Anthon. fuit legit Vulgaris, legen-
do: τραγῆμα, ἢ κατέχευον ἢ
ἡρώτων δέλων. Conferendus est ad
Harper. Maujocus.

74 Ἀειφορίας] In Plato v. 794.
Hinc pro δὴ apud Anthon. scribe
ταύτων, quod receperunt etiam Tho-
mas M. & Moschor.

75 Δημοσθένος] P. 617. B. ubi
vulgatur: ἐπὶ δέσποιναν ἡμῶν, de-

trita vocula ἄν.

76 Τα ἱερά] Vulcanii conamen
ἱερέων corrigentis, minus probo.
Quid si Ammonius scriptum relique-
rit, χειρίδια: Non ignoratur Athe-
nienſium consuetudo, a Kühnio &
Jungermanno erudite exposita ad
Poll. VIII. 104. n. 67. Pro χειρί-
διων Apoll. Rhod. IV. v. 705. αὐτὸς
τίκτος usurpavit.

77 Καθαρίζειν] Hic locus Lexi-
cographos & Henr. Stephanum dece-
pit. Verbum Καθαρίζειν nusquam
fuit usurpatum. Antiquam, quae
hac in voce latet, scripturam facilli-
me eruet, quem literarum seriei
non incedet religio. Emendatam
lectionem in Animadv. proponam,
& operosius exsequar.

78 Μεμεθημένον] Posset etiam
legi

πολλῶν καιρῶν ἀειοχή καὶ σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν
Καιρὸς διλοὶ ποιότησια ἔχων, οἷον, ὅτε πόλεμος ἴω·
Χρῆσι δὲ, ποσότησια, οἷον, πρὸ δέχα ἔχων, ἢ μὲν
δέχα ἔτι.

Κάλλαια καὶ Κάλλη⁷⁹ ἀμφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀ-
λεκξυόνων πῶρονες· Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμ-
μάτων.

Κάθησον⁸⁰ τῆς Κάθισον ἀμφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐργῶν αὐτῶ
πρὸς ἑαυτῆς κελύοντες· Κάθισον δὲ, πρὸς ἑτέροις, Κάθ-
ισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηρὸς ἀμφέρει ὡς περὶ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ.
Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανουργός· Πονηρὸς δὲ, ὁ δρατικὸς
κακός⁸¹.

Κακόηθεια ἰδίῳ ὅτι κακία κεκρυμμένη· Κακοσοπία δὲ, ποικί-
λη καὶ παντοδαπὴ πανουργία.

Κέλεις καὶ Ἐπακξοκέλεις ἀμφέρει. Κέλεις μὲν γὰρ ὅτι πλοιά-
ειόν

legi μνημονεύον· nisi prius apud
Thom. M. extaret, qui univēsa
iterum sedulus transcripsit.

79 Κάλλαια καὶ Κάλλη] Vide Mi-
scell. Obs. Vol. III. p. 92. 93. &
inprimis ibidem citatum Bochartum.

80 Κάθησον] Lege: Κάθισον ex
Thoma M. Lucianus in Soloecist.
T. II. p. 761. τὸ κάθισον ἢ κάθησον
ἀμφέρει φησὶ, κ. τ. λ. ubi Cl.
Graevius Ammonium praeterit.

81 Ὁ δρατικὸς κακός] Diuturno
usu ad mala quaevis paratissimus. Ista
forma frequenter usus est Ammo-
nius, quod, ne quis ad eam of-
fendat, semel monendum duxi. In
Cyrilli Glossario habes: Δρακίλος,
Efficax. Δρακίλος, Agens. Corri-
gentium: Δρακίλος, Agens. Δρακίλος,
Efficax. Qui talia sollicite secun-

dum literarum ordinem disponunt,
emendandi viam sibi praecludunt.
Recte Ammon. Hermias in Catagor.
Aristot. f. 108. b. ἔτερον ἐστὶ πύκλις
εἶπειν, καὶ ἔτερον πυκλὸς, καὶ δρα-
μῶδες, καὶ δραμικός. Huiusce mo-
duli prostant ὡσεὶ κόπης.

82 Πλοιάειόν τι] Priores Edd. πη-
δάλιον τι. Quod apud Thomam M.
legitur, πλοιάειον, in Amm. resti-
tuendum esse monuerunt Scaliger,
Vulcan. & Jo. Schefferus in Addend.
ad lib. II. de Milit. Nav. p. 323.

83 Αἰχίως] In orat. contra Ti-
marchum sub finem p. 196. C.

84 Ἐἴτω] Sentin' in modulata o-
ratione aliquid deficere? Apud
Aeschbinem pro εἴτω editur ἡγεῖται.
Penes me dubium non est, quin
utrumque junxerit Orator: καὶ τὸ
μνη-

είον τι⁸² μικρόν. Ἐπακβοκέλης δὲ, κακοῦργον κ' λητρι-
κὸν σκάφου, μετὰ ζυῖ ἐπακβίδου καὶ κέληου. Διάξι-
της εἰ τὰ χεῖ Τιμαρχε, Ἄλλ' αἱ περὶ τοῦ σώ-
ματός ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἰκανὸν εἶναι⁸⁴, ταῦτα πλη-
ροῖ⁸⁵ τὰ ληθῆα· ταῦτα εἰς τ' ἐπακβοκέλητα ἐμβιβά-
ζι. Ἐπακτῆρες δὲ κωμῆται καλοῦν].

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἐλυβον Διαφέρει. Κέλυφος μὲν
ῥ' λέγει ἔπι τῆς ὀσσεοδόρμων, οἷον τῆς κοχυλίων·
Κελύφανον δὲ, ἔπι τῆς τραχημάτων καὶ ὀσσείων· Ἐ-
λυβον δὲ, τὸ ὑγρὸν χόρημα⁸⁶.

Κέδρος⁸⁷ θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρ-
πός· Ἄλλὰ θύε⁸⁸ τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι Διαφέρει. Κηρύξαι
μὲν ῥ', καὶ Ἀποκηρύξαι⁸⁹ λέγουσιν ἔπι τοῦ ὑπὸ κήρυ-
κι⁹⁰ ἀποδόδοθαι π. Μένανδρου, Ἀπεκήρυξεν αὐτίκ' ἄ-
γαγόν, οἷον, ὑπὸ κήρυκι ἐπέωλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ,
τὸ

μηδὲν ἰκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι, ταῦτα πληροῖ
τὰ ληθῆα. Nihil ad Atticas Vene-
res exactum magis, aut cum Aescbi-
nis scribendi colore conveniens: Is
in Orat. contra Ctesiphont. bis ean-
dem elegantiam posuit, p. 275. A.
καὶ μηδὲν μικρὸν ἡγεῖσθαι εἶναι τ' τοιού-
των ἀδικημάτων. & p. 281. B. μα-
κροτέρως λόγῳ ἔργον ἡγεῖσθαι εἶναι.

85 Πληροῖ] Vett. Edd. πληρεῖ, &
μοχ εἰπακβοκέλητα. Posterior vox
mendose etiam vulgatur apud Ae-
schin. Hesych. & in Basilii Patricii
Naumach. apud Fabric. Bibl. Gr.
Vol. VIII. p. 141. Aeschin. locum
ad Harpocrat. in Ἐπακβοκέλης ad-
notare praetermisit Valesius. Apud
Etymol. p. 502. v. 44. exponitur
γαλῖα Conf. Ammon Philosophum
ad Aristot. de interpr. f. 23. b.

86 Τὸ ὑγρὸν χόρημα] Legendum
suspicio: τὸ ὑγρῶν ἢ liquidorum re-
ceptaculum. Vide ad h. l. nonnulla
in Animadv.

87 Κέδρος] Auctor Indicis vocum
acc. dist. Κέδρος, ὁ κέδρος, ὁ, fructus
cedri. Κέδρος, τ' κέδρος, ἡ, Cedrus ar-
bor. Moschorulus eadem habet quae
Ammonius, a quo recessit Thomas
Mag.

88 Ἄλλὰ θύε] Auctoris nomen,
sive is Aristophanes fuerit, sive al-
lius, excidit. Mendose apud Pha-
vorin. legitur: ἀλλὰ θύε] κέδρος.

89 Ἀποκηρύξαι] Vulgatam Ἐπι-
κηρύξαι putidum fuisset diutius in
textu reliquisse. Moschorulus, ne alios
nunc nominem: Ἀποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ
κήρυκι ἀποδόδοθαι. Μένανδρος κ. τ. λ.

90 ὑπὸ κήρυκι] Antea legebatur

τὸ ὑποχέρον ζήτημα δώσιν τῶ συλλαβόνῃ, καὶ ἀνάγοι-
πι, καὶ ἀποκτείναντι πινὰ τῆς διχαδέντων 91.

Κιβωτὸς καὶ Κίτη ἀμφέρφ. Κιβωτὸς μὲ γὰρ ἔστιν ἡ ξυλίνη
διὸ καὶ Ἀντίπηξ 92 καλεῖται Κίτη δὲ, ἡ πλεκτή

Κήνησις Πειροφραξ ἀμφέρφ. Κήνησις μὲ γὰρ ἔστι κείως ἢ
ἐκ τόπων εἰς τόπον μεταβαλῆς. Πειροφραξ δὲ, ἡ πρὸ τῆ
αὐτὸν τόπον φροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα 93 ἀμφέρφ, φησὶν Ἀετὸς ἔξενθον ἐν τῷ
πρὸ ὄργανῳ. Κίθαρις γὰρ ἔστιν ἡ λύρα, καὶ οἱ ζῳῶνται
αὐτῇ, Κιθαριστῆς, ἕς ἡμεῖς λυραδὸς Φαυδῆ. Κιθάρα δὲ,
ἢ ζήτηται ὁ κιθαρωδός. Αἰσχίνης 94 ἐν τῷ κτῆ Τιμαρχε
ἀμφέρφ, καὶ φησὶν ἔτι· Πρὸ αὐτῶ εἶχε κιθαριστῆς καὶ
κιθαρωδός. Κιθαριστῆς μὲν ἔστιν ὁ μόνον ψάλλον. Κιθαρω-
δὸς δὲ, ὁ ἄδων καὶ ψάλλον.

Κλήσις καὶ Πεγκλήσις 95 ἀμφέρφ. Κλήσις μὲ γὰρ ἔστιν ἡ εἰσοπίων
τῆς

ὑπὸ κήρυκα, mox tamen recte ὑπὸ
κήρυκα. Prius emendavi ex Moschor.
Acbill. Tat. VIII. p. 507. ὑπὸ σάλ-
πηγι καὶ κήρυκα μοιχοδότηται. Adde,
quae notavit Heraldus in Apolog.
Tertull. p. 73. ubi etiam habes ὑπὸ
κήρυκα καλεῖται, uti & apud Stobaeum
Tit. XLII. p. 280. v. 43.

91 Δικαδέντων] Supra in v. Ἐπι-
κτείναντι legere licet καὶ ἀποκτείναντι,
quod & hic velim repositum.

92 Ἀντίπηξ] Hesychius: Ἀντίπη-
γα, κίβη, Ἐβραϊστὸς Ἴων. Loca
indicavit in Lect. Gr. p. 17. Cl. Ar-
naldus. Hujus vocis usum Mity-
lenaeis adscribit Scholiastes Homeri
ineditus in MS. Voss. ad II. Π. v.
254. καὶ τὸ κήρυκα, ὁ εἰς ἐν-
δον εἰς τὸ κήρυκα, τὸ κήρυκα,
καλεῖται τὸ κήρυκα μὲν λέγουσι κίβη-
τα. τὸ κήρυκα ἂν Ἀπικεῖ, λέγουσι τὸ κήρυκα
ἢ Μικυλιανίσις, Ἀντίπηξ.

93 Κίθαρις καὶ Κιθάρα] Utitur hoc
loco Meursius ad Callim. h. in Ap-
poll. v. 12. ubi plurima notantur
ab Ez. Spanbemo.

94 Αἰσχίνης] In Timarch. p. 176.
B. ἀεὶ τινὰς ἔχειν εἰωθὸς πρὸ αὐτὸν κι-
θαρωδός ἢ κιθαριστῆς, quo in loco ma-
llim ex Amm. legi καὶ κιθαριστῆς. Am-
monium vicissim emendabis ex Ae-
schine. Quod in fine hujus notae
extat: Κιθαρωδός ἢ, ὁ ἄδων καὶ ψά-
λλον. ita legebatur in primis Edd.
κιθαρωδός ἢ ὁ καὶ ψάλλον. Moschorulus,
ubi hunc locum transcribit, posuit:
ὁ ψάλλον καὶ ἄδων.

95 Πεγκλήσις] Quamvis hanc scri-
pturam non spernant Viri Eruditi,
legendum nihilominus πρὸς σκληλῆς.
Rationem reddam in Animadv.

96 Κλήμα] Eadem leguntur apud
Etymologum & Cyrillum in Lex MS.

97 Διγῆ.] Scribe: λέγεται τις

τῷ δικαστείῳ γενομένη· Πέφυκται δὲ, ἢ εἰς Ἄρειον πάγον.
 Κλήμα ⁹⁶ Κλίμα ⁹⁶ ἀφ' ἑρφ. Κλήμα μὲ γὰρ ἔστιν εἶδος
 ἀμπέλου· Κλίμα δὲ, μέρος τι τῆς γῆς.
 Κλύ(σ)α μὲ λέγει ⁹⁷ ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψα δὲ, πρὸς
 ὠπὸν καὶ πόδα· Πλύνα δ' ἐσθίται.
 Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ ἀφ' ἑρφ. Κόρδαξ μὲ γὰρ ἔστιν εἶδος ὀρ-
 χήσεως· Κάρδαξ δὲ τις ἐκαλεῖτο στρατιώτης· βάρβαρος
 δὲ ἡ λέξις· καλεῖται δὲ ἢ μὲ τραγική ⁹⁸ ὄρχησις, Ἐμμέ-
 λεια· Σίκινις ⁹⁹ δὲ, ἢ σατυρική· Κόρδαξ δὲ, ἢ κομμική.
 Κομιδὴ καὶ Κομιδὴ ἀφ' ἑρφ. Κομιδὴ γὰρ ἀεισπωμῶς ὀπίρ-
 ρημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδὴ ὀξύτονος, ὄνο-
 μα, οἶον· Οὐ σφῶιν κομιδὴ· λέγει δὲ ἢ ἀπὸ τῆς
 Κομιδῆ, ὡς τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπὸ λαβεῖν.
 Κόπιη καὶ Ψοφεῖ ² ἀφ' ἑρφ. Κόπιη μὲ γὰρ ἔστι θυμὸς ὁ ἐξωθεν·
 Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἐσωθεν ἐξιόν.

Κο-

cum Phavor Moschoribus: Κλύσα μὲ λέ-
 γει ποτήριον ἢ ἀπο τι ἀγγεῖον· Νίψα
 ὅ, πρὸς ὠπὸν καὶ χεῖρα· Πλύνα ὅ ἐσθί-
 ται.

98 Τραγική] Ex emendatione
 Mauffaci ad Harpocrat. in Κορδα-
 κισμός, pro στρατηγική reposui τρα-
 γική. Ill. Scaliger libro suo adscri-
 pserat: leg. τραγική, ut ex Aibenaes
 & alijs liquet, qui tria haec salta-
 tionis genera memorant. Copiose de
 iis egerunt Casaub. de Sat. Poësi
 I. c. IV. Meursius in Orcheltra.
 Jungermann. ad Poll. IV. 99. & ad
 Aristoph. Nub. v. 540. Kuster. &
 Spanhem. Nobis suffecerit, fon-
 tem, e quo notam hancce deri-
 vavit Anon. tetigisse, Aristoxenum
 videlicet ἐν πρώτῳ ἀπὸ τραγικῆς ὀρ-
 χήσεως, citatum Etymologo in v.
 Σίκινις. Itaque apud Harpocr. in
 Κορδακισμός restituat ἐν τῷ α, ut &

in Biblioth. Coislin. p. 610. Ubi
 Schol. Hom. tria saltationis genera
 memorat ad Il. Π. v. 617. ita legi-
 tur in MS. Voss. Τρία γὰρ εἶδη τῆς ὀρ-
 χήσεως· πυρρίχη, συκίνις, ἢ τις ἐστὶν ἐ-
 ρατικὴ, καὶ ὁ κορδακισμός, αἰχρῆς
 τις αὖν, καὶ κομμικαῖς (Ed. βεβήλοις)
 ἀρμόδιον.

99 Σίκινις.] Diversimode scripta
 haec vox in libris circumfertur:
 σίκινις, συκίνις, σίκινις, σίκινις, σικινίς,
 quin & σίκινα reperio in Bibl. Coisl.
 Lexico MS. p. 492. Quae genui-
 na sit pronuntiatio, ad liquidum
 finiri non potest, dum peregrin-
 um vocabulum remotissimae anti-
 quitatis caligine est involutum.

1. Οὐ σφῶιν κομιδὴ] Hom. Il. 4.
 v. 411. Schol. κομιδὴ, ἐπιμίλεια.

2 Κόπιη καὶ Ψοφεῖ δ.] Discriminis
 rationem Helladius indicavit in
 Chrestom. p. 25 ubi notat Meur-
 sius.

Κομᾶν καὶ Κκειᾶν ὁ ἀφ' ἑρῆ. Κομᾶν μὲ γὰρ ὅτι τὸ ὅτι πι-
 100 σμύνηται τῷ καλῶς πεφασμένων, καὶ τρέφειν ἢ
 κομῶν. Κκειᾶν δὲ, τὸ κρεῖας ἐπιδείξαι, καὶ τὴν κό-
 μῶν καθίεναι.

Κόρυς καὶ Κορύδαλ ὁ ἀφ' ἑρῆ Κόρυς μὲ γὰρ, τὸ ὄρ-
 νεον λέγει δὲ γῆς ἰερῆν. Κορύδαλ δὲ, δῆμιον Ἀθλιω-
 σιν, εἰ ὡς σωτήρ ὁ κέρης ἰερῆν.

Κόνις καὶ Κονίς ὁ ἀφ' ἑρῆ. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς, Κόνις,
 ὀξύνη. τὸ δ' ὅτι τῆς κεφαλῆς γινώσκον Φθειρῶδες, βα-
 ρυνεται.

Κόσμη ὁ Οἰκνωδῆς ἀφ' ἑρῆ. τὸ μὲν, ἐπιέχει οἰκνωδῶν καὶ
 ἄγρα. τὸ δὲ, γῆν μόνον τῆς φανεράν.

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα ἀφ' ἑρῆ. Κτήματα μὲ γὰρ
 ὅτι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὁ. Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν αλ-
 λοθίᾳ.

Κτῆ-

sius. Mentio si adjunxeris Grae-
 vium ad Lucian. Soloec. T. II.
 p. 758. & ill. Spanhem. ad Aristoph.
 Plut. v. 1098. plura super hac re
 non facile desideres.

3 Κομᾶν καὶ Κκειᾶν δ.] Ex A-
 scalonitae membranis paucula tan-
 tum produxit Cl. Fabricius §. 113.
 Κομᾶν καὶ Κκειᾶν ἴλογοι οἱ ὄρατοι.
 cum sine magno suo incommodo
 reliqua, quae ad eum locum le-
 gebantur, addere potuisset. He-
 sychii nota in Κκειᾶν hunc sibi lo-
 cum vindicat: Διαφέρειν φασὶ Κο-
 μᾶν καὶ Κκειᾶν τὸ μὲν τῆς Κομᾶν ἴσιν
 ἐπιεικέστερον τείχεος ἔχειν. Κκειᾶν
 τὸ κατὰ συμφερόν ἄλλως καθίεναι
 κομῶν.

4 Τρέφειν τὴν κόμῶν.] Salmafus de
 Coma p. 554. postquam Ammonii
 verba protulerat, non video, in-
 quit, quid sit discriminis inter κό-

μῶν τρέφειν, comam nutrire, ἢ κό-
 μῶν καθίεναι, comam demittere. Pro-
 pter istam Salmafii adnotationem,
 receptam a Stephano scripturam,
 τρέφειν τὴν κόμῶν, in textu reliqui;
 tametsi Ammonius scriptum relique-
 rat: τρέφειν τὴν κόμῶν, quam lectio-
 nem, in Vett. Edd. adseruatam, in
 Animadv. confirmabo. In iisdem
 Edd. pro καθίεναι mendose legebatur
 καθίεναι.

5 Σωτήρ ὁ κέρης ἰερῆν.] Dabo
 operam, ut in Animadv. hic lo-
 cus emendate legi possit.

6 Κόνις καὶ Κονίς.] Adde Indicem
 voc. acc. distinct. &, si tanti sit,
 corrige Moschopolium.

7 Τὸ ὄ.] Vulcan. Ed. ὁ ὄ, quod
 videtur ex Ed. Tusani desumptum,
 nam Stephanus recte vulgarat.

8 Τα ἐν τῇ οἰκίᾳ.] Unius literae
 additione commode hunc locum
 mihi

Κτήσις, μὲν ὅτι πᾶσα ἡ ἕσσις. Κτήμα δ', ἐν π.
Κραιπάλῃ καὶ Μέθῃ ὁ ἀφ' ἑρῆ Κραιπάλῃ μὲν γὰρ ὅτι ἡ
χθεσινὴ μέθῃ. Μέθῃ δέ, ἡ τ' αὐτῆς ἡμέρας γινώσκῃ οἰ-
γώσις.

Κύπτεν καὶ Κυπιάζειν ἀφ' ἑρῆ. Κύπτεν ἢ γὰρ ὅτι τὸ ἔπι-
χαμπεῖσθαι τῷ σώματι. Κυπιάζειν δέ ὅτι τὸ φραγύει-
σαι. Δεισοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Χάρψ, τί κυπιάσεις ἔχον παρ' ἑ δούρα;

Κυβθίειν καὶ Πεσθίειν ἀφ' ἑρῆ. Κυβθίειν γὰρ ὅτι τὸ ἀφ' ἑ
ψήφων ἢ ἀφραγάλων παίξειν. Πεσθίειν δέ, τὸ ἀφ' ἑ
ψήφων.

Κεῖνειν τῷ Διακρίνειν ἀφ' ἑρῆ. Κεῖνειν μὲν γὰρ τὸ κρείως¹²
δοκιμάζειν. Διακρίνειν δέ, τὸ πρᾶγμα πρᾶγματ' διι-
στᾶν, καὶ χρεΐζειν.

Κέειν¹³ καὶ Γέειν ἀφ' ἑρῆ. Κέειν μὲν, τὸ ἔλκεον εἶναι.
Τί-

mihī explanavit Vir Clariss. C. A. Dukerus, pro vulgata lectione οἰκία legendo οἰκεία, quod postea a Scaligero etiam notatum animadverti. Phavorinus in v. οἰκῶ, οἰκεία ἢ πατρὶς ἀφ' ἑρῆ. Fuerint itaque secundum Ammon. Ἐπικλήματα, quae Ἐσκήματα dicuntur Cyrillo: Cyrilli verba e Lex. MS. haec sunt: Ἐσκήματα, ἃ κέληται τις ἐν ἀποδοσῇ γῆ. τῆστιν ἐν ξίνῃ. In Hesychio, pro Ἐπίκλιτον, ἕσθῃ ἐσθίλον legendum videtur Ἐπίκλιτον. Paulo aliter quam Ammon. Κτήματα & Ἐπικλήματα discernit Ptolemaeus Ascalonita, prout editur a Fabricio § 131. κτήματα — τὰ μὴ ἡμέτερα, Ἐπικλήματα, αἷς ἐν ἀποδοσῇ, τὰ ἢ ἑαυτῶ, Κτήματα, αἷς οἰκίαι.

Ἡ Κραιπάλῃ καὶ Μέθῃ] Conferenda sunt Thes. M. Hesych. &

qui Grammaticorum discrimen Evang. Lucae XXI. v. 34. admovit, Grotius.

10 Στρεψόβωδ] Apud Ascalonit. § 158. legebatur στρεβώδ, solumni librariorum errore, de quo dicam in Animadv. Versus hic citatus est ex Aristoph. Nubib. 509. quem Mosch. pul. etiam, Ammonium sequutus, produxit.

11 Διὰ ψήφων] Non injuria ἀφ' ἑ κέων corrigendum censuit Vulcanius. Vide Hesychium in Πισσα πιντόγραμμο a Cl. Hemsterhuisio ad Poll. IX. 97 citatum.

12 Τὸ κρείως] Scripserat: κρείως τὸ δοκιμάζειν, inepte quidem, sed aliter non solent Magistri. Διίστῃ. quod in Vett. est Edd. & apud Phavor. in Διακρίνειν. postea mutatum fuit in διίστῃ.

13 Κέειν] Non male scriberetur
L 3: cum

Τίκτην δὲ, τὸ ἀπαλλάττει τὸ κύειν. Εὐελπίδης ἐναντίον ¹⁴,

¹⁴ Ἡ κύεσσα τίκτω (εἶπεν) ἠϊὺν ἠγήμεν πάλιν.

Κύει⊙ καὶ Δεσπότης ἀφ' ἑρῆ. Κύει⊙ γ' ἡ γυναικὸς ὁ ἀνῆς, καὶ τῆς ἡμῶν ὁ πατὴρ. Δεσπότης δ' ἀργυρομήτων πικρῶν ἄλλων ¹⁵.

Κωφὸς καὶ Ἐινεὸς, ὁ αὐτὸς ὡς τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος.

————— κύματι κωφῶ ¹⁶.

τῶ μὴ ἀποτελεῖν ἦχον. καὶ ἡ Πυθία ¹⁷,

Καὶ κωφῶ ξυῖνιμι, καὶ ἔλαλέον⊙ ἀκούω.

ὡς ἀλλήλων ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βιβλαμυδῶ⊙ τῶ ἀκούω λέγει.

Κωμωδὸς ¹⁸ καὶ Τραγωδὸς λέγει ὁ χοροῦ καὶ ἑποικριτῆς. Κωμωδοποιὸς δὲ καὶ Τραγωδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἔστιτε δὲ συγγένοι ἢ ἀφ' ἑρῆ.

Λ.

Λαγχάνειν ¹⁹ καὶ Κληρώσα⊙ ἀφ' ἑρῆ. Λαγχάνει μὲ εἰς ἕαν ὁ κληρῶ⊙ ἔλθῃ. Ὅμηρος ²⁰,

cum Pseudoepico, Κυεῖν. Moschor. Κυεῖν, κύει, τὸ ἐκκυμῶν καὶ συλλαμῶναι. Κύει ἢ το φιλά.

¹⁴ Ἐισαῖον] Quomodo quaeso ἐισαῖον; Qui mihi auscultare velit, pro εἰσαῖον, H reponet: εὖ Ἀνδραγωγῆ. quod si vel Ammonii manum non repraesentet, probabilitatis specie se commendat

¹⁵ Τριῶν ἄλλων] Vulcanius ita hunc locum castigat, καὶ τῆς ἡμῶν ὁ πατὴρ, καὶ τῶν ἄλλων. Δεσπότης ἢ, ἀργυρομήτων. Leviori opera corriges: Δεσπότης ἢ, ἀργυρομήτων, ἢ τῶν ἄλλων. Confer Ammon. in Δεσπό-

Κλήτης, si modo ista sunt ab Ammonio profecta. Ascalon. §. 43. Δεσπότης, ὁ ἢ ἀργυρομήτων κύει⊙. Κύει⊙ ἢ πατὴρ ἢ καὶ γυναικός. Lege: καὶ ἀνῆς γυναικός.

¹⁶ Κύματι κωφῶ] H. E. v. 16. mox Vett. Edd. τὸ μὴ εἶ. Scholion ineditum e MS Vossj & ad usum notis Κωφὸς declarandum pluscula, notabo in Animadv.

¹⁷ Ἡ Πυθία] Priores Editiones pro Ἡ Πυθία prorsus inepte legebant ἠσυχία. Itaque etiam non dubitavi, veram scripturam in textu reponere, quam conservant Eusebia-

Κλήρω νῦν πεπαλαχθε ἀφ' ἑμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

Κληρῶν δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὴν κλήρω. καὶ Λαβχάνειν μὲν ὅτι τὸ ἐν τῷ κληρωμῶν τῷ περιχειμῶν τυχεῖν· Κληρωσαῖ δὲ, τὸ κλήρω χεῖσαι.

Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεαῖ ἀφ' ἑρφ. Λέγειν μὲν, τὸ πετασῶνως περιφέρεαῖ τὸ λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπλοντα ῥήματα· Διαλέγεαῖ δὲ, τὸ ἀμειβεαῖ, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου περιδιδόναι ὡς τὸ ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ²¹. οἱ δ' ἄλλοι Φιλόσοφοι ἀφ' ἑρσιν ἔπος, Λαλεῖν μὲν τὸς ἀτάκτως ἐκφέρωντας ὀνπερὲν λόγον· Διαλέγεαῖ δὲ καὶ Λέγειν, τὸς μετ' ὀπιμελείας λέγοντας. ἀφ' ἑρσιν δὲ τῷ δύο τόπων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον σιωνάειντα²², Λέγειν φασί· Διαλέγεαῖ δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τὸς λόγους κατ' ἐρώτησιν ἢ ἀπόκρισιν ποιῶντα.

Λαβεῖν καὶ Δέξααῖ²³ ἀφ' ἑρφ. Λαβεῖν μὲν γάρ ὅτι, τὸ κείμῶν πὶ ἀνελέαῖ· Δέξααῖ δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρὸς.

Λέπας καὶ Λεπὰς ἀφ' ἑρφ. Λέπας²⁴ μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρος ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ, ὀξύτόνως, ἐν ταῖς πέδαις γινόμενον πὶ ὄσρεον.

Λέμβοι καὶ Λέμφοι ἀφ' ἑρφ. Λέμβοι μὲν γάρ ὅτι πλοῖα εἰς τινός

statius & Herennius Philo; ad cuius locum nonnulla proferam, quae huc etiam referri queant.

18 Κωμωδός] Haec infra plenius reperire licet in v. Τετραγράμμοι. Quae hic leguntur, alteri, ni fallor, debentur.

19 Λαβχάνειν] Aldus hjs ediderat Λαχέιν, quem sequitur Phavorin. Ascalon. s. 96. Τὸ λαχέιν. Non erat causae, cur recentiores Editores inde discederent.

20 Ὀμνηρ] H. H. v. 171. Pro ὄσρε Vett. Edd. ὄσρε. Vulcan. ὄσρε τ. λ.

21 Ἐ Σοφιστῇ] Ne quis Comi-

cum intelligat, legendum ἐν Σοφιστῇ· locum respicit, p. m. 293. τῷ δὲ Διαλέγεαῖ αἰετ' εἶναι καὶ ἐπίστααῖ λόγον τε δεῖναι καὶ δέξααῖ. κ. τ. λ.

22 Σιωνάειντα] Ita emendarunt Vulcan. & Scaliger vulgatam σιωνάειντα. Vett. Edd. lectio erat σιωνάειντα.

23 Λαβεῖν καὶ Δέξααῖ δ.] Differentia aliter declaratur in Glossis Nomicis: Διαφέρει τὸ Λαβεῖν ἔ Δέξααῖ τὸ γὰρ Λαβεῖν ἐνδιδόμενως ποῖται· τὸ δὲ Δέξααῖ, καὶ ἔχ' ἔπος τις ἰδίεται ἢ αἰετ' ἀφ' ἑρσιν τῷ εἶναι τὸς ἀμειβεσθῆναι.

24 Λέπας] In quibusdam Edd. accen-

πινός εἶδος. Λέμφοι ²⁵ δὲ ὡς ἂν Ἀπικοῖς οἱ κορυζῶδεις ἐλέγοντο καὶ μυζῶδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις

Γέρον ἀμέμκλι ²⁶ ἄθλιος λέμφοι.

Λέχθος καὶ Εὐνή διαφέρει. Λέχθος μὲν γὰρ ἐστὶ ἡ κλίνη. Εὐνή δὲ, ἡ ἔπι ταύτης φραγή. Φησὶ γὰρ Πλωλόπη ²⁷.

"Ενθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχθος, ἐμβάλλει εὐνίω, Δέμνια ²⁸ καὶ χλαίνας.

Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν ²⁹ τῶν τετραπόδων.

Ληίδα δ' ἐκ πεδῖς συνελάσασκεν.

διὰ δὲ τῶν ἰ, ἐπίρρημα δηλοῖ ἐπιπέσεως, εἴαν τε ἐκπέτη ³⁰, εἴαν τε συτέλλη.

Λη-

accentus male collocatur. Vide, si lubet, Animadv.

²⁵ Λέμφοι] Ex Vulcanii mente λέμφοι restitui, pro λέμφοι, Ammonii verba H. Stephanus produxit in Thes. Ind. v. Λέμφοι. De Attico hocce usu legenda sunt, quae Celeberr. Hemsterhuisius observavit ad Lucian. Dial. Sel p. 25 — 30. & 120. Suidae locum, prouti in Codice scripto, etsi corrupte, legitur, adscribam: Κόρυζα, καὶ κορυζῶν μινωρεφόροι, καὶ μυζῶζων. Καὶ κορυζῶν.

²⁶ Ἀμέμκλι] Scaliger emendasse videtur: ἐμέμκλι, id si minus videatur commodum, noli quaeso propterea tanto capiti illudere. Quid si Menander scripserit: Γέρον ἀπέμκλι ἄθλιος λέμφοι. ut servi sive parasitastri nomen exciderit, aut ab Ammonio fuerit praetermissum. Onomasticon Vetus: Emungo, λέμφοι. male vulgatur ἀπέμκλι. Facetum verbi emungendi usum comedia sibi vindicavit. Horat. Art v. 238. Pygibias emungo lucrata Si-

monie talentum. Commodae Acron: Emungo, deluso, ut: emunxi senem argento Terent. Phorm. IV. IV. v. 1. emunxi argento senes.

²⁷ Πλωλόπη] Vett. Edd. πλώλων ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχθος ἐμβάλλει εὐνίω, Δ. κ. χ. scripturam, quam hic exhibemus Stephanus re-duxit.

²⁸ Δέμνια] Non est, quod quis hanc lectionem censent mutandam, etsi in loco Hom. Od. 4. v. 180. vulgatur: Κόρυζα καὶ χλαίνας. Homerus enim eodem usu alibi Δέμνια usurpavit, neque aliter legit hunc locum Tryphon apud Ammon. in v. Χλαίνα.

²⁹ Ἀπέλασι] In Vett. Edd. vitiose legebatur ἐπέλασι. Quod autem Amm. scribit λείαν denotare τὴν ἀπέλασιν ἢ τετραπόδων, propter Homerum est, qui eo usu Ληίδα δ' ἐκ πεδῖς συνελάσασκεν in Il. A. v. 676. posuerat. Etymologus: λεία, ἢ λαφύραγωγία, ἢ πορτίδα, καὶ οὐ λείασις, ληίς. Ne cui vero Grammatici cautela λείαν & λείαν discernentis vana videatur & inepta,

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρῃ. Λῆμα μὲν γὰρ ἐστὶ δι' ἑνὸς μ, τὸ
 ὄψιμα ἢ ψυχῆς³¹. Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμ-
 βαίνωμον.

Λιταργεῖν διὰ τῷ η³², καὶ Λιταργεῖν διὰ τῷ ι, διαφέρῃ.
 Φησὶ Δίδυμος ἐν ἑπομνήματι δευτέρου³³ Ἰλιάδου.
 τὸ μὲν γὰρ Λιταργεῖν, τὸ τὰ δῆμω ὑπηρετεῖν. λῆτον γὰρ
 φασὶ τὸ δημόσιον.

Λῆτον ἀμφεπέγοντο.

τὸ δὲ Λιταργεῖν, κακὰ λέγειν.

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρῃ. Λίβανος μὲν γὰρ κοινῶς
 καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιάωμα³⁴. Λιβανωτὸς δὲ, μό-
 νον τὸ θυμιάωμα.

Λογο-

εpta, faciet Hesychii nota: Λείαν,
 κτήσι λαφύρων, ἢ αἰθέριον. Schol.
 Hom. ad initium Boeotiae: Λήϊτος
 ἢ ἀπὸ τῆς λείαν αἰετ. κεία ἢ, ἢ ἀπὸ
 πολέμου κτήσις. In MS. Biblioth.
 Batavae legitur: ἀπὸ τῆς λείαν αἰετ,
 κεία ἢ, ἢ ἀπὸ τῆς πολέμου κτήσις.

30 Ἐκτείνη] Vulgatam εἰτείνη]
 ex Vett. Edd. mutavi, quas Mau-
 fac. sequitur ad Harpocr. in Ῥυά.

31 Τῆς ψυχῆς] Quod in Vett.
 Edd. erat τῆς τύχης peperit glossam
 illam per equidem ridiculam in
 voc. acc. dist. Λῆμα, ἢ λήματι,
 spatium, seu fortuna. Emendati
 Ammonii laus tribuenda est Viro
 plane Eximio, Paulo Leopardo IX.
 Emend. XIX. Eandem emenda-
 tionem protulit etiam Graevius ad
 Lucian. Soloec. T. II. p. 739. At
 Stephanus & Vulcan. pro τύχης e-
 mendate ψυχῆς in textu jam po-
 fuerant. Eodem errore deformatum
 Ocelli Lucani locum, sane-
 quam elegantem, indicabo: Est in
 Galei Ed. p. 533. ubi eos notat
 Philosophus, qui μὴ αἰετὸς τὸ μέ-

γιστὸς τῆς τύχης, μηδὲ αἰετὸς τὸ συμ-
 φέρον τὸ κοινὰ συνιστάς τὸς γάμους
 ἀλλὰ αἰετὸς τῆς πλῆτον ἢ ἐπιερχώ-
 τῆς ἡμῶν ἀποδότησις. Nugas agunt
 Nogarola, & Vizzanius, dum, de
 mendo minime solliciti, τὸ μέγι-
 στος τῆς τύχης interpretantur magni-
 tudinem fortunae, sive magnitudinem
 eventuum. Scripserat, ne dubita,
 Lucanus: αἰετὸς τὸ μέγιστος τῆς ψυ-
 χῆς, magnitudinem animi. Quae
 emendatio, ut ut vera, ab hoc
 tamen loco paulo est alienior. In
 Animadv. alia reperies.

32 Λιταργεῖν ἀπὸ τῆς η.] Mihi
 perquam fit probabile, scripsisse
 Amm. Λιταργεῖν ἀπὸ τῆς εἰ & post-
 ea λῆτον. Plura ad hunc locum
 dicam in Animadv.

33 Δωτέρου] Scaliger legendum
 credidit δωτέρου. atque ita etiam
 Fabricius ad Ind. Auctor.

34 Τὸ θυμιάωμα] Addit Ascalo-
 nita §. 31. καὶ τὸ ὄψιμα. Thomas M.
 eadem habet quae Amm. Confer
 Pörynich. p. 30. & quae notantur
 a Numes. & Hoefschelio.

Λογογράφου καὶ Λογοποιός³⁵ διαφέρει. Λογογράφου μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς δικανικῆς λόγου γραφῆς· Λογοποιός δὲ, ὁ λόγου πινὰς καὶ μύθους συνθεῖς.

Λόγου Παιδείας διαφέρει. Λόγος μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ δίχα μέβρω σύνταξις. Πόησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἢ μέβρω κοσμημένη.

Λυχνύχον καὶ Λαμπήνερα Φασὶ τὸ νῦν Φανόν. Φανόν δὲ³⁶, τὸ λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τῆς φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τῆς π Πανόν. Λυχνίον³⁷ δὲ ἐκάλεον τὸ λυχνία.

Λυχνίον Λύχνης³⁸ διαφέρει. Λυχνίον μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης³⁹ Φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. Λύχνη δὲ, ὁ Φανός. Μένανδρος⁴⁰ ἐν Νομοθέταις, Ἐτέρη λυχνύχου, ἑτέρη λήκυθου.

Μ.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς⁴⁰ διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀθηνοὶ· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῆς κερῶν.

Μα-

35 Λογογράφου καὶ Λογοποιός] Ammonii observatione usi sunt Lud. Crescillius Theatr. Rhet. III. c. 11. & Mauillac. ad Harp. in Λογοποιός, ad cuius notam peropportuna scribit Valesius. In sequenti nota ex Vett. Edd. vulgavi ἢ συνθεῖς.

36 Τὸν νῦν Φανόν, Φανόν] Editiones, quae nostram praecesserunt, omnes legebant: φασὶ τὸ νῦν· Φανόν] τῆς λαμπάδα, sive τὸν, Φανόν]· Ubi plane pro νῦν respondentem νῦν, ἢ nomen Φανόν iterandum, inquit Nunnesc. ad Phryn. p. 7. Acutam viri conjecturam, satis ut puto prudenter, in textum intuli. Pro τὸν Vulcanius scribendum censuit τὸ λυχνύχου. Scaliger,

τὸ νῦν. a Nunnescio prope abfuit Fabricius, qui ita notavit ad Ascalon. §. 30. Λυχνύχον καὶ λαμπήνερα τὸ νῦν Φανόν (male apud Ammon. φασὶ τὸ νῦν) ἢ deinde Πανόν πῶς Πανός. " Posterior etiam Πανόν Ammonio reddidi pro Πανός.

37 Λυχνίον δ. ε. τ. λυχνία] Ita ex Thoma M. vulgatam λυχνύχου δ. ε. τ. λυχνία emendabat Cl. Hemsterhuis ad Poll. VII. 178. n. 68.

38 Λύχνη] Ne quem forte offenderem, vulgatam reliqui intactam, etsi Nunnescii emendatio prior non minus vera videretur; Nunnescii verba e notis ad Phryn. p. 62. subjiciam: Ammon. λυχνύχου ait differre a nomine λυχνύχου (sic enim lego non λυχνύχου ex versu quem citat Me-

Μακρολόγος ἢ Πολυλόγος ἀφ' ἑρέφ. Μακρολόγος μὲ γὰρ ἔστιν ὁ πρὸς ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ πρὸς πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστός Μαζῆ ἀφ' ἑρέφ. Μαστός μὲ γὰρ ἔστιν ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ τὸ οἶον μετὸς εἶναι γάλακτος· Μαζός δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς ἢ ὁ ποιητής Φησι·

Νδυεῖν μὲ μαζῶν πέλασεν, τόξω δὲ σίδμεθν.

Μάρτυς Ἐλέσχε ἀφ' ἑρέφ. Μάρτυς μὲ γὰρ ἔστιν ἀγαθὸς λαμβάνει· Ἐλέσχος δὲ, ἔπι φαύλος.

Μάχη ἢ Πόλεμος ἀφ' ἑρέφ. Μάχη μὲ γὰρ ἔστιν ἢ ἐν πολέμοις ἐργεῖα· Πόλεμος δὲ, ὁ ἄσόνος, ἢ ἢ πρὸς τιμὴν μάχην ὁρμασθέν.

Μαρτυρία ἢ Ἐκμαρτυρία ἀφ' ἑρέφ. Μαρτυρία μὲ γὰρ ἔστιν ἢ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἢ τῶν ἀποδημούντων, ὡς ἀφ' ἑρέφ. Δείναρχος ἢ ἐν τῶν Κλεομέδονος αἰτίας, λέγων, Πολλὰ καγαθὰ, ὡς ἄνδρες δικαστῆς, γένοιτο ὑμῖν, ἢ τὰ νομοθετήσαντα ἐξεί-

Menandri) ut λέχων sit ἢ λυχνία ἢ λυχνῆος ὁ φανός.

39 Ἀντίφάνης] Antiphanis versiculum ex Ἀρροδότης γοναῖς, in quo vocem λυχνίον legerat Ammonius, adseruavit Athenaeus XV. p. 666. F.

40 Μάχαιρος ἢ Μαχαιρῆος δ.] Concinnunt nostro Thom. M. & Moschor. Thomae verba sunt: Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κυρίων. Μάχαιρος, αἱ τῶν μαγείρων ἢ τῶν ἄλλων. Moschor. Μαχαιρίδες, αἱ τῶν κυρίων μάχαιρος, ἢ τῶν μαγείρων. Optimi scriptores talia parum curant.

41 Κυρίως ἢ] Legendum fortasse: ὁ γυναικεῖος, κυρίως· ἀφ' τὸ οἶον μ. ἢ γ. In originationibus tradendis sobrie nugatur Amm. Μαστός siue dubio a μᾶσσι descendit. Etymol.

minus rite in v. Αὐτομάτως δὲ τῶν μαγείρων, inquit, γίνεσθαι μαστός, ἐν ἐπιζητήσοι τα βρέφη. Alia dabit Thom. M. in Μαστός, eundem Homeri versum citans ex ll. Δ. (non Γ.) v. 123. quem Vett. Amm. Edd. hac ratione praeferunt: Νδυεῖν μὲ μαζῶν πύλασεν, τ. δ. σ.

42 Ἐπὶ ἀγαθῶ] Thomas M. Μάρτυς ἢ ἐπὶ ἀγαθῶ, ἢ ἐπὶ κακῶ. Ἐλέσχος ἢ ἐπὶ κακῶ μόνος.

43 Μαρτυρία ἢ Ἐκμαρτυρία δ.] In hac differentia declaranda multis disputant Salmasius Obs. ad J. Att. & Rom. cap. XXX. & Heraldus Animadv. in Salm. Obs. VI. c. IX. §. 18. & cap. XI. §. 7. & 14. Confer Amm. in Ἐκμαρτυρία.

44 Ὁ δὲ ἀφ' ἑρέφ. Δείναρχος] Σα-
M 2 φίσκος

ἐξεῖναι τῆς ἀποδημένων ἐκμαρτυρίας παρέχεαθ.
 Μάγον, τόν τε Φαρμακόν, ὡς Αἰσχίνης ⁴⁵ ἐν τῷ χτ' Κτη-
 σιφῶνι. καὶ τ' αὖτε τὸς θεὸς ἱερουργόν, ὡς Ἡρόδοτος.
 Μανία μὲν ἔστιν ἕκαστος λογισμῶ. Λύσσα δὲ, ἔπι τεταμένη
 μανία. Οἰστροῦ δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.
 Μαντικὴ μὲν ἔστιν ἡ τέχνη. Μαντεία δὲ, ὁ ζησιμῶς.
 Μέτοιχος ⁴⁶ καὶ Ἰσοτελής ἀμφιφέρῃ. Μέτοιχος μὲν γάρ ἐστι ὁ
 ὑπόφορος. Ἰσοτελής δὲ, ὁ μὴ τελῶν π, ἢ ἄρχων.
 Μεταβάλλεαθ καὶ Μεταμορφῶαθ καὶ Ἀλλοιῶαθ καὶ Ἐπεροῖαθ
 ἀμφιφέρῃ. Μεταβάλλεαθ ⁴⁷ μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ
 γὰρ καιρῶν γίνον, καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γὰρ Εὐ-
 ρειπίδης ἐν Ὀρέστη ⁴⁸, παρυσίων τιμὴν δύναμιν τ' λέξεως,
 Φησί.

— Με-

φέαθ, inquit Harpocration, ubi
 μαρτυρίαν & ἐκμαρτυρίαν pari ra-
 tione distinguit, σαφέστατα δ' αὖτε
 τῶν διδασκάλων, Δημοσθένους τε ἐν
 τῷ κατὰ Στιφῶν, (p. 620. B.) καὶ
 Δεινάρχου ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ
 Δεινίου. Fieri potuit, ut alter alterius
 observationem habuerit ob oculos.

45 Αἰσχίνης] Contra Ctesiph. p.
 293. sub finem: 'Αλλ', οἴμαι, ἔτι
 Φρυγῶνδαι ἔτι Εὐρύσταθ, ἔτ' ἀλλο-
 κῶν τῶν ποταμῶν τ' πάλαι ποτηρῶν τοῦ-
 τῶ. Μάγῶ καὶ γῶν γίνον. quem
 locum imitatur Arulej. in Apolog.
 p. 325. Eodem usu a Sophocle ad-
 hibitam in Oed. Tyr. v. 395. vo-
 cem μάγῶ exponunt Scholia.
 Confer Eurip. Orest. v. 1499. &
 Anthol. VII. ep. 157. Ad seq. no-
 tam vide Animadv.

46 Μέτοιχος] Haec plenius suo
 loco leguntur in v. Ἰσοτελής.

47 Μεταβάλλεαθ] Ammonius vide-
 tur scripsisse: Μεταβολὴ μὲν γάρ ἐστι
 πάθος κοινόν. & ποικίλη Μεταμορφῶαθ.

5. Ea certe ratione hunc locum
 legit, & in Comment. ad Odyss.
 Π. p. 601. recepit Eustatius; sin
 vero receptam in Anm. lectionem
 velis tueri, tum scribas necesse est:
 καὶ γὰρ καιρῶν γίνον, μεταβολαί, καὶ
 πράξεων κ. α'. Atque ita etiam in
 Lexico posuit Cyrillus: Μεταβαλεῖν
 καὶ Μεταμορφῶαθ καὶ Ἀλλοιῶαθ καὶ
 Ἐπεροῖαθ ἀμφιφέρῃ. Μεταβάλλεαθ μὲν
 γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν
 γίνον, μεταβολαί, καὶ πράξεων, καὶ
 ἀφροδισίων. & reliqua, quae frustra
 describerentur. Eustatii potius vi-
 detur habenda ratio, qui Ammo-
 nianis subjungit: καὶ τῶν αὐτῶν μὲν ἢ
 εἰρημῶν ὡδῶν, μὴ ἀκρωσασα-
 μῶν. Sane quam prudenter. Mytho-
 graphi certe istam legem plerumque
 migrant. Antonin. Liberal. c. XXIII.
 fabulam enarrat de Batto in lapi-
 dem converso. scin', quos auctores
 sequutus? Nicandrum, Ἐπεροῖαθ μὲν
 κ, Didymarchum, Μεταμορφῶαθ μὲν γ,
 & Antigonom ἐν ταῖς Ἀλλοιῶαθ.

— Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφῶσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμός, ἢ μετατύπωσις
σώματιⓄ εἰς ἕτερον χαρακτήρα. Ἀλλοίωσις δὲ, ἢ μόνον
μετασχηματισμός χαρακτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλλοῖός μιν ξεῖν ἑφάνης 49 νέον ἢ πάριθον)

ἀλλὰ ἢ ἕτερας ὑπολήψεως ποίησις 50 ἕτερα.
Ἐτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματιⓄ εἰς ἕτερον μετα-
βάλλῃ, οἷον Νύκτι εἰς Λίθον.

Μεῖραξ 51 καὶ Μεραχίον καὶ ΜεραχίσκⓄ ἀμφέρει. Μερα-
χίον γ', καὶ ΜεραχίσκⓄ, ὁ ἄριστος. Μεῖραξ δὲ, ἡ θήλεια.
Μετρίαιτα καὶ Ἰσαῖτα 52 ἀμφέρει. Μετρίαιτα μὲν γ' ἔλε-
γον οἱ παλαιοὶ μέτρω λαμβάνειν πύρρον, ἢ π. τοῖσταν ἐν δά-
κτῃ, ἵνα ἴσποδα. ἩσιόδⓄ 53,

Εὔ

48 Ἐν Ὁρέση] V. 234. Eustathius
I. c. Εὐελπίδης ἐν περὶ τῆς τῆς
λέξεως διώριστον φησὶ. Μ. π. γ. Cor-
nuit. de Nat. Deor. c. I. τῆς πα-
εισῶσι ἀφ' ἑτερολογίας.

49 ξεῖν ἑφάνης] Ea ratione scri-
bendum apud Hom. Od. II. v. 181.
pro ξεῖν φάνης. Apud Ammonium
etiam Hermeae in quinque voc.
Porpb. f. 54. a. hoc in versu ξεῖν
ἑφάνης repetire licet. Vocabulum
νέον, a Stephano insertum, deest in
Vett. Edd.

50 Ποίησις] Haec genuina est
lectio, supra etiam in v. Ἀλλοίωσις re-
stituenda, ut ibi submonere coepi.

51 Μεραχί] Minime hic nobis
est praetermittenda Scholiastae A-
ristophanis mentio, a Meurfio ad o-
ram Amm. citati. Is unus omnium,
quod sciam, e Vett. Ammonium no-
minat ad Eccles. v. 607. Μεραχί
καὶ ἐν ταῦτα δοκεῖ ἑσσηνικῶς εἶρηξ,
καίτοι Ἀμμωνίῳ λέγουσιν, Μεραχίον
καὶ Μεραχί καὶ ταύτη ἀμφέρει, ὅτι τὸ

μὲν μεραχίον ἐπὶ ἑσσηνικῶ. τὸ δὲ Μεί-
ραξ, ἐπὶ θηλυκῶ. Addit: ἢ παρὰ
τὸ γυναικῶδες ἢ κιναιδῶν. Is, dum
Ammonii observationem paulo li-
berius profert, ἐπὶ ἑσσηνικῶ & ἐπὶ
θηλυκῶ poluit pro Ammonianis ὁ
ἄριστος & ἡ θήλεια. Communem
usum tradit Amm. a quo quando
sit ab Atticis scriptoribus discessum,
Docti norunt. Ratione nonnihil
diversa Ammonii verba accepit Cl.
Graevius, & ad hanc rem illustran-
dam, non omittis Schol. Aristoph.
verbis, erudite notavit ad Lucian.
Soloec. T. II. p. 740. & 741.

52 Μετρίαιτα καὶ Ἰσαῖτα] Salmasius
in libro de Usur. c. XIX. p. 568.
Ammonii observationem integram
exhibuit, & Grammaticum repre-
hendit; jurene an injuria nondum
perspectum habeo.

53 ἩσιόδⓄ] Ἔργ. v. 347. ubi
videndus est Graevius. παρὰ γείτο-
νⓄ non extat in Vett. Edd. quas
sequutus est Phavor. Camers.

Εὐ μὲ μεβείσται ὡς γάγον, εὐ δ' ἀποδύσται.
ἔχει δερμάτιον, ἢ χροστον. ἔδραπε γὰρ ἐπὶ νομισματίῳ. Ἰσα-
σται δὲ 54. "Ομηρῶς,

Δείδω μὴ τὸ χθίζον ὑποτήσον. 55 Ἀχαιοὶ
Χρεῖ.

αἶον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντι-
τῷ 56 χροσολυτήσσει καὶ ἀνίστήσσει, ὡς περὶ ὠφειλό-
μενον δάν. Χρήσασται δὲ ἔλεγον ἰμάτιον ἢ σκεῦ.

Μέμψασται, Ἐλθαλεῖν καὶ ἕξαιεν ἀφαιρέσει. Μέμψις καὶ
ἐστὶ ἀμελεῖν καὶ χατηρηεῖα. ἕξαιεν δὲ, ἐπονείδισται.

Μινυεῖζειν καὶ Μινυέραςται ἀφαιρέσει. Μινυεῖζειν 57 μὲ γὰρ
ἐστὶ τὸ ἡρέμα παρσάδειν. Μινυέραςται 58 δὲ, τὸ θρῦναι.
τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινυέραςται φασίν.

Μισσητὴ καὶ Μισήτη 59 ἀφαιρέσει ὡς τοῖς Ἀπικαῖς, ὡς
Φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀπικῆς παρσωδίας. ἐὰν μὲ
γὰρ ὄξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους. (καθὰ καὶ ἡμεῖς
ἐν τῇ συνηθείᾳ παρσφερέμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν

χρῆ-

54 Ἰσαοῦ δὲ.] Apud Salmas. l. c. legitur, ἔδραπε γὰρ ἐπὶ νομισματίῳ, ἰσαοῦ. In Tifani & Frelon. Edd. ἔδ. γ. ἐπὶ νομισματίῳ. ἰσαοῦ δὲ. Si quid interea incidat, postea producā: nam recepta Amm. scriptura vitio non vacat.

55 ὑποτήσον.] Ita etiam legit Phavor. Salmasius, ὑποτήσον. l. c. Ammonius scripserat ἀποδύσσει, quam lectionem eodem in libro p. 579. Homero vindicavit Salmasius; eamque, pro vulgata priorum Edd. scriptura ἀποδύσσει, Grammaticorum Veterum auctoritate prudenter in textum intulerunt Viri suis quisque meritis insignes, Jof. Barnes. & Samuel Clarkius. Ulterius hanc scripturam e MS. Batavo &

Scol. in ultimo Animadv. capite ibo confirmatum.

56 Ἀνὴρ ἕ.] Vett. Edd. & Phavor. ἀνὴρ χροσολ. καὶ ἀνίστήσσει. Quae Homero versui subjiciuntur, e Veteri Commentario videntur desumpta. Postrema χρήσαοῦ ἢ. hic temere sunt adjecta.

57 Μινυεῖζειν.] Eustath. ad Il. E. p. 649. v. 12. Ἰσίου ἢ ὅτι μινυεῖζειν ἐστὶ τὸ μινυῖν κατὰ Ἀπικῆς, ἢ τοὺς μικρὸν καὶ ἡρέμα, κλειον. παλαιὸς δὲ τις γὰρ ἐστὶν ἡρώδης. μινυεῖζειν τὸ ἡρέμα καὶ λιπαρὸν ἀδειν, οἱ δὲ τις, τὸ θρῦναι καὶ ἀποδύσσει. ubi pro μινυῖν fortassis scribendum μινυεῖζειν. Vide Theocrit. Id. XIII. v. 12. Schol. & Hes. Glossae: Μινυεῖζειν, μινυεῖζειν. Hesychius: Μινυεῖζειν, θρῦναι.

καταφέρῃ ὡς συνείαν. ἢ δὲ διαφορὰν τῆς σημασιολογίας
καὶ ὡς Δωρεῖται Φασὶ Φυλάττειται, καὶ παρ' Ἰωσι.
Μιᾶδος Μιᾶδωμα⁶⁰ διαφέρῃ. Μιᾶδος μὲν ἐστὶν ὁ δι-
καιῶς μιᾶδος. Μιᾶωμα δὲ, τὸ ἐπονείδισον.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρῃ. εἴ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τὸ ἐπι-
παινος καὶ Μνεία. εἴ τι δὲ Μνεία, τὸ εὐθέως καὶ Μνήμη.
ἐστὶ δὲ Μνήμη, γενικὴ⁶¹ τύποις ψυχῆς. Μνεία δὲ, λό-
γῳ καὶ ἀναπέσει λεγόμενα. ὁ μὲν γὰρ μνησκομῆς, ἔ-
πάντως καὶ μνήσκῃ. ὁ δὲ μεμνημένῳ, πάντως καὶ μι-
μνήσκῃ. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τῶν μνημονικῶν αἰετῶν
συνεία⁶². Μνεία δὲ, ὡς γεροντότερος τῆς ἐπιμνήσεως, ὡς
τε ὁ τῆς οὐδίας ἀμαρτήτων.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρῃ. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ
μνημόσυνα. Μνήματα δὲ, τὸς πάθος. Μνήμη⁶³ μὲν γὰρ
γενεῖ γενεῖ. Μνεία δὲ, ζῶντι.

Μοχθηρός, Μόχθηρος⁶⁴ καὶ Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχ-
θηρός μὲν γὰρ ὀξύτωνος, ὁ τὰ ἦθη πονηρός. λέγουσι δὲ
ἀπλῶς

Ἐρμῶνα. Correxeram Μινεῖζοντα,
sed Jof. Scaligero potius est auscul-
tandum, cui verbum κινεῖζοντα
sincerum videbatur, Conject. in
Varr. p. 142.

58 Μινεῖζοντα] Cum ea forma apud
Soph. obvia in Oed. Col. v. 663.
farior sit, frequentissimum est a-
pud Poetas verbum κινεῖζοντα, τὸ
Ἐρμῶνα. Vide, si lubet, Moschi
Idyll. III. v. 44. & 93. Bion. I. v.
47. Apollon. Rhod. I. v. 291. & 883.
& quae Arnaldus notavit Animadv.
Crit. c. 17. p. 191. ut omniam
Grammaticos Schol. Apollon. Ety-
mologum, & Schol. Hom. ad II. P.
v. 5.

59 Μιστήρη καὶ Μιστήρη δ.] Thomas
M. Μιστήρη, ἢ μίσση ἀξία γυνή. Μι-

στήρη, ἢ βαρυτίνας, ἢ καταφρῆς.
Plura vide in Animadv. in ultima
nota pro φασὶ velim scribi φασί,
ut ad Tryphonem referatur.

60 Μιᾶδος Μιᾶδωμα δ.] Diffe-
rentiam, a Casaubono ad Sueton.
Caligul. c. XL. probatam, clarius
expressit Thomas M. Μιᾶδος, ἀδιά-
βλητος. Διαβέβλητος ἢ Μιᾶωμα
ἐπὶ πάθος λεγῆναι.

61 Γενικῆ] Lege: γενικῆς τύποις
ψυχῆς.

62 Αἰετῶσα] Phavor. habet
συναιετῶσα in v. Μνήμη.

63 Μνήμη] Haec iterum Am-
monio sunt abjudicanda, nescio a quo
huc temere delata.

64 Μοχθηρός, Μόχθηρος] Fulca-
nius monuit supplendum: Μοχθη-

ἀπλῶς τὰ Φαῦλα καὶ μοχθηρά, Ποητά. ὡς Θε-
κυδίδης⁶⁵, Ποητὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθιναίων, ἀντὶ
τῆ Φαῦλα· Μόχθηρ⁶⁶ δὲ, ὁ ὀπίπων⁶⁷, ὡς καὶ Πό-
νηρ⁶⁸.

Μύλαι, ἔπι ἀειθμῶν· Μυελοὶ δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθ⁶⁹ καὶ Ἰσοεῖα ἀφ' ἑρῆ. Ἰσοεῖα μὲν γὰρ γεγονότα πράγ-
ματα ἀειέχῃ, ὁ δὲ Μῦθ⁷⁰, ἀφ' ἑπεπλασμένα καὶ
ψευδῆ. ὁ γὰρ λέγων, Εὐ πεποίη⁷¹ ἢ ἀεὶ τὸ Κύκλωπα
ἰσοεῖα, ἢ ἄλλο π τοῖτον, οὐκ ἀγαθὸν ὀρθοεπεῖ. μάλ-
λον γὰρ ἀρμόζῃ λέγειν, Εὐ πεποίη⁷² ὁ ἀεὶ τὸ Κύκλωπα
μῦθ⁷³.

N.

Ναὸς καὶ Σηκὸς ἀφ' ἑρῆ. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἔστι θεῶν· ὁ
δὲ Σηκὸς⁶⁶, ἠρώων.

Ναύκληροι καὶ Ναύκροροι⁶⁷ ἀφ' ἑρῆ. Ναύκληροι μὲν γὰρ εἰ-
σιν

εἶς καὶ Μόχθηρ⁶⁸. Ποητὸς καὶ Πόνη-
ρ⁶⁹ ἀφ' ἑρῆ. Recte, si ante vo-
cem Ποητὸς inferatur ὡς. In Vett.
Edd. pro Μόχθηρ⁶⁸ bis legebatur
μοχθηρ⁶⁸. Index voc. acc. dist.
Μοχθηρ⁶⁸, ἔ, ὁ, laboriosus. Μοχθη-
ρ⁶⁸, α, ἡ, difficilis. A Suida Μο-
χθηρ⁶⁸, καὶ Μοχθηρ⁶⁸ ἀεπαρῶν ἑ-
κασ non distinguuntur, neque etiam
ab Etymologo in v. Μοχθηρ⁶⁸.

65 Θεκυδίδης] Loca indicabit Cl.
Diker. ad Thucyd. VIII. c. 24. p.
519.

66 Σηκὸς] In Animadvers. nota-
bo ad h. l.

67 Ναύκληροι καὶ Ναύκροροι δ.]
Videndus est ad hanc notam Cl.
Hemsterhuisius ad Poll. VIII. 108.
X. 20. qui in addendis ad p. 930.

De Ναυκλήροις, inquit, ἔστι Ναυκρό-
ροι res est perquam intricata. Ita-
que etiam Ammonii textum non te-
tigi.

68 Ναῦς] Vulcanius a reliquis
Edd. secedens vulgavit: οἱ ναῦν κ.

69 Κτήματα] Χρήματα mavult Cl.
Hemsterb. Thom. M. Ναύκροροι (ita
legendum) ἢ παρ' Ἀττικῶν, οἱ εἰσ-
πραττέμενοι τὰ δημόσια χρήματα ἢ
κτήματα.

70 Ναυκρόρου] Id ipsum Thomae
videtur restituendum pro ναυκαρῶν.

71 Ναύκληροι] Vocem ναύκληροι
defendam iudicabat Hemsterhuisius;
Scaliger ejus loco ponendum ναύ-
κροροι. Peritus Lector, Hesychio &
Thom. in consilium adhibitis, ju-
dicet.

σιν οἱ ναῦς ⁶⁸ κεκτημένοι· Ναύκρασι δὲ, οἱ εἰσ-
ωρατόμενοι τὰ δημόσια κτήματα ⁶⁹. καὶ Ναυ-
κράεια ⁷⁰, οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκειντο τὰ κτήματα.
ἐλέγηντο δὲ ὁμοίως Ναύκλησι ⁷¹ καὶ οἱ μαδατοὶ τῶν
συνοικιῶν.

Ναυαγία μὲν ἐστὶν αὐτὴ ἢ τῆς νηὸς ⁷² ἀφαιρέσις· Ναυάγιον δὲ,
τὸ ἐξ αὐτῆς ἐνθεσάδεν.

Νεαρὸν ⁷³ Νεαλῆς καὶ Πεσοφάτε ἀφαιρέσις. Νεαρὸν μὲν
γὰρ ἐστὶ τὸ νεωστὶ κομισθέν ὕδωρ· ἔσκει γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀ-
ρῦειν. Πεσόφατον δὲ τὸ κρέας· ἔσκει γὰρ ἀπὸ τῆς Φά-
σαι ⁷⁴, ὃ ἐστὶ τὸ Φονεύσαι· ὅθεν καὶ τὸ Φάσγανον. Νεα-
λῆς ⁷⁵ δὲ, τὸ νεωστὶ ἐαλωκός, ὅσον ἰχθύς. δύναται δὲ καὶ
νεωστὶ ἀλί πεπασμένον.

Νηρείδες ⁷⁶ τῶν τῆς Νηρέως θυγατέρων ἀφαιρέσις. Δίδυμοι
ὁμοίως ἐν ἑπομνήματι Βακχυλίδου ἑπινικίων ⁷⁷. Φησὶ γὰρ
καὶ λέξιν, Εἰσὶ τοίνυν οἱ Φασι διαφέρειν τὰς Νηρείδας
τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐν Δω-
εἰ-

⁷² Νηὸς δ.] Vett. Edd. νηὸς δ.
Tu vide ad h. l. Animadv.

⁷³ Νεαρὸν] Ammonii observatio-
ne praeter Eustath. ad Il. P. v. 642.
usus est Salmas. in Epit. & Simpl.
p. 71. qui id imprimis agit, ut pro-
bet, πρὸς φατέν de quibusvis rebus
usurpari, quod ad Phrynichum p. 68.
potius referri potuisset.

⁷⁴ Ἀπὸ τῆς Φάσαι] Scribendum
puto: ἔσκει γὰρ αὐτὰ τὸ Φάσαι, ὃ ἐστὶ
Φονεύσαι, ὅθεν καὶ τὸ Φάσγανον. Hac
vocabuli Φάσγανον notatione, ab
APELLONIO etiam SOPHISTA in Lex. Hom.
probata, meliorem protulit Ety-
mologus: Φάσανον, ἀπὸ τῆς σφάζω
σφάσανον· a qua non abhorruit Sca-
liger Pater de Cauf. LL. I. c. XVIII.

⁷⁵ Νεαλῆς] Aliter Phrynichus in

Sophist. Appar. Biblioth. Coisl. p.
467. Paulo post edidi: δυνάται γὰρ
καὶ ν. Vett. Edd. non agnoscunt
καὶ, quod Stephanus posuit pro δέ.

⁷⁶ Νηρείδες] Praecipuam hujus
notae partem, dissimulato rursus
Auctoris nomine, descripsit, quem
Phavor. sequitur, Eustathius ad Od.
Ω. p. 824. nisi tamen is sua hause-
rit ex Eudociae Ioniis, e quo libro,
necdum in vulgus edito, eadem,
quae apud Eustath. leguntur, pro-
tulit Cangius in Gloss. Med. & Inf.
Graec. v. Σωείσαισι. cujus loci mi-
hi indicium fecit Matthias Röverus,
quem sibi alumnum cum Pallade
Musae gratulantur. De Nereidibus
pluscula notabo III. Animadv. c. L

⁷⁷ ἑπινικίων] Ita recte in Au-
το-

είδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ
ἐξ ἄλλων, ἥδη 78 κοινότερον Νηρείδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς
μὴ γνησίας, καὶ τὸ ἀειθμὸν 79, πλείους δὲ τὰς ἄλλας.
ταῦτα Φησὶ Μνασείας 80 ἐν τοῖς ἀπὸ τῆς Εὐρώπης τὸ
πρόπον τῆτον. εἶτα ἐκπίθη) ἀφ' μακρῶν τῶν λέξιν,
καὶ ὑπερέφ, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μίας τῆς Δωεῖδος
γνησιωτέρας τῆς ἄλλων ἕσας, Νηρείας θυγατέρας
λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτες αὐτῶν 81, μόνον Νη-
ρείδας.

Νῆες Πλοίων ἀφ' ἑφ' 82. Δίδυμοι ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν
ὑπομημάτων Φησὶν ἕτως, ὅτι ἀφ' ἑφ' ἑσιν αἱ Νῆες τῆς
Πλοίων. τὰ μὲν γὰρ ἔστι φρογύλα, αἱ δὲ, καππίρεις καὶ
φραπίώπιδες. Δειροτέλης 83 δὲ ἱστορεῖ ἐν Διχαίμασι τῆς
πολέμων 84 ἕτως, Ἀλέξανδρον ὁ Μολοτῖος ὑπὸ ταυ-
τὸν ἡρόνον, Γαλαντίων αὐτὸν μεταπεμφαμένων ὑπὲρ
τῆς ὡς τῆς βασιλέως πόλεμον, ἐξέπλησε ναυσὶ μὲν πεν-
τεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἵπποαγωγῶν καὶ τετρατη-
γχοῖς 85.

Nēs

etorum Indice posuit Fabricius pro
vulgata ἑπικων.

78 Ἡδὲ] Deest apud Eustath.
ac proinde apud Eudociam, & Pha-
vor.

79 Καὶ τὸ ἀειθμὸν] Nihil nos hic
juvant, quorum modo memini, ut
jam tum eadem Ammonii Codices
videantur invasisse corruptelae. Ele-
gantem Vulcanii notam subjiciam:
„Locus est corruptus, quem ita cor-
riges: καὶ τὰς μὲν γνησίας τῆς εἰσὶν τῆς
ἀειθμὸν.“ Argute! alia etiam via
Ammonio succurri posset.

80 Μνασείας] Vulgatam Μνασείων
certatim emendarunt Mauff. ad
Harp. in Ἰωνίᾳ Ἀθηνῶν. Meursius ad

oram libri sui, G. J. Vossius de Hiit.
Gr. l. c. xxi. & Fabricius ad Ind.
Auct. Μνασείας etiam reperio in
Frelloniana Ammonii Editione.

81 Τὰς ἡ συμμίκτες αὐτῶν] Haec
iterum medelae sunt indiga. Eu-
stathius: πιθανὸν ἐν, τὰς μὲν ἐκ μίας
τῆς Δωεῖδος γνησιωτέρας τῆς ἄλλων ἕσας
Νηρείας θυγατέρας λέγεσθαι. Νηρείδας
ἡ, τὰς συνεισάκτες, ex illegitimo
conubitu natas interpretatur Can-
gius.

82 Νῆες Πλοίων ἀφ' ἑφ'.] Vulcan.
Ed. ἀφ' ἑφ' ἑσιν. Ad hanc notam
omnino conferendus est celeb.
Dukerus ad Thucyd. IV. c. 116. p.
304. qui Amm. cum Eustathio com-
pa-

Νῆς μὲν ἔστιν ἀπόκρυφον λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ
ἀφροίαι.

Νυῦ καὶ Νυῖ ἀφάφει, φησὶ κατὰ πινας Ἡρακλείδης ἐν
πρώτῃ πρὸ καθολικῆς προσηδίας. τὸ μὲν γὰρ Νυῦ προ-
νικὸν ἐπίρρημα τάσσει ἔπι τῆς τελῶν χρόνων ⁸⁶, ἐνε-
στῶτον, παραχημύς, καὶ μέλλοντον, οἷον, ὅτι ἀγών
νυῦ ἔστι, νυῦ ἔται ⁸⁷. τὸ δὲ Νυῖ, ἔπι μόνον ἐνεστῶ-
τον.

Νωθέτερον μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχέτερον δὲ, ὁ ἀδειέτερον.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα ἀφάφει. Ξόανον μὲν γὰρ
ἔστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ,
τὰ βροτὰ ὅμοιον, ἢτοι χαλκῆν, ἢ ἐκ τῆς ἐμπερῆς ὕλης
πεποιημένον· Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώριον ⁸⁸, ἢ ἐκ πνικ-
ετέρας λίθου κατασκευασμένον.

Ξερίζειν μὲν ἔστι μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξε-
γῶς

parat, & utrumque, pereleganter
Eustathium, emaculat.

83 Ἀειστοίης] Prima Editio
MS. ductus adcurate repraesentans
Ἀειστοίης exhibit.

84 Ἐν δικαιοματι καὶ πολέμων]
Hanc lectionem contra Casaubonum,
qui πόλεων emendandum coniecerat,
eximie tuetur Valesius in not. Mauiff.
ad Harpocr. v. Δρυμὸς, & ex frag-
mine, quod Anim. servavit, libri
Aristotelis argumentum subolfecit,
& erudite declaravit. Nequidquam
igitur πόλειων, pro πολέμων, Meur-
sio placuit, & Fabricio ad Ind. Ar-
etor.

85 Στεφληγικοίς] Rectius apud

Eustath. legi στεφληγικοίς, judicat Cl.
Dukerus, vulgatam tamen non pla-
ne damnat.

86 Τελῶν χρόνων] Eam in rem
Homericam loca advocant Eustath. ad
Il. B. p. 124. & Moschop. πρὸ ἐπιπέδων
p. 45. Conf. Hesych. & Thom. M.

87 Νυῦ ἔστι, νυῦ ἔται] Priora νυῦ
ἔστι omisit Vulcanius; alia forsitan Al-
dus. Plene Cyrillus in Lexico:
Γάσσοιαι (τὸ Νυῦ) ἔπι τῆς τελῶν χρόνων,
ἐνεστῶτον, καὶ παραχημύς, καὶ μέλ-
λοντον, οἷον, νυῦ ὁ ἀγὼν διακρίθην, νυῦ
ὁ ἀγὼν ἔστι, νυῦ ὁ ἀγὼν ἔται.

88 Τὸ πώριον] Dum reliqua per-
vulgata sunt, ad vocem πώριον pau-
ca in Animadv. notabo.

νας ⁸⁹ ἀφ' ἑλθέσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτῶν ⁹⁰.

Ξυτὸς ⁹¹, τό, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ ⁹² ἐν τῷ πρῶτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς πρὸς Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ ⁹³.

O.

Ο βελὸς Ὀβολῶ ἀφ' ἑρέφ. Ὀβελὸς μὲ γὰρ ὅτιν εἰς ὄν ἀφ' ἑρέφιν) ⁹⁴ τὰ κρέα μέλλοντα ὀπῆσθαι. Ὀβολὸς δὲ, μέρϑ δαχμῆς.

Ὀδὲ καὶ Ὀδὶ ἀφ' ἑρέφ. Ὀδὲ μὲ γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς. Ὀδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον καὶ ἐπέκτασιν.

Οἰκῆας καὶ Οἰκείας ⁹⁵ ἀφ' ἑρέφιν φασίν. Οἰκείοι μὲ γὰρ, καὶ οἱ καὶ ὀπιγὰμῖαν προσήκοντες. Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. Φησὶ γὰρ Ἐκπας,

— ὄφρα

⁸⁹ Τὸ ξίνας δ.] Forfitan scripsit ξινῶς. Didymum sequutus, qui τὸ Ἐξίνεσθαι apud Harpocr. interpretatur: οἷα Ἀπικῶς διελέγεθ, ἀλλὰ ξινῶς. quae parumper mutavit Suidas. Lexicon Rhetor. in Bibl. Coisliniana. p. 491. Ξινίσειν, τὸ ξινικῆ χρήσεως τῇ φωνῇ, καὶ μὴ ἐπιχωρίᾳ. Minus recte cum Hesych. aliud Lex. ibid. p. 237. Ξινίσειν, ξίνη χρήσεως φωνῆ.

⁹⁰ Πρὸς Βοιωτῶν.] Edd. Stephano anteriores omnes legunt: ἐν τῷ πρὸς Βοιωτῶν. Putet quis, eam lectionem merito a Steph. mutatam: at in binis, quae extant, orationibus πρὸς Βοιωτῶν, non memini me legere verbum ξινίσειν. Statuendum itaque, orationem πρὸς Βοιωτῶν inter-

cidisse, aut, quod malim, Grammatici memoriam vacillasse, & scribendum fuisse: ἐν τῷ πρὸς Εὐβοιῶν, seu ἐν τῇ πρὸς Ε. ἐφέσει, prouti extat apud Harpocr. in Ἐξίνεσθαι & in Ξινίσειν. Demosth. p. 538. A. τὸ ξινίσειν, & nativum Atticis colorum ducere, diserte opponit; ut adeo causae nihil sit, cur Didymo obloquatur Harpocratio.

⁹¹ Ξυτὸς.] Legendum est ξυτὸν, quod vero Jungermannium videtur induxisse, ut ad Poll. I. 136. vulgatam non spreverit, in Animadv. removebo.

⁹² Παρ' Ἡροδότῳ.] Pro Ἡσιόδῳ Vulcanii emendationem Ἡροδότῳ recepi, a Jungerm. etiam l. c. probatam. Locus Herodoti extat lib. I. c. 52.

ὄφρα ἰδῶμεν⁹⁶
 Οἰκῆας, ἀλοχόν τε φίλιω, ἔ νήπιον υἱόν.

καί,

Ἐξ ὑπὲρ γούσσα φίλης οἰκῆας ἐγείρη.
 καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα⁹⁷,

Κήδετο οἰκῆων ἔς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Οἰκί(ξ)εῖ καὶ⁹⁸ Συμοικί(ξ)εῖ ἀμφέρη. Οἰκί(ξ)εῖ μὲν γὰρ πόλις
 ὑπὸ τῆς παρώτης τῆς συμοικητόρων ἀθεσίσεως ἔ καθι-
 δρύσεως. Συμοικί(ξ)εῖ δὲ, ἢ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν
 πόλιν συναρμύνη, ὑπὲρ τῆς πλείονα δυνάμιν χεῖν.
 Διοικί(ξ)εῖ δὲ, ἢ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθη ἰαχύσεως εἰς
 πολλὰ καταδιαιρημένη ὑπὸ τῆς ἐχθρῶν, ἵνα ἀδενῆς γέ-
 νη). ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔ ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλῃ πόλιν
 διώκισαν⁹⁹.

Οἰκότρηψ καὶ Οἰκέτης ἀμφέρη. Οἰκότρηψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ
 οἰκίᾳ ἀμφετροφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτόν καλεῖμεν. Οἰ-
 κέτης δὲ, ὁ δὲλ(ξ) ὁ ὠνητός. ὡς δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς
 ἄξοσιν

93 Ἐν Ὀικονομικῶ] Pag. 850. D. Xenophonteam ῥῆσιν, quam tangit etiam Pollux IX. 43. in nota integram produxit Jungern.

94 Διαπείραν] In textum restitui, quod margini adscripserat Scal. pro vulgato ἀμπεριῶν. Lex. Bibl. Coisl. p. 237. Ὁβελός καὶ Ὁβελίσου, ἢ σῶβλα. Recentiores τὸ πείρειν hoc usū dicebant σὐβλίξιν. Id vocabuli, in Scholiis Hom. ineditis frequens, e Meursii & Cangii Gloss. fatis est cognitum. In Homeri Il. B. v. 426. ubi vulgatur ἐμπεριῶντες, Poëtae manum adservavit Cod. MS. Lugd. Bat. legendo ἀμπεριῶντες. Schol. σὐβλίσαυτες.

95 Οἰκῆας καὶ Οἰκέτης] Auctor Ind. voc. acc. dist. Οἰκέοι, οἱ, per affi-

nitatem domestici. Οἰκῆες, οἱ, domestici qui vivis. Ista vocabula non discernit Hesychius.

96. ὄφρα ἰδῶμεν] Lege: ὄφρα ἂν ἰδῶμεν, ex Il. Z. v. 365. In altero Hom. dicto ex Il. E. v. 413. ponendum est ἐγείρη pro ἐγείρη.

97 Ἐν Ὀδυσσεΐα] E. v. 4. apud Hesych. in v. Οἰκῆας legitur: Κήδετο δὲ οἰκῆων quod Barnesius adnotare praetermisit.

98 Οἰκί(ξ)εῖ καὶ] Restituendum videtur: Οἰκί(ξ)εῖ, Συμοικί(ξ)εῖ, καὶ Διοικί(ξ)εῖ ἀμφέρη. Pauca ad h. l. vide in Animadv.

99 Διώκισαν] Vulgatam διώκισαν eo mutavi, ne una macula elegantiorē notam deformaret. Διώκισαν etiam legit Phavorinus, in Οἰκί(ξ)εῖ, ubi

- ἄξουσιν Οἰκίδος ἰ κέκληται ὁ οἰκότεψ.
 Οἶμ⊙ Οἶμος ἀφ' ἑρέφ. Οἶμ⊙ μὲ γάρ ἔστιν ἀρσενικῶς ἰ,
 ἢ ὀδός. Οἶμν δὲ, ἢ ὠδή.
 Οἶκλ⊙ καὶ Οἰκτισμός ἀφ' ἑρέφ. Οἶκλ⊙ μὲ γάρ ἔστιν
 οἰκπιζομένη ἔλε⊙. Οἰκτισμός δὲ, ὁ λόγ⊙ τοῦ οἰκτεί-
 ρη⊙.
 Οἶνη καὶ Οἰνάνθη ἀφ' ἑρέφ. Οἶνη μὲ γάρ, ἢ ἄμπελ⊙. Οἶ-
 νάνθη δὲ, ἢ πρώτη τῆς βοτάνης ἐξ ἀνήθους. Οἰνάεια
 δὲ ἰ, τὰ φύλλα.
 Οἶκαδὲ τοῦ εἰς οἶκον ἀφ' ἑρέφ. Οἶκαδὲ μὲ γάρ, τὸ εἰς τὸ
 ἴδιον οἰκίαν βαδίζειν. εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον ἰ.
 Οἶκ⊙ ἰ, Οἰκία, Σιωικία, Οἰκίσκ⊙, καὶ Δῶμα ἀφ'-
 φέρουσιν. Οἶκ⊙ μὲ λέγει ἰ ἢ πᾶσα εἶσα ἰ. Οἰκία δὲ,
 ἢ

ubi integram describit *Anim.* ob-
 servationem.

1 Οἰκίδος] De vocis fanitate ad-
 dubito. Rationem dubitandi in
Animadv. promam.

2 Ἀρσενικῶς] *Moschorius*: Οἶμος,
 ἢ ὀδός, ποιητικόν, ἀπὸ τοῦ οἶμα, τὸ ὄρμω
 γράφει ἰ καὶ ὁ οἶμ⊙ καὶ ὁ οἶμ⊙. Re-
 cte! utroque enim genere solet ad-
 hiberi. *Lucian.* in *Hermot.* T. I. p.
 506. ὁ οἶμος (ad virtutem) μακροῦς
 τε καὶ ὀρθοῦ καὶ τρηχῆος, ex *Hesiod.* *Erg.*
 v. 288. *Apoll. Rhod.* IV. v. 43. ἀνὰ
 ρενίας εἶναι οἶμος. *Orpheus* in hymno:
 ἀνυπὸς ὄρφον οἶμον ἀνάσκος. Contra
 Magni *Interpretis* mentem, meis in
 Edd. p. 158. & p. 154. ἀνυπὸς ὄρφον
 vulgatur. Eleganter ἰπίων οἶμον λιγυῖ
 dixit *Pind.* *Olymp.* Od. IX. v. 72.

3 Οἰνάεια ἰ] *Malim*: Οἰκασφ,
 Videfis *Animadv.*

4 Ἐφ' ἕτερον] Legendum potius:
 ἰφ' ἕτερον.

5 Οἶκ⊙] *Anthonius*, ni fallor,

scripserat: Οἶκ⊙, Οἰκία, Σιωικία,
 Οἶκημα, Οἰκίσκ⊙, καὶ Δωμάτιον ἀφ'-
 φέρουσιν. Pro Δῶμα, ponendum
 Δωμάτιον, suadet superior *Anim.*
 nota in v. Δῶμα — Δωμάτιον
 ἰ, ὁ θάλαμος. *Porphyrus* in *Schol.*
inedito ad Hom. II. I. τὸ ἐν χαρῶν
 κλίνας πολλὰς καὶ θρόνους κλισίον ἐκαλεῖν.
 ἢ τρέφω καὶ τὸ κοιτῶνα ἡμεῖς ἐκαλεῖ-
 σαμεν. Δωμάτιον ἰ, οἱ Ἀπτικοὶ τὸ
 ἄφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον.

6 Ἡ πᾶσα εἶσα] *Eximie* huc
 faciunt, quae *Heraldis* V. C. ob-
 servavit *Animadv.* in *Salmastii* *Obs.*
 ad *Jus A. & R.* III. c. vi. §. 10.

7 Ἡ ἰσὸς δὲ δὲ] In libro meo
 emendaveram ἢ ἰσὸς δύο καθικυμμένη.
 Supra in v. *Εμπεριεία* e MS. vul-
 gavi: ἄφ' ἐνός ἢ δὲ δὲ pro ἄφ' ἐνός
 ἢ δύο. *Clar. Dukerus* ad *Thucyd.* III.
 c. 74. ex *Anthonio* adducit: ἢ ἰσὸς
 ἕτερον καθικυμμένη. non memorans
 vulgatam. Ad *Anim.* egregie facit
 nescio cujus *Scholion*, quod in *Ac-*
 schi-

ἢ ὑπὸ ἐνὸς ἢ ὑπὸ δὺτέρῃ 7 κατοικεμένη· Σιωοκία δὲ, ἢ πολλοῖς, καὶ μισθωμένη· Οἴκημα⁸ δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμοτῆριον· Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτάν.

"Ολιγοὶ καὶ Εὐτυχῆς ἀναφέρει." Ολιγοὶ μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τελείαν ἢ θυδαμονίαν ἔχων· Εὐτυχῆς δὲ, ὁ ζῶν ἠδέως καὶ ἀλύπτος.
 "Ολίγον καὶ Μικρὸν ἀναφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἔστω ζήτημα· τὸ δὲ Μικρὸν, ἔστω μεγέθους τάσσει. Ἀειφώνικος ὁ ἔστω μνήματι, ἐκάλεισ⁹ ὅτι σοιχεῖς, ὀλίγην νηίδα Καλυψίδος, Φασί δὲ ἔστω, ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακλικῶς. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἔστω ζήτημα· τὸ δὲ Μικρὸν, ἔστω μεγέθους τάσσει, καὶ Ὅμηρος,
 Δίφρον¹⁰ ἀεικέλιον ἠΰθεοις, ὀλίγην τε τράπεζαν.

schinis orationem contra Timarch. loco satis alieno p. 187. B. irrepfit: ὅπερ μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἰκίαν διελόμενοι ἔχουσι, σιωοκίαν καλεῖται· ὅπερ δὲ εἰς σιωοκίαν, οἰκίαν· non me latet eodem jam loco usus Jungermann. ad Poll. IX. 39. Dukero citatus.

8 Οἴκημα] Ad hanc vocem nonnulla in Animadv. notare non formidabo. Ad Οἰκίσκος legendus Harpocrat. in Οἰκίσκος, & Mauffacius.

9 Ἐκάλεισ] Praestantis MS. partes egregie hoc in loco sustinuit Editio Aldina, e qua hiatum, qui recentiores omnes foedabat, implevi: iterum hic adponam, quia unius literae mutatione ab ea discessi, primae Edit. lectionem: ἐκάλεισ ἔστι σοιχεῖς, ὀλίγην νηίδα καλυψίδος, φασί δὲ ἔστω ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακλικῶς. Eadem praefert secunda Ed. sed in Parisinis 1530. & 1552. operarum opinor incuria, nonnul-

lis omiffis, ita vulgatum: ἐκάλεισ ἔστι σοιχεῖς ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακλικῶς. non aliter in Basil. 1525. & Lugdun. 1553. nisi quod in hac reperitur ἐπί σοιχεῖς in Basil. μικρὰν. Postremam expressit, nihil vitii suspicatus, H. Stephanus; Stephanum sequutus est Vulcanius, ad cuius Edit. marginem Scaliger, pro ἐκάλεισ posuerat ἐκάλεισ· quod credulus ego, absque Aldina fuisset, in textum recepissim. Tandem vero in petum reprefit incerti scriptoris fragmentum: ὀλίγην νηίδα Καλυψίδος. In ἐκάλεισ delitescit, (ita auguror) libri index, quem commentario illustraverit Aristonicus. Quam velim Lectori Critico idem incideret, quod mihi in mentem venit, quodque in Animadv. exponam. Hoc si fiat, recte est: fin; apage difficiles nugas.

10 Δίφρον] Hic quidem versus, non item alter, Homeri est, ex II. γ.

ἢ μικράν.

“Ολμῶ καὶ Ὀρμῶ ἀφ’ ἑρφ. “Ολμῶ μὲ γάρ ἐστι μωρεψικὸν σκεῦῶς, εἰς ὃ κόπτον τὰ εἶδη τὰ μωρεψικὰ 11.

“Ορμῶ δὲ ἐστὶ λιμῶ.

“Ορθρῶ καὶ Πρωὶ ἀφ’ ἑρφ 12. “Ορθρῶ μὲ γάρ, ἢ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὄρα, καθ’ ἣν ἀναστάντες ἐξ ὑπνε ὀρθοὶ γινόμεθα. Πρωὶ δὲ, ἢ πρὸ τοῦ καθήκοντῶ χαρῶ. “Ομηρῶ 13,

Πρωὶ δ’ ὑπ’ ἡοίοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσιόδῶ, τελυτῆσαι πινά Πρωὶ μάλ’ ἠΐθεον, τοῦτ’ ἐστὶ πρὸ ὄρα.

“Ορᾶν καὶ Ὑπερῶν ἀφ’ ἑρφ. “Ορᾶν μὲ γάρ ἐστὶ τὸ θωρεῖν. Ὑπερῶν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

“Ορνιθολῆς καὶ Ὀρνιθοσκόπῶ ἀφ’ ἑρφ. “Ορνιθολῆς μὲ γάρ ἐστὶν ὁ θηρῶν ὀρνιθας. Ὀρνιθοσκόπῶ δὲ, ὁ οἰανοσκόπῶ.

“Οροφῆ καὶ Τέρος ἀφ’ ἑρφ. “Οροφῆ μὲ γάρ ἐστὶν ἡ τέρα. Τέρος δὲ, τὸ δῶμα.

“Οσιον καὶ Ἰερῶν ἀφ’ ἑρφ. “Οσια μὲ γάρ ἐστὶ τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίε 13 καὶ ἔξεσι πρὸ σάψασα. Ἰερῶν δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεσι πρὸ σάψασα. Δημοσθένης ἐν τῶν

χτ’

Υ. 259. quem protulit *Aristides Quintilianus* de Mus. II. p. 84. ut probaret, τὰ χαμαιζέλα ἢ ὀνομάτων ἀγύτητα ἰμωοῦν τῶ λόγῳ. alium in usum *Aristoteles* de Poët. C. XXII. ubi pro ὀνομασθῆς, librarii negligentia legitur καὶ σθῆς.

11 Μωρεψικά] *Ald.* Ed. prima μωρεψικά. Male. Vide ad hunc locum *Animadv.*

12 “Ορθρῶ καὶ Πρωὶ ἀφ’ ἑρφ.] Haec formula in *Vett. Edd.* deficit. *Hom.* versus est in II. Σ. 277. in quo *Vett. Ann. Edd.* ἡοίοι legunt, ne-

que vocem θωρηχθέντες agnoscunt. Ad istum, quem dixi, *Homeri* versus Scholion est in MS. *Vassiano*, quo usus videatur *Eustathius*: τὸ πρὸ τῆς ἑως ἑκείνης ὄρας δηλοῖ. διὸ πρὸ σάψασα τὸ ὑπ’ ἡοίοι, (L. ἡοίοι) ὡς καὶ *Φιλήμων* φησὶ, μιμνῆσανταί μιν δείλης πρῶτας, ἀπὸ τῆς ὀνομασθῆς δείλης. ἐκ τῆς ἡοίοι καὶ ἡοίοι.

13 Ω, ἐφίε] *Celeberr.* *Dukerus* corrigit: ὧν ἐφίε καὶ ἔξεσι καὶ πρὸ σάψασα. id omnino probandum videtur.

14 Καὶ Τιμοκράτης] Pag. 463. A.

ἔτι Τιμοκράτης ¹⁴ λέγει. Ὡς πῆσαι τοῦτον ἢ νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ ἢ πόλιν ὑποστρεῖ.

Ὅτι καὶ Διότι ἀφ' αὐτῶν. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι ὅτε μὲν ¹⁵ αἰτίαν δηλοῖ, ὅτε δὲ βεβαίωσιν· τὸ δὲ Διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γὰρ Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἢ σελιῶν, πάντες ἴσμεν· Διότι δὲ, ἔκλει, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὐκὲν παροξυτόνως μὲν, σπεφαντικόν, ἴσον τῶν ἔχοντων οἶον, Οὐκὲν ἀπιστεῖν ¹⁶. φειστωμένως δὲ, συλλογιστικὸς ὅτι συνδέσμος, καὶ σημαίνει κατάφασιν ¹⁷.

Οὐδὲν ἀφ' τοῦ δ, καὶ Οὐδὲν ἀφ' τοῦ θ ἀφ' αὐτῶν. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῶν καθόλου ¹⁸, ὡς φαμέν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἢ τοῦ κενοῦ φύσις βασιάζει. Οὐδὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον, σημαίνει ἢ τοῦ ἐνὸς ἄρσιν, καὶ ἔπιφορὰν ἑτέρας ζήτησι. Οὐθ' ἐν, οὔτε δύο. τὸ δὲ ἀφ' τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν ¹⁹ ἀκιδνότερον γαῖα πρέφει ἀνθρώποις.

5

A. ubi rectius vulgatur τῶν τ. v. δι' ἃ τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων, & in fine ληστρεῖ.

15 Ὅτι μὲν] Binas voculas in vulgatis Edd. omittas reduxi ex Aldina.

16 Οὐκὲν ἀπιστεῖν] Voce adjectiva: ἔκλει ἀπιστεῖν δὲ, in Lexico suo posuit Phavor. Camers.

17 Κατάφασιν] Id ex Frellonii Edit. in hanc recepi; in aliis fere ἀπίφασιν legebatur.

18 Τὸ ἐν τῶν καθόλου] Conf. Nemesius ad Pbryn. p. 36. Quae sequuntur: πᾶσα γὰρ ἢ τοῦ κενοῦ φύσις βασιάζει] mihi crucem fixerant: Ponam Jo. Jac. Reiskii verba, quibus, a me rogatus, sententiam super hoc

loco explicuit: Legendum censeo pro ἢ, ὑπὸ. ut sensus sit omnis enim a vacuo natura portatur (quasi a matrice) & sustentatur. φύσις & κενόν duo sunt opposita. Illud omnia materialia complectitur: hoc ἀσώματον, θεῖον, ἀχρόνητον, nominatur. Et sive Pythagoreus fuerit Ammonius, sive Stoicus, utriusque sententiam hic explicuit sc. in mundo non esse vacuum sed extra mundum. Protulit ad eam rem varia loca ex Stob. Ecl. Phys. I. c. xxxi. quae hac nota concludi nequeunt.

19 Οὐδὲν] Hom. Od. Σ. v. 129. Zenodoteae lectionis ex Eustathio meminit Barnesius.

0

20

ὁ οὖν ἀναλλάστων ἀμαρτάνη. διὸ καὶ Ζηνοδότου βιβλιώ-
σι ²⁰, γράφοντα,

Οὐδέν ἀκιδνότερον.

Οὐνεκα ἢ Εἶνεκα ²¹ ἀμφέρη. Οὐνεκα μὲ σημαίνει τὸ ὅτι·
Εἶνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος ἀμφέλλη,

Οὐνεκα ²² τὸ Χρυσίω ἠπίμνος δρητῆρα.

ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Εἶνεκα βίγαδανῆς Ἑλένης.

Ἡμαρτεν ἔν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Εἶνεκεν ἔχ' ἐν ἄεισμα ²³.

ὅσα ἀτοπων· ἔδη γὰρ εἰπεῖν Οὐνεκα, ἵνα γένη, ὅτι ἔχ'
ἐν ἄεισμα.

Οὐτὸς ἢ Οὐτοσι ἀμφέρη. τὸ μὲ γ' Οὐτοσι, δεικνύον
μόνον· τὸ δὲ Οὐτὸς, δεικνύον ἢ ἀναφορικόν. δεικ-
νύον μὲν,

Οὐτός τοι Διομήδης.

ἀναφορικόν δὲ,

Οὐτὸς μὲ ²⁴ πανάειστος, ὅς αὐτὰς πάντα νοήσῃ.

²⁰ Ζηνοδότην βιβλιώσι] Ab hac
prinse Edd. lectione male postea
fuit discessum; nam in plerisque
Edd. reperias βιβλιώσι. Non diffi-
cillimum est in Schol. Apoll. Rhod. I. v.
1081. nota: διὸ μὲν γὰρ Ζηνοδοτῶν
εἰπὼν κ. τ. λ. Zenobius, Etymologo
in Ovidio citatus, minus recte cum
Zenodoto confundi solet.

²¹ Εἶνεκα] Ita Vett. Edd. & He-
renn. Stephanus bis edidit: εἶνεκα. U-
trumque probat Thom. M. tanquam
Atticum. Confer Cl. Duker. ad Thu-
cyd. p. 414. v. 66.

²² Οὐνεκα] Il. A. v. 11. Quod
sequitur: Εἶνεκα βίγαδανῆς Ἑλένης est
in Il. T. v. 325. sic & Il. A. v.

174. λίσσομαι εἶνεκ' ἐμῆιο (MS. ἰ-
μοῖο) μῆεν, & quem mox repre-
hendit Ammon. Callimachus H. in
Del. v. 129. τλίσσομαι εἶνεκα σῆιο.

²³ ἄεισμα] Bentley emendatio-
nem in Callim. fragm. CCLXXXVII.
in textum recepi. In Edd. Amm.
pro ἄεισμα bis legebatur ἀεισμα.

²⁴ Οὐτὸς μὲ] Versus est Hesiodi
in Ery. 291.

²⁵ Οὐλή] Schol. Hom. ad Od. T.
v. 393. τὸ ὑγιασθῆν τραῦμα, & ubi
eadem traditur differentia, ad Il.
Δ. v. 140. Οὐλή exponitur ὁ τραῦμα,
vulnerum, quae (uti Propertius lo-
quitur III. Eleg. xxiii. v. 18.)
ad sanum coiere, cicatrix. Formam
istius

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ Τούτων καὶ Τυτονί.

Οὐλή καὶ Ὠτειλή διαφέρῃ. Οὐλή²⁵ μὲν ὅστιν ἡ ὑγιασμένη σάρξ ἐν παλαιῇ τραύματι. Ὠτειλή δὲ, τὸ πρῶτον φάτον τραῦμα, πρὶν τὸ ἐπῶσθαι. καὶ Ὅμηρος²⁶ τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ὅτι μὲν τὸ Οὐλὴς εἶπεν,
 ——— τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λυγρὰ ὀδόντι.

ἐπὶ δὲ τὴν Ὠτειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' ἐταμύλιον Ὠτειλί.

Οὐρ καὶ Οὐρὸς διαφέρῃ. Οὐρ μὲν, ὁ ἀνεμῶν. Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος²⁷, ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρὸς τ' ἐξεκαθάσθη.

Ὀφλεῖν καὶ Ὀφείλειν διαφέρῃ. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαδῆς ἐν Ἑπομνήματι ἀεὶ πρὸς ἀπραθείας Δημοσθένος· Ὀφλεῖ μὲν γὰρ τις, (Φησὶν) ἐπὶ καταδίκη· Ὀφείλει δὲ τις, ὡς ἡμεῖς ἐνδεχόμεθα.

Ὀφλημα καὶ Χρέος διαφέρῃ. Ὀφλημα μὲν καὶ Ὀφείλημα²⁸, τὸ ἐν καταδικῆς τῆς δημοσίας ὀφειλόμενον· Χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

Ὀρθαί

istius vocis Jonicam esse perspexit Corinthius de Dial. Jon. τὸ ὑγιασμένη, ἔλεν· ὅστιν καὶ τὰ ὑγιῆ τ' τραυμάτων ἑλῆς λιγυρῶν. Demosth. contra Nicostr. p. 74. A. ἐπιδοκίμουσα ἑλκὴ ἐν ταῖς κήμαις κατὰ τὸ δισμῶν, ὧν ἔτι ἑλῆς ἔχει. Lucianus eleganter τὰ ἰχνη τ' τραυμάτων vocat in Deor. Dial. XXVI.

²⁶ Ὅμηρος] Prior versus est ex Od. T. 393. Alter, ex binis Homericis, sive Ammonii, seu librariorum, incuria, in unum coaluit. Versus Hom. hi sunt Il. P. 86. Κεῖθμον ἔρρεν (Eustath. ἔρρε) δ' αἷμα κατ' ἐταμύλιον Ὠτειλί. & Il. Δ. 140. Αὐτίκα δ' ἔρρεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ Ὠτειλῆς.

²⁷ Ὁ τόπος] Intelligit τὸ τόπον, ἐν ᾧ φυλάσσον) αἱ νῆες, id est τὸ νεώριον. Commentarii instar erit Etymologicus in Οὐρ, apud quem minus curate legitur Οὐρὸς τ' ἐξεκαθάσθη. Schol. ad istum Hom. locum Il. B. v. 153. Οὐρὸς exponit τὰ φρεσὶ δὴ ὀφείματα, δι' αὐτὴν αἱ νῆες καθέλικον) εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὰς ἀντιλήας. In vocabulis acc. disti. Ὀφθῆς, ὀφθῆ, ὁ, navale. Οὐρ, ὀ, terminus secundus. Ibidem vero pro Ὀφρ, ὀ, το, terminus, scribendum: Οὐρ, ὀ, ὁ, terminus, quod in libro suo adnotaverat Scaliger.

²⁸ Καὶ Ὀφείλημα] Aliiter Thom. M. Ὀφλημα, τὸ ἐν καταδικῆς κινήσει.
 Ο 2 Ὀφεί.

Ὅρθαι καὶ Ὅρθοι ἀφάφρσι. Ὅρθαι μὲ γὰρ εἰσι ποταμῶν
χείλη· Ὅρθοι δὲ, ἐπάρμαζα γης.

Ὅψε καὶ Ἐσπέρα ἀφάφρσι. Ἐσπέρα μὲ γὰρ ὅτιν ἢ μὲ τὴ
δύσιν τῶ ἡλίου ὄρα· Ὅψε δὲ, ἢ μὲ πολὺ τὴ δύσεως, καὶ
καθόλου μὲ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρ²⁹,

Ὅψε δὲ δὴ μετέειπε.

καὶ, — ὄψαρέτης³⁰ πρωτηρέτη ἰσοφαείζι.

ὄψαρέτης γ', ὁ μὲ πολὺ τῶ πρῶτον χρόνον ἀρετῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι ἀφάφρσι. Παρέχειν μὲ γ' λέγει
τὰ διὰ χειρὸς διδόνενα, οἷον ἐσθήματα, ἢ ἐπιπώματα·
τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγει ὅτι τῶ τὴ ψυχῆς ἀφάφρσι, οἷον
πρῶτον³¹, εὐνοίαν. Θεκυδίδης³², καὶ πᾶν τὸ πρῶ-
θυμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴ αὐτῶ
παραχόμενα πρῶτον.

Παρεῖαι καὶ Παρεῖαι ἀφάφρσι. Παρεῖαι μὲ γ' ὄξυτόνας,
αἱ τῶ ἀνθρώπων· Παρεῖαι δὲ πρῶτον πρῶτον, ὅφεις
πινὲς μετέωρα τὰ παρεῖαι ἔχοντες.

— ὡς

ὄφειλον, τὸ ἐκ δανείων, καὶ τὸ ἀπλῶς
χρῆσθαι.

²⁹ Ὅμηρ²⁹] Il. H. v. 399. Confer
Amp. in Ἐσπέρᾳ & Thomam M. in
Ὅψι.

³⁰ ὄψαρέτης] Hesiodus Ἔργ. v.
488. Οὕτω καὶ ὄψαρέτης πρωτηρέτη
ἰσοφαείζοι. ubi Moschor. notat: ὅ-
τις ὁ ὄψι τὴ χρόνον δρόσας τὸ ἴσον
ἀν φέρει τῶ πρωτηρέτη, ἢ γὰρ τῶ τῶ
δρόσῳ δρόσασσι.

³¹ Πρῶτον] Priores Edd. ἐπι-
θυμῶν. Cl. Fabricius ad Ptol. Aseal. §.
204. πρῶτον τεponendum esse mo-
nuit.

³² Θεκυδίδης] L. IV. C. 61. αὐ-
τοὶ τὸ δίκαιον μάλλον τὴ ξυθῆκης πρῶ-
θυμῶν παρεχόμενοι. Demosthenis locum
in Philippicis, quae quidem hodie
extant, non meminisse me legere.
In fine hujus notae pro παρεχόμενα
Vett. Edd. habebant παρεχόμενα.

³³ ὡς παρεῖαι] Verba sunt Ari-
stophanis in Pluti versu 690. ubi
Ammonii notam tangens Kusterus
levem commisit errorem. Comicus
nomen fideliter Ammonii codex ali-
quando suppeditabit.

³⁴ Πάσασι] Haec nota ad Ve-
terum loca emaculanda non uni
pro-

— — — ὡς παρείας ³³ ὦν ὄφισ.
 Πάσαα ³⁴, βραχέα μὲν ὄντι τῶ α, τὸ γλίσσαα δὲ γλοῖ.
 ἐν ἐντάσῃ δὲ τῶ α, τὸ κήσαα.
 Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα Διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γὰρ
 ἔστιν ἢ οἷά τε γενέσθω ἕπὶ τῶ παραδείματι. οἷον,
 Ὡς δ' ὅτε ³⁵ τίς τε δράκοντα ἰδὼν.
 Παράδειγμα δὲ, γεροντότατά τε ἀράσματι ἀντιπαράθεσις.
 Οἶνον ³⁶ καὶ Κένταυρον ἀπάλεσεν.
 Πάλτον καὶ Πέλτη Διαφέρει. Πάλτον μὲν γὰρ ἔστι τὸ δό-
 ρον ³⁷. Πέλτη δὲ, ἀσπίς ἴτιω σὺν ἔχουσα.
 Παρακέρυσται καὶ Παρακέρυλαι Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῶ
 σ, ἐπεργητικὸν ἔστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ
 χωρὶς τῶ σ, παθητικόν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηθη.
 Πᾶσι, Ἀντίπαισι, καὶ Βῆπαισι ³⁸ Διαφέρει. Πᾶσι μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐν
 τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. Ἀντίπαισι δὲ, ὁ ἐκβεβηκὸς τῶ παιδὸς
 ἢ ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρὸς ἴσους. Βῆπαισι δὲ, ὁ μέγας πᾶσι.
 Παιδίσκη καὶ Θεράπινα Διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ ἔστι
 πᾶσα ³⁹ ἢ ἢ παιδικῶν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παι-
 δίσκη. Θεράπινα δὲ, ἡ δάλη.

Παι-

profuit, uti in Animadv. indicabo.
³⁵ Ὡς δ' ὅτε] Il. Γ. v. 33. Hu-
 juscemodi παραβολαὶ simpliciter pul-
 critudine singulos Homeri libros
 frequenter exornant, nisi quod Ve-
 teres observant, in prima Iliade
 nullam reperiri. Ad ejus finem ita
 scribit Scholiasta: ἴσῃον ὅτι ἢ ραφῶ-
 διά αὐτῇ μόνῃ παραβολῶν σὺν ἔχῃ.
³⁶ Οἶνον] Memoria iterum Am-
 monium fecellit: apud Hom. legitur
 οἶνον καὶ κένταυρον ἀγάκλυτον Εὐρο-
 πῶνα ἄαεν: Od. Φ. v. 295. quem
 locum Alcaeus epigrammatographus
 expressit in Anthol. l. c. LIX. ep.

6. Οἶνον καὶ κένταυρον — Ὡς δ' ὅτε.
³⁷ τὸ δόρον] Thom. M. Πάλτον,
 δόρον τι. Πέλτη ἢ, ἢ ἀσπίς, ἢ ἴτιω
 σὺν ἔχουσα. Sequentem notam in
 Animadv. illustrabo.
³⁸ Καὶ Βῆπαισι] Frellonii Editio-
 nem hic sequutus a reliquis disceffi,
 in quibus extabat: Πᾶσι καὶ Ἀντίπαισι
 Διαφέρει. Apud Thom. M. in v.
 Πᾶσι, pro Ἀντίπαισι vitiose vulgatur
 Ἀρτέπαισι.
³⁹ Πᾶσα] Liberam intellige, eo
 enim sensu Atticis usurpari, paulo
 infra monet Amm. Pbrynicibus p.
³⁸ Παιδίσκη. τῆτο μὲν ἐπὶ τῶ διαφ-
 παί.

Παιδύσις καὶ Παιδεία ἀμφέρει, ὡς Φησι Πλάτων ἐν ὄ-
 ργῳ 40. Παιδεία μὲν γὰρ ἐστὶ δυνάμις θεραπευτικὴ ψυχῆς.
 Παιδύσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς ὠδύσσοις, καὶ ἐκ
 παιδός 41 ἀρετῆ ἕω ἀρετῆ ὀδύσσοις.

Παιδύσκη καὶ Παις ἀμφέρει. Παιδύσκη μὲν γὰρ, ἠέλθῃ ἄρα παρ'
 Ἀθηναίῳ. Παις δὲ, ἠδύλη. Μένανδρον ἐν Δακτυλίῳ 42,
 Ἐπὶ τῷδε δ' αὐτῷ ἔπος ὁ χακοδαίμων ἔφη,
 Ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενον,
 Καὶ ταῦτα, πενήτηντα παιδύσκα ἐχον.

Παρθένια καὶ Σωφροσύνη ἀμφέρει, καὶ Παρθένον Σώφρον
 ἔχει, καθὼς ἢ μὲν Παρθένον σώφρον ἐπὶ πάντως, ἢ δὲ Σώφρον
 ἔχει πάντως παρθένον.

Πάχων καὶ Συμπάχων ἀμφέρει, ὡς Πάχων Συμπά-
 χων 43. ὁ μὲν γὰρ Πάχων ἀλγεινός. ὁ δὲ Συμπάχων λυ-
 πειται μὲν ἐπὶ τῷ πάχων 44 πᾶσι, ἔμηντοι ἀλγεινὸς
 κα-

παύσης οἱ γὰρ τῆς αἰτίας οἱ δὲ ἀρχαίοι
 ἐπὶ τῷ πᾶσι, οἱ ἀκολουθητικοὶ. Am-
 monio obnuitur Thom. M.

40 Πλάτων] In Platonis defini-
 tionibus legitur: Παιδεία, δυνάμις
 θεραπευτικὴ ψυχῆς. Παιδύσις, παι-
 δέας καὶ ἀρετῆς. Eadem prostant
 sub nomine Spreuheri Platonici: Cl.
 Fabricius Bibl. Gr. L. III. c. 1. § 4.
 super auctore harum definitionum
 disquirat, quas non dubitanter Ve-
 terum auctoritate Platoni vindicat
 Casaubon ad Theophr. c. III. p. 115.
 Ὅπως etiam conscripsisse perhibetur
 praeceptor Platonis Archytas.

41 Καὶ ἐκ παιδός] Haec neque
 in Platone, neque etiam leguntur
 apud Thomam in Παιδείᾳ, ubi vo-
 cabulum τῆς delendum puto, ex
 parte praecedentis vocis τῆς, male
 repetita, ortum. Ex Ascal. §. 177.

haec proferuntur: καὶ ἐκ παιδός ἀγα-
 γῆς ἕω ἀρετῆς ὀδύσσοις vix aliter
 in Amm. videtur restituendum.

42 Μέν. ἐν Δακτυλίῳ] Menandri
 versus a Bentleio emaculatos in
 hanc editionem intuli, conten-
 tus hic posuisti vulgatam priorum
 Edd. lectionem: Ἐπὶ τῷδε αὐτῷ
 (Aldinae: δὲ ἀντὶς) ἔπος χακοδαί-
 μων ἔφη, (Ald. prima: ἔφην) Ὡς
 οὐκ ἂν ἐκδοίη (Ald. secunda: ἐκ δὲ
 εἴη. Vulc. οὐδεὶς) θυγατέρας ἄσμενον,
 K. r. π. π. ε. Aldinae: θυγατέρας
 ἄσμενον. Aliorum conjecturae notae
 sunt. Id subterici non potest; Scali-
 ligerum in primo versu emendasse,
 ἔπος, & secundum ita refinxisse:
 Ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενον.
 sive ἄσμενον. Hinc parum discedit
 in nota Vulcanius.

43 Πάχων ἀλγεινός] In re adeo ex-
 plo-

καθάπερ ὁ Πάχων· οἶον, πυρέτη τις τῶν Φίλων σφόδρα, καὶ συμπάροιδν τῶν πυρέτων, ἔκαστ' ἀπὸ καὶ πυρέτων. Πάτεια Παδάων ⁴⁴ καὶ Πατεικῶν διαφέρῃ. Πατεικὰ μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χαρῆνα· Πατεικοὶ δὲ ἢ Φίλοι ἢ ξέοι· Πάτεια δὲ, τὰ τὸ πόλεμος ἔβη. Παιδίσκη καὶ Παιδισκάειον διαφέρῃ. Παιδίσκη μὲν γὰρ λέγουσιν τὸ ἐλθόντες· Παιδισκάειον δὲ, τὸ δόλιον. Παιδαί ⁴⁵, ἢ μόνον τὸ υἱόν, ἀλλὰ καὶ τὸ δόλιον, ὡς Δημοθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον ⁴⁶. Πελαγῆς καὶ Πενεγῆς ⁴⁷ διαφέρῃ. Πελαγῆς μὲν γὰρ, ὁ πρὸς σφυξί. Πενεγῆς δὲ πρὸς Θεσσαλοῖς, ὁ καὶ πόλεμος δαρηθεῖς ⁴⁸, ὡς πρὸς Λάκωσιν οἱ Εἰλωτες. Πένης καὶ Πτωχός διαφέρῃ. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν ποιῶν τὸ βίον· Πτωχός δὲ ⁴⁹, ὁ ὀκείτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπωκός· ἢ ἐπὶ τοῦ πλάσσειν·

plorata MSS. Codicum consensus expectandus haud videbatur: In Prioribus Edd. hic locus ita reperiebatur: ὁ μὲν γὰρ Πάχων, λυπεῖ μὲν ἐπὶ τοῦ Συμπάροιδν πάθῃ· ἢ μὲν Πάχων. Turbatissimum locum ea ratione emendavit Scaliger, qua hac in Edd. vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium distitet.

44 Πάτεια Παδάων] Discrimen secundum Grammaticos exposuit Graevius ad Soloc. *Lucian.* T. II. p. 737. Pro οἱ φίλοι, ex Aldina editione maluit ὁ φίλοι.

45 Παιδαί] Hanc notam, quae cum praecedenti minus recte plerisque in Edd. coaluerat, ex Aldina separavi.

46 Πενεγῆς Πανταίνετον] Plus semel ea in Orat. *Demosthenes* hoc sensu vocem παις usurpavit pag. 630.

C. 627. A. 629. B. Idem de fals. legat. p. 225. C. καὶ παιδα, καὶ ἰμάτιον τις φερτα. Conf. *Isaeus* apud *Harpoer.* in *Αποροσφ.* Minus recte itaque *Hesychius*: Παιδαί, τὸ πάλα μὲν τὰ καὶ δασυνικὰ καὶ δηλυκὰ, μὲν πεπρωκός ἢ τὸ χρήσιμος, καὶ καὶ οἱ δόλιοι. *Schol. Homeri* ineditus ad II. Δ. γ. 3. νεον ἢ τὸ ὑπερβαῖον. ἀφ' ἧ καὶ τὰς δόλιος Παιδαίς καλεῖται.

47 Πελαγῆς καὶ Πενεγῆς] Emendatius scribes: Πιλάτης καὶ Πενίτης δ. Mox pro πρὸς σφυξί, Vett. Edd. πρὸς σφυξί legebant.

48 Δαρηθεῖς] Vir quidam *Eruditus* ex *Eustath.* δαρηθεῖς legendum suspicabatur; *Maurusius* *Miscell. Lacon.* II. c. vi. corrigit ζωρηθεῖς. Neuter rem acu tetigit: in *Animadv.* vocem *Δαρηθεῖς* emendabo.

49 Πτωχός ἢ] *Arsen.* §. 186. Πτωχός

Πτωχόν⁵⁰ ἀνησθὲν δαιτῶν ἄπολυμαντῆρα.
καὶ ἐτυμολογῶν Φησὶν,

— — — ἀλλὰ πῶσων χεῖρ' ἄνακτος,

Βλέβει) αἰτίζων βόσκειν ἡ γὰρ γέρ' ἀνακτον.

Πειμᾶσαι καὶ Ἐκμᾶσαι⁵¹, τὸ τῆς οἰομένης πεφαρμάθου,
δι' ἐπαδῶν καὶ καθαρῶν πρῶσσοιῶν ἄπολυειν.

Πειρατῆς καὶ Πειρατῆς διαφέρει. Πειρατῆς μὲν γ', ὁ πει-
ράζων. Πειρατῆς δέ, ὁ θαλάσσιος ληστής. καὶ Νεί-
λος⁵², τὰς διαλυθείσας σανίδας καταλιπόντες τοῖς πει-
ραταῖς.

Πείρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πείρα μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη
τε καὶ ἐμπειρία. Πήρα δέ, τὸ ἰατρικὸν ἐσχειρίδιον⁵³,
καὶ δέρμα πὲρ τοφύρου, ὃ δὲ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γ', νεῶς⁵⁴.
Πληθρίον δέ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποι⁵⁵, καὶ Πῶ διαφέρει. τὸ μὲν γ' Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς
τὸ-

Πτωχός ἢ κατωπλοκάς κὴ πρῶσσοιῶν.
tum adfert Od. Σ. initium, ut vi-
deretur ab Ammonio discedere.

⁵⁰ Πτωχόν] Od. P. v. 220. &
227. Vett. Amm. Edd. pro δαιτῶν
vittose legunt αἰτῶν. & ἀλλὰ
πῶσων βάλισσας αἰτίζων κατὰ δῆμον
βόσκειν η. γ. α. Conf. Hesiod. Erg.
v. 392.

⁵¹ Π. κ. Ἐκμᾶσαι] Apud Hesychium
in v. Μαγμόν. Ἀπομάσσειν ἢ λέγουσιν,
ἐστὶν ἀπὸ καθαίρωσι τῆς σνοχλαμῆδος
τιμὴ πᾶσι. Quod Ammonio est ἀπο-
λύειν, Hesychio Ἀναλύσαι, τὸ βι-
βλαμῆδος τινα δι' ἐπιπέδου ἀπαλλάξαι.
magis obligamentis defixum solvere
& liberare. In Glossis Defixiones
dicuntur, quas Eusebius de Laud.
Const. p. 755. vocat κατὰ δίστους
ἀπὸ τῆς γοησίας. ubi vide Va-

lesium. Etymol. p. 323. v. 6. ἢ
ἐμάσσει γίνεσθαι μάγος, ὁ ἀπὸ μασσο-
μῆδος πάντα. Hesych. Ἀπομάσσειν,
ἀπὸ βιβαμῆδος. Commode succurrit
Menandri locus ἐ Μιτταγούργη,

Πειμᾶσάτωσάν σ' αἰ γυναῖκες ἐν
κύκλῳ,
Καὶ πᾶσι σε θεῖτασαν.

quin ea ratione cum Bentleio V.
C. sit legendum, dubitari non de-
bet.

⁵² Νείλος] Non est quod quis
de Nilo quodam sibi cogitandum
putet. Eruditissimi Arnaldi super
hoc loco sententiam in Animadv.
exponere constitui. Ex Ald. est
Edit. quod posui ὁ θαλάσσιος ληστής.

⁵³ Ἰατρικὸν ἐσχειρίδιον] Hunc
usum

τόπον· οἶον,

Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχῃ;

τὸ δὲ Ποδ, ἐν τόπω· οἶον,

Ποδ νυῦ δεῦθε κίων λίπες Ἐκβορα;

ὡδ' ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποδ ἀπέρχῃ; δέον εἰπεῖν,

Πῆ ἀπέρχῃ;

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν διαφέρῃ. Πλεῖν μὲν γὰρ ἐστὶ, τὸ κατ' εὐθὺ πλέειν· Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου πινὸς ἀπαίρειν· Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον πινὰ διὰ πλοῖος διέρχεσθαι· Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφου ⁵⁶ ἀνασφραγεῖσθαι περὶ τὸ αὐτὸν τόπον.

Πλύσι ⁵⁷, Εὐπόρος, Ἀφνειὸς, Ὀλβίος, καὶ Εὐτυχὸς διαφέρῃ. Πλύσι μὲν γὰρ ὁ πολυλύσι, ὁ πολλῶν ⁵⁸ ἔχων ἕσταν· Εὐπόρος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλόμενας τύχας ⁵⁹ ἀνευδής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἑαυτοῦ τὸ τεργίον συλλέγων· (ἐν γὰρ, ὁ ἑαυτός.) Ὀλβίος δὲ, ὁ τελείων

usum fortassis aliunde ignotum Thomae etiam Mag. tetigit in Πείρα. Πέρα ἢ ἐχειρίδιον ἰατρικόν, καὶ δέρμα τι δροσφόρον. omittis, quae adiecit Noster; ὁ ἐπὶ τῶν ὀμῶν φέρεται οἱ ποιηταί· prouti vitiosam priorum Editionum lectionem ἐπὶ τῶν νόμων· e-mendatam sua in Editione exhibuit H. Stephanus.

⁵⁴ Νεώς] Moschorui. Πηδάλιον, τὸ τῆς μεγάλης νεώς· Πληθείον ἢ, τὸ τῆς χειρίας.

⁵⁵ Πῆ καὶ Πῆ] De Veterum in minutis hisce vocabulis fecernendis uti ex libris judicari non potest, in quibus promiscuum obtinere, nemini non constat. Πῆσις Homericæ ex Il. Z. v. 377. & ex Il. K. v. 406. sunt petitæ. Quae in ultima hujus literæ nota tra-

duntur, peregrina sunt.

⁵⁶ Τὸ περὶ σκάφου] Legendum videtur: τὸ ἐπὶ σκάφους ἀναστῆ. Vulgatam probat Phavor. in Περιπλεῖν. Conf. Suid. in v.

⁵⁷ Πλύσι] Ammonium descripsit Thom. M. hunc Phavorinus. Cyrillus in Lex. Τί διαφέρει πλύσι, εὐπόρος, ἀφνειός, Ὀλβίος; ad quam quaestionem ita scribit, ut ab Amm. latum unguem non discedat. Tzetzes etiam ad Hesiod. Erg. v. 24. Ἀφνειός, πλέτος, Ὀλβίος, τύχη, καὶ οὐδαιμονία διαφέρει. κ. τ. λ.

⁵⁸ Ὁ πολλῶν] Thom. M. ἔργον ὁ πολλῶν ἔχων ἕσταν.

⁵⁹ Τύχας] Thom. M. & Ascaloni. §. 127 pro τύχας habent χρείας. Ad ista, quae sequuntur ἐν τῷ β' ὁ ἑαυτός, pauca dicam in Animadv.

λείαν ⁶⁰ ἢ εὐδαμοσίαν ἔχει, οἷον ὀλόει. Εὐτυχὲς δὲ, ὃ ζῶν ἰδίας καὶ ἀλύπης.

Πλήμων καὶ Πλήμων ⁶¹ διαφέρουσι. Πλήμων μὲν γὰρ, αἱ πλημμυεῖδες τῆς ποταμῶν. Πλήμων δὲ, αἱ τῆς τετραγῶν σβεσγες.

Πλήθω καὶ Ὀχλω διαφέρῃ. Πλήθω μὲν γὰρ ἐπισημὰ πινει. Ὀχλω δὲ, κρείως ἢ ὀχλοῖς.

Πλύσσι Εὐπόρῃ διαφέρουσι. οἱ μὲν γὰρ Πλύσσι ἔ πάντως εὐποροῦν ⁶², ἀλλὰ ἔκ πινει ἀειτάσσει καὶ ἀποροῦν ποτὲ λημέται, ἢ ἄλλο τιπός. οἱ δὲ Εὐποροῖσι, καὶ μὴ πλετῶσι, ὡν δέου ἔχουσι. τινὲς δὲ Εὐπορίας μὲν τὸν μέτερον πλετῶσι ἠγῶνται. Πλετῶσι δὲ, ἢ μεγάλῃ εὐπορίας.

Πολεμικός καὶ Αἰχμητής διαφέρῃ. Πολεμικός μὲν γὰρ ἐστὶ ὁ ἐμπείρος πολεμῶν. Αἰχμητής δὲ, ὁ ἐμπείρος τοῖς κτὶ πόλεμον ὅσας λημέται.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἀπλῶν, διὰ τοῦ
ο μί

⁶⁰ Ὁ τελευτῶν] Thom. M. dignam quoque Grammatico procedit originationem: Ὀλόει ἢ ὀλίαν βίης, ἔχει εὐδαμοσίαν.

⁶¹ Πλήμων] Edd. bis πλύω, quam lectionem emendavi ad mentem Scaligeri & Vulcanii. Ammonii notam emendate legerunt Moschowski & Cyrillus in Lexico. In Animagy. alia reperiri poterunt. Pro τετραγῶν σβεσγες in Vett. Edd. legabatur τετραγῶν σφ. vitiose.

⁶² Εὐποροῦν] Vett. Edd. εὐποροῦν. (Stephanus edidit εὐ.) & mox ἀειτάσσει. Frellonius hanc notam posuit ante eam, qua Πλήμων & Πλήμων distinguuntur.

⁶³ Γαλακτοπότης] Scaliger in libri

marginē correxerat γαλακτοπότης & ὑδροπότης. Merito profecto. Antipater Anthol. II. c. 47. ep. 8. — ὁ κρητὸς ἢ διχῶς ὑδροπότης. Glossarium Cyrilli: Ὑδροπότης, Abstemiū, ubi leg. abstemiū, aut cum Scal. austerus. Eurip. Electr. v. 169. γαλακτοπότης ἀπὸς. Callim. Epigr. 38. οἰνοπότης Ἐρσοῖς. Quid itaque faciendum Ammonianis cū ἢ σωβήταις, μόνον ἄφ' ἑο μεγάλα; Nonnulla ex hac notā exciderunt, quae ad hanc normam revocanda esse, cenfeo: Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἀπλῶν ἄφ' ἑο μικρῶ καὶ ἄφ' ἑο μεγάλα. ἐν ἢ σωβήταις μόνον ἄφ' ἑο μικρῶ, οἷον γαλακτοπότης καὶ ὑδροπότης. Qui aliquando fide-
liores

ο μικροδ· ἐν δὲ σιωθῆτεϊς, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλῃ· οἶον
γαλακτοπυτῆιν⁶³, καὶ ὑδροπυτῆιν.

Πομπή καὶ Πομπεία διαφέρῃ. Πομπή μὲν γὰρ, ἡ τοῖς
θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἡ λαιδοεῖα. Δημοσθέν
ης⁶⁴, τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὑπερῶν.

Παρρησία καὶ Παρυσία διαφέρῃ. Παρρησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ
λόγων παρρησία οἰκεία· Παρυσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατειώτης διαφέρῃ. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐκ
τῆ αὐτῆς πόλεως, ἐλευθέρῳ ἐλευθέρῳ· Πατειώτης δὲ, ὁ
ἐκ τῆ αὐτῆς χώρας. δῶλῳ δῶλῳ⁶⁵. ἡ γὰρ Πατειὺς καὶ
ἔπι τῆ χώρας τάττεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ⁶⁶ πόλεμῳ γλυκίων γένετ' ἢ ἔπειτα

Ἐν νηυσὶ γλαφυρῆσι Φίλιῳ ἐς πατειδα γαῖαν.

ὅ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατειδῶν, ἀλλ' ἐκ μιᾶς
χώρας.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρῃ. Πόλις μὲν γὰρ καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατο
οικῶντες, ἢ γὰρ τὸ σωμαφόρον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος.

Φεῖ-

liores membranas ad Ammonium comparabit, non aliter, ut auguror, scriptum offendet.

64 Δημοσθένης] Thomas M. in Πομπή — Πομπεία ἢ καὶ ἡ ὑπερῶν. αἰς Δημοσθένης τῆ ἢ πομπείας ταύτης ὑπερῶν. Locus est in oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος p. 314. B. τῆ ἢ πομπείας ταύτης τ' ἀνιδίῳ (al. ἀναίδίῳ) ἔτασι γενημένης ὑπερῶν, inquit, meminero. Eundem locum tangit Harpokration, ut & ex eadem orat. p. 331. A. alterum. Is etiam hujus usus originem ex Menandri Perinthia declarat. Suidam in v. emendavit Cl. Alberti Ind. Auctorum Pbotiano p. 336. Egregia notat ad hanc rem Schol. Demosth. ad locum

ab Amm. citatum p. 342. Cyrillus in Lexico MS. Πομπεία, φανερὰ ὑπερῶν. μίσηφορμῶς. Non invenit Heliodor. V. p. 213. τῷ ἐπάλληλος τ' δαίμονῳ πομπείαν.

65 Δῶλῳ δῶλῳ] Schol. Lucian. ad Soloec. p. 53. τὸ ἢ πατειώτης ἐπὶ βαρβάρων. — Πλάται μῦθοι καὶ ἐν τοῖς νόμοις τὸ πατειῶν (L. τῷ πατειώτης) ἰκρησάτω. & ut puto, Alexis. Vide Lex. Bibl. Coislin. p. 483. in Συμπατειώτης. Grammaticorum in hisce distinguendis mentem prolixè exposuit Cl. Graevius ad Lucian. Soloec. T. II. p. 737. & seq. in Ammonii verbis describendis Graevii manus aberravit.

66 Τοῖσι δ' ἄφαρ] Hom. II. B. v.

Φράζω⁶⁷ νυῦ ὄπως κε πόλιν καὶ ἄστὴ σαώσης.
 Ποιῖν τοῦ Περραιοῦν διαφέρει. Ποιῖν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ κρατα-
 σκιδάζειν πῖ. Περραιοῦν δὲ, τὸ ἀεικλιᾶσαι, ἢ κοσμεῖν.
 Πόνηρον βαρυτονέμνον, ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὄξυτο-
 νέμνον, ὡς κωδοιμὸν, Φασὶ διαφέρειν⁶⁸ ὡδὰ τοῖς Ἀττι-
 κοῖς ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρὸν. Πονηρὸς γὰρ ἐστὶ
 ὄξυτόνως ὁ κρακῆτης. Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπυρος. Ἀτόπως
 Φησὶ Τρύφων⁶⁹, καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. καὶ
 δ' ὄξυτῆα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμφύχων. μοχθηρῶς γέ τοι τε-
 χνης δημιουργήμα φαμὲν εἶναι. εἰ δὴ τὰ τοῦ τύπου⁷⁰
 κεκοινώνηκεν ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετ-
 ἔχει, ὅτι ὄξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίβα ἀνάγκης. πᾶν
 γὰρ

457. Quae Stepb. adjecit ἐν νησι
 γλαφυρῶσι sine ullo detrimento a
 Vett. Edd. aberant.

67 Φράζω] Apud Thom. M. in
 Πέλις, ubi idem Hom. versus ad-
 fertur, male scribitur ἐν π' Ἰλιάδῃ.
 cum legatur ἐν ε' Ἰλιάδῃ v. 144.
 Mendose praeferebant Vett. Edd.
 ἄπως καὶ πόλιν καὶ α. σ.

68 Φασὶ διαφέρειν] Ea quidem
 ratione Πόνηρον & Πονηρὸν discernit
 praeter Moschorul. Etymologus, cu-
 jus locum, in editis minus integ-
 rum, e MS. Leid. adscribam:
 Πονηρὸς, — εἰ μὲν ὄξυτος, σημαίνει
 τὸ καὶ ψυχρὸν πονηρὸν. εἰ δὲ βαρύνει,
 τὸ κακῶς ἢ σάμαλῃ ἔχοντα. ἐξ δ' καὶ
 τὸ, τὸ ἰὼν ἔσται ἢ ἕλκῃ πονηρὸν. (Job.
 II. v. 7.) Ζήτησις τῆς διαφοράς. Apud
 Suidam in v. Πόνηρος pro ὄξυτόνως
 rectius legitur in scripto libro ὄξυτος.
 Ut plura huc congeram, necesse
 non est.

69 Ἀτόπως φησὶ Τρύφων] Post-
 quam differentiam, prouti vulgo

tradebatur, exhibuerat Ammonius,
 Tryphonis, cui ea minus probabatur,
 sententiam, & ipsissima verba ex
 Attica Profodia decerpta subjungit.
 Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, temere ista dis-
 cerni inquit Tryphon. tum bina ad-
 fert Tryphonis ad eam rem argumen-
 ta, quorum primum ab usu, al-
 terum ab analogia est derivatum.
 Priorem rationem hisce verbis com-
 plectitur: καὶ γὰρ τὰ φαῦλα, μόχθηρα
 λέγομεν. καὶ δ' ὄξυτῆα (φησὶ) καὶ
 ἐπ' ἐμφύχων, μοχθηρῶς γέ τοι τεχνης
 δημιουργήμα φαμὲν εἶναι. ea ratione
 hanc notae partem corrigendam
 esse arbitror.

70 Εἰ δὴ τὰ τῆς τύπου] Si haec sin-
 cera sint, recte est; mihi quidem
 inquinatissima videntur, & in hunc
 modum emaculanda: Εἰ δὴ ταῦτ'
 πρῶτότε κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει
 καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν. Pro τύπε
 scripsi πρῶτότε. non magna, ut
 vides, mutatione, siquidem in scri-
 ptis libris πρῶτα extiterit. Quae
 aut

γὰρ παρώνυμον εἰς ῥῶ λῆγον ᾠδραχηματίζόμενον τοῖς
 γένεσιν ὄξυτονεῖται· οἶον χαμαῖῶ χαματηγῆς, ὀλιωῶ
 ὀλιωτηγῆς, μέλι 71 μελιτηγῆς, τόλμα τολμηγῆς, νόσῳ
 νοσηγῆς· εἰ δὲ Πόνῳ καὶ Μόχθῳ τὰ φωτότυπα, Πο-
 ηηγῆς καὶ Μοχθηγῆς ῥητέον ὄξυτόνωσ. εἰ δ' οἱ Ἀπτικοὶ βα-
 ρυτονεῖσιν; ἔ. θαυματῶν ἐπι· χαίρσι γὰρ τῇ βαρύτητι.
 Ἄδελφε γῆν λέγῃσι, ἢ ἀρώτιω ὄξυτονῆτες, ὡς ἀπελθε·
 Φησὶν ὁ Τρύφων· ᾠδραπιδέων 72 Φιλήμονα ἢ Αἰξω-
 νέα 73, ὡς Θεπάλω 74, ὡς Μυρτάλιω, καὶ χάρειν, ἢ
 ἀρώτιω συλλαβῶ ὄξυτονῆτες. ὅτε ἴδῃ εἰς διατολιῶ (Φη-
 σὶν) τοῦ σημαυνομένῃ εὐρεθῆν ἢ βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἐθῶ
 ἐκπληρῆντες, οὕτω ἀεθλίωσαντο.

Ποῖ

autem mox sequuntur, inprimis animadverti velim: ei δὲ Πόνῳ καὶ Μόχθῳ τὰ φωτότυπα, Ποηηγῆς καὶ Μοχθηγῆς ῥητέον ὄξυτόνωσ. Ne sic tamen omnia expedita putem; nam ista: ὅτι ὄξυτονεῖν ἀπαίτεῖ ὁ λόγῳ βία ἀνάγκης, quo modo sanari debeant, ignoro.

71 Μέλι.] In vulgatis μέλι· male: & paulo ante in Vett. Edd. εἰς ῥῶ λῆγον.

72 Παρσαπιδέων.] Testem adducens. Ita frequenter Ammonius, & quotquot Grammaticorum curate suam cuique tribuentes scribunt, loqui solent. Schol. Pindari ad Olymp. X. v. 83. Δίδυμῳ ᾠδραπιδέων ἢ Βακχυλιδέων, — καὶ παρσαπιδέων τὸ Ὀμηρικόν, — ᾠδραπιδέων ἢ καὶ τὸ γράφοντα πλὴν Θεσπίδα. Harpocrat. in v. Γαμηλία. Δίδυμῳ ὁ γράμματικός — ᾠδραπιδέων λέξιν Φανοδήμω. ubi plura notat super hac locutione Valesius.

73 Τὸν Αἰξωνία.] Unus Frellonius

emendate in Ammonio vulgavit Αἰξωνία. In reliquis, quas vidi, Edd. mendose extat ἢ Ἀγξωνία. quam tamen lectionem corrigendam esse monuit Mauissac. ad Harpocrat. in Αἰξωνίῃ. Aiscirbron III. Epist. 8. Θεσπιπιδέων ἢ Αἰξωνία. Alexonienses Euphiletum, Chabriam, & Callippum, memorant Auctor orat. contra Neaeram p. 520. C. 522. A. & Demosth. contra Polyclem p. 712. C. ubi minus sinceram lectionem ὁ ἔξωνός in versione correxit Wolfius. Vid. Aristoph. Vesp. v. 890.

74 Ὡς Θεπάλω.] Integer locus hac ratione, me quidem iudice, est legendus: Ἄδελφε γῆν λέγῃσι — ὡς ἀπελθε (φησὶν ὁ Τρύφων ᾠδραπιδέων Φιλήμονα ἢ Αἰξωνία) καὶ Θεπάλω, ὡς Μυρτάλιω. Idoneus est ad hanc rem auctor Steph. Byz. in Θεσσαλία. τὸ Θεπάλω δράμα Μενάνδρου βαρῶν) ᾠδραπιδέων Ἀπτικῆς. ubi Schol. Aristoph. verba ad Nub. v. 747. produxit Berkellius.

Ποῖ χει Ποῖ 75 ὧδε τοῖς Δαρεῖσι ἢ εἰς τόποι σημασία
διλοῖ. Πῆ μὲν, ἢ ἐπὶ τόπων. Ποῖ δέ, ἢ ἐκ τόπων.

Ποαῖν χει Ἀλγειν διαφέρῃ. Ποαῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀργεῖν.
Ἀλγειν δέ, τὸ ὀδυῖσθαι.

Πότῳ 76 βαρυτόνως ἢ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρῃ. Πό-
τῳ μὲ γάρ ἐστὶ βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μέναν-
δρῳ, Πότοι σιωχεῖς, κύβοι. ὀξυτόνως δέ, αὐτὸ τὸ ἔκπο-
μα. ὡς Δημοσθένος ἐν τῷ χει Ἀνδραγῶν, Βρωτὸς
ἢ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύπμῳ 77 ἢ Πολυπῆμῳ διαφέρῃ. Πολύπμῳ μὲ γάρ
ἐστὶν ὁ πολλῆς πῆμης ἠρρασιμῳ ἀνθρωπῳ. Πολυπῆ-
μῳ δέ, ὁ πολλῆς πῆμης ἄξιῳ. ὡς τὸς θεὸς πολυπῆ-
μῆτος λέγεται.

Πρεσβύεσθαι ἢ Πρεσβύειν διαφέρῃ. Πρεσβύεσθαι μὲ γάρ
τὸ πέμπειν ἀρέσθεις. Πρεσβύειν δέ, τὸ πέμπεσθαι 78
πρεσβύτιοι οἱ Ἀπτικοὶ λέγεται.

Πρόξενῳ ἢ Ἰδιόξενῳ ἢ Δορύξενῳ διαφέρῃ. Πρόξενῳ,
πόλεως ἢ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδη 79. Ξένῳ δ' ὁ εἰς ἐνός.
ὁ δὲ αὐτὸς ἢ Ἰδιόξενῳ. ὅκ ὀρθῶς ἐν Εὐειπίδης ἐν
Τηλέφῳ 80 Πρόξενον εἶρηκε ἢ Ἰδιόξενον.

Κα-

75 Ποῖ ἢ Πῶ] Scribendum: Ποῖ
ἢ Πῶς & μοχ: Πῶ μὲ, πῶ ἐπὶ τό-
πων. Πῶ ἢ, πῶ ἐκ τόπων. c quibus ul-
timum Πῶ ex Aldinis Edd. revo-
cari potest. Verum res tanti non est,
cum eadem plenius & emendate in
ultima nota legi possint, & haec
temere sint ab alio in hunc locum
relata.

76 Πότῳ] Discrimen observant
etiam Etymologus, Suidas, Schol.
Lucian. ad T. H. p. 19. & Pavor.
Auctor Ind. vocum acc. distinct.
Πότῳ, πότῳ, ὁ, potus, convivium.

Ποῖ, ἢ, ὁ, potulentus, potabilis.
Neque Menandri verba in fragm.
neque Demosthenis memini me le-
gere in ea oratione, quae citatur.

77 Πολύπμῳ] Eadem fere no-
tant Thom. M. & Masebor. a Co-
micis inprimis Dii vocantur πολυ-
πῆμῳ.

78 Τὸ πέμπειν] Vett. Edd. τὸ
πέμπειν πρεσβύτιῳ, atque ita etiam
Hieronymus.

79 ὡς παρὰ Θουκυδίδη] Amm. locum
tangit Josephus Wassinus ad Thucyd. p.
353. v. 52.

Καὶς τις ἐπὶ τῶν ξένων σου λέγει.

Δορύξει δὲ, ὁ ἔτι πολέμων γυμνῶν Φίλ. ἀλείς
 γ' ἑξίων τυχῶν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολέμου λύτρα
 λαβόντων μιν ἀδύ ή τεταρτηνῆ. κομισσας δὲ καὶ φυλά-
 ξας τὴν πίσιν, ἐγένετο Φίλ, καὶ Δορύξεν ἐνα-
 λῆτο.

Προτέρα ἢ Προτεραία ἀσφέρφ. Προτέρα μὲν γ', ἐπὶ
 τάξεως. Προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνῃς ἡμέρας.

Πρῶτ' ἢ Πρότερον ἀσφέρφ. Πρῶτ' μὲν γ', ἐπὶ πολ-
 λῶν. Πρότερον δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῶ μὲν Πρώτῳ ἀκόλυ-
 θός ἐστιν ὁ ὑσάλ. τῶ δὲ Προτέρῳ, ὑπερ' ἑξίων. καὶ
 Πρότερον μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρῶτ' δὲ, ἐπὶ ποιότητι.
 ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλλματι λέγων, πρῶτος ἔχει τῆ
 τέχνη, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γὰρ ἀσφέρφ τὰς πο-
 λιτείας, τὴν μὲν Πρώτως ἔχειν Φησί, τὴν δὲ ὑπέρως δι-
 λούσιπ ή μὲν πρῶτος, ή δὲ ἔπει. εἰ δὲ τις εἶποι ἑξίων,
 Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθῆνας, ἀμαρτάνη. Πρῶτον γὰρ
 λέγει.

Πρυτανεία ἑξίων, τὰ καταβάλλομενα ὑπὸ τῶν διοκόντων ἢ
 δίκῳ. ἡ δὲ τὰ ἐπιδέχεται τοῦ πμήματος ἢ δίκης.
 Πρυ-

80 Ἐ. Τηλέφω] Euripidae versum
 ita vertit Grotius: Sit malus oportet
 quod ministro te utitur. ad mentem
 Ammonii minus recte.

81 Ἀλείς γ'] Haec iterum sunt
 depravatiissima. Eruditissimorum
 hominum super hoc loco conjectu-
 ras in Animadv. liberiori spatio
 committere malo, quam in his no-
 tis, ubi breves esse decet, earum
 elegantiam deterere.

82 Ὑσάλ.] Thomas M. ὁ ὑσάλ.
 & pro iis, quae mox sequuntur,
 πρῶτος ἔχει τῆ τέχνη, Thomas legif-

se videtur πρῶτος εἶσι τὴν τέχνην.

83 Εἰ δὲ τις εἶποι] Haec & reli-
 qua neque Thom. M. agnovit, ne-
 que videntur ab Anm. profecta. In-
 terim ex Ascalon. §. 196. legi po-
 terit: Πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθῆνας. Thom.
 M. σημείωσα ἢ ὅτι ἐπὶ μὲν δὲ καὶ
 πρῶτ' ἑξίων μόνον διομο εἶρη. σκεῖται ἢ
 ἢ ἐπιδήματα πρῶτως, ἀλλ' αὐτὸ
 πρῶτον, ἢ ἀκολουθεῖ τὸ ἑξίων.

84 Πρυτανεία] Ad hanc rem legi
 possunt Petit. ad LL. Att. p. 391,
 & 392. Vales. ad Harpocr. p. 67.
 & in not. Mauff. p. 130. quique
 11a.

Πρυτανεία ⁸⁵ δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διήρητο γὰρ ὡς
 Ἀθλιναίοις ὁ σπαιτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυ-
 λαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτανίον ἐκάστη φυλὴ ⁸⁶ καὶ σπαιτὸν
 ἀπαξ. ὅθεν καὶ τῆς μοῦθης καὶ τὰ εἰσόκια χτ' τὰς πρυ-
 τανείας, ἢ χτ' μίῦα ⁸⁷ ἐτέλεον.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὄρας Διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ
 βιαίως ἀποθανόν. Πρὸ ὄρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβύον] καὶ Πρεσβύοισι Διαφέρει. Πρεσβύον] μὲν γὰρ,
 οἱ τῆς φρέσθεις χειροτονήτες καὶ πέμπτοντες. Πρεσβύοισι
 δὲ, οἱ χειροτονήμενοι ⁸⁸ ἐπὶ τῇ φρεσείαν.

Πρέσθεις ⁸⁹, οἱ Πρεσβυταί. Πρέσθεις δὲ ἐδέποσε λέγει] ⁹⁰.
 τὸ γὰρ ἐνικὸν Πρεσβυτῆς ἀνέγνωται.

Πρότερον καὶ Πρωτὸν Διαφέρει. Πρότερον μὲν, ἐπὶ δυοῖν
 τάσε]. ὡς Ὀμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόου,

Τῆ

Thomam cum Ammonio comparavit
 Hemsterb. ad Poll. VIII. 37. &
 Spanhem. ad Aristoph. Nubes v.
 1182.

85 Πρυτανεία] Quae porro legun-
 tur, in Editionibus Stephani &
 aliorum corruptissima, ad mentem
 Scaligeri & Salmasii emendata, ex-
 hibui, quorum tamen neuter Thomae
 M. mentionem injecit.

86 Ἐπρυτανίον ἐκάστη φυλὴ] Ea
 ratione legit Scaliger de Emend.
 Temp. I. p. 26. & ad oram libri
 sui non aliter correxerat vulgatam,
 quae haec erat: ἐπρυτανίον ἐκάστη
 φυλὴ. Salmasius de Modo Usur. c.
 II. p. 60. scribi maluit: ἐπρυτανίον
 ἐκάστη φυλὴ. In Aldinis Edd. ex-
 tabat: ἐπρυτανίον ἐκάστη φυλὴ. Recte
 in ea Tusani ἐπρυτανίον. subijciam
 Thomae M. notam: Πρυτανεία ἢ θη-
 λυκῶς, ὁ χρόνος, διήρητο γὰρ ὡς

τοῖς Ἀθλιναίοις ὁ χρόνος εἰς δέκα πρυ-
 τανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν. καὶ ἐπρυ-
 τανίον ἐκάστη φυλὴ καὶ σπαιτὸν ἀπαξ.
 ὅθεν καὶ τὰ εἰσόκια καὶ τὰς πρυτανείας,
 ἢ καὶ μίῦα ἐτέλεον. Pro διήρητο] pro-
 blem ex Anm. scribi διήρητο.

87 Οὐ καὶ μίῦα] Hac in parte
 ab Aldinis Edd. non recei, nisi
 quod voculam ἢ ex Thom. M. &
 Salmasii emendatione in Ammonii
 textum revocaverim. Stephanus &
 Vile. vulgarunt: καὶ τὰς πρυτανείας καὶ
 μίῦα ἐτέλεον. Salmasius monuerat
 legendum: καὶ πρυτανείας, ἢ καὶ
 μίῦα ἐτέλεον.

88 Οἱ χειροτονήμενοι] Moschopolus
 hanc notam aliquanto auctiorem
 proponit: οἱ χειροτονήμενοι καὶ οἱ πεμ-
 πτόμενοι ὡς τῶν πρεσείαν. Multa
 notat Thom. in Πρεσβύον].

89 Πρέσθεις] Adpronam Cl. Du-
 keri verba e nota ad Thucyd. p. 320.

v.

Τῆ δὲ 9¹ Τληπόλεμος ᾠθέτερος.

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν.

ᾠρτο πολὺ πρῶτος ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν παροξυτόνος, ὁ ᾠθέτερον 9² τεχθεῖς.

Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνος, ἢ πρῶτον τεκῆσαι.

Προσπλάειν μὲν λέγει τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμη.

Προσπρέειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἐκσείως συγκατατίθεσθαι. Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πειθίσθαι.

Πυθῶν θηλυκῶς καὶ ὄξυτόνος, ὁ τόπος βαρυτόνος δὲ καὶ δρεσινικῶς, ὁ δρεῖκων.

Πῦς 9³ καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ ἀμφέρει ᾠθεῖ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ, τὸ δὲ Πῶ, τὴν ἐκ

v. 60. Apud Ammonium πρῆσθεις, εἰ πρῆσθῆσαι, vel ita accipiendum est, ut in Etymol. M. εἰ νῦν πρῆσθῆσαι; vel pro εἰ legendum est ἄ.

90 Οὐδέπωδε λέγει] Cum vocabulum πρῆσθεις sic satis frequenter, in Tragoedia praecipuis, usurpatur; inde mihi mendae oborta est suspicio. Puto autem vocem πρῆσθεις non Ammonio, sed Henr. Stephano deberi; in Vett. enim Edd. πρῆσθεις legebatur, quod ego leviter refingendum esse autumo, ut pro πρῆσθεις scribatur πρῆσθῆς ἢ ἔδραπα λέγει. Moschopolus in Eclogis: Ἰστέον ὅτι οἱ πρῆσθεις — δρεῖσαι, ἐνικόν ἢ ἐκείτι. Ad conjecturam meam oportuna est Suidae observatio: Πρῆσθεις, πρῆσθῆς, ἀπαρξενόμωνος ἔστι ἢ ἀπὸ τῆς πρῆσθῆς δρεῖσας. Cyrilus in Lex. MS. Πρῆσθεις, ὁ γέρον, ᾠθεῖ τὸ ἀπαρξενόμωνος τὴν ἔκτα, ἀφ

ἢ ὑψιῶ. ἢ Πρῆσθεις, ὁ παρακλήτωρ, ὁ περιπόνητος ἀπὸ βασιλείας, ἀπὸ τῆς πρῆσθῆς καὶ μεσιτείας. Πρῆσθῆς ἢ, ὁ ἐκείνων, ἢ ἀπαρξενόμωνος ἐκείνης.

91 Τῆ ἢ] Vett. Edd. ἢ καὶ, lege τὸν καὶ ex II. E. v. 632. τὸν καὶ Τληπόλεμον ᾠθέτερος ἀπὸ μῦθου ἔειπε. Alter versus est in II. H. 163. ᾠρτο πολὺ πρῶτον μὲν ἀναξ ἄ. Ἄ.

92 Ὁ πρῶτερον] Rectius Thom. ὁ πρῶτος τεχθεῖς. Conf. Schol. Hom. ad II. P. v. 5. Theocr. ad Id. V. v. 84. Ineditus Dionysii Thracis commentator: ἄλλο τί ἐστι τὸ ἀπαρξενόμωνος, καὶ ἄλλο τὸ ἀπαρξενόμωνος. τὸ γὰρ ἀπαρξενόμωνος τὴν παιδα δηλοῖ. τὸ ἢ ἀπαρξενόμωνος, τὴν τεκῆσαι.

93 Πῦς] Doricam hanc supellectilem H. Stephanus ex Ammonio in Thesaurum Gr. recepit T. II. p. 1510. leviores Ornatiissimi vsri

ἐν τόπῳ 94. ὡδ' οἱ Δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πῆ πο-
ρβή, ἀμαρτάνθσι· δέον γδ', Πῆς 95 πορβή. τὸ γδ' Πῆ
τιὸ ἐν τόπῳ χέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πῆ γδ' ἀσφαλιῶ, ποιῶ εἰλισκοπεῖται.
ἀντὶ τοῦ πῆ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλη εἰπεῖν, Φησὶ, Πῆς
ἐς μυχὸν καρδίης ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν;

P.

Ράφανῶ 96 καὶ Ῥαφανὶς ἀφ' ἑρῆ. Ῥάφανον μὲ γδ' Ἀθη-
κοὶ λέγουσι τιὸ παρ' ἡμῖν κράμβην. Ῥαφανίδα δὲ,
τιὸ παρ' ἡμῖν ῤάπανοι.

ῤέφανον καὶ ῤάφανον ἀφ' ἑρῆ παρ' Ἰωσι καὶ Ἀθηκοῖς. ῤέ-
φανον μὲ, ἢν καὶ ἡμεῖς φαμὸν. ῤάφανον δὲ, τιὸ κράμ-
βιν.

ῤεῖθρον ῤεῦμαῶ ἀφ' ἑρῆ. ῤεῖθρον μὲ γὰρ ὅστιν ὁ τόπος,
δι' οὗ 97 φέρεται τὸ ρεῦμα. ῤεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

ῤέδιον μὲ τὸ εὐδοῦν, τὸ ῤάσα τῆ ὁδῆ ὅπτι τελευτῶν. Εὐχερῆς
δὲ, τὸ ταιν χερσὶν ταχέως ὅπτι τελευτῶν. Εὐπετῆς δὲ, τὸ
ἐμπροσθὲν εἰς εὐμάρειαν.

ῤίς

lapsus nemini fraudi futuros arbi-
tror.

94 Πῆ, τιὸ ἐν τόπῳ] Hesychius:
Πῆ, πῆ, ὅστιν, ὅπτι. Δωρίζεις. So-
phronis fragmentum undecunque de-
mum derivatum reperire licet in
Phavorini Lexico ad v. Πῆ. —
παρὰ Σώφρονι, πῆ τις ἔστι ἀνάσσει;
ἀντὶ τῆ πορβή.

95 Πῆς] Eam voculam e priscais
Edd. reduxi, in quibus legebatur
πῆς πορβή. in recentiores male ir-
repperat πῆ πορβή. Stephanus tamen
pristinam lectionem in Thes. l. c.
adposuit. Est autem, ut id verbo

addam, πῆς nihil aliud quam ob-
soletum πῆς Dorice pronunciatum;
indidem πῆ, ποι, πῶ & reliqua e-
manarunt. Sophronis locum sanum
non esse, facile adparet.

96 ῤάφανῶ] Quod in Frellonii
erat Editione ῤάφανῶ, in hanc
etiam recepi; reliquae legebant:
ῤάφανον καὶ ῤαφανὶς ἀφ' ἑρῆ. Vitio-
se. Pro ῤάφανον in fine legendum
puto ῤέφανον. cur ita censeam, infra
exponam.

97 δι' οὗ] In Ed. Vulc. δι' οὗ φ.
perperam. Plura notant Thom. M.
in v. & Phavor.

ῥίς ἢ ῥύχθ⁹⁸ Διαφέρῃ. ῥίς μὲ γὰρ λέγει) ὅτι ἀνθρώπων.
 ῥύχθ⁹⁸ δὲ, ὅτι ἀλόγος ζῷος
 ῥίς ἢ Μυκτῆς Διαφέρῃ. ῥίς μὲ γὰρ λέγει) ἢ ἀπὸ τοῦ μεσο-
 φρύου καὶ ἀγαγῆ μέχει τοῦ χείλους. Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν
 ῥινῶν καὶ βήσεις, δι' ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομασόμενον 99.
 ῥοιά¹ μὲ γὰρ τοῦ ἰ, τὸ δένδρον. ῥοά δὲ, ὁ καρπός.
 ῥόδον ἢ ῥοδωνιά ἢ ῥοδῆ Διαφέρῃ. ῥόδον μὲ γὰρ, τὸ ἀνθ⁹⁸.
 ῥοδωνιά² δὲ, ὁ τόσθ⁹⁸. ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρ-
 χιλόχθ⁹⁸,

Ἐχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,

ῥοδῆς τε χαλὸν ἀνθ⁹⁸.

ῥύεα³ ἢ Ἐρύεα³ Διαφέρῃ. Ἀειπόξενθ⁹⁸ ἐν τῷ πρώτῳ
 τετραγώνῳ ποιῶν πρὸ νεωτέρων οὕτω φησὶ χτὶ λέξιν. ῥύεα³
 ἢ Ἐρύεα³ Διαφορῶν ἔχει πρὸς ἀλλήλα. τὸ μὲ γὰρ ῥύεα³,
 ἐν θανάτῳ ἔλκειν. τὸ δὲ Ἐρύεα³, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι ἢ Στήναι Διαφέρῃ. Σταθῆναι μὲ γὰρ ὅτι τὸ
 ὑφ' ἐτέρης. Στήναι δὲ, τὸ καὶ ἰδίαν ὁρμὴν ἢ παρὰ
 ῥεσιν.

98 ῥίς ἢ ῥύχθ⁹⁸ δ.] Moschor.
 ῥίς ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύχθ⁹⁸ ἐπὶ κύνων,
 ῥάμφθ⁹⁸ ἐπὶ ὄρνέων.

99 Ἀπομασόμενον] Lege: ἀπο-
 μασόμενον. Apud Ptol. etiam Asca-
 loti. §. 2. vitiosa prostat scriptura
 ἀπομασόμενον.

1 ῥοιά] Index voc. acc. ditt.
 ῥοιά, malus punica. ῥοά, τὸ ῥοῶς,
 malum punicum. Thom. Mag. signi-
 ficationum discrimen non tangit.

2 ῥοδωνιά] In prioribus Edd.
 minus curate scribebatur ῥοδωνία,
 Scal. in margine posuerat scriptio-
 nem emendatam. Harpocr. ῥοδωνιά

ἔστιν ἢ τὸ ῥόδον φυτεία, ὡς πρὸς Ἰωνία ἢ
 τὸ ἰων. tangens locum Demosth. p.
 725. B. ἐκέλευον πλὴν ῥοδωνίαν βλαστᾶ-
 νεσαν ἐκτίθειν. Longus IV. p. 110.
 Φεῦ τὸ ῥοδωνιάς, ὡς καὶ ἀκίχλασας. Φεῦ
 τὸ ἰωνιάς, ὡς πεπᾶτη. Multa notat
 Hesych. in ῥοδωνία, ex quibus lu-
 cem accipiet corrupta Cyrilli glos-
 sa in Lex. MS. Ἰωνία, ἢ ῥοδωνία.
 Archiloebi, quos adducit Noster,
 versiculos in Animadv. proponam.

3 Ἐρύεα³] Ea scriptura iterum
 debetur Stephano, in anterioribus
 Edd. ter legebatur Ἐρρύεα³, quas
 sequitur Phavor. Ἐρρύεα³, τὸ φυ-
 λάττειν

ρεσιν. οἶον, Ἐσάθη 4 ὁ ἀνδριάς ὑφ' ἐτέρου, Ἐσάθη ἢ νό-
σθ· Ἐση δ' ὁ ἀνθρωπὸς δι' αὐτὸς.

Στάχως, βραχέως 5 τὸ ἐνικόν· ἐντεταμίνως, τὸ πληθυν-
πικόν.

Σταφυλὴν ὄξυτονητίον 6, ὡς ἀλκὴν, καὶ Σταφύλην βαρυ-
τόνωσ, ὡς Μελίτιω, Διαφέρειν Φησί Πτολεμαίῳ ἐν
δευτέρῳ πρὸς τῷ ἐν Ὀδυσσεΐα πρῶσθιαν. τὸ μὲν γὰρ
βαρυτονόμωον (Φησὶν) ὄνομα ἐπὶ τῇ καθιερώσει μολύβ-
δου 8 πρὸς τοῖς ἀρχιτέκτοσι τιθεῖ. τὸ δ' ὄξυτονόμωον,
ἐπὶ ὁπάσας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρῳ τῷ ἐν Ἰλιάδι
πρῶσθιαν χεῖ λέξιν Φησὶν ἕτως,

— σταφύλη 9 ἐπὶ νῶτον εἴσας.

Σταφύλη βαρυτόνωσ, ὡς Νιάθη· ἔ γάρ ἐστιν ὁμοίον τῷ συ-
κῆ.

λάτιον σημάδι. Ammonius hoc in
loco procul dubio posuerat Ἐρύ-
σθῃ

4 Ἐσάθη] Vett. Edd. ἐσάθῳ· &
μοχ ἐσάθῳ ὁ ἐστὶν. Moschor. ἐσά-
θη ὁ ἐστὶν ὑφ' ἐτέρου. Conf. Thom.
M. in Σταθῆν.

5 Βραχίως] Ita Vett. Edd. Re-
centiores, Στάχως ὁ, βραχίως. In-
dex; Στάχως, correpte, spica. Στά-
χως, prociūte, spicae.

6 Ὄξυτονητίον] Lege: ὄξυτονητίον,
ὡς ἀλκῆ.

7 Πρῶσθιαν Vett. Edd. πρὸς τῷ ἐν
Ὀ. πρὸς πρῶσθιαν.

8 Καθιερώσει μολύβδου] Vitiosam
priorum Edd. lectionem καθιερώσει
μολύβδου correxit Stephanus. Pro τί-
θῃ paulo post in Frelonii Edit. ex-
tat τίθει· quod non sperno. Cal-
lide autem, quae hic Ptolemaeo tri-
buuntur, descripsit fictus Ptolemaeus
Ascalon. apud Fabricium §. 137.
Σταφύλη βαρυτόνωσ ἢ ὁπάσας· σταφύλη

ἢ βαρυτόνωσ — ἐπὶ τῇ καθιερώσει
μολύβδου πρὸς τοῖς ἀρχιτέκτοσι τί-
θει.

9 Σταφύλη] Hom. Il. B. v. 765.
Vett. Amm. Edd. σταφύλη ἐπὶ νῶτον
ἔσας. Stephanus εἴσας reduxit. Ad
hunc locum pauca in Animadv.

10 Εἰς ἡ ληγόντων] In corruptif-
simo loco ad pristinum nitorem re-
ducendo nihil mihi juris concessum
credidi, tametsi praesens huic cor-
ruptelae remedium Etymologicum
M. subministrabat, in quo non exi-
guam hujus notae partem ex Am-
monii, ut puto, libello descriptam,
reperire licet p. 742. & 743. In-
didem itaque ad hunc modulum
Heraclidae verba restitues: εἶδεν γὰρ
τῷ εἰς ἡ ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων,
ἀμιθῶν ἡσὶς ἢ ἀδῆτες, παρατελο-
τῶν θ· ἔ· υ, ὄξυτονητίον. Eadem ope-
ra in Etymologo emenda ἀμιθῶν, &
παρατελοτῶν ἔ· υ.

11 Καὶ τὸ ν] In praecedenti no-
τα

κῆ· τοῦτο γὰρ ἀγριρεῖται, σικέη· ἐκείνο δ' ἔστι ἀγριρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος Φησὶν, Ἡμαρτήσδε δοκεῖ πρὸς τοῖς Ἑλλησιν ὄξυτονόμῳ τούνομα. ἔθεν γὰρ τῷ εἰς ἡ ληρόντων¹⁰ θηλυκῶν ὀνομάσαν μετέχον γένος τοῦ ἐδ-ετέρου, πρὸς τελευτῆν¹¹ τοῦ υ, ὄξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυνονται, καὶ τὸ υ¹¹ μὴ ὄξυτονόμῳ, ἀλλὰ βαρυνόντα τὸ φοιχείον ἔχον. οἷον κοιδύλη¹², Δαμύλη, Φαισύλη¹³. δοκεῖ δ' αὕτη μία τῷ πθηνησαμῶν τὸ Διόνυσον ἄς ὁ Λυκοῦργος

Σεῦε καὶ ἠγάθειον Νυσῆιον.

ἐδύλη¹⁴. ἔθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυνονητέον. οἱ δ' ὄξυτονόμῳ τῷ Φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυνόντων ἀρσενικῶν εἰς τὴν ληρόντων τὰ εἰς ἡ λήροντα θηλυκὰ ὄξυτονεῖται. ἢ, εἰάν τὰ ἀρσε-

ta res sic satis feliciter processit; ab isto auxilio destitutus, vix habeo quod dicam. Suspicio tamen universa haec καὶ τὸ υ μὴ ὄξυτονόμῳ, ἀλλὰ βαρυνόντα τὸ φοιχείον ἔχον. inducenda esse, & inepto interpolatori tribuenda; quippe quae, ab Etymologo non agnita, repetitionem continent in *Heracleide* haud satis decoram. Quidquid hujus sit, recepta istarum vocum lectio sensu vacat. Scaliger hac videtur ratione locum emendasse: καὶ τὸ υ, μὴ ὄξυτονόμῳ, ἀλλὰ βαρυνόντα τὸ φοιχείον ἔχον. Paulo aliter *Vulcanius*.

12 Κοιδύλη] *Etymologus* collatus suadebit κοιδύλη restituendum, ita enim ille: κρυάλη, Φαισύλη, ἠδύλη, κοιδύλη. Sed, quum dixerō, MS. *Leidenise*, una voce editis auctius, praeferre κοιδύλη, κοιδύλη· fat scio dubius haerebis, utram vocem pro κοιδύλη eligas. Ego quidem poni malim κοιδύλη· quod vocabu-

lum, notae satis antiquae & minus etiam contritum, ductum literarum propius adsequitur. Apud *Etymol.* pro κρυάλη ex MS. legendum Κρυάβλη.

13 Φαισύλη.] Pessime hoc in loco versatus est *H. Stephanus*, edendo: φαισύλη, ἐδύλη, δοκεῖ δ' αὕτη μία &c. Ego *Veterum* Edit. auctoritate vocem ἐδύλη in proprium locum post *Homericam* ῥῆσιν, ex *II. Z. v. 133.* petitam, rejeci, & pro φαισύλη posui Φαισύλη· quod a *Scaligero* notatum, in *Animadv.* confirmabo.

14 Ἐδύλη] Lege ἠδύλη· ex *Etymologo*. In *Frellonii* Edit. pro ἠδύλη erat ἰσούλη· quod, si a *Veteribus* esset membranis, delendum cense-rem, ortum quippe ex αἰσύλη· pro uti pro Φαισύλη legisse videntur *Schol. Hom. & Eustatbius*.

15 Οἱ δ' ὄξυτονόμῳ] *Vett. Edd.* non agnoscunt δ'. *Etymol.* paulo

ἀρσενικά ὄξυτονηται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσε). ἔν
 πῶθῶ, ποθή· νόμῶ, νομή· ὦνῶ, ὠνά· τίμῶ, τι-
 μή· Φόνῶ, Φονή.

— ἐν δὲ ἀγαλέηπ¹⁶ Φονήπ.

καὶ τοῦ μπαλιν· Δανκός, Δανάη¹⁷. ἐπεὶ ἔν καὶ ἐπὶ τῷ τε
 τὸ δρσεικόν ἔστι Στάφυλῶ¹⁸, (οὔτω γὰρ ἔκαλεῖτο ὁ
 τοῦ Διονύσου υἱός) τὸ θηλυκὸν Σταφυλή ὄξυτονηθήσε).
 πρὸς οὖς ῥητέον, ἰδοὺ κόλχῶ, κόλχη, καὶ ὄξυτο-
 νεῖται. Φίλος, Φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη, καὶ
 ἐπὶ τῷ ὄξυτόνων, χαλός, χαλή· σοφός, σοφή. καὶ τὰ
 θηλυκὰ ἔβαρύνε), ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ
 βαρύτονα· τοῖς δὲ ὄξυτόνοις, τὰ ὄξύτονα. ὅθεν ἔπει-
 δοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνιον ὀνόμαζῶ καὶ τὸ
 θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς ἐδύλη¹⁹. Τινὲς δὲ βοη-
 θούντες²⁰ τῇ συνθεσίᾳ, καὶ ὄξυτονεῖν βηλόμηναι, Φυσίῳ
 ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀσφαλλάκτος ἔχει σημασιολογίαν, ὁ-
 μοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσσει τῷ σημασιολογίᾳ²¹, ἔκπε.

melius legit: Οἱ δὲ ὄξυτονηται. Quae
 porro sequuntur, & emendatiora
 sunt, & Heraclidæ pleraque omnia
 Auctori accepta referenda.

¹⁶ Ἐν ἀγαλέηπ¹⁶] Il. K. v. 521.
 Prima Editio Aid. ἐν ἀγαλέηπ¹⁶,
 φονήπ. Secunda, ἐν ἀγαλέηπ¹⁶,
 καὶ φονήπ, τῷ μπαλιν.

¹⁷ Δανάη] Accentum mutavi,
 pro Δανῆ, quod vulgabatur, scri-
 bendo Δανῆ· secundum canonem,
 qui paulo ante ponebatur: ἔν τὰ
 ἀρσενικά ὄξυτονηται, τὰ θηλυκὰ βα-
 ρυτονηθήσε). Etymologus, dum bre-
 vis vult videri, notam reddidit ob-
 scuriorem.

¹⁸ Στάφυλῶ] Staphylus Bacchi
 ex Ariadne, a Theseo derelicta,
 filius memoratur Schol. Apoll. Rhod.
 ad III. v. 996. inter Argonautas

Στάφυλῶ Διονύσου recensetur ab
 Apollod. I. ix. §. 16. Lyrcus, Pho-
 ronei filius ἀφίκετο εἰς Βύβαιον πρὸς
 Στάφυλον υἱὸν Διονύσου, & admodum
 comiter fuit ab ipso exceptus, uti
 tradit Parthenius c. 1.

¹⁹ Ἐδύλη] Quod modo dice-
 bam, hic utique nulla ratione lo-
 cum repererit, ubi certissime le-
 gendum Ἠδύλη. Hedyly & Hedy-
 lium nomina fuerunt mulierum o-
 lim sic satis frequentata.

²⁰ Τινὲς ἢ βοηθῶντες] Paucis mu-
 tatis reliqua omnia descripsit Ety-
 mologus Auctor usque ad ea verba:
 τὸ μῦθος παρακείμενον ἔστι· Η.

²¹ τῶν σημασιολογίᾳ] Uti hanc
 scripturam non plane improbo,
 eam tamen ego quidem amplecti
 mavelim, quam suppeditat Ety-

ὁ μὲ οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ
 παρ' ἑαυτοῦ, ἀπαρ' ἑαυτοῦ ἔστιν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ
 διαφέρουσα, ἔκείν. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ
 τέρψις, τερπνὴ· καὶ νόμος, νομὴ· γόνος, γονή· δό-
 μος, δομή· φρόσις, φροφή· πόσις, ποθή. καὶ τῶ-
 ντα ²² οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς εἴρη) ὅτι ἀγαθέρφ. εἰ οὖν
 ἔστι φάφυλος ἄρσενικόν, ἀγαθέρφ. δὲ τῶ σημασιολογίῳ, ἢ
 φαφυλή, ὁπώρα δὲ, ὄντως ὄξυνε). Τὸ μὲν τοι παρ' ἑαυ-
 τόν ²³ τὸ Ἡερακλείδου παρ' ἑαυτὸν ἰαχυροῦν, καθὰ
 παρ' ἑαυτὸν ὄξυνε) ὄξυτονεῖν, ἢ μόνον ἀγὰ τὰ παρ' ἑαυτοῦ
 τὰ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβῶν· τὰ
 γὰρ παρ' ἑαυτοῦ, δισύλλαβα. ὥστε ἔδὲ τὸ ὀπώραν ὄξυτονεῖν
 ἀναλογία ἔπιβέσσει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίῳ ἀθετεῖται πα-
 ρατήρησις, καθ' ἣν ἀγαθέρφ. φησὶ τοῖς τούτοις τούνομα
 καὶ τὰ σημασιολογίῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμηρίον ἀγαθέρφ. ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ ²⁴, τὰ παρ-
 οἰχόμενα ²⁵ σημεῖοις πιστεύει, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις.

Σι-

mologus: ὅσα ἢ ἀγαθέρφ. τῶ ση-
 μασιολογίῳ, καὶ τῶ τούτῳ ἀγαθέρφ.
 Quod sequitur apud Amm. ὁ μὲ ἐν
 φίλῳ καὶ φίλῃ leviter corrigend-
 dum ex Etymol. τὸ μὲ ἐν. Pro καὶ
 ξένῳ ξένῃ, uti in vulgata erat, e
 Vett. Edd. posui καὶ ξένῳ καὶ ξένῃ.

22. Περὶ τούτων] Forssitan scriben-
 dum καὶ τούτων ἐν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς
 εἴρη) ὅτι ἀγαθέρφ. Quae cum non
 legantur in Etymol. dubium ali-
 cui videri queat, utrum haec ver-
 ba Heracidae, Ammonione, an ve-
 ro librario sint tribuenda; quamvis
 penes me dubium sit penitus nul-
 lum, quin ista nota librarii sit,
 sive alterius hominis, librum ci-
 tantis, in quo istarum vocum dif-
 ferentia copiose declararetur.

23 Τὸ μὲν τοι παρ' ἑαυτόν] Quae

sequuntur verba sunt Ammonii a
 Ptolemaei & Heracidae observatis
 probe sejungenda, quorum hujus
 sententiam probat, alteram Ptolemaei
 damnat. In ultima nota sola Vulca-
 nii Editio praeferebat: καὶ μὲ ἀγα-
 θέρφ. φησὶ τ.

24 Ἐν τῇ τέχνῃ] Antiphontis ῥη-
 τικαῖα τέχναι citantur a Poll. VI.
 143. ἀπαρ' ἑαυτοῦ ἐν τοῖς καὶ ἀλη-
 θείας ἀντιφῶν εἴπει, ἀπαρ' ἑαυτοῦ
 ἢ, ἐν ταῖς ῥητορικαῖς τέχναις. δο-
 κῆσι δὲ ἢ γήσιμ. Felix Eruditiss.
 Jungermanni emendatio, pro ἀντι-
 φῶν substituētis ἀντιφῶν, etiam ab-
 que scripti libri consensione in tex-
 tu potuisset reponi.

25 Παρ' ἑαυτοῦ] Antiphontis ver-
 ba integra conservarunt Heremii
 membranae, e quibus in Amm.
 corri-

Σισύρα καὶ Σισύρα ²⁶ ἀφ' ἑρῆ. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῆς
περιχαιδρίαν δερμάτων ἀναπόητοι τέρατρον. Σισύρα δὲ,
τὸ ἐκ τῆς κροκιδῶν φαπόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει ²⁶ †, θεῶν τε ναόν, καὶ παρθάτων ἀει-
φράσμα.

Σικελὸς καὶ Σικελιώτης ἀφ' ἑρῆ. Σικελὸς μὲν γὰρ ὅτιν ὁ ἐξ
αὐτῆς ἢ Σικελίας ἄν. Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ
ἄν, † δὲ χώραν αὐτὴν ²⁷ οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ ἀφ' ἑρῆ. Σιωπὴ μὲν γὰρ ὅτι κατὰ χροῖον
λόγῳ. Σιγὴ δὲ, σέρις λόγῳ ²⁸.

Σκήπεα καὶ Σκέπεα ἀφ' ἑρῆ. Σκήπεα μὲν γὰρ ὅτι
τὸ παρ' ἀσίζεα, Σκέπεα δὲ, τὸ βυλευέα.

Σκῶμμα ²⁹, Γελόισ, Εὐζαπέλα, καὶ Γεφυεασμοὶ ³⁰
ἀφ' ἑρῆ. Σκῶμμα μὲν γὰρ ὅτι, τὸ ὅτι ἀφ' αὐτοῦ τοῦ
πέλας λεγόμενον, οἰοῖ σκῆμμα ³¹. Γελοῖον δὲ, τὸ ὅτι
ἀφ' αὐτοῦ τῆς ἀκροατῶν, χωρὶς τινὸς ὑβρεως. Εὐζαπέ-
πελον,

corrige: τὰ παραχαιδρία σημείαις
πιπῶν, τὰ ἢ μελλοῦν τεκμηρίαις.

²⁶ Σισύρα] Obsequutus sum
Scaligero, ejusque emendationem
reficui Ammonio, pro Σίσυρμα, quod
his textum occupaverat. Verba
Henr. Stephani, quia huc pertinent,
subjiciam ex Indice Thef. Gr. ad
v. Σισύρα. In v. l. est etiam Σίσυρ-
μα, ἢ exponitur, τὸ ἐκ κροκιδῶν
(id placet prae vulgata κροκιδῶν, &
Vett. Edd. lectione, κροκιδῶν) φα-
πόμενον ἀμπεχόνιον, id est Ex flo-
culis lanae concinnatum amiculum: vel,
Ex assutis pannis reticula, Lacera
penula. sed illa expositio Graeca hanc
interpretationem admittere non vide-
tur. Per vetus Lexicon saepius
Glossaria, nunc Ammonium intelli-
git Stephanus, non raro etiam Ety-
mologicum MS. quod hodie adser-

vatur inter libros Bat. Vossianos,
De differentia hic notata alias for-
te paucula.

²⁶ † Σηκὸς δύο σημαίνει,] Ex Am-
monio in v. Ναὸς tam certo constat,
quam quod certissime, hanc no-
tam aliunde in Ammonii libellum
relatam.

²⁷ Αὐτῶν] Lege ταῦτων ex Tho-
ma Mag. Ammonium ad Thucyd.
Schol. compararunt Viri Clarissimi
Hudsonus & Dukerus p. 648. b. Ean-
dem tradunt differentiam Moschop.
& Steph. Byz. in Σικελία. E mul-
tis adscribam unius Xenophontis
Erbesii verba e libro V. p. 64. ὅτι
Σικελιώτης, ἔστι ἰσχυρότερος. Vide
supra ad v. Ἴταλοί.

²⁸ Στέρξις λόγῳ] Cogitabam a-
liquando, scribendum σέρξις λόγῳ,
neque id etiamnum videtur adeo
allic-

πελον, τὸ μὲν σεμνότητι χειρότερος λεγόμενον. εἶρη δὲ ὡδὲ τὸ εὖ τρέπεα δὲ λόγον. Γεφυριασμός δὲ, ἀπὸ τῶ τοῖς 32 Ἀθήνησιν ὅτι τῶ γεφυρῶν ἐπιγράφει ἦτοι ἔμμεβα, ἢ καὶ δίχα μέβαν, Διασυρμούς πινῶν 33.
 Σοφὸς καὶ Συνετὸς Διαφέρῃ. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετὸς ὁ δὲ Συνετὸς, ἔ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο ὡδὲ ποιηταῖς χεῖ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγνώσκον-
 τας Διαφέρῃ. Σοῖο μὲ γὰρ ὅτι συναφθῆ ἀντωνυ-
 μία οἶον,

Μήσεο 34 παῖδος σοῖο.
 ἢ δὲ Σεῖο ἔ συναφθῆ,
 Σεῖο δὲ κεν ζωῶ καὶ τείς τόσα δοῖεν ἄποινα.
 ἀντὶ τῶ, Σοῦ ζῶντι καὶ τείς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα,
 ἐκέπι Σε ζῶντος καὶ φυλάττει ταῦτα ἄκρω παρ'
 Ὀμήρω.

Σπονδαὶ καὶ Σιωθῆχη Διαφέρῃ. Σπονδαὶ μὲ γὰρ, ἄς ἐκ πολέ-

alienum, tametsi malim legi: σέ-
 ρηζις λόγῃ.

29 Σκάμματα] Thomas M. ubi hanc
 notam describit, hac ratione legit:
 Σκάμματα, Γελοῖον, Εὐτρέπιαλον, ἢ
 Γεφυριασμός Διαφέρῃ.

30 Γεφυριασμός] Jo. Meursius, &
 Sam. Bochartus, Γεφυριασμός & Γεφυ-
 ρισμός legendum esse contendunt,
 Thomae Mag. qui vulgatam tuctur,
 non meminerunt.

31 Οἰονεὶ σκάμματα] Apage nugas,
 quae apud Thom. non reperiuntur,
 & in Ammonitan temere sunt intro-
 ducta. Quae ad Γελοῖον & Εὐτρέ-
 πιαλον notantur, totidem verbis su-
 pra ad v. Γελοῖον sunt a nonnemine
 relata, qui literarum ordini infer-
 vire voluit.

32 Ἀπὸ τῶ τοῖς] Id vero videtur
 admirabile, viros Eruditissimos

quos modo nominabam, ultima
 hujus notae parte fuisse usos, abs-
 que ut mendas sustulerint. Hunc
 locum emaculabo in animadv.

33 Διασυρμός τινῶν] Bochartus
 Geogr. S. P. II. L. I. c. 21. ex
 Ammonio adducit Διασυρμός τινῶν,
 & emendat Διασυρμός τ Cave cre-
 das Διασυρμός in Ammonii Edd. re-
 periri. Nullam Magno viro in-
 juriam fecero, si a Meursio ipsum
 deceptum fuisse dixero, qui in
 Ammonii loco describendo festinans
 Διασυρμός posuerat in Att. Lect.
 V. c. 31. quem errorem, satis
 etiam levem, sequenti in libro,
 quem Eleufinia inscripsit, c. XXVII.
 correxit, sed ibidem a graviori-
 bus sibi non cavit.

34 Μήσεο] Μήσεω legitur in II.
 Ω. v. 486. & supra in v. Ἐμείε.
 R Pba-

πολέμῳ συντίθεν) πρὸς ἀλλήλους, ἅς ἀναγράφον) ἐφ'
οἷς ἀναγράφον). οἷον συνθέμενοι μὴ πολεμήσειν, μὴδ' ἀδι-
κήπιον ἀλλήλους. Συντίθεν) δὲ εἰριεύειν καὶ Φιλίαν πρὸς
ἀλλήλους, ἢ τὸ πρὸς ταύτας παραχρῆν 15 δεχθῆναι γινέ)
πολέμῳ.

Σπιδάζειν ἢ Σπιδεῖν ἀναγράφ. Σπιδάζειν μὲν γὰρ ἔστι τὸ
ἐναντίον τῶν παίζειν 16. Σπιδεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν πνί ἢ
συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον ἢ Στρατός 17 ἀναγράφ. Στρατόπεδον μὲν, ὁ
τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατία. Στρατός δὲ, τὸ φρλιωκόν
πλῆθος.

Στρατία 18 ἐκπελαυῖνος, τὸ πρῶμα. Στρατὴ συνέ-
εραυῖνος, τὸ τῆν φρλιωκῶν πλῆθος. ἐναμάσθῃ δὲ
πολλάνης ἐν τῇ ἀρχῇ.

Στρατός ἢ Στρατεύμα ἢ Στρατόπεδον ἀναγράφ. Στρα-
τός μὲν γὰρ ἢ Στρατεύμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεσθαι
Στρα-

Phavorinus tamen Minois posuit,
hanc notam describens in S. 10.
Alter locus est ex eadem Iliade v.
686.

15 Καὶ τ. τ. τ. παραχρῆν] Primae
Editionis lectionem revocavi, post-
ea pessime depravatam: καὶ τῶν φρλιω-
κῶν τὸ πρὸς ταύτας πρὸς τὴν legi-
tur in Edd. Tufmi, Stephani, & Vul-
cani; e quibus Vulc. παραχρῆν in no-
tis correxerat. Alia sunt in hac
nota Erudito lectore non indigna.

16 Τὸ παίζειν] Perperam Vulc.
Ed. τὸ ἐναντίον παίζειν. Thom. M.
Σπιδάζειν, τὸ ἐναντίον τῶν παίζειν.
πρὸς τὸν, τὸ ἀγωνίζεσθαι.

17 Στρατόπεδον καὶ Στρατός δ.]
Tangit hanc distinctionem Cl. Du-
ker. ad Thucyd. p. 351, v. 13. No-
ta, quae sequitur, male in Vete-
Edd. cum hac nota coalescat.

38 Στρατία] Cyrillus in l. xico:
Στρατία, τὸ ἀξιωμα. στρατία καὶ
ἢ ἔξωθεν. Confer Moschorium in v.
& Etymologum p. 719, v. 19.

39 Στρατόπεδον] Lex. Coislin. Bi-
blioth. p. 483 Στρατόπεδον, ἀπὸ τῆς
στρατοπέδατος. Θεοδοῦτος δ', τὸ στρα-
τόπεδον ἀνιχώρησιν. Ἰσοκράτης Ἀθη-
ναίων, στρατόπεδον συνάγειν. Conf.
Scol. Thucyd. ad l. c. 16.

10 Τὸ συνῆλθε] Mihi quidem
haec minus videntur expedita. Co-
gitavi, fortasse non omnino male
scribi posse: τὸ συνῆλθε. sive,
τὸ συνῆλθε ἄκοις. Neutrum tamen
placet.

11 Εἰς ἴτιον] Duker. V. C. ad
Thucyd. p. 33, v. 31 legendum
conjecit: εἰς ἴτιον ἐπιστρατοπέδον
αὐτοῖς. Levi etiam mutatione scri-
bi posset: εἰς αὐτοῖς ἐπιστρατοπέδον,
εἰς

Στρατόπεδον ³⁹ δέ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν ἢ Ἐπιμαχεῖν *Διφθέρα*. Συμμαχεῖν ἢ γὰρ λέ-
γασσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς ⁴⁰, Φησὶ Δίδυμος, εἰτ' αὐτοῖς ἐπ-
ίσειεν πολέμοι, εἴθ' ἔτερι ⁴¹ ἔπιπρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν,
ὅταν τὸς ἐπιόντας ἀμύνον ⁴² μόνον. Διέταλκε Θεκυδί-
δης ἐν τῇ πρώτῃ ⁴³, λέγων, Κερκυραίοις Ἀθιωμαίους συμ-
μαχίαν ἢ ἔποιήσατο, ἔπιμαχίαν δέ.

Συνεργεῖν ἢ Συνεργός ⁴⁴ *Διφθέρα*. Συνεργός ἢ γὰρ ὄξυτό-
νος ⁴⁵, ὁ αὐτὸς ἐργὸν ἀνεπιτήδειον συμπόνων. Συνεργεῖν
δὲ, ἀσπαρξυτώνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετὰ, οἷον σὺντε-
χεῖν.

Σύνγραμμα Συντάξεως *Διφθέρα*. Σύνγραμμα ἢ γὰρ ἔστιν ὁ
λόγος μέτερος λόγος, ὁ ἀσπαρξυτόνως περὶ τὸς. Σύν-
ταγμα δὲ πολεμικὸν πύγμα. ἀφ' ἧς ἢ Συντάγματ-
άρχης ⁴⁶, ὁ τοῦ συτήματός αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως *Διφθέρα*. Σύνθεσις ἢ γὰρ ἔστιν ὁ λόγος

εἴθ' ἔτερι ἐπιστρατεύοιεν. Phavorinus
vulgatam describit. Moschorulus in
Ἐπιμαχεῖν — Συμμαχεῖν ἢ τὸ
τὸς ἐπιόντας μὴ ἐκείνων, τοῖς συμμα-
χεῖσιν, ἀμύνον. Θεκυδίδης κ. τ. λ.
Lucianus, Ammonii canone haud
observato, Ver. Hist. I. p. 652.
fœdus, inquit, perigērent συμμα-
χεῖν τῇ ἀπὸ τῶν, ἢ ἡς ἐπιόν.

⁴² Ἀμύνον] Aliquanto rectius
cum Phavorino leges: Ἐπιμαχεῖν ἢ,
ὅταν τὸς ἐπιόντας ἀμύνοντες μόνον.

⁴³ Ἐν τῇ πρώτῃ] Cap. XLIV.
ubi Athenienses narrantur consti-
tuisse, Κερκυραίοις Συμμαχίαν ἢ μὴ
ποιήσατο, ὡς τὸς αὐτὸς ἐχθρὸς καὶ
φίλος νομίζεν. — Ἐπιμαχίαν ἢ
ἐποιήσατο, τῇ ἀπὸ τῶν βοηθῶν. Am-
monius videri equidem posset non
legisse apud Thucyd. verbum ἐποιή-
σατο, quod, si totius orationis stru-

cturam consideres, sine ullo detri-
mento abesse etiam poterit. Apud
Moschor. Thucydidae verba vitiose
prostant; in Amm. pro Κερκυραίοις
ante Stephanum Κερκυραίους vulgaba-
tur.

⁴⁴ Συνεργεῖν καὶ Συνεργός δ.] Po-
tius: Συνεργός καὶ Συνεργεῖν δ. Ei-
dem legi adhaerent Thom. M. &
Moschor.

⁴⁵ ὄξυτόνος] Cl. Fabricius ma-
vult ex Ascalon. §. 36. Συνεργεῖν ἢ
γὰρ βαρυτόνος: atque ita Auctor In-
dicis: Συνεργεῖν, συνεργός, ὁ, in re
quaritam cooperans. Mox Vett. Edd.
ἀσπαρξυτόνος: cujus loco Steph. edidit
ἀσπαρξυτόνος.

⁴⁶ Συντάγματάρχης] In Veteri
opusculo Tactico, quod ab Aldo iam
vulgatum recentarunt Stephanus,
Kulcanius, & e scripto libro Mon-
fau-

λον τοῦ ἀκοντίου.

Σχιταί⁵³, τὰ ὑποδήματα. Εὐπολις⁵⁴ Φίλοις,

οὐ δεινὰ ταῦτα γ' Ἀργείας φέρειν

Σχιταῖς ἐνεργεῖν;

Σχιτός δὲ ἄρσενικῶς, χιτῶν γυναικῶν. Ἀπολλόδο-
ρος⁵⁵ ἐν Ἐφήβοις,

Σχιτῶν χιτανίσκον τιν' εἰδέδουκας.

Σχολή τὸ ἡρέμα, καθὸ φαμέν, Σχολῆ βαδίζω· καὶ τὸ ἐν
καιρῷ⁵⁶, καθ' ὃ λέγετ'. Οὐκ εἶχον σχολήν. καὶ ἡ Σχολ-
τελεῖν, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμέν λαμπαρὰν σχολήν.

T.

Τάλαν ἀφ' τοῦ ν, τὸ ἐπίρρημα ἀφ' δὲ τοῦ σ, ὁ
ταλαίπαρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιζάπητες ἀφ' ἑρβου. Τάπητες μὲ γὰρ
εἰσιν

ἑρβου Φησί· ὅτι κατὰ τὸ καιρῷ γί-
νεσθαι τῶν σφαγῶν.

52 Στύραξ] Eadem notat Mo-
schopolus, plura etiam Thom. M. cui
junges Etymologum p. 709. v. 12.
Auctor Indicis: Στύραξ, ὁ, lignum
jaculi. Στύραξ, ἡ, odoris genus. Ad
priorem significatum conferri pote-
runt Commentatores ad Thucyd. p.
100. v. 76. Xenophon Hellen. VI.
p. 586. B. τὸ τὸ στύρακι ἐπάτα-
ξεν. Max. Tyr. Serm. XXVIII. p.
167. ὁ τὸ στύρακι κινήσας. At ἡ στύραξ
suffimen, cum frequenter Orphei
hymnis præfigitur, occurrit etiam
apud Alciphron. II. Epist. IV. p.
266.

53 Σχιταί] In Cyrilli Lexico scri-
bebatur: Σχιταί, τὰ ὑποδήματα.
Quae autem hac in nota leguntur,

aliunde illustravit Henr. Stephanus
Thef. Ling. Gr. T. III. p. 1106.
Quod scribit, Ammonium afferre
tunicam χιτῶν ex Apollod. Ephobis,
id parcius dici oportuisset.

54 Εὐπολις] Eupolis'is versiculos
ita vulgavi, uti illos in libri sui
margine posuerat Scaliger. In Edd.
reperies: Οὐ δεινὰ, ταῦτα ἢ ἄργείας
φέρειν, Σχιταῖς ἐνεργεῖν. Ex Ascalon.
§. 210. enotatur: χιτῶν ἐνεργεῖν.

55 Ἀπολλόδορος] In Apollodori
versu pro ταῦτα cum Scaligero posui
τιν'. Jungermannus ad Poll. VII. 54.
n. 80. corrigebat: τῶν εἰδένων.
Altera scribendi ratio magis pla-
cuit.

56 Ἐν καιρῷ] Forte aliquis le-
gendum putet: Ἐκαιρῶν. Suidas in
Σχολῆ, ——— ἀντὶ μὲν ἢ Ἐκαιρῶν,
20-

εἰσιν οἱ Ἐν. τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν 57 ἔχοντες· Ἀμφιτέ-
πιπτες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Γαυροχτόν⊙, ὁ ἑπὶ ταύρου ἀναυρεθείς· Γαυροχτόν⊙ δὲ
παροξυτόνως 58, ὁ ταύρου σκοπιάνης.

Τέχνη Ἐπιτηδεύμα⊙ Διφθέρα. Τέχνη μὲ γὰρ ἔστι ἢ ἀνθὶ
λόγῳ μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορικὴ· Ἐπι-
τήδευμα δὲ τὸ λόγῳ χρῆσθαι, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονικὴ.

Τεχνίτης καὶ Βάνασ⊙ Διφθέρα. Τεχνίτης μὲ γὰρ ἔστι ὁ
λογικῆς πιν⊙ τέχνης ἔμπειρος· καθεστὸς· Βάνασ⊙ δὲ,
ὁ δὲ ἀλόγῳ 59 πινός ἐπιτηδεύμα⊙.

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον Διφθέρα. Τέτραχμον 60 μὲν
γὰρ ἔστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων
δραχμῶν 61.

Τέ-

γαλλῶ λέγειν λόγῳ. Nonius p. 354.
Occupatus — Græce dicitur ἀχο-
λῆ, id est, vacuus non est. In Amm.
Edit. Frellon. ἐν τῇ καιρῷ.

57 Μαλλόν] Ita correxeram ex
Thom. Mag. quod Ammonii Edd.
occupaverat, μαλακός· postquam
autem id a Cl. etiam Hemsterhuisio
ad Schol. in Aristoph. Plut. v. 528.
p. 154. notatum percepi, genui-
nam sectionem lactus in Ammonii
textum intuli. Hesychius: Ἀμφιτέ-
πει, χιλῶν ἐκατέρωθεν ἔχον μαλακός, &
Ἀμφιτέπεις, ταπητικοὶ ἀμφοδιάλτοις,
quæ glossa respicit ad locum e
Prov. Salom. VII. v. 16. In Lex. MS.
παραμῖαν. Ἀμφιτέπεις, μαλα-
κός. lege: μαλακός. Apud Hesych.
Ἀμφοδιάλτοις τὰ πηλῆς exponuntur ἀμ-
φοδιάλτοις. Quod autem ad Demosthe-
nis locum scripsi in Animadv. p. 14.
erroris admonitus repudio.

58 Διφθέρα] Bina vocabula,
quæ in Edd. dicerant, submi-
stravit MS. e quo ea enotavit

Pearsonus Vind. Ignat. P. II. p.
151.

59 Διφθέρα] Aldus ex MS.
vulgaverat Διφθέρα· cuius loco
postea posuerunt Διφθέρα λόγῳ· Scali-
ger recte separaverat διφθέρα· id-
que in textu restitui. Pro Διφθέρα λό-
γῳ Abrahamus Gronovius Vir Eru-
ditiss. ad Aelian. V. H. VI. c. vi.
p. 451. legi posse suspicabatur: βάν-
ασ⊙ ἢ ἔ Διφθέρα λόγῳ τ. ε. Vide sis
Animadv.

60 Τέτραχμον] Plenius Ptolem.
Ascalon. §. 213. Τέτραχμον μὲν τὸ νό-
μισμα οἱ Ἀθηνοὶ λέγουσιν.

61 Δραχμῶν] Usurpavit hunc lo-
cum Scaliger de re numm. p. 2. re-
prehensus a Salmasio, qui in Ann.
legendum esse monuit: τῶν τεσσάρων
δραχμῶν ἄξιον. de Modo Usur. c.
vi. p. 264.

62 Τείχη καὶ Τειχία δ.] Vett.
Edd. ita hunc locum præferabant:
Τείχη καὶ τειχία Διφθέρα. (Vide
Διφθέρα(ι.) τείχη μὲ γὰρ ἔστι τὰ τῶν
το-

το-

Γέρας Σημείον ἀφ' ἑρφ. τὸ μὲν γ' Γέρας, ὡδ' ὄψιν γί-
νε). τὸ δὲ Σημείον ὡδ' συνήθειαν.

Τεχνόματα καὶ Τεχνήματα ἀφ' ἑρφ. Τεχνόμα-
τα μὲν γ', τὰ χακυρήματα. Τεχνήματα δέ, αἱ τέ-
χναι

Τείχη καὶ Τειχία ⁶² ἀφ' ἑρφ. Τείχη μὲν γὰρ ὄντι τὰ τῶν
πολεῶν Τειχία δέ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τήθη καὶ Τηθίς ⁶³ ἀφ' ἑρφ. Τήθη μὲν γὰρ ὄντι ἡ τοῦ παιδὸς
τροφός ταύτας δ' ἐνοί Μαΐας καὶ Μάμμιας καλῶσι)
Τηθίς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἡ μητρὸς ἀδελφῆ, ἢ ἐνοί Θεΐαν
καλῶσι.

Τιτθὴ ⁶⁴ καὶ Τροφός καὶ Τιθλεύς ἀφ' ἑρφ. Τιτθὴ μὲν γὰρ
ὄντι ἡ μαστὸν παρέχουσα ⁶⁵. Τροφός δέ καὶ Τιθλεύς ⁶⁶, ἡ

πολιεύων. τειχῆα ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν. Ste-
phani lectionem haec Editio re-
praesentat. Conf. Thom. M. in τῆ-
χῶ.

⁶³ Τήθη καὶ Τηθίς δ.] In vocibus
τήθη, τήθη, τηθη, τηθίς, τιθίς, te-
mere permutandis tantum sibi li-
beriorum libido permisit, ut sin-
ceram earundem scripturam vix ad
liquidum constituas. Receptam in
Anm. scripturam probat, & alibi
etiam restituendam putat Nünnes.
ad Pbrynich. p. 2. & 25. ut Τηθη
Attice dicta fuerit αἰα, quae vul-
go μάμηθ vocabatur; Τηθίς vero
αἰα, sive matertera, vulgo θεία.
Scaliger in Ammonio corrigi voluit:
Τιτθὴ καὶ Τιθίς. In Vett. au-
tem Edd. τήθη legebatur sed pro
τήθη, τήθη. Pro Scaligero praeter
varia Grammaticorum Veterum,
proui vulgantar loca, egregie fa-
cit Hierocles apud Stob. p. 184. v.
48. ὁ δὲ τὸ γένος τῶν τῶν τῶν τῶν
καὶ τιθίς, πάντως τε καὶ τίθη,

ego vero, dum nominum ratio
desinit, ad sensum fastideo.

⁶⁴ Τιτθὴ] Scaligeri sententiam
τιθὴ corrigentis minime probo: τὴν
θηλάσσαν, τιθλεύς sive τίθλιον vo-
catam fuisse, exploratissimum est.

⁶⁵ ἡ μαστὸν παρέχουσα] Ita recte
priorum Edd. lectionem ἡ μαστὸν
ἐχουσα correxit Stephanus. Thomae
M. τίθη ἢ λίγη) ἡ μαστὸν παρέχουσα.
non aliter, ubi Anm. describit,
Μασχορῆ. Ut autem eo claritas
τιθλεύς, ab illa, cui delactati infan-
tis cura erat commissa, discerne-
ret, Εὐπολις τιθλεύς θηλάσσαν ἀνι-
μασαν. ea enim ratione haec bina
conjungenda esse iudico apud Poth.
III. 50.

⁶⁶ Τροφός ἢ καὶ Τιθλεύς] Perpa-
ram in quibusdam Edd. τηθίς, &
in fine μῦ γ. Eadem Anm. ver-
ba recepit Thomas; Μασχορ. Τιθλεύς
καὶ Τροφός, ἢ μῦ τ' ἀπογαλακτισμὸς
ἐπιμύλαιαν ποιῶν τῶν παιδός. Atque
eo sensu in praecedenti nota Μαίμη-
με

Ἐπιμέλειαν ποιημένη τοῦ παιδὸς, καὶ μὴ τὴν ἀπα-
γαλακτισμόν.

Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν ἀσφ. Τιμωρεῖσθαι μὲν γὰρ
ἔστι τὸ κολάζειν. Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικη-
μένοις.

Τίθησι καὶ Τίθεν) διαφέρῃ. Τίθησι γὰρ τὸ νόμον ὁ νομοθέτης.
Τίθεν) δὲ τὸ νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἰρέμενοι.

Τένεκα καὶ Οὔνεκα διαφέρῃ. τὸ μὲν γὰρ Τένεκα, ἔστι τὸ τε-
ένεκα. τὸ δὲ Οὔνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἀμαρτανή οὖν ὁ
Καμίμαχος ἐν Ἐκάλῃ 67 καὶ δύο πρόσωπος, λέγων,
Τένεκεν Αἰγυῖος ἔχεν.

ὅτι τε δέον εἶπεν Οὔνεκα, Τένεκεν εἶπε. καὶ ὅτι ἀντὶ
τοῦ κα, κεν 68 εἶπεν.

Τιμωρεῖν 69 καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρῃ. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ ἔστι τὸ
βοηθεῖν πᾶσι καὶ συναίρεσθαι. Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν.
καὶ συντάτθῃσι, Τιμωρεῖσθαι φίλω, ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Τι-
μωρεῖσθαι τὸ ἐχθρῶν, ἀντὶ τοῦ κολάζειν.

Τίθε) νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρῃ. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέ-
ρων. Τίθεται δὲ, ὁ κυριῶν.

Τόμος καὶ Τομός διαφέρῃ. Τόμος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τεμνό-
μενος χάρτης. Τομός δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τελετές 70 βαρυτόνως, καὶ Τελετές ὀξύτόνως διαφέρῃ, Φη-
σὶ

μη αὐτὰ δὲ dici potuit ἢ τὸ παιδὸς τοῦ
φίλου. quod, non animadversum,
Nunnesium in errorem induxit.

67 Ἐ, Ἐκάλῃ] Vett. Edd. ἐν
Αἰκάλῃ. quam lectionem a Stephano
non emendatam correxit Vulcanius.
Frellonius tamen etiam ἐν Ἐκάλῃ
ediderat. In verbis Callimachi pro
Αἰγυῖος reposui Αἰγυῖος, obsequi-
tus, uti par erat, Bentley ad Callim.
fragm. LIII. p. 320.

68 Ἀντὶ κα, κεν] Placuit haec
Aldina lectio prae vulgata, quae
Grammatici sensum nonnihil ob-
scurabat: ἀντὶ τὸ Οὔνεκα Τένεκεν.

69 Τιμωρεῖν.] Hanc notam cum
ea quae proxime sequitur, ego qui-
dem Ammonio abjudicandam arbi-
tror, qui differentias has paulo an-
te indicaverat.

70 Τελετές] Auctor Ind. Τελετές,
triennio, Τελετές, triennale. Homeri
ver-

σι Ππολεμαῖς ὁ Ἀσκαλωνίτης. εἰ μὲν γὰρ βαρυτονήσω-
 μιν, ἔσται ὅπι λρόνη. διὸ καὶ ὁ πειητής Φησιν.

Ὡς τριετες μὲν ἔληθε δόλω.

εἰ μὲν δὲ ὄξυτονήσωμιν Τριετες, ὡς εὐφυές, ἔσται ὅπι ἡλι-
 κίας. οἷον, τριετες τὸ παιδίον. ὅθεν τὸ,

Ἐξετε, ἀδμήτιω 71.

λρή οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τερχοὶ ὄξυτόνωσ, καὶ Τερχοὶ βαρυτόνωσ διαφέρουσι ὡς
 τοῖς Ἀθηναίοις. Φησὶ Τρυφῶν ἐν δευτέρᾳ πρὸς Ἀθηναίους
 πρὸς αὐτῶν. τοὺς μὲν γὰρ πρὸς αὐτῶν Τερχοὺς ὁμοίως ἡ-
 μῖν πρὸς αὐτῶν ὄξυτονοῦντες. Τερχοὺς δὲ βαρυτόνωσ λέ-
 γουσι τοὺς δρόμους 72. ἀναγινώσκωμιν γὰρ, ὡς Φησιν, μὲν
 ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου,

Ὅρα μὲν ἀνδρῶν 73 τόνδε γυμνάδα πόλον

Στείχοντα θεωρῶν ἐκ τερχοῦ πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς ἑὸς διούλλα-
 βα, ὡς αὐτελδύτι ὄπι τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λό-
 χος, ὄχος, βεῖχος, κόλχος, κολχός, μόχος.
 ἔπω καὶ τερχός, καὶ ἐπὶ τὰ ὡς αὐτῶν ῥήματα εἰς ὡ βαρύ-
 τονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέ-
 κω, πλόκος. σπείρω, σπέρω. λέγω, λόγος. φέ-
 ρω, φέρω. ἔπω καὶ τερχώ. τερχός.

Τερχ-

verba: Ὡς τριετες μὲν ἔληθε δόλω.
 petita sunt ex Od. B. v. 106. ad
 quem locum Ammonii notam inte-
 gram descripsit Barnesius.

71 Ἐξετε, ἀδμήτιω] Ptolemaeus
 Ascalonita legit: Ἐξετε ἀδμήτιω.
 eaque lectio Homeri Edd. occupa-
 vit in ll. 4. v. 266. Schol. Ἐξετε,
 ἔκατε. MS. ἔκατε. Phavorinus ex
 Eustath. Ἐξετε οἱ μὲν πρὸς αὐτῶν
 ἔκατε, ὡς Ἀσκαλωνίτης. οἱ δὲ πρὸς αὐτῶν.

ἔκατε, ὡς τὸ δόλω. Ascalonitam sequi-
 tur Ammonius, apud quem e Vett.
 Edd. posui ὁ Ἀσκαλωνίτης.

72 Τὸς δρόμους] In Animadv.
 pauca notabo. Porro ita legen-
 dum: ἀναγινώσκωμιν μὲν γὰρ, ὡς Φη-
 σιν, ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου. alia etiam
 via huic loco succurri posset.

73 Μὲν ἀνδρῶν] Ridicula erat an-
 teriorum Edd. lectio: Μένανδρος.
 Meursius in Euripide p. 98. emen-
 date

Τραγωδοὶ καὶ Κωμωδοὶ, καὶ Τραγωδοποιοὶ καὶ Κωμωδοποιοὶ ἀμφότεροι. Τραγωδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμωδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκρίται τῆς κωμωδίας καὶ τραγωδίας. Τραγωδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμωδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

Τύραννον ⁷⁴ οἱ Σαχαιοὶ ἐπὶ βασιλείᾳ ἔτασαν. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννου δ' ἐθνεῶν ⁷⁵. καὶ Ἐσθλάς, Τελδοτήσαντος δὲ Ἀλυάττειω ⁷⁶, διεδέξατο τὴν βασιλείαν. καὶ Ἀειφοράνης ἐν Λημνίαις ⁷⁷, Ἐνταῦθ' ἐτυράνθηεν Ὑψιπόλλης πατρὸς Θόας, βραδύπερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμειν. ἔσθ' ὅτι ⁷⁸ καὶ τὸν τύραννον Βασίλεα ἔλεγον, ὡς Εὐπολὶς ἐν Δήμῳ ⁷⁹ ἐπὶ τοῦ Πεισιφράτου.

Τίθη μὲν ἔστιν ἡ μάμμη. Ἐπιπίθη ⁸⁰ δὲ, ἡ παρμάμμη. Τίθη ⁸¹ δὲ, ἡ θεία. Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

date exhibuit μὲν ἀνδρῶν quod & in libro Scaligeri notatum. Meursium sequitur Barnesius p. 450. Alienior videbatur Vulcanii, Maussiaci ad Harp. in v. Ἀλυσίη, & Valēsii conjectura, qui pro Μίμαιδος scribendum arbitrabantur μὲν ἀνδρῶν.

⁷⁴ Τύραννον] Suidas: in Τύραννος. εἰ μὴ Ὀμηροῦ ποιηταὶ τὴν αἰσῶν ἢ Τρωικῶν βασιλεῖς Τυράννης ὡς σφύροσαν: vulgatam lectionem, a qua, quantumvis absurda, Codex Vat. non discedebat, merito ad eam, quam posuimus rationem, mutavit Kusterus.

⁷⁵ Τυράννου δ' ἐθνεῶν] Lege: Τύραννος ἢ ἐθνεῶν ex Herod. l. c. vi. qui locus obversabatur Max. Tyr. XII. p. 74. Κροῖος δὲ Ἰωνίας μὲν ἦτορ, παῖς δὲ Ἀλυάττειω, Τύραννος ἢ ἐθνεῶν. Aufonius in Solone: Rex an Tyrannus Lydiae Croesus. Hesychius: Λαί-

λας, ὁ Τύραννος ἰσὺς Ἀνδρῶν.

⁷⁶ Ἀλυάττειω] Vett. usque ad eam Stephanii Edd. omnes legebant: Τελδοτήσαντος δὲ αὐτίκω διεδέξατο τὴν βασιλείαν. Stephanus Herodoti scripturam revocavit e Lib. I. c. xxvi. ubi tamen pro διεδέξατο sensu non diverso vulgatur ἐξεδέξατο.

⁷⁷ Ἐν Λημνίαις] Vett. Edd. ἐν Λημνίαις. Etsi versuum alter vitio non careat, jocus tamen, quo ludit Aristophanes, nomen Θόας non obscure declarat.

⁷⁸ ἔσθ' ὅτι] Malim: ἔσθ' ὅτι καὶ, prouti apud Anm. legisse videtur Etymologici Auctor p. 772. v. i. Τύραννος ἢ εἰ Σαχαιοὶ καὶ ἐπὶ βασιλείᾳ ἔτασαν. (L. ἔτασαν cum Syll. aut ex Anm. ἔτασαν.) ἔσθ' ὅτι καὶ τὸν τύραννον, Βασίλεα ἔλεγον. Homerus, uti scribit Auctor vitae Hom. p. 382. Τὸν βίαιως καὶ παρφορῶν ἀρχόντα.

Τύ-

Υ.

ΥΜΝΟ⁸¹ Ἐγκωμίου Διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὑμνος ἐστὶ θεῶν·
τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ἵπαρ Ὀνειράλιον Διαφέρει. Ἵπαρ μὲν γὰρ ἔστιν ἡ ἐπιταγὴ
ἄφης. Ὀνειρον δὲ, ἢ ἐν τῷ καθύδην φαντασία.

Ἵπαντήσασιν καὶ Ἀπαντήσασιν Διαφέρει. Ἵπαντήσασιν μὲν γὰρ ἔστι
ὁδὸς λέγειν. Ἀπαντήσασιν δὲ, τὸ ἀπειτυχεῖν δίκην. οἶον,
Ἀπίντησε χεῖρ ἢ δίκην⁸³, ἀπὲρ τοῦ ἀπειτυχεῖν.

Ἵπάρχουσιν καὶ Ἐπαγγελία Διαφέρει. Ἵπάρχουσιν μὲν γὰρ, ὁ τὸ
ἀξιοῦσθαι δίδουσι μελλῶν⁸⁴. Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίκην ἀδικη-
κλήσεως παρέχειν⁸⁵ βελόμηνον.

Ἵποψία Ἵφορέσεως Διαφέρει. Ἵποψία μὲν γὰρ ἐστὶ
χαλῆ⁸⁶ πῆς ἰσχυρία. Ἵφορέσεως δὲ, δοῦσα ἔστι τὸ
χεῖρον.

Ἵπαρ-

τύραννον μὲν ἔχει καλεῖ, (νῦν τὸν ἴδιον τὸ
ὄνομα) οἷον ἢ τοῖς ἔργοις γίνεσθαι, δει-
κνυσθαι ἐν τούτοις. (Od. Σ. v. 84.)
Εἰς Ἐχέρον βασιλῆα, βελῶν δὴλήμονα
πάντων.

79 Ἐν Δήμοις] Ita correxerunt
vulgatam ἐν Δήμοις praeter Fabric.
ad nd. Auctor. H. Iossius, & Jo.
Meursius Non dissimilis corruptela
invasit Demosth. orat. contra Timo-
crat. p. 476. B ubi pro δικασίης
καὶ νόμος, legendum δικασίης καὶ
δίκης ex Harpoc. in Καὶ δίκης δι-
κασίης. Id a Valerio non fuisse ani-
madversum, demittor.

80 Ἐπιταγή] Suidas & Etymologus
in hac voce medicae manus indig-
ent.

81 Τίθη] Quanquam hanc notam
ab alio assutam puto, nihilominus
ταῖς cum Muntesio ad Pbruy. p. 25.
corrigi poterit.

81 Ὑμνος] De Differentia no-
tant, Proclus in Chrestom. p. 7.
Thom. M. in Καμῆς. Huic legi
Veterum usum repugnare docuit
Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 1185.
Quod interroganti, ἀλλ' οὐκ εἰς θεοὺς
γενεθὶ ἕμμεν, ἀλλ' εἰς παῖδας; respon-
dissime fertur Anacreon, legi poterit
apud Schol. Pind. ad Isthm. II. v. 1.

83 καὶ ἐπὶ δίκην] Ptol. Aescal.
§. 110. εἰς ἐπὶ δίκην. Ad notam,
quae praecessit, vidē Animadv.

84 Μίσση] Quod operae invexe-
rant; μέσσην in notis corrigi Valcar-
nius. Conf. Thon. M. in Ἵπάρχου-
ται.

85 Παρέχειν] Loge ex Aescal.
§. 147. ὁ δίκην παρακλήσεως τι παρέ-
χειν (non παρέχειν) βελόμηνον. Thon-
mas M. ὁ δίκην ἀδικησέως παρέχειν βε-
λόμηνον.

86 καὶ τις] Loge: καὶ τις
S 2

Υπάρξαι, τό, τε γενέαξ, κ' το κ'α'άρξασξ.

Υπάγειν κ' Πορβέαξ ἀγαφέρξ. ὅτι τὸ Πορβέαξ μὲν ὄσι
τὸ βαδίξεν· Υπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἀγειν βῆς⁸⁷ ἢ
ἵππος, ἢ π' τῶ τοιότων ὡς Ὀμηρ⁸⁸,

— ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππος.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει⁸⁸ φασιν, ὅτι Υπάγειν λέγεται
ἀντὶ τοῦ παράγειν. ὡς περὶ Υφρηγητιῶ ἀντὶ τοῦ παρηγη-
τιῶ, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ παργραμμὸν ὡς Φησι
κ' Δεισοφάνης,

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τ' ὄρκον, ἀντὶ τοῦ παραίρω.

ἢ πως ἐν κ' Υπάγειν λέγεται ἀντὶ τοῦ παράγειν⁸⁹, τῆτ'
ἐπὶ εἰς τῆμ'αροθεν πορβέαξ. κέλεξη) τῇ λέξει Εὐπολις
ἐρ Βάπλους,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τῆμ'αροθεν.

Φ.

ὑπότοιχα, Heremius: Ὑποψία μὲ γδ
εἰς κακῶ τινος ὑπότοιχα.

87 Τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἀγειν] Eadem
ratione Thom. M. Nonnihil diver-
sa Mofchop. quorum tamen uterque
pleraque omnia, quae hic notan-
tur, descripsit. Mofch. Ὑπάγειν μὲ
γὰρ εἰς τὸ ὑπὸ ζυγοῦ ἀγειν, κ' δὲ λέξιν
βῆας ἢ ἵππος. ubi pro ὑπὸ ζυγοῦ λε-
gendum ὑπὸ ζυγοῦ. Homeri verba
sunt ex Il. II. v. 148. Lucian. Dial.
Marin. vi. ὑπάγειν τὰς ἵππους τῇ
ζεύγῃ κ' τὸ ἄρμα ἐπισκιδάξεν.

88 Βοηθῶντες τῇ λέξει.] Id supra in
v. Σταφυλίῳ dicitur: βοηθεῖν τῇ σιω-
πείᾳ. quae pro Ammonii scopo in-
dagando usul esse possunt. Aristo-
phanis autem, quae sequuntur, ver-
ba, quae in Lexicon recepit
Phavorinus, obscura videntur, quin
& minus sincera.

89 Ἀντὶ τῆμ'αροθεν] Quae se-
quuntur: τῆμ'αροθεν εἰς τῆμ'αροθεν πο-

ρβέαξ non agnovit Thom. M. Euro-
lilis verba emendatius scribit Mo-
schorinus: Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τῆμ'αρο-
θεν· quin & Phavorinus: σὺ δ' ὑπὸ
ζυγοῦ τ. Demosth. Olynth. III. p. 14.
B. ὑπάγειν ἐπὶ ταῦτα. Harpocr. ἀντὶ
τῆμ'αροθεν. Adde Eurip. Cyclope
v. 505. Helena v. 832. & Cl. Du-
kero notata ad Tbucyd. p. 312. &
313.

90 Φακὸς φακῆς δ.] Significandi
discrimen ignoravit Moeris Attici-
sta: Φακῶ, ἐπικῶς κ' θηλυκῶς· Ἐλ-
λίως, Φακῆς, πληθυντικῶς· Ἀπτικοί.
Cum Amm. sedulo discernunt Tho-
mas M. Etymologus, Suidas, Schol.
Aristoph. ad Plut. v. 192. & Lucian.
ad T. II. p. 54.

91 Τῆμ'αροθεν] Id nollem dixisset
Amm. Contrarium abunde constat
ex Athen. IV. p. 156. 157. 158.
in eodem Amphididis versu apud
Athen. I. p. 30. B. editur φακοί.
cum

Φ.

Φακὸς Φακῆς ⁹⁰ ἀφ' ἑρέειν Φασί. Φακοί, οἱ ἐπὶ ὤμοι,
ἔχ' ἐνικῶς. Φακὴ δὲ, ἡ ἐψημμένη. τετῆρη) ⁹¹ ὡς
τοῖς παλαιοῖς ἡ ἀφ' ἑρέειν.

Φαυλία ἢ Φυλία ἀφ' ἑρέειν. Φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας.
Φυλία δὲ, ἡ χῆν.

Φάκελ) ἢ Σφάκελ) ⁹² ἀφ' ἑρέειν. Φάκελ) μὲν γὰρ ἔστι
φορτίον ξύλων. Θεκυδίδης ⁹³, Φακέλης ὕλης δ' ἑργίας ⁹⁴.
Σφάκελ) δὲ, ὁ μὲν φλεγμαῖος σπασμῶς.

Φάσκαλ) ⁹⁵ Φασκάλ) ἀφ' ἑρέειν. Φάσκαλ) μὲν γὰρ ἔστι
ἱμαθοφοεῖς ⁹⁶. Φασκάλιον ⁹⁷ δὲ ἔστι δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας ἀφ' ἑρέειν. Φαρμακεία μὲν γὰρ κρείας, ἡ
βλά-

cum lib. II. p. 67. B. legatur φακῆ. *Theocr.* Idyll. X. v. 54. τὰς φα-
κὰς ἔφειν ubi cum Schol. τὴν φακὴν
ἔφειν legit Stob. Tit. XVI. p. 153.

⁹² Φάκελ) ἢ Σφάκελ)] Nescio
quo casu vulgatas Edd. pro Σφά-
κελ) his Φάκελ) occupaverat. Pri-
stinam lectionem ex *Thom. M.* re-
vocavit *Leopardus* XI. Emend. c.
xv. quam in textum etiam reduxi,
praesertim cum in *Principe* Edit.
Aldina reperirem: Φάκελ) ἢ Σφα-
κίλη ἀφ' ἑρέειν. & mox recte, Σφά-
κελ) ἢ ὁ μὲν φλεγμαῖος σπασμῶς.
Vide, si lubet, *Animadv.*

⁹³ Θεκυδίδης] II. c. 77. Φορτίον
ἢ ὕλης φακέλης, sive potius φακέλης.

⁹⁴ ἑργίας] Hanc vocem delenda
esse haud immerito censuit *Cl.*
Dukerus ad *Thucyd.* p. 147. v. 20.
Leopardus ejus loco φορτίον ex *Thu-*
cyd. substituendum suspicabatur.
Thomas Mag. pro δ' ἑργίας habet

ἀγορίας unde forsitan quis cogitet,
Ammonium scripsisse: Φακέλης ὕλης
παυσίας, samentorum omne genus.
Herodot. IV. c. 21. γὰρ — δα-
σίον ἢ παυσίον. Ego vero Erudi-
tiss. *Dukero* obniti omnino nolim.

⁹⁵ Φάσκαλ)] In voce Φάσκα-
λ) emendanda confenserunt *Viri*
Clariss. Vales. ad *Harpocr.* p. 78.
Kusterus ad *Suid.* T. III. p. 584.
& *Hemsterbuisius* ad *Poll.* X. 137.
p. 82. Nemini itaque mirum
videbitur, vulgatam Φάσκαλ) e-
mendatae lectioni Φάσκαλ) locum
cessisse. Ad hanc autem notam
praeter *Du Cangium* in *Gloss. Med.*
& *Inf. Graec.* conferri potest *Meur-*
sius in *Cur. Plautin.* p. 218.

⁹⁶ ἱμαθοφοεῖς.] Ita ex *Eustathio*
restituit *Cl. Hemsterbuisius* vulgatam
ἱμαθοφοεῖα, cujus loco *ἱμαθοφοεῖα*
malebat *Kusterus*.

⁹⁷ Φασκάλιον] Ab aliis exponi
S 3

βλάβη ἢ ἀφ' ἀληθείας ὅς πινὸς γινώσκῃ Φαρμάκῳ
Γοητεία δὲ, ἢ ὑπὸ ἑπιπέσειός τε καὶ ἐπαιδείας,
Φαρμακεύς ὡς. Φαρμακὸς δὲ ὄξυτονως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆ
πόλεως ῥιπτόμενος.

Φάσμα μὲν ὄντι τὸ ὅμοιον ἀληθείας. Φάντασμα δὲ, τὸ ἕτε-
ρόμορφον. Εἶδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῆ σκιά. Τέρας δὲ, ἐν-
αργὲς σῶμα ἑτερόμορφον. Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάρασμα μὲ λέγει ἢ μὲν τὰς νόσους πολυφαγία. Φαγέδαιμα
δὲ, Φύμα ἀνήκεστον.

Φθὺγῆ καὶ Ἀποφθὺγῆ ἀφ' ἀφ' ἑρῆ Φθὺγῆ μὲ γὰρ δίκην ὁ κατηγερό-
μενος. (καὶ γὰρ ὁ κατηγερόν δίκην) Ἀποφθὺγῆ δὲ, ὁ νι-
κήσας, καὶ λυθείς τῆ κατηγερίας.

Φθιοὶ καὶ Φθιάται, ἀφ' ἀφ' ἑρῆ Φθιοὶ μὲ γὰρ, οἱ ὑπὸ τῆ
Πρωτοσιλάω Φθισί γὰρ Ὀμηροῦ,

— πρῆ

folet πῆσιν sive μαρτύριον. Apud
Stobaeum p. 523. v. 16. Crates in-
terroganti, quid lucri faceret, si
Philosophiae navaret operam,
ἀνίστη Φθισί τὸ φασκάλιον ῥαδίως λυ-
σαι. Itic loci ut & alibi minus cu-
rate scribitur φασκάλιον.

Ἐπιπέσειον] Prioris Edd. le-
gebant ἀπείσειον. Eodem errore in
S. vol. ad Aristot. Plut. v. 885. ex-
istat: Ἀλιεπείσειον τῆ ἀπείσειον quo
in loco ἀπείσειον reposuit Clariss.
Hemsterhuisius, & eadem opera in
Anim. pro ἀπείσειον, ἀπείσειον le-
gendum indicavit: Id ipsum in libro
meo adnotaveram, ut ex Ani-
madv. patet. Postquam haec
scripseram, genuinam lecturam
ἀπείσειον in Frelloniana Anim. Edi-
tione offendi. Quisquis illi editio-
ni praefuerit, egregias subinde e-
mendationis in textum intulit.

Ἐπιπέσειον.] In Prima Edit.

vocabulum Φαρμακὸς adhaesit prae-
cedenti adnotationi, quacum reli-
qua etiam Φαρμακὸς ἢ κ. τ. λ. se-
quentibus in Edd. male coaluerant.
Quae, etsi hac in Edit. a priori
nota divulgata, sine scriptorum Codd.
auxilio persanari non potuerunt.
Quid si tamen, quae perierint, hac
ratione reprehenderemus? Φαρμα-
κὸς ἀπείσειον ὄνομα κύριον.
Φαρμακὸς ἢ ἐπιπέσειον ὁ ἐπὶ καθάρσει τ.
π. ρ. Multa sunt in Etymologo, qui
hanc conjecturam subministravit,
& in Hierocrat. depravatissima. Ad
posteriorem notae partem illustran-
dam nonnulla notavit Meursius Aet.
Lect. IV. 22. & Graec. Fer. in v.
Φαργαλία.

1 Φαγέδαιμα] Vett. Edd. Φαγέ-
δαιμα & Φαγαθαιμα Steub. cum Frell.
Φαγέδαιμα. Vide Animadv.

2 Τῆς κατηγερίας] Ptol. Aescal.
§. 6. Ἀποφθὺγῆ, ὁ νικήσας καὶ
λυ

— πρὸς Φθίων τε Μῆδων τε
 οἶον, οὐκ ἄπὸ πόλεως, ἔδ' ἄπὸ χάρας, ἀλλ' ἀπ' ἀν-
 δρός Φθίω. Φθιώται δέ, οἱ ἄπὸ τῶν Ἀχιλλεῖ, ἄπὸ πό-
 λεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χάρας ὁμωνύμου,

Φθίω δ' ἐξικόμενον ἐρεβώλακα.

ἠγνώσκειν ἔν Καλλιμάχῳ, εἰπὼν,

Οὐδ' ἐπὶ τῷ Φθίω εἶχεν ἀνάκτορον.

Φιλεῖν καὶ Κυεῖν⁸ Διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, τὸ τοῖς χείλε-
 σιν ἀσπάζεσθαι. Φιλεῖν δέ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζεῖν.

Φίλοι καὶ Ἐταῖροι Διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ, κοινῶς ἅπαντες
 οἱ τὰ τῆς Φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτῆς ἔχοντες. Ἐταῖροι δέ
 ἰδίως οἱ καὶ τῆς ἡλικίας πρὸς πλησίον ἔχοντες, οἱ καὶ ἔν
 τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόροι καὶ Φορὸς¹⁰ Διαφέρει. Φόροι μὲν γὰρ λέγεται ὁ Φέρων,
 ἕως

λοθεῖς τὴν κατακρίσιον. Confer Thom.
 M. in Διάκω & in Φύγω. Hesych. in
 Φύγω. & Schol. Soph. ad Ajax. v. 456.

3 Φθίοι καὶ Φθιώται] Distinguuntur
 etiam a Schol. Hom. ad Il. N. v.
 686. Etymologo, & Moschopulo ad
 Hom. Il. A. v. 169.

4 Οἱ ἄπὸ τῆς Π. & μοχ οἶον δ' οὐκ.
 Hesychius: Φθίοι, οἱ ἄπὸ Πρωτοσιλίων
 τελευτήσαντες.

5 Μῆδων τε] Apertum librarii er-
 rorem tollere non dubitavi, & pro
 μῆδων] vulgavi Μῆδων] ex Il. N.
 v. 693. alter locus est in Il. I. v.
 475.

6 ἠγνώσκειν] Ita edidit Frellon.
 Aldus: ἠγνώσκειν ἠγνώσκειν Stephanus.
 Callimachus libenter reprehendunt
 Grammatici.

7 Οὐδ' ἐπὶ] Posuit Benth. pro Οὐδ' ἐ-
 πὶ in Callimachi fragm. CCXVIII.
 P. 391.

8 Κυεῖν] Haud invitus scriberem
 Κύειν ob eam rationem, quam supra
 attuli ad vocem Κύειν. Eandem dif-
 ferentiam aliis verbis declarat Gram-
 maticus Biblioth. Coisl. p. 484.

Φιλεῖν φασὶ δὲν λέγεσθαι τὸ κατὰ συ-
 χλήν. Κατὰ φιλεῖν ἢ καὶ Κύειν τὸ ἀπὸ
 σωματικῶν. Et si leviusculum, dicam
 tamen in Frellon. Edit. pro ἀσπάζε-
 σθαι] legi ἀσπάζεσθαι.

9 Οἱ καὶ] Supra in Ἐταῖροι] pau-
 lo melius legitur καὶ ἐν absque οἱ.
 Pro συνεργίᾳ Vett. Edd. συνεργ-
 γεία.

10 Φόροι καὶ Φορὸς] Extritis non-
 nullis, quae videntur alieniora, hac
 ratione locum puto concinnandum:
 Φορὸς καὶ Φόροι Διαφέρει. Φορὸς μὲν γὰρ
 λέγεται ὁ Φέρων Φόροι ἢ, ὁ Φερόμενος.
 Schol. Dionys. Thracis: Ἄλλο ἐστὶ Φο-
 ρὸς καὶ ἄλλο Φόροι. Φορὸς μὲν ἐστὶν ἀνε-
 μῶν, ἐπὶ συνεργίᾳ, ὁ Φέρων τῶν ταυῶν.
 Φόροι ἢ, ὁ Φερόμενος. Plura in ean-
 dem

ἔπος καὶ Φόρϑ¹¹ ἢ ἀναίρεσις· Φορῆς δὲ, ὁ τόπος τῆ ἀναίρεσεως, καὶ Φορῆς ὁ Φερῶν¹².

Φεῶσον καὶ Φεῶσαι ἀμφόφ. Φεῶσον μὲ γὰρ ἔστι τὸ εἶπε. Φεῶσαι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀφρονήθη¹³.

— σὺ δὲ¹² Φεῶσαι εἴ με σαώσεις.

Φειμάτεια¹⁴ καὶ Φρυάτεια¹⁵ ἀμφόφ. Φειμάτεια¹⁴ μὲ γὰρ τὸ τρέχειν Φαιδύ¹⁶. (καὶ Φειμασίμω¹⁷ ἢ τοῦ τρέχειν Φη¹⁸, ὡσπερ Φρυμασίμω¹⁹.) Φρυάτεια¹⁵ δὲ, τὸ ἵππων τὸ Φυσῶντα καὶ γαυρώμενον²⁰.

Φεργεῖν τοῦ Καταφεργεῖν ἀμφόφ. Φεργεῖν μὲ γὰρ ἔστι τὸ λογίζεσθαι π καὶ ἐνθυμεῖσθαι. Καταφεργεῖν δὲ, τὸ εὐτελίσειν καὶ ὑποφορᾶν.

Φεργῆ μὲ ἢ φεργίξ· Φεργιον²¹ δὲ, τὸ ἀλιθυκὸν σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φύλον ἀμφόφ. Φύλλον μὲ γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου· Φύλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρέει²² ἀμφόφ. Φωνεῖν μὲ γὰρ ἔστι ἀνθρώπων λέγειν²³. Ὠρέει²² δὲ, ἔστι λύκων. Ὠρατηρητέον δὲ ἔστι τῶν λοιπῶν τὸ οικεῖον ἐχάστω. ὅτι Βληχῶ²⁴ μὲ γὰρ λέγειν ἔστι τῶν ὄρνιθων· Μηχῶ²⁵ δὲ ἔστι τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ

dem sententiam non congeram.

11 Οὕτως καὶ Φόρϑ] Nihil egeris, nisi mecum censeas, ab aliena manu adfuta fuisse: Οὕτως καὶ Φόρϑ ἢ ἀναίρεσις· Φορῆς ὁ τόπος τῆ ἀναίρεσεως· nisi fortasse verosimilius videatur, binas adnotationes a librario in unam temere fuisse redactas. Ammon. in v. Σταφυλιῶν, φόνϑ & φονὴ discernit, atque ita passim Grammatici. Confer Hesych. in Φωνῆ, & Scholiastae Hom. ad Il. κ. v. 521. Pindari ad Pyth. Od. XI. v. 57. Soph. ad Trachin. v. 565. ubi σφαγίων legendum.

12 Σὺ δὲ] Il. A. v. 83. Eadem

Thomas M. in Φεῶσον.

13 Φρυμασίμω] Vett. Edd. Φρυμασίμω. Audiendus non est Vulcanius, qui reponi volebat Φρύμασιμα. et si enim ista vocis forma ex Soph. El. v. 719. & aliunde sit notior alteram servarunt Etymologus p. 800. v. 40. παρὰ τὸ Φρυάξω Φρυάξω Φρυμασίμω· πλεονασμῶ δὲ μὲ Φρυμασίμω. & Poll. V. 87. ἵπποι ἢ καὶ Φρυμασίμω ἵππων ἀκάλεστον. Credibile interim, Amm. scripsisse: ὡσπερ Φρυμασίμω, ἢ ἔπειτα.

14 Γαυρώμενον] Lege γαυρωμένον, aut cum Scal. γαυρωμένον. Equus ἵφρις τε καὶ ἵφρις γαυρωμένον apud Heliodor. III. p. 132.

τοδ η· Μυχᾶσ δὲ ἔπι τῆς βοῶν διὰ τοδ υ· Βραμᾶσ
 ασα, ἔπι ὄνων· Βρυχᾶσ δὲ, ἐπὶ λεόντων· Χρεμετίζειν
 δὲ, ἐπὶ ἵππων· Ἀρελίζειν ὁ δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀ-
 θηναίοις, ἔπι τῆς ἀρ Φωνῆς παρ' ἡμῖν δ' Ἰλακτεῖν λέγει).
 Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρῃ. Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς ἐρπε-
 τῶν τοσάσ). Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὡτε ἐπὶ μὲν τῆς
 ἐρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλθεῖν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιθί-
 ζειν· ἐπὶ δὲ τῆς ὀρνέων, τὸ Νοσθεῖν. ὁ γὰρ λέγων Νοσ-
 σιάν ὁ τῆς τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ ἀν-
 θρώπων· Νοσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεβερί δ', ἐλάφων· Σκύμνος
 δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

X.

Χάραξ¹⁸ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῆς τῆ ἀμπέλω τῶσα-
 δεσμιμμένων ὁ· ἄρενικῶς δὲ, ἐπὶ τῆς ἐν τοῖς πο-
 λεμῖσι πεπιπυμένων· ἀφ' ὧν λέγῃσι Χαρακάσαντες,
 ἀντὶ τοδ πειφράξαντες· καὶ Χαρακάματα, τὰ πε-
 φράματα.

Χαρά²⁰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονή
 καὶ

15 Φερίον] Rectius φερῖον scribitur. *Sporta in qua aliquid fertur.* Salmf. de Mod. Usur. c. IV p. 141. Φερίο· mini me spernit *Fingerm.* ad Poll. VI. 94. ubi vulgatur φερῖον. uti & VII. 74. Confer notas, & Bergler ad *Alcipbr.* I. Epist. 9. p. 34 ἐπὶ τῆς φερῖον κομίζειν τὴν ἰχθύα. ita enim legendum pro φερῖον.
 16 Ἀρελίζειν.] Id unum, cum reliqua contrita sint, in *Animadv.* attingam. ubi praeterea producā *Zenodoti* cuiusdam tractatum de vocibus Animalium, quem ex Veteri membrana descripsi.

17 Νοσσιάν] Vulgatior scriptura requireret νοσσιάν. Mox etiam in

Vett. Edd. legebatur νοσοὶ δ' ὀρνίθων.
 18 Χάραξ] *Auctor.* voc. acc. dist. Χάραξ, ἀκθ., ἡ, vallis in vineis. Χάραξ, ἀκθ., ὁ, vallum in bello. *Phrynichus Sophist Appar. Biblioth. Oisl.* p. 469. Χάραξ, θηλυκῶς, ἐπὶ τῆς ἀμπέλω τῶσα-
 ζας· τὸ μᾶρτοι χαράκαμα, ἀρενικῶς ὁ χάραξ. Confer eiusdem *Ecloga*, & quos citat *Ninnestus.* τὴν χάρακα, *Dores οἰκῶσθ* dicebant, teste *Hesychio*: Οἰκῶσθ, χάρακα ἢ τὴν ἀμπέλω ἰσᾶσι Δαιεῖς.
 19 Παιραδισμιμμένων] Ράσδων addit *Ptol. Afc.* §. 39.
 20 Χαρά] Pleraque omnia exponit

ἢ Ἀπόλαυσις· ἀφ' ἑσέως. Χαρὰ μὲν γὰρ ἐστὶ πρὸς τὴν
 ψυχῆς ἑπαρσις ἢ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, παθὸν χρο-
 νιον²¹ μὲν σποφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, -οιονεὶ τέρψις²²
 ἢ ψύχαγωγία ἀπὸ τῆς ἀηδῆς· ἐπὶ τὸ κρείσσον· Εὐθυμία δὲ,
 βραχυκαὶ ψυχῆς χαρὰ· Ἡδονὴ δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρετὴ· Ἀπό-
 λαυσις δὲ, ἐξίς κοινῶς ἐπὶ πάσης μετὰ ἀλήφειας ταυτο-
 μῆν, ἀγαθῆς τε ἢ Φαύλης.

Χειμάζειν, ἢ μόνον τὸ πρὸς ἀφαιρῆμαί, ἀλλὰ ἢ τὸ ἐν-
 οχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡϊόχῳ.

Χλαῖναν ἢ Χλαῖνίδα²³ ἀφ' ἑσέως Φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμ-
 πτῳ πρὸς Ἐπιφάνειον, ἢ πρὸς τὴν Ζενοφῶντα· Χλαί-
 νας μὲν γὰρ Φησὶ λέγειν ἐπὶ τῆς ἐσχομιμητῶν ἢ παχέων·
 διὸ ἢ Ὀμηρον²⁴ Φάναι·

Ἐνθα οἱ ἐκθειάζου πυκινὸν λέχον, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 Δέμνα, ἢ χλαῖνας, ἢ ῥήγα σγαλάντα.

Χλα-

nit Plato in Cratylō p. 60. ubi pro
 εὐθυμία male editur ἐπιθυμία.

²¹ χρόνος] Ita vulgatam χρόνις
 corrigebat Vindobanus. Vide Amm. in
 Ἐλεφ.

²² Τέρψις] Edd. Aldinae: οἰονεὶ
 τέρψις, & mox ἀπόλαυσις.

²³ Χλαῖναν ἢ Χλαῖνίδα] Integrum
 Ammonii locum Polluci X. 124. ad-
 scripsit Hemsterhuisius. Binas Am-
 monii observationes contraxit Pro-
 lemaeus Ascalonita §. 90. Χλαῖνα,
 παχὺ ἐσχομιμητῶν καὶ τιτρώγων· Χλα-
 νὶς τὸ φορέμα, καὶ τῆς ἐργασίας μα-
 λακωτοῦ· ἢ ἡ Χλαμὸς Μακεδόνων
 ἐστὶν ἔρμημα, καὶ ἐξὲς κυκλοτερῆ τὰ
 κάτω. Subjiciam Cyrilli notam ex
 Lexico inedito: Χλαῖνα καὶ Χλαῖνις
 ἀφ' ἑσέως. Χλαῖνα ἢ τὸ ἰμάτιον ἀπλῆς·
 (ἢ ἀπλῆς) Χλαῖνις ἢ ἐπὶ τὴν ἄνω
 ἀπὸ τοῦ ἑσέως. καὶ ἄλλως. Χλαμὸς τὸ
 πρὸς τῆς, τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ λογι-

μῶν κυκλοτερῆ. quo in loco non
 difficulter apparet pro Χλαῖνις scri-
 bendum Χλαμὸς, ut ad sequentem
 Ammonii observationem Cyrilli nota
 referatur. Κυκλοτερῆ in Du Can-
 gii Glossarium Med. & Inf. Graec.
 referri poterit; ejus vice apud Ety-
 mol. p. 812. v. 25. σάγομαλόν,
 ὅπως, inquit, φορέσιν οἱ κρησφόροι. in
 MS. Leidensi legitur: οἱ νικοφόροι.
 In Vett. autem Amm Edd. exta-
 bat: Χλαῖναν καὶ Χλαμίδα δ.

²⁴ Ὀμηρον] Od. Ξ. v. 179. 180.
 Vett. Edd. usque ad eam Steph. le-
 gebant ἐνθάδε τ' ἐκθ. Altero in loco,
 quem Tryphonis observationi ob-
 movet Ammonius, Od. Δ. v. 115.
 pro ἐπιχρῶν vulgatur ἀναχρῶν.

²⁵ Χλαμὸς καὶ Χλαῖνα δ.] Huic
 notae emaculandae manum admo-
 verunt Viri Primarii, Salmasius in
 Tertull. de Pall. p. 111. & Hemster-
 hui-

Χλαΐδας δὲ, τὰς Φορβιδάδας καὶ μαλακωτέρας. ἀντιπί-
πῃ τῶ ὄρα τήρηματι,

Χλαΐναν πορφυρέω ἀνὶ ὀφθαλμοῖσιν ὄπταχόν.
μήποτε οὖν ἀμεινὸν λέγειν, τὰς μὲν Χλαΐνας ὄπτι
τῶν εἰκομήτρων, καὶ Φορβιδῶν· Χλαΐδας δὲ,
ἐπὶ μόνων τῶν Φορβιδῶν, ἔκετι δὲ ἐπὶ τῶν εἰκο-
μήτρων.

Χλαμῶς καὶ Χλαΐνα ²⁵ ἀμφότερα. καθὸ ἀφ' πολλῶν ἀπ-
έδειξε Δίδυμος ἐν Ἰσομήματι δευτέρῳ Ἰλιάδῃ. ἢ μὲν
Χλαΐνα ἠρωϊκὸν φόνημα· Χλαμῶς δὲ, Μακεδονικόν, μὲν
ἑξακόσια ἔτη τῶν ἠρωϊκῶν ὀνομαδεῖσα. Σαπφῶ πρώτη
ῥ²⁶ μέμνη) τῆς Χλαμῶδος· ἀμφότερα φησὶ καὶ τὰς ἀθήμα-
πι. ἢ μὲν ῥ²⁷ Χλαΐνα, τετράγωνον (Φησὶν) ἰμάτιον· ἢ δὲ Χλα-
μῶς εἰς τελειὸν ὄρα τὰ κάτω συνῆκ) ²⁷ καὶ τοὺς χρησα-
μῶς ²⁸ πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. ὡς σαφῶς) Δει-

90-

Huifsius ad Poll. X. 124. n. 58. Ab-
que his fuisset, in tenebris adhuc-
dum versaremur.

26 Πρώτη ῥ²⁶] Vulgatam lectio-
nem, Σαπφῶ (αὐτῆ ῥ²⁶ μέμνη) τῆς
χλαμῶδος) ἀμφότερα φ. prouti edi-
di, correxit Cl. Hemsterhuisius; cu-
jus verba, cum Grammatici men-
tem clarissime patefaciant, e Com-
ment. in Poll. perlibenter descri-
bam: posita prius recepta Amm.
scriptura, locus ille, inquit, non pa-
rum afflictus est, cui pro viribus me-
delam ferre constitui: sic scribe poste-
riora: Σαπφῶ πρώτη ῥ²⁶ μέμνη) τῆς
χλαμῶδος. ἀμφότερα φησὶ (scilicet
Didymus, quem antea nominat) καὶ
τὰς ἀθήματι ἔσ. nimirum hoc usus erat
argumento Didymus, cum oblatydem
sexcentis post veram tempora bellumque
Trojanum annis sic didicam asseruisset,
quod prima meminerit ejus Sappho;

tot enim annis circiter haec celeberrima
poëtria vixit post bellum Trojanum.
Ratione nonnihil diversa Ammonii
verba refingenda censuit Salmasius,
haec videlicet: Χλαμῶς ἢ, Μακεδο-
νικὸν μὲν ἑξακόσια ἔτη τῶν ἠρωϊκῶν ὀ-
νομαδεῖσα Σαπφῶ, αὐτῆ ῥ²⁶ μέμνη) τῆς
χλαμῶδος. Cur alteram emendatio-
nem probaverim, ratio non est ob-
scura.

27 Περὶ τὰ κάτω συνῆκ) Hanc
partem a Salmasio expositam tangit
etiam Clariss. Hemsterhuis. in Ad-
dend. ad Poll. paginam 1304. n.
58.

28 Καὶ τὰς χρησαμῶς] Haec uti
mendosa esse non diffiteor, valde
tamen dubito, an genuinam lectio-
nem nobis repraesentaverit Vulca-
nius scribendo: ἢ ἢ χλαμῶς εἰς τὸ
λείον π. τ. κ. σ. καὶ τὰς δυσάνας ἔχ
πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. Scaliger

T 2 pro

φτέλλω, Φύλαρχον²⁹, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ ἀμφέροσι
Χιτάκιον καὶ Χιτωνίσκῳ ἀμφέροί. Χιτωνίσκῳ μὲ γὰρ, ὁ τῶ
ἀνδρὸς χιτῶν· Χιτάκιον δὲ, τὸ τῆ γυναικὸς ἔνδυμα.

Χόας συνεσταλιδῶς, ἢ ἑορτήν. Ἀεισοφάνης Ἀχαρνέυ-
σιν³⁰,

Ἀιθέετε λεῶς χιτῶν τὰ πάβια τῆ χόας.

Χόας δὲ πελοπονηδῶς, ἐπὶ μέβων³¹ τῶ οἴνου.

Χορήγιον³² καὶ Χορηγὸς ἀμφέροί. Χορήγιον μὲ, τὸ διδασκα-
λεῖον, καὶ Χορηγὸς, ὁ διδασκαλῶ· Χορηγὸς δὲ, τὸ σύ-
στημα τῶν παιδῶν καὶ τῶ ἀδόντων.

Χολάδες καὶ Χόλικες ἀμφέροί, Χολάδες μὲ γὰρ, τὰ ἔν-
τερα,

Χύντο χαμαὶ χολάδες³³.

Χόλικες δὲ, αἱ τῶ βοῶν κοιλία. Ἀεισοφάνης Βαβυ-
λωνίαις³⁴,

Ἡ

πιο καὶ τῆς χρῆσ. in libro suo emen-
daverat: ὡς τῆς χρῆσ. ἀμφέρος· quod si
vel probes, aliquid tamen hoc in
loco remanebit, quod minus videat-
tur expeditum.

29 Φύλαρχον] Vett. sequor Edd.
nam recentiores habent Φύλαρχον.

30 Ἀ. Ἀχαρνέυσιν] V. 999. Ne
in his notulis modum videar ex-
cessisse, dicam super hoc loco in
Animadv.

31 Μέβων] Reduxi Vett. Edd.
lectionem in locum vulgatae μέβων.

32 Χορήγιον] Lege: Χορηγέιον·
Erichartmus Χορηγέιον τὸ διδασκαλεῖον
ἀνάμασον, teste Palluce IX. 42. ubi
omnino legenda est Cl. Hemsterhuisii
nota, qui in Addendis Ammonii
etiam meminit.

33 Χ. χ. χολάδες] Hom. II. Δ.
v. 526. Schol. Poff. interlinearis:
ἐκχύνειν εἰς γῆν τὰ ἔτερα. margi-

nalis: Χολάδες καλῶν] τὰ ἔτερα, ἡπει-
δή εἰς αὐτὰ χεῖται ἢ ξυθῆ χολή, & re-
liqua, quae sunt in edito. Mox ex
Vett. Amm. Edd. dedi: Χόλικες δὲ αἱ
τῶ· ubi in vulgata legitur: Χόλικες] τῶ.

34 Ἀ. Βαβυλωνίαις] Hanc notam
describens Moschorinus, in Aristo-
phanis loco non videtur agnovisse
vocem ζεύγῳ. Pro βοῖδασι Vett.
Edd. habebant βοῖδασιων & βοῖ-
δασιων.

35 Χρῆσας] In vulgatis Edd. ea
ratione haec nota proflat, ut in-
cautum facile falleret: Χρῆσας καὶ
Δανεισας λ. Quo porro omne du-
bium removeatur, scribendum po-
tius: Χρῆσας, καὶ τῆς δανεισας λεκίον,
καὶ τῆς χρεωφιλίας. prout legie
Moschorinus. Duplicem istam voca-
buli potestatem declarat Harpocra-
tio: Χρῆσας, δύο σημαίνει τὸ νόμα τῶν
ἴκων, ubi in Maussaci notam, quae
hic

Ἡ ροῖδαεῖων τις ἀπέκτεινε ζεύγος χολίκων ὀπιθυμῶν.
 Χρήστας³⁵, καὶ δανειστὰς λεκτέον, καὶ τοὺς θεωφειλέτας.
 Χρησιέλιον ὁ πόσις, καὶ ὁ θεσημὸς, καὶ τὸ ἱερόν³⁶.
 Χύβαι καὶ Χυβεία³⁷ ἀμφέρφ. Χύβαι μὲ γάρ, καὶ αὐτὰ τὰ
 σκθήη, καὶ τὰ χυβοπαλεία. Χυβεία δὲ, τὰ τῶν χυβῶν
 ὄσρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον³⁸ ἀμφέρφ. Ψάλλιον μὲ, τὸ τοῦ
 ἵππου. Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροισ βραχίσι πελιθέμῃον
 κόσμιον. οἱ Δωρεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡ-
 μεῖς τῷ ἑσῷ ἄκρων χιλέων λεγόμενῳ πεσοαδία, Ψιλήν
 ἐκαλέσαμεν, ὡς Φησι Τρύφων.
 Ψάμαθ³⁹ καὶ Ἄμαθ⁴⁰ ἀμφέρφ. Ψάμαθον μὲ γάρ, τῷ πα-
 ραθαλασσίαν ἄμμον.

ἐπί

huc spectent, scribit *Valesius*. quibus adde *Thom. M.* in v. & *Lex. Rhetor.* in *Biblioth. Coisl.* p. 493.

36 τὸ ἱερόν] *Ammonius*, opinor, scripserat: τὸ ἱερίον tametsi non ignorem, alias ἱερόν eodem posse sensu accipi. Ad hunc locum notabo pauca in *Animadv.*

37 Χύβαι καὶ Χυβεία] Pari ratione discernit *Pollux VII.* 163. *Χυτεῖδας* ἢ καὶ τὰ *χυτορωαλεία* ἐκαλεῖται, ὡς *χυτεῖα* τὰ τῶν *χυτῶν* ὄσρακα. ubi sive cum *fungit*, e scripto libro *ponas* *Χύττας*, sive vulgatam *χυτεῖδας* retineas, non video, quid intersit. *Rhannonius*: *Χύτται*, τὰ *χυτορωαλεία*. *Χύττα*, τὰ τῶν *χυτῶν* ὄσρακα. ex *Hesychio*, nisi quod ibi legatur *χυτεῖα*.

38 Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον] *Ptolemaeus*. *Ascalon.* §. 100. *Ψάλλιον*, τὸ τοῦ ἵππου βραχίσι τῶν γυναικῶν πελιθέμῃον χρυσῶν κόσμημα. *Ψέλλιον* ἢ, τὸ τοῦ ἵπ-

ποῦ πελιθέμῃον ἐν τῷ σόματι. Eminentior, ut puto, scriptura *Ψάλλιον* & *Ψέλλιον* requirit: quanquam vulgata apud *Thom. M.* & alios frequenter occurrat. Recte apud *Hesych.* *Ψάλλιος*, ἵππων χαλινοῖς, ἵππων κωλυτηροῖς. ita enim videtur distinguendum. Vid. *Euripid.* *Rheso* v. 27. *Herc. Fur.* v. 401. *Max. Tyr.* *Serm.* xxx. p. 178. ἢ εἰμαρμένη, inquit, καθάπερ *Ψάλλιον* (*Editio Parisina*: *Ψάλλιον*.) ἐμβάλλουσα ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἀγέλαις βία σπᾶ καὶ πεσοαναγκάζει σωματιόθεν ταῖς αὐτῆς ἀγωγαῖς. male vulgatur ἀναγκάζει. Muliebri autem ornamentum in libris vulgo *Ψέλλιον* dici solet. At *Ψέλλια* habes apud *Achillem Tat.* III. p. 179. & plus semel cum uno λ in *Glossario Philoxeni* in vocibus *Armilla*, *Armillarius*, *Viriola*. & in *Gloss. Cyrilli* in *Πιερχέλιον*, & alibi.

OPUSCULA

EDITA

II. LEXICON PARS II. DE VERBIS

III. LEXICON PARS III. DE VERBIS

IV. LEXICON PARS IV. DE VERBIS

V. LEXICON PARS V. DE VERBIS

VI. LEXICON PARS VI. DE VERBIS

VII. LEXICON PARS VII. DE VERBIS

VIII. LEXICON PARS VIII. DE VERBIS

IX. LEXICON PARS IX. DE VERBIS

X. LEXICON PARS X. DE VERBIS

XI. LEXICON PARS XI. DE VERBIS

XII. LEXICON PARS XII. DE VERBIS

НБ ОНУ імені М. Мечникова

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

Π Ε Ρ Ι

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ.

НБ ОНУ імені І. Мечникова

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΝΤΙΑΣ

НБ ОНУ імені І. Мечникова

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

Π Ε Ρ Ι

Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α Σ Σ Η Μ Α Σ Ι Α Σ

Κ α ι Ἀ λ φ ά ε τ η ο ν .

Α Ρ Χ Η Τ Ο Υ Α .

Α θ λ ο ν Ἐ π ά θ λ ο ν ἄ φ έ ρ ε ι . Ἄ θ λ ο ν μ ῦ γ ῶ κ α λ ε ῖ τ α ι ὁ ἀ γ ῶ ν . Ἐ π α θ λ ο ν δ ῆ , τ ὸ δ ι δ ὸ μ ῶ ν τ ῶ ν ν ι κ ῆ σ α ν τ ι δ ῶ ρ ο ν .

Ἄ σ π ρ ο ν Ἀ σ τ ῆ ρ ο ν ἄ φ έ ρ ε ι . Ἄ σ π ρ ο ν μ ῦ γ ῶ ε ἵ τ ι τ ὸ ἐ κ π ο λ λ ῶ ν ἀ σ τ ῆ ρ ω ν σ υ ν ι σ τ ἄ μ ῶ ν ο ν χ ῆ μ α . Ἀ σ τ ῆ ρ ο δ ῆ , ὁ μ ο ν ο μ ε ρ ῆ ς .

Ἄ σ π ρ ο -

I ERANIOU PHILONOS] Ita praefert Apographum, quod inter libros Vossianos extat in Biblioth. Leid. Catal. p. 402. e Cod. Regio Paris. una cum Lesbouactis libello περὶ χημάτων decriptum, ut puto, a Petro Ruffandro. Utrumque suadet nota in libro Voss. Eranio, & Lesbouacti subjecta: P. P. Paris. 650. Autographum occurrit in Montfauconii Bibl. Biblioth. MSS. nova. p. 770. Quae autem nos ad fidem libri Voss. vulgamus, ex majori opere videntur decerpta, neque ea hercle tanti, ut typis describi mererentur, si non Eranii Philonis nomen ostentarent. Libelli scriptor infimi aevi fuisse videtur Grammaticus, qui

dum vetustissimi Herennii Philonis personam suscipit, passim, & in ipso limine fraudem prodit, ubi pro Erannis nomine, mendosam librorum lectionem sequutus, posuit Eranis.

2 Ἄ θ λ ο ν Ἐ π ά θ λ ο ν δ .] Haussit ex Cyrilli Lex. ubi leguntur sequentia: Ἄ θ λ ο ν Ἐ π ά θ λ ο ν ἄ φ έ ρ ε ι . Ἄ θ λ ο ν μ ῦ γ ῶ κ α λ ε ῖ τ α ι ὁ ἀ γ ῶ ν . Ἐ π α θ λ ο ν ἢ τ ῶ ν ν ι κ ῆ σ α ν τ ι τ ὸ δ ι δ ὸ μ ῶ ν δ ῶ ρ ο ν . Infra sui oblitus Ammonium describit Eranius. Veteribus ἄ θ λ ο ν dicebatur, quod recentiores Ἐ π α θ λ ο ν vocant. Ἐ π α θ λ ο ν ἢ ἄ χ υ ῖ ρ η ἢ ε ἰ μ ῆ ἀ π α ζ π α ρ Ἐ ὄ ρ ε π ἰ δ η , inquit Ulpianus in Demostb. Philipp. I. p. 41. C.

3 Ἀ σ π ρ ο ν Ἀ σ τ ῆ ρ ο ς δ .] Nonnihil diversa tradit ad H. A. p. 764. Eustathia

'Αστρολογία ἢ 'Αστρονομίας Διαφέρει. 'Αστρονομία μὲν γάρ ἐστι
ἡ κατέληξις τῶν ἀστρον. 'Αστρολογία δέ, ἡ τὰ ἐκ
τῶν κινήσεων τῶν ἀστρον, ἀποτελέσματα δηλοῦσα
ἐπιστήμη.

'Αράχνη ἢ 'Αράχνης Διαφέρει. 'Αράχνη μὲν γάρ ἐστι τὸ λε-
πίστατον ὕφασμα τοῦ ζώου. 'Αράχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ
ζῷον, θεσπικῶς ἐκφωνούμενον.

'Ανῆς 'Ανθρώπου Διαφέρει. 'Ανῆς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἐπὶ
θεσπῆ Διαφέρεται. 'Ανθρώπου δέ, ὁ ἐπὶ μηδενὶ Δια-
φέρεται.

'Αγροικὸν βαρυτόνος, ἢ 'Αγροικὸν τραγῳδιοποιῶν
Διαφέρει. 'Αγροικὸν μὲν γὰρ ὁ γνώστας ἀμυρῶν, ἢ ὁ ἐν τῷ
ἀγρῷ οἰκῶν. 'Αγροικὸν δέ τραγῳδιοποιῶν, ὁ μὴ ἡ-
μερῶν, ἢ τῶν ἀγροικῶν.

'Αποκήρυκτος ἢ 'Εκποιήτος Διαφέρει. 'Αποκήρυκτος μὲν γάρ
ἐστιν

statibus, ubi ambitiose citat Heren-
nium Pbilonem ἐκ τῶν ἀπὸ Διαφορῶν
σημαιοποιῶν. ad firmandum voca-
bularum ἄστρον & ἀστρονομία discrimen
ubivis apud Gramm. obvium, veluti
Ammon. Schol. Hom. ad Il. Δ. v. 75. Il. E.
v. 5. Tzet. ad Hesiodi Ἔργ. v. 417.
Suidam & alios. Notat Schol. Pin-
darii, in Olymp. Od. I. v. 9. So-
lem minus recte ἀστρον vocari, ἴδιον
ἄστρον, inquit, εἰπέει ἀστρον (L. ἀστρον)
τὰ γὰρ ἐκ πολλῶν συγκείμενα ἀστρον
(L. ἀστρον) ζῶδια, ἀστρον λήγον. ὁ
ἢ ἡλιος, ἀστρον. Huic obloquitur
Theon ad Arati Phaen. v. 17. qui
observationem suam debet Posido-
nio apud Stob. Ecl. Phys. I. p. 54.
cujus sententia a Grammaticorum
lege recedit

4 'Αστρολογία] Differentiam, ab
Ammon. praetermissam, iisdem pene

verbis declarat Cyrillus in Lexico:
'Αστρολογία 'Αστρονομία (L. 'Αστρο-
νομίας) Διαφέρει. 'Αστρονομία γάρ ἐστιν
ἡ κατέληξις τῶν ἀστρον. 'Αστρολογία ἢ
ἢ (L. ἢ) τὰ ἐκ τῶν κινήσεων ἀποτε-
λέσματα δηλοῦσα, ἐπιστήμη.

5 'Ανῆς 'Ανθρώπου δ.] Hujus ob-
servationis neque Ammonium pudc-
ret. Discrimen in stilo sublimiori
locum habet. 'Ανῆς grandi hoc fig-
nificatu adhibuit Sophocles in Antig.
v. 494. & eximie Euripides in Ele-
ctra v. 349. 'Ανῆς ἐστίν. & v. 364. ὅστις
ἀνῆς; biccine est praestanti vir virtute,
quem memorabas? 'Ανθρώπου contra
abiectissimum hominem vocat
Demosthenes p. 80. C. ὁμοίως ἢ ὅστις
'Αθλιώται, βάρβαροι ἄνθρωποι; καὶ ταῦτα
γνωαίκα, φοβηθήσεσθε;

6 'Επὶ ἀδικήματα] Huius lectio-
ni eam postpono, quae apud Am-

ἔστιν ὁ ἔω' ἀδικήμασι ποί' ἢ οἰκίας ἐνβληθείς. Ἐκποίη-
 τ^ο δὲ, ὁ δοτὸς εἰς ποιη^α 7.

Ἀπεκέρυξε καὶ Ἐπεκέρυξε Διαφέρ^φ. Κηρύξα μὲ γ^ω, καὶ Ἀπο-
 κηρύξα λέγει) ἔπι τῷ ὑπὸ κήρυκι ἀποδεδο^α π. Μέ-
 νανδρ^ο, ἀπεκέρυξε αὐτὴν Ἀγαμέμνων⁸. οἷον ἔπι κήρυ-
 κι ἀπώλε^{εν}. Ἐπικηρύξα δὲ, τὸ ὑποχέ^α λη^μ-
 μα^α.

Ἀρνεοὶ καὶ Ἄρνες Διαφέρ^{σιν}. Ἀρνεοὶ μὲ γ^ω οἱ τέλειοι. Ἄρνες
 δὲ, οἱ νέοι

Ἀπαρσκόθ^ο 9 καὶ Ἀωρσκόθ^{ια} Διαφέρ^φ. ὁ μὲ γ^ω
 δι' ἑαυτοῦ ἔχων, Ἀωρσκόθ^ο ἀν' ἄλλοι. ὁ
 δὲ ἐξ ἑτέρου, Ἀωρσκόθ^{ια}.

Ἀλίπατον Ἀλισπάρτε Διαφέρ^φ. τὸ μὲ γ^ω ἀλσι πεπασμένον
 κρέας, Ἀλίπατον¹⁰ λέγει). Ἀλίσπартон δὲ¹¹, ἡ ἀλσι
 κατεσπαρμένη κρέα. ὡς πινε τῷ παλαιῶν πεπυίχα-
 τιν.

monium vulgatur in v. Ἀποκέρυξες.

7. Ὁ δοτὸς εἰς ποιη^α] Scribe po-
 tius: ὁ δοθεὶς εἰς ποιη^α]. Amm. &
 Thom. Ἐκποίη^α ἢ, ὁ δοθεὶς εἰς ὑο-
 θεσίαν ἄλλο. Hesychius: Ἐκποίη^α,
 ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ὑποποίη^α. Pro-
 miscue solent a Gramm. usurpari
 ὑποθεσία, ὑποποίη^α, εἰσποίη^α & ποιη^α.
 Harpocration in Οἰη^α — Δε-
 τὸς γ^ω ἔλεγον τὰς εἰσποίη^α. apud
 Suidam in eadem voce habes ποιη^α.
 atque ita in Attica Lege apud Har-
 proc. Ὅκ οἱ ποιη^α παῖδες κ. τ. λ.

8 Ἀγαμέμνων] Apud Amm. quem
 descripsit, ad v. Κηρύξα, in Menan-
 dreo fragmento legitur ἀγαγόν. In-
 didem in Eranio corrigendum: οἷον
 ὑπὸ κήρυκι ἐπώλη^{εν} sub praeccone ven-
 didit & ἐπὶ τῷ ὑπὸ κ.

9 Ἀπαρσκόθ^ο] Ammonio igno-
 ratam differentiam ex Ptolemaei

Ascal. libello protulit Fabricius §. 18.

Ἀπαρσκόθ^ο καὶ Ἀπαρσκόθ^{ια} Δια-
 φέρ^φ. ὁ μὲ γ^ω ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χορηγίαν
 ἔχων, ἀπαρσκόθ^ο. ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου,
 ἀπαρσκόθ^{ια}, οἷον οἱ μοτομάχοι
 ἀπαρσκόθ^{ια}.

10 Κρέας, Ἀλίπατον] Leporis pa-
 randi rationem scite tradidit, & ad
 delicatiorum palatum Archestratus
 apud Athen. IX. p. 399. E. Ἀπεινώσει
 μετὰ φέρης κρέας ὅπῃ ἰκάσα, Θε^α-
 μὸν ἀπλῶς ἀλίπατον ἀφάρπαζων ὀσι-
 λίσκω, Μικρῶν ἐνωμότη^α. Eubulus
 Δελφάκια ἀλίπασα apud Athen. p. 63.
 A. Cornelius Longinus ἀλίπατον δρύπε^α
 usurpavit Anthol. VI. c. VII. ep. 13.

11 Ἀλίπαρτε ἢ] Quae hac in
 nota scribit Eranius sic fatis mira
 videri queunt & inaudita. Primum
 subjiciam Grammaticorum, qui ἀ-
 λισπάρτε meminere, loca: Απι-
 τιο-

Ἰν. δυσμενῶς γ' πρὸς τοῦς ἑλληνας ἀγακίμμοι, τὰς
χώρας αὐτῶν ἀλοὶ κατέσπειρον, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι
Φερεῖν καρπούς.

"Αγειν καὶ Φερεῖν ¹² ἀγαφέρφ. "Αγεῖ μὲ γ' τὰ ἔμψυχα. Φέρε-
ται δὲ, τὰ ἄψυχα.

"Ἀρρωτ ¹³ "Ἀρρωτοῦν ¹⁴ ἀγαφέρφ. "Ἀρρωτ ¹⁵ μὲ γὰρ ὅστιν ὁ
ἀδυνατῶν ὀπιτελεῖν πικρὰ τὰς ὀρέξεις. "Ἀρρωτῆι δὲ ὁ νο-
σῶν. ἔτι τὸ "Αειτογαῖ ¹⁶ δοκεῖ.

Λυθις, ¹⁷ καὶ Αὔθι χειρὶς τοῦ σ, ἀγαφέρφ. Αὔθις μὲ γ' τὸ πάλιν,
ἢ μὲ ταῦτα. Αὔθι δὲ, τὸ αὐτόθι.

"Ἀρρωδεῖν ¹⁸ καὶ "Ορρωδεῖν ἀγαφέρφ. τὸ μὲ γ' "Ορρωδεῖν σημαίνει
τὸ εὐλαβεῖσθαι, καθὰ Εὐειπίδης ¹⁹ τὸ Περσοῖα εἰσάγει λέγων
τὰς συμφορὰς γ' τῆς κακῶς πεπεραγμένων
Οὐπώποθ' ὕβρις αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

τὸ

monius: "Αλιπαρῶν ὃ (ἔλεγον) τὴν
ἀλὶ ἰσπαρμῶν χώραν, ὡς τινῶν φθο-
νῶν τῶ ποικίλων. Hesychius: "Αλί-
παρῶν, τὸ ἀλικόν, ἰσπαρμῶν χω-
ρίων. Qui canonis Albertini memi-
nerit, vocem ἀλὶ nolenti Hesychio
cum Palmerio & Morino non obtru-
det. Etymologus: "Αλιπαρῶν, τὸ κατ-
ἰσπαρμῶν χωρίον, καὶ τὸ ἀλλοθι ὃ
ἔτι καλεῖται. E Veteribus non no-
vi, qui vocem adhibuerit. Prae-
ter Hesychii locum, quod ad rem
faciat, nihil admodum reperias in
dissertatione, quam scripsit Stepha-
nus Morinus de ritu salis super ur-
biam dirutarum ruinas adspersi foli-
ti, quod cum Veteres fecisse scri-
bit Eranius, haecenus cum Ammonio
in concordiam potest redigi; sed
quoniam quaeso sunt, quos Veteri-
bus opponit, Ἐλλῶν; Scio equi-
dem, literas χθ & κ in membra-
nis aliquando permutari, & pro
Ἐλλῶν in Eranio scribi posse ἑχθρῶν.

verum ea hercle vis est. Nostin'
quid conjecerim? nimirum Ἐλλῶν,
Gentiles a Christiano magistro vo-
cari, qui in nescio qua homilia le-
gerat, Abimelechum urbem Siche-
miticam idololatrici cultui dedi-
tam, atque adeo Ἐλλῶνικῶν, vastata
male consparsisse. In historia
Jud IX. v. 45. ἰσπειρεν ἐν αὐτῇ ἄλλῶν,
cujus loci indicium Morino acceptum
refero. Ut ut sit, ex hac profluxit
consuetudine Cypria loquendi for-
mula: ἀθῶν ἰσπαρμῶν. Vetustum
morem commemorat Hesychius: "Α-
θῶν ἰσπαρμῶν ἰθὺς Κυπρίων ἀπειρο-
των κελίας μὲθ' ἄλλῶν κατὰ τὸ αὐτὸ τι(ν).

¹² "Αγειν καὶ Φερεῖν] Auctores hanc
differentiam non observant, inquit
Salmas. de Modo Usur. c. XVII. p.
789. Idque Grammatici non igno-
rant. Hesychius: "Αγω, κελίας (Eu-
stat. ad II. E. p. 435. ὡς ἐπὶ πο-
λύ.) μὲ ἰπὶ ἑμψύχων τῶν. Οἱ δ' ἡ-
γοῦν μὲ μῆλα, φέρον δ' ὀνομαστικῶν,
κα-

τὸ δὲ Ἀρρωδεῖν, τὸ σταντίον, τοῦτ' ὅστιν οὐκ εὐλαβεῖται,
ἀλλὰ θάρρειν καὶ καταφρονεῖν.

Ἀπόνοια Ἀνοίας διαφέρει. Ἀπόνοια μὲν γὰρ μανία τίς ὅστιν καὶ
ὑψηφανία μισμηδύη· ἡ δὲ Ἀνοια, τέρσις φρονῶν οὔσα,
ἐλεεῖται μᾶλλον ἢ μισεῖται.

Ἀμύναται καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύναται γὰρ ὅτι τὸ κολά-
ζειν τοὺς ἀδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἀτελές ἢ καὶ Ἀτελεστον διαφέρει. Ἀτελές μὲν γὰρ ὅτι τὸ μὴ-
πω τετελεσμένον· Ἀτελεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμειον τελε-
σθῆναι.

Αἰτῶ καὶ Αἰτούμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ὅτι τοῦ λα-
θεῖν καὶ μὴ σποδύουσι· τὸ δὲ Αἰτούμαι ὅτι τοῦ ληστῆς
εἰς σπύδουσι. ὡς καὶ Μένανδρος διατέλλει τὴν διαφο-
ρὰν¹⁸,

οὐ

καταχρηστικῶς ἢ καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἄγαν
δ' αἰθῆρα σίδηρον. ἀλλ' ἔφ' ἔρω. He-
lychiana lectio in Od. A. v. 184.
non videtur spernenda.

13 Ἀελογοῖν] An MS. ductum
hic repraesentet liber Vossianus, ad-
dubito. Emenda primum Ἀελογοῖν
idque solemnī scribendi compendio
positum pro Ἀελοφάνει. Ammonio e-
mendando in v. Γέρον Ἐρανίῳ nota
viam aperuit. Ammonius: Ἀρρωδεῖν
ἢ ὁ ἰοσῶν. Ἀρρωδεῖν δὲ ἴσιν ὁ ἀ-
δυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις,
εἰς Ἀελοφάνει φησὶν Etymologo in
v. Ἀρρωδεῖν citantur αἱ διαφοραί.

14 Αἰθεῖς] Callimachi verba adfert
in hac v. Amm. Et hic & alibi Au-
ctorum loca, ab Amm. adducta, omi-
sit Eranius.

15 Ἀρρωδεῖν] Pleraque omnia,
quae apud Amm. leguntur, Heren-
nio Pbilioni tribuit Eustatius. Pha-
vorius Camers: Ἀρρωδεῖν διαφ. α

εσθητικῶς εἶρη] κατὰ Ἐρέτιον Φίλωναι.
δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ ἄρρωδεῖν, ἀλλὰ κατα-
φρονεῖν καὶ τεταρροχέουσαι

16 Εὐελεπίδης] Discessi ab apogra-
phi lectione; ea haec erat: Εὐελε-
πίδης τ. π. ε. λ. τὰς γὰρ συμφορὰς τ.
κ. π. οὐ πάποθ' ὕβρις αὐτῶν ἄρ. π.
Apud Amm. legitur: πεπραχότων.
alterum ex Stobaeo Tit. cx1. p. 582.
receperunt Grotius & Barnesius.

17 Ἀτελῆς] Eadem fere notant
Amm. & Thom. M. Ptolem. Asca-
lon. §. 10. Ἀτελῆς καὶ Ἀτίλιος δια-
φέρειν φασίν. Ἀτελῆς μὲν γὰρ ἴσιν
τὸ μὴ πῶς τετελεσμένον. Ἀτίλιος ἢ τὸ ἀ-
δυνατῶν τετελεσμένον. ubi scribendum
videtur τὸ μὴ πῶς τετελεσμένον. Glos-
sae Philoxeni: Consummatum erit,
τετελεσμένον ἴσιν uti recte corrigit
Vulcanius. In sententiis Hadriani
Dositheanis §. 9. οὐδὲν τετελεσμένον ἴσιν,
nihil consummatum erit.

18 Διαστέλλει τὴν διαφορὰν] Ea
10-

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, ἔδ' ἄλοπάδ' αἰτ' ἔμμεν.

οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογῶσι

Αἰδῶς καὶ Αἰσχύνῃ διαφέρῃ. Αἰδῶς μὲ γὰρ ὅστις ἢ ἀδοπιῆ 19
πρὸς ἕκατον οὕτω σεβασμῶς ἔχειν. Αἰσχύνῃ δὲ, ἐφ' οἷς
ἔχεται ἀμαρτάνων αἰσχύνῃ. ὡς τὰ, Αἰδεῖται μὲ τ' πα-
τέρα, Αἰσχύνῃ δὲ μεθύσκεα.

"Αμνή" 20 καὶ "Αμνὸς διαφέρῃ. "Αμνή" γὰρ ὁ κριτὸς τοῦ
θέου. "Αμνὸς δὲ, ὁ θεοσεμῶς.

"Απολείπει καὶ "Εκβάλλει 21 διαφέρῃ. "Απολείπει μὲ ἢ γυνή
τ' ἄνδρα. "Εκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τ' γυναῖκα.

"Αντικρὺ 22 μὲ τὸ ἐπ' εὐθείας, ὄξυτόνως. "Αντικρυσ δὲ, τὸ
διαρρήδην καὶ Φανερώς.

"Αμ-

loquendi ratione, haud facile alibi
obvia, non quidem in Αἰτῶ, sed
in vicina nota usus est Ammonius. Δια-
φέρει δὲ Ἄριστότερος ὁ Μουσικός πρὸς Δια-
φορῶν. Quod addit Eranius: οἱ δὲ ἐναλ-
λίσσοις ταῦτα ἀκυρολογῶσι. desum-
fit ex Ammonio in Ἀτελῆς. Menandri
versum MS. emendate praeferbat.

19 Ἡ ἀδοπιῆ] Scribendum ἢ
ἐνδοπιῆ. Reliqua ad Ammonium po-
terunt comparari.

20 "Αμνή] Ratione plane di-
versa cum aliis haec discernit
Ammonius.

21 "Απολείπει καὶ "Εκβάλλει δ.] Non
difficiliter mihi persuadeo, hanc
differentiam ex Ammonii libello
excidisse: quippe quae in foro At-
tico obtinuerit, a Thoma etiam M.
adnotata; huic restituenda sunt,
quae uncinulis inclusi: "Απολείπει ἢ
γυνή τ' ἄνδρα. Ἄριστοφάνης ἐν Νεφέ-
λαις. — ["Εκβάλλει ὁ ἀνὴρ πρὸς
γυναῖκα.] Λιβανίου ἐν μελίτη τ' λά-
βη. ἔκβαλε τὸ γυναῖκα. In Lege At-

tica apud Petitiū: ἐὰν ἀπολείπει ἢ
γυνή τ' ἄνδρα, ἢ ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἐκπέμψῃ
πρὸς γυναῖκα, Vir dicitur ἐκπέμψαι
πρὸς γυναῖκα. alias ἐκβάλλειν, ejicere
uxorem. Is usus Illustriss. Grotii me-
moriae non obversabatur, dum ad
Evang. Matth. V. v. 31. eruditę
notabat. Et videri equidem posset,
Graeciensibus Judaeis ἐκβάλλειν mag-
is fuisse hac significandi potestate
propriū, frequens in Alexandri-
na Antiqui Foederis versione. Si-
rachides VII. v. 26. Γυνή σοι ἐστὶ
καθὲ ψυχῆ; μὴ ἐκβάλλῃς αὐτήν.
Graeci vocabulum minus invidio-
sum Ἀποπέμψαι sive ἀποπέμψαι
dimittere usurpare amant. Pollux III.
46. τὸ ἀποπέμψαι γυναῖκα, καὶ τὸ
περὶ μα δόπιον καὶ ἀποπέμψαι.
Aulus tamen orationis contra Neae-
ram ἀποπέμψαι & ἐκβάλλειν permutavit;
quod enim pag. 529. Δ. πρὸς
τὸ ἀνθρώπον ἀποπέμψαι ἐκ τ' οἰκίας.
id mox dicit: πρὸς ἀνθρώπον ἐκβάλλει
ἐκ τ' οἰκίας, ejicit foras, sive antiqua
for-

Ἄμφι²³ ἢ σημαίνει τὸ ἀεὶ. Ἄμφις δὲ, τὸ χεῖς, ἀμφ-
στέρωθεν.

Ἄχται ἢ οἱ πεβώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσῃ. Οἶνες δὲ, οἱ
αἰγαλοί.

Ἄναφορα καὶ Εἰσφορα²⁴ ἀμφότερα. Ἄναφορα γάρ ἐστι τὸ
ὑποτεταγμένων²⁵ δόλων τελῶν τῶν τοῖς δεσπόταις. τὸ
δὲ ὑπὸ τῆς πολιτῶν δημοσίας διδόμενον τέλος, Εἰσ-
φορα.

Ἄρπαγή ἢ γὰρ ἡ αἰφνίδιου ἀρπαγή, καὶ ἀφαίρεσις με-
βίας. Ἄρπαγή δὲ, ὡς ἀνάγκη²⁶.

Ἄσφοδελου²⁷, τὸ φυτόν. Ἄσφοδελός δὲ, τόπος, ἐν ᾧ
ὁ ἀσφοδελου γίνεσθαι.

Ἄν-

formula: *jussit eam toro suo divortere, sibi que res suas habere.* Apulei verba Metam. V. p. 170. plus semel haud dubie in eam rem sunt producta. Viri doctissimi uxoribus publicitus concedebatur, aliquoties Demostheni prima in Onetor. p. 569. B. & C. memorata.

22 Ἄντικρὺ] Plura leguntur in Anm. e quibus nonnulla sunt a mala manu adfuta: Differentiam praeter Schol. Hom. ad Il. Γ. v. 259. tradiderunt Suidas in v. & Thom. M. in Ἀπαιτικρὺ. Quod Anm. attulit καταιτικρὺ extat apud Hom. alibi etiam offendas καταιτικρὺς, forsitan mendose. Auctor Indicis voc. acc. distinct. Ἄντικρὺ, contra, e regione. Ἀντικρὺς, palam.

23 Ἄμφι] Aliter Ascalonita §. 12. Ἄμφι. ἀεὶ. τὸ ἢ Ἄμφις ποτὶ ἢ σημαίνει τὸ ἀεὶ, ποτὶ ἢ χεῖς. Non extat discrimen apud Anm.

24 Ἄναφορα καὶ Εἰσφορα] Paritione distinguit Anm. p. 21. nisi

quod pro Ἄναφορα ponit Ἀποφορα, addens: ὡς καὶ Ἄναφορὰν καλεῖται. receptam istius loci lectionem tueretur Eranius.

25 τὸ ὑποτεταγμένων] Fortassis scribendum τὸ ὑπὸ τῆς ὑποτεταγμένων ἢ δόλων τελῶν τῶν τοῖς δεσπόταις. Vide, quae ad Anm. notavi.

26 ὡς ἀνάγκη] Tryphon apud Anm. in Ἄρπαγή, — ἐάν ἢ βαρυθύνως ἀρπάγη, ὡς ἀνάγκη, ἐν ἢ ἐκ τῆς φρεάτων τῶς κάδης ἐκείρουσι. Primum vocis ἀρπάγη expositio deficit apud Eranium; quod vero scribit: ἀρπάγη ἢ ὡς ἀνάγκη. eo factum puto, quia ignorabat, Ἀνάφη nomen fuisse proprium insulae, Callimacho, Apollonio Rhodio & aliis memoratae.

27 Ἄσφοδελου] Herennium iterum Pbilonem advocat Eustatbius ad Od. A. p. 454. Ἄσφοδελου — ὑποπαρασκευάσας, τὸ φυτόν, καλεῖται Ἐρηνίου Φίλωνος. Ἄσφοδελου ἢ ἐξυθύνως, ὁ αὐτὸς τόπος. Non ignorabat tamen

Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας Διφ. φέρφ. Ἀνδρεία μὲ γὰρ ἐστὶ δύναμις σώματος²⁸ ἐπαινεμένη. Ἀνδραγαθία, ἧς καὶ ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρεῖται.

Ἄμα καὶ Ὀμοῦ διαφέρφ. Ἄμα μὲν γὰρ ἐστὶ χρονικὸν ἐπιρρήμα. Ὀμοῦ δὲ, τοπικόν²⁹. Ἄμα μὲ οὖν ἐγένοντο Σκυθία³⁰, εἰπερ καὶ τὸ αὐτὸν χρόνον ἤκαμασαν. Ὀμοῦ μὲντοι ἔκετι, ἔγδ' ἐν ταῖς αὐταῖς τόποις ἐγενήθησαν, ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνησι, οἱ δὲ ἐν Σκυθία.

Αἶν³¹ καὶ Παρημία Διφ. φέρφ. ὁ μὲν γὰρ Αἶν³¹, ὃς καὶ παλαινεῖς³¹ λέγετο, ἐστὶ λόγος μυθικός ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παλαινεῖν. Παρημία δὲ, ἧς ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπι τοιχείου ἀναφορὰν³² εἰδέναι τοῦ αἶν.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως Διφ. φέρφ. Ἄρτι μὲ γὰρ ἐστὶ χρονικὸν ἐπιρρήμα. τὸ δὲ Ἀρτίως, ἐπι τοῦ ἀπρηλομένου καὶ τελείου.

Ἄρα καὶ Ἄρα Διφ. φέρφ. ὁ μὲν γὰρ μὲν πρὸς εἰσπωμένης λεγόμενος,

men Eustatbius, ad ἄσφοδιλῆ mentionem, ab Homero factam, Grammaticos, quasi de compacto, eandem tradidit differentiam, quam hodie dum reperire licet apud Amm. Hefycb. Asealonitam, Thom. M. Etymologum, Suidam, Scholiastas Homeri, Theocriti, & Luciani.

28 Δύναμις σώματος] Ammon. & Ptol. Aseal. mentem, addita voce σώματος, explicuit Noster.

29 Ὀμοῦ ἢ τοπικόν] Quanto rectius Schol. Apoll. Rhod. adcuratissimae eruditionis Grammaticos ad lib. I. v. 1079. τὸ Ὀμοῦ, παρ' Ὀμήρου μὲν τὸ ἐν αὐτῇ τόπω σημαίνει, παρ' ἡμῶν ἢ τῆς μὲν Ὀμηροῦ καὶ ἄλλων σημαίνει, εἰς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνον τίθειται αὐτό. tum adfert versus, quibus Oed. Tyr. exorditur Sophocles;

eisdem producit Dionysius Thrac in Lexico inedito, cujus cum alibi non occurrit mentio, subijciam, quae ex isto Lexico MS. deprompta, in libro quodam Vossiano offendi: Ὀμοῦ ἐπὶ τόπων. Δημοσθένους, ποιεῖσθαι ὅτι Ὀμοῦ σιωδιατελεῖσθαι.

Ὀμοῦ ἐπὶ χρόνον. Σοφοκλῆς, Πόλις εἴ' Ὀμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, Ὀμοῦ ἢ παιάνων τε καὶ εὐαγγεμάτων. δαλοῖς ἢ καὶ ἐγγύθησιν. Εὐνοφῶν, Ὀμοῦ εἰν οἱ πολέμιοι. Quae postrema me invitant, ut Hefycbio graviter adflicto medelam admoveam: Ὀμοῦ, ἐγγύς, τοπικόν, ἢ ἀνδρες Ἀθηναῖοι δισμύελοι Ὀμοφροῖς. Quae hac ratione videntur rescicienda: Ὀμοῦ, τοπικόν, ἢ ἐγγύς. Δημοσθένους, εἰσὶν Ὀμοῦ δισμύελοι πάντες Ἀθηναῖοι. Demosthenis verba leguntur in Orat. contra Aristogit.

μῦθος, σύνδεσμος ἄπορηματικός ἔστιν· ὅταν διαφορεῖν-
τες λέγῃσιν, ἄρα πῶς ἔξῃ τὸ πρῶτον. ὁ δὲ χεῖρ συζολὴν,
ἔπι παρωχητότης ἑσόνθ. ὡς τὸ, Ἄλλ' ἂ μὲ 33 γὰρ ἀκρά-
πιτε βασιλεῦ.

Αἶθε καὶ Ὀφελον διαφέρει. τὸ μὲ γὰρ ἔστιν ἀπαρέμφατον
πρόσωπον· τὸ δὲ Ὀφελον ἐμφαίνῃ πρόσωπον. Ἄλλως,
τὸ μὲν Αἶθε ἔστιν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ὀφελον, ῥῆμα καὶ ἐπίρ-
ρημα.

Ἄθλον ἑρσενικῶς καὶ Ἄθλον ἑδδετέρως διαφέρει. ἑρσενικῶς μὲ
γὰρ ἡ ἀγῶνα δηλοῖ· ἑδδετέρως δὲ, τὸ ἑπαθλον.

ΑΡΧΗ 34 ΤΟΥ Β.

Βασιλεύς καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεύς μὲ
γὰρ ἔστιν, ὁ παρῶθεν ἢ ἐκ γένους ἢ ἑρσὴν ἀρχαλαβῶν·
Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς κλειῖα 35 τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον
ἔστιν.

p. 497. C. quae integra extant apud Harpocrat. & in Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 707. mendose apud Schol. Hom. ad Il. E. v. 867.

30 Σκύθῳ] Par est ut credamus, Erantii notam a librario fuisse truncatam. Si enim ita scripserit, prouti vulgatur, hominum fuit ineptissimus: sin; eam laudem merebitur, quod Ammonium strenue descripserit. Indidem itaque corrigendum: Ἄμα μὲν ἐν ἰγνέθ Σόλων Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῳ & in ultima nota: ἀλλ' ὁ μὲν Ἐπίων Ἀδελφῶν, ὁ δὲ Σκύθης ἐν Σκύθῳ.

31 Παροχία[ς] Euripides Helena v. 323. Εἰς ποῖον ἔρπει μῦθον ἢ παροχία[ς]; Phaedrus libri primi fabul. prologo: Duplex libelli dos est, quod risum movet, Et quod prudenti vitam

consilio monet.

32 Ἀναφορῶν] Lege: ἀναφορῶν ἔχῃ σύνδεσμον ἔστω· Nescio autem, quid intelligat per τὴν λέξιν ἔστω κεφαλαίῳ ἐπὶ τοιχείῳ ἀναφορῶν. Scripserat fortasse ex Amm. ἐπὶ τὸ χεῖρον. Quae ad vocem Αἶθε pertinent, ab Ammonianis verbis diversa, cum illis conveniunt, quae sub Herennii nomine protulit Eustatbius.

33 Ἄλλ' ἂ μὲ] Tanti haec non sunt, in quibus emendandis horam conteram. MS. lectionem exhibuit pro γὰρ ἀπορῆσι posuisse videtur ἄρα κρείσσει.

34 Ἀρχῆ] Vel hinc liquet, Erantii, quem tractamus libellum, majoris esse operis compendium.

35 Πρὸς κλειῖα] Lege: πρὸς κλει-
X 2 κλει-

ἔπιτελῶν· Ἠγεμῶν δὲ, ὁ τολξέως φραιωτικῆς ἠγεμῶν.

Βίος μὲ λέγε) ἡ λογικὴ ζωὴ· Ζωὴ δὲ, ἡ χρῆσις τῆς ψυχῆς, 36.
καὶ Βιοῦν ἔπι ἀνθρώπων μόνον λέγε). Ζῆν δὲ, καὶ ἔπι ἀνθρώπων, καὶ ἔπι ζώων.

Βλέφαρα μὲ αὐτὰ τὰ ἔπι κλειόμενα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ ἔπι τῶν βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲ ὁ τέλει. Μόσχ. δὲ, ὁ νεογνός, ἀφ' οὗ καὶ Μοσχία, ἡ νέα 37.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον ἀφ' ἑρφ. Ἐπιθαλάμιον μὲ γάρ ἐστι τὸ ἔπι θαλάμῳ τῆς γαμνιδίης χραφὴν ποίημα.

Γαμήλια καὶ Γαμηλία 38 ἀφ' ἑρφ. Γαμήλια μὲ γὰρ τὰ τελευτήματα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία δὲ, ἡ εἰς τὴν χαρτοφύλακα διδομένη ἐστραφή.

Γέρον καὶ Πρεσβυτίης καὶ Πεσβεθηκῶς ἀφ' ἑρφ. Λεκτέον 39 δὲ τὸ ἐπὶ ἀνθρώπων γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέτρῳ γήραος. Βρέφ.

καὶ ἐπὶ ex *Amm.* quem, omiffis *Homeri* versibus descripsit *Eranius*.

36 ἢ χρῆσις τῆς ψ.] *Quamprimum* hic ab *Amm.* discedit, vix est, quin obscurus fiat.

37 Μοσχία ἡ νέα] Apud *Hesychium* λέγεται, ἀπαλὰ φύλα. Plura notat *Etymologus* ad *Hom.* II. A. v. 105. μῶχοι(ι) λόγοι(ι)ν· *Hesychius* exponit: τῆς νεφύτιος βλαστῆμα(ι)ν, ἀπαλοῖς κλαδίσκοις. Conf. *Schol. Soph.* ad *Trachin.* v. 789.

38 Γαμήλια καὶ Γαμηλία δ.] Hanc, ut puto, differentiam non agnovit *Ammontius*: neque adeo etiam, ut videtur, *Hesychius*: Γαμηλία ab *E-*

tymologo redditur ἢ εἰς τὰς φρέσσας διδομένη ἐστραφή, καὶ εἰσαγωγὴ ἐπὶ γάμοις, ἢ ἀντάμαξον καὶ *Κυριῶτιν*: ita legendum e *MS.* pro *κυσῶτιν*. Plura vide apud *Meurs.* *Gr. Fer.* p. 40. & 41. *Commentatores* ad *Poll.* III. 43. & *Vales.* ad *Harpocr.* in v.

39 Λεκτέον] *Primum* suspicabar pro *λεκτέον* scribendum· Ἀλεξίαν· nunc nullus dubito, quin prius posuerit *Noster*; qui ex *Amm.* ea demum desumpsit, quae *tironibus* erudendis inservire poterant. *Ammontii* verba sunt: Ἀλεξίαν δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιθῶμῃ τῆς Διδύμης συμμίκλαι, λέγων ἕτως, ἐν τῇ Ἀριστοφάνους πρὸς ἄν.

φω μὲν γὰρ, τὸ γεννηθὲν ζετίως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη πατρὸς καὶ λέξεως ἐχόμενον⁴⁰· Παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχρυσῇ ἡλικίᾳ· Παις δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς ἐκφυκίων μαθημάτων δυνάμει ἰέναι· μὲν ταῦτα Ἠλικιώτης⁴¹· εἶτα Ἐφηβός· ὁ δὲ μὲν ταῦτα Μειράκιον, ἢ Μείραξ⁴²· εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας· ὁ δὲ τριακοντάετης, Ἀγῆς· εἶτα Πρεσβετήκιος, ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα Γέρον· εἶτα Πρεσβύτες· εἶτα Ἐξατογέρον⁴³.

ΑΓΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δούλοι Οἰκέται καὶ Θεράποντες ἀφορέουσιν. Δούλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἡδονῶν⁴⁴ λέγονται, καὶ πάντες ὑποτάττονται τῷ βασιλεῖ⁴⁵· Οἰκέται δὲ, οἱ δευράνητοι· Θεράποντες δὲ, οἱ ὑποτάττονται φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ παρσῆκοντες. ὡς Ἀχιλλεύς καὶ Πάτροκλος. Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος ἀφορέει. Διαβόητος μὲν γὰρ ὁ ἐπὶ ζετῇ βοάμενος⁴⁶· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μορθητῶν ἔχων φήμην.

Δι-

ἀνδράπων γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἀχρὺ γήρας.

40 Ἐχόμενον] Ammonius habet ἀπτεχόμενον.

41 Ἠλικιώτης] Hujus loco alia posuit Amm. ejusdem aetatis nomina: Πάλληκα, Βεπαιδα, Ἀλῆπαιδα, Μελιοίφηδον.

42 Ἡ μείραξ] Ita etiam restitui velim apud Amm. pro εἶα μείραξ.

43 Ἐξατογέρον] Emendatius scribes Ἐξατογέρον· Vide Animadv. ad Amm. p. 54.

44 Καὶ τῶν ἡδονῶν] Inter castissima Veterum dicta bina sunt, quae ex Stobaei Florilegio subjiciam. Pri-

mum est Hionis Tit. II. p. 32. οἱ ἀγαθοὶ οἰκέται, ἐλπίθεσι· οἱ δὲ πονηροὶ ἐλπίθεσι, δούλοι ποσσῶν ἐπιθυμιῶν. Alterum Brysonis est, ex sanctissima Pythagorae schola Philosophi Tit. LXXXIII. p. 484. ὁ μὲν γὰρ τις δούλος κατὰ νόμον γίγνεται· ὁ δὲ κατὰ τὴν τρέψαν τὰς ψυχὰς, ὁ κρατέμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων παθημάτων τὰς ψυχὰς.

45 Ἰ. τῷ βασιλεῖ] Ammonii locutionem, ὑποτάττονται ὑπὸ βασιλείᾳ, in nota 13. pag. 45. temere sollicitavi.

46 Βοάμενος] Amm. ὁ ἐπὶ ζετῇ ἰβασμέτος.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον ἀμφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ χτ' τὸ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, χτ' ἢ δειθμόν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἐνδοξοῦ καὶ Ἐπίδοξοῦ ἀμφέρει. ὁ μὲν γὰρ ὅπισθεν μὲν 47· Ἐπίδοξοῦ δὲ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἐταῖροῦ καὶ Φίλου καὶ Ζένου ἀμφέρει. Ἐταῖροῦ μὲν γὰρ, ὁ σύνοργος καὶ ἐν παντί συναεθόμενος· Φίλου δὲ, ὁ ἀπὸ συμποσίων γεγνηώς· Ζένου δὲ, ὁ ἀπὸ ξενιτείας φίλος.

Ἐκτροῦ καὶ Ἀπότροῦ ἀμφέρει. Ἐκτροῦ μὲν γὰρ ὁ υἱός· Ἀπότροῦ δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκροσι καὶ Βοηθοὶ ἀμφέρεισιν. Ἐπίκροσι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ τοῖς πολεμωμένοις ἐπίκροσύντες, ὡς τοῖς Τρωσίν· Βοηθοὶ δὲ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων.

Ἐρκῶ καὶ Ἐρκίων 48 ἀμφέρει. Ἐρκῶ ὅπτι πόλεων· Ἐρκίων ἐπὶ ἐπαύλεων.

Εἰκότα Ἐοικότων ἀμφέρει. τὰ μὲν πίστεως ἐχόμενα, Εἰκότα· τὰ δὲ ἐμπερη, Ἐοικότα.

Ἐρθεὺς Πολεμῖσι καὶ Δυσμενοῦσι ἀμφέρει. Ἐρθεὺς μὲν γὰρ ὄσιν, ὁ πρῶτος φίλος· Πολεμῖσι δὲ, ὁ δι' ὀπλων χωρῶν

47 Ἐπίδοξοῦ] Lege: ὁ μὲν ἴσως ἰπίδοξοῦ, Ἐνδοξοῦ. Quae sequitur, differentia vocum ἰταῖροῦ & φίλου aliter exponitur ab Amm.

48 Ἐρκῶ καὶ Ἐρκίων] Par ratio discriminis inter τείχεσσι & τειχίον. Etymologus etiam Ἐρκῶ reddidit τείχεσσι & Ἐρκίων, ἀειφρασίμα, τειχίον. Ad mentem Grammaticorum Sophocles in Ajace v. 108. πρῶτος κίον ἰρκίον ἄγης. Schol. ἢ ἀειφρασί-

μαῖος ἢ αὐλῆς. Adde Apoll. Rhod. II. v. 1075. Hesychius: Ἐρκίων, κλικῶ αὐλῆς. Quam late pateat ἔρκω, constat ex Homero. Quae sequuntur, pleraque sunt ex Amm. descripta.

49 Ἐμμορφῶ Ἐοικότα δ.] Hinc forsitan corrigendus est Thom. M. in Ἐοικότα. Eustathius Ammonium sequutus ad II. Γ. p. 289. σημείωσεν ὅ, inquit, ὅτι ἀμφέρεισιν καὶ τὰς

χωρῶν πρὸς τοὺς πέλας· Δυσμενῆς δὲ, ὁ χροῖον πρὸς τοὺς ποτὲ φίλος ἔχθραν ἀφαιτηρῶν.

Ἐρωτῶν καὶ Πυνθάναα ἀφαιτῶν. Πυνθάναα μὲν γὰρ ἔστι τὸ χτ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκθεῖν τὰ ὑπὸ τινὲς λεγόμενα, αὐτὸν ἔδεν ἔρωτῶντα· Ἐρωτῶν δὲ, τὸ θέλειν κεφαλαίω-
δη τινὰ λαβεῖν ἀπόφασιν.

Ἐρώτησις Πύθιστος καὶ Ἀνακρίσιτος ἀφαιτῶν. Ἐρώτησις μὲν γὰρ ἔστι ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομοι· Πύθισις δὲ, μακρὰς προφάσεως ἀπαγγελία· Ἀνακρίσις δὲ, δευτέρᾳ ἐξέ-
τασις.

Ἐστῶ τοῦ Γενήσεο διαφαιτῶν. Ἐστῶ μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γε-
νήσεο δὲ, τὰ γεννήσεως τευξόμενα.

Ἐρᾶν τοῦ Ποθεῖν διαφαιτῶν. Ἐρᾶν μὲν γὰρ ἔστι τὰ ἐν ὄψει Πο-
θεῖν δὲ, τὰ ἀπόντα.

Εὐμορφὸς Εὐειδῶς 50 διαφαιτῶν. Εὐμορφος μὲν γὰρ ἔστιν ὁ εὐ-
πέσωπος· Εὐειδῆς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ἅπαν
τὸ σῶμα.

Ἐνδον πρὸς τὸ Ἔσω 50 διαφαιτῶν. Ἐνδον μὲν γὰρ λέγομεν ἔστιν
ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι.

Ἐνταῦθοι καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφαιτῶν. Ἐνταῦθοι μὲν
γὰρ ἔστιν τόπων σημασίαν διηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ ἔστι
τόπων, καὶ ἐν τόπων, ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε· τὸ δὲ Ἐνθα
χρῆ

παλαιῶς Εὐμορφὸς καὶ Εὐειδῆς. Εὐ-
μορφὸς μὲν γὰρ ἢ ἀπὸ τῶν ἑσπερίων. Εὐει-
δῆς δὲ, ἢ κατὰ πᾶν τὸ εὖθις καλὴ, καὶ,
ὡς εἰπεῖν, εὖ ἔχουσα φωνῆς. Dolon
apud Hom. II. K. v. 316. εἶδ' ἄρ' ἔγωγε
εἶλον κακῆς, quem locum ita exponit
Aristoteles de Poëtica c. xxv. ἢ τὸ
σῶμα ἀσύμμελον, ἀλλὰ τὸ πρὸς σω-
πον αἰσθητὸν, τὸ γὰρ ἀπὸ τῶν ἑσπερίων οἱ
Κρήτες Εὐειδῆς καλεῖσσι. ita enim le-
gendum. Quae Philosophi obser-

vatio Grammaticorum distinctioni
non parum adfert ponderis. Cum
enim εὐειδῆς istoc ulu tanquam glos-
sa Cretensis consideretur, in com-
muni, quae dicitur, dialecto, ali-
ter vocem usurpatam fuisse adpa-
ret.

50 Ἐνδον πρὸς τὸ Ἔσω] Eam lo-
cutionem nusquam usurpavit Anon.
qui hanc differentiam curiosè exse-
quitur. In sequente nota Ammo-
nia.

καὶ ἢ εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρή-
ματος. σημαίνῃ δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ, ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάν-
τες. καὶ τὸ ὅσῃ, ὡς τὸ, ἐνθα μὲν Αἴας κείτα. καὶ τὸ,
ἐνθα κετεπλεόμην.

Ἐξ ὅσῃ καὶ Ἐξ ὅτῃ διαφέρῃ. Ἐξ ὅσῃ μὲν ἡρόνῃ. Ἐξ ὅτῃ
δὲ, ἐξ οὔτινος.

Εὐθύς καὶ Εὐθὺ διαφέρῃ. Εὐθύς μὲν γὰρ ἀντὶ τῆς εὐθείας. Εὐ-
θὺ δὲ, ἀντὶ τῆς καὶ εὐθείαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρῃ. Ζηλοτυπία γὰρ ἔστι τὸ
ἐν μισῇ ὑπάρχον. Ζῆλος δὲ, ἡ μίμησις τῆς καλοῦ.
Ζώνη Ζωνίς διαφέρῃ. Ζώνη μὲν ἡ τοῦ ἀνδρός. Ζώνιον δὲ, ἡ
γυναικός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ησυχάζειν καὶ Σιγαῖν διαφέρῃ. Ησυχάζειν μὲν τὸ ἀρε-
μεῖν δι' ὅλην ⁵¹. τὸ δὲ Σιγαῖν ἐπὶ γλώττης μόνου.
Ἡσγία ⁵² καὶ Ἡσγῆτο διαφέρῃ. Ἡσγία μὲν γὰρ, ἡ γυν-
αιμαλόγη δάσειν. Ἡσγῆτο δὲ ὁ λαμβάνων.
Ἡμέρα Ἡοῦς διαφέρῃ. Ἡμέρα γὰρ ἔστι τὸ αὐτόματον ⁵³.
Ἡὼς

nianam contraxit Erantius, paucula
tantum tangens Homeri loca.

⁵¹ Δι' ὅλην] Scripserat, ni fallor,
δι' ὅλην σῶματός. ex Ptol. Afsal. f.
93. Amm. enim eam differentiam
praetermisit.

⁵² Ἡσγία] Ammonius: Ἡσγῆ καὶ
Ἡσγῆται διαφέρῃ.

⁵³ Τὸ αὐτόματον] Qui corruptif-
simam Amm. notam integritati
restituēt, Erantii notam diligen-

tiori examini subicere etiam pote-
rit.

⁵⁴ Φαιείν] Pravam MS. lectio-
nem φθάνη mutavi in φαιείν. Usur-
pavit enim noīter Hesiodi verba e
Theog. v. 372. Ἡὼς ἡ πάντως
ἐπιχθονίου φαιείν. ab Ammonio ad-
ducta in v. Ἡμέρα.

⁵⁵ Εὐεπίδης ἐν Ἴωνι] MS. Εὐ-
επιίδης. Hinc adparet, Erantium
Ammonii libello usum edito meliori.
apud

Ἦὸς δὲ, ἢ πάντεσιν ἐπιφρονίοισι φαείνη 54.

Ἡ ἀντί τοῦ ἔφη, φησὶν Ὁμηροῦ διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν Ἡ ἐπὶ μόνῃ τείτε τάσῃ) προσωπῶν· τὸ δὲ Ἐφην, Ἐφης, Ἐφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεωρῆς καὶ Θεατῆς διαφέρει. Θεωρῆς μὲν γὰρ ὁ εἰς Θεοῦς πεμπόμενος· Θεατῆς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς θεάσειον. ὡς καὶ Εὐελπίδης ἐν Ἴωνι 55,

Πότερον Θεατῆς ἢ χάριν μανθιμάτων.

ἀμαρτάνεισι γυν 56 οἱ ἐνλλάσσοντες ταῦτα.

Θῆς Λάξις καὶ Ἀμφίπολος. Θῆς μὲν γὰρ, ὁ μωδωτός· Λάξις δὲ, ὁ καὶ πολεμικὴν φείσασιν ἀλοῦς καὶ δουλῶν· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ Θηλείας ἢ ταῖς α . . . 57 ὕποτακται.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ιωμός καὶ Πορθμός διαφέρει. Ἰωμός γὰρ ἢ μέσον δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμός δὲ, ἢ μέσον δύο γαιῶν θαλάσσης.

Ἰκέσται καὶ Ἀφικέσται 58 διαφέρει. Ἰκέσται μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσται δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.

Ἰωδαῖοι καὶ Ἰδεμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰωδαῖοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ Ἰόδα 59 τῆ τετάρτης παιδὸς Ἰακῶβ κληθέντες· Ἰδεμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἰσααὺ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακῶβ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κύει καὶ Δεσπότις διαφέρει. Κύει μὲν γὰρ ἡ γυναικὸς ὁ ἀνῆς, καὶ ἡ γῆν ὁ πατῆρ· Δεσπότις δὲ, ὁ δεγυρωμένης.

Κω-

apud illum enim Euripidae & Tragoediae nomen deficit.

56 Ἀμαρτάνεισι γυν] Ea ratione loquitur Amm. in v. Ἀπό.

57 Ἡ ταῖς α . . .] Lacuna ex Ammonio certe suppleri non potest, cui Ἀμφιπολῶν dicitur κοινὸν ὄνομα ἔφην καὶ Θηλείας δόλης. Etymologiae p. 93. v. 35. Ἀμφιπολῶν, οἰοεὶ ἢ πρὸ τῆ διαδοικῶν πολλῶν, ταῖς ἰν ἀναστροφῶν. Prioribus hujus notae verbis subjiciendum solemne διαφίρουσιν.

58 Ἰκέσται καὶ Ἀφικέσται] Est in Cyrilli vocabulario MS. ejusdem fere generis observatio, quam junvat descripsisse: Ἐπανάσται καθόδο διαφίρουσιν. Ἐπανάσται μὲν γὰρ εἰσι, τὸ ἐπανελθεῖν τινα εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς ἐκείνης γυνίμη, μηδὲν βιασμηθῆναι. Καθόδο δὲ, τὸ ἐναυλῶν, ὅταν ἀκῶν ἀποδημῶν, ἢ φυγαδδῶν, ἢ συμφορῶν τινῶν ἀπονησμηθῆναι, διαφίρουσιν.

59 Οἱ ἐξ Ἰόδα] Quae scitule novit

Y

vit

Κωφός ἢ Ἐννεός ὁ αὐτός ⁶⁰ ὡσαύτως τοῖς ὀρεχάοις ἐλέγετο,
ἦγεν ὁ μὴ φθειγόμενος. ὡς Ὀμηρῶς,
κύματι κωφῶ.

ἢ ἀφῶφω. καὶ ἡ Πυθία ⁶¹,

Καὶ κωφῶς ξυνήμι, ἢ ἔλαλέοντο ἀκῶα.
νῦν δὲ Κωφός, ὁ ἢ ἀκοὴν βεβλαμμένην ἔχων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Λῆμμα μὲν ἄρα δύο μμ, τὸ κέρδῶ. Λῆμμα δὲ δι' ἐνός
μ, ἢ ἀνδρεία.

Λέχῶ ἢ Εὐνή ⁶² ἄρα φέρει. Λέχῶ μὲν γὰρ ὅστιν ἡ κλίνη. Εὐ-
νή δὲ, ἢ ἔσ' αὐτῆς τραμνή.

Λαβεῖν ἢ Δέξααλ ⁶³ ἄρα φέρει. Λαβεῖν μὲν γὰρ ὅστι τὸ ἀνελέαλ
μηδενός διδόνῶ. Δέξααλ δὲ, τὸ ὡσαύτῃ πινῶ ὡς τεινόμενον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μάχη ἢ Πόλεμος ⁶⁴ ἄρα φέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἢ ὁ πολέμοις
ἔστιν ἐνέργεια. Πόλεμος δὲ, ὁ ἰσθῶν, ἢ ἡ ὡς ἢ
μάχην ὡσαύτῃ σκλή.

Μηρία ἢ Μηρῶς ⁶⁵ ἄρα φέρει. Μηρία μὲν γὰρ, τὰ ἐναγίζο-
μένα.

rit Eranius, Ammonio fuerunt, ut
puto, inaudita.

⁶⁰ Ο αὐτός] Antm. & Eranius ταυ-
ξῶσι, quae in Lexico diligenter
discernit Cyrillus: Κωφός ἢ Ἐννεός
ἄρα φέρει. Κωφός λέγει ὁ μὴ φθειγόμε-
νος. Ἐννεός ἢ, ὁ ἐκ τινῶς θαύματος
ῥῆματ' ἄφωτος. Apud Hesych. etiam
ἄφωτος exponitur ἄφωτος, ἄνοιος, καὶ
ἐπιπλήξει ἡσυχος. Super vocis Ἐννεός
scriptura erudite disputat Cl. Jo. Al-
berti ad Gloss. Gr. in N. F. p. 70.

⁶¹ Ἡ Πυθία] Lectionem in Am-
monii Editt. mire distortam in ἡσυ-
χῶς sinceram adservavit Eranius,
apud quem tamen in versu, qui
subjicitur, perperam legebatur καὶ
κωφῶς ζῶν σίμη, quorum loco, καὶ
κωφῶς ξυνήμι, ponere non dubita-
vi. Pythiae versum Grammatici de-

bent Herodoto, apud quem l. c.
xlviij. legitur in oraculo, quod
Delphis accepit Croesus: Καὶ κω-
φῶ σινῆμι, καὶ ἔφανενός ἀκῶα, ubi
eam scripturam reponi malim, quam
uno ore proferunt Grammatici. A-
pollonius in Glossis Herodoteis λέ-
γει, ὅτι παρακλήτω εἶναι τὸ, καὶ κωφῶ
ξυνήμι, καὶ ἔλαλέοντο ἀκῶα, teste
Etymologo p. 552. v. 7. ubi perpe-
ram vulgatur λέγει. Eustatbius ad
Od. E. p. 230. v. 10. ἡ Πυθία χρή-
σκῃα τὸ, καὶ κωφῶς ξ. κ. δ. λ. ἢ. παρακ-
λήσεια διασέφῃ. Eandem oracu-
li partem expressit Lucianus de Sal-
tat. T. i. p. 806. καὶ ὅπως ἴσῃ ὁ Πυ-
θικός χρησμός, δὲ τὸ θαύματον ὀρχησῖν,
καὶ κωφῶ σινῆμι, καὶ μὴ λαλέοντο ἢ
ὀρχησῖ ἀκῶα. Utitur eodem loco
Cyrinbius in libello de Dialectis.

μῆνα τοῖς θεοῖς· Μηρός δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.
 Μνάται καὶ Μνησθῆς) 61 Διαφέρει. Μνάται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖ-
 κα· Μνησθῆς) δὲ ἡ γυνὴ ἀνδρα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νῆες τῶν Πλοίων Διαφέρουσιν. Νῆες μὲν αἱ Φορητοὶ, αἱ
 καὶ μέγιστα εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ πορθήκη καὶ φρακωπηκῆ.
 Νῦν καὶ Νυνὶ Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ὅτι μόνον τοῦ ἐπεσῶτος·
 τὸ δὲ Νῦν ὅτι τῶν τειῶν χρόνων. ὡς τὸ, νῦν ἔσται 65 ὁ
 ἀγών. νῦν ἡ μάχη πέπαυ).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οὔτῳ καὶ Οὔτοσι Διαφέρει. Οὔτοσι μὲν γὰρ μὲν τοῖς δεκτικῶν
 κόν μόλιον 66 Οὔτῳ δὲ, δεκτικὸν καὶ ἀναφορικόν.
 Οὐδὲν διὰ τῆς δ καὶ Οὐθέν μὲν τῆς θ μακρῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδ-
 ἐν 67 δῆλον, ἐν τοῦ οὔτε καὶ ἐν σύκει), ἢ γινε οὔτε ἐν, οὔτε δύο.
 Ὀλίγον καὶ Μικρὸν Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ὅτι σχεθ-
 μοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ὅτι μεγέθους τέτακ).

Ὁ Ὀρθρῶ καὶ Πρωὶ Διαφέρει. Ὀρθρῶ μὲν γὰρ ἡ πρὸ ἀνα-
 πολῆς ὄρα· Πρωὶ δὲ, τὸ ἐν τῇ κλίβω φειωπῆς φῶς, ὡς
 καὶ

62 Λίχῳ καὶ Εὐνῇ] Paria dabunt
 Ammon. & Thom. M. Ad Gramma-
 ticorum mentem exponi potest Sa-
 rbocles Antig. v. 434 ὅταν κείης Εὐνῆς
 νεοσῶν ὀρθρῶν βλεψὴ λίχῳ.

63 Μηρία καὶ Μηρός] Auctor Ety-
 mologici M. Τα μηρία καὶ κατὰ
 συσκοπιῶν τὰ μῆρα· Διαφέρει γὰρ τὸ
 ὀρθερικὸν ἔσδεται. ὅτι τὸ μὲν ὀρθερικὸν
 ὁ ποιητὴς τίθησιν καὶ ἐπὶ τῷ ἀγριαζο-
 ρῶν — καὶ ἐπὶ τῷ ἀνδραπειῶν·
 τὸ δὲ ἔσδεται ἐπὶ τῷ ἀγριαζορῶν·
 postremum illud voculam μόνον eli-
 fit. Sorb. Antig. v. 1124. κηκίς μη-
 εῖαν· & v. 1135. μηεῖαν φλόγα.
 Ammonius discrimen ignorat.

64 Μνάται καὶ Μνησθῆς] Dif-
 ferentiam ab Amm. omittam adno-
 tavit Thom. M. Ἐπι ἀνδρὸς τὸ Μνά-
 ται, οἷον μνάται γυναῖκα. ἐπι γυναί-

κος, τὸ Μνησθῆς) ἀνδρὶ.

65 Νῦν ἔσται] Lege: νῦν ἐστὶ, νῦν
 ἔσται ὁ ἀγών. Quae in Stanio desunt,
 apud Amm. omiserat etiam Vulca-
 nius.

66 Δεκτικὸν μόλιον] Corrige: δεκ-
 κικὸν μόνον· Οὔτος ἢ, δεκτικὸν κ. α.

67 Τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν] Scribendum:
 τὸ μὲν γὰρ Οὐθέν. Amm. Οὐθέν ἢ ἀνα-
 λυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίστοιχον — ἔσ-
 ἐν, ἔτε δύο. Indicis Auctor: Οὐθέν,
 ne unum quidem. Pbrynicibus nullam
 novit inter Οὐδεὶς & Οὐθείς signifi-
 candi differentiam; sed, posteriori
 forma damnata, usum ἔσδεται At-
 ticus concedit. Eiusdem, quam ex
 Sophistico Apparatu edidit Mont-
 faucon. Bibl. Coisl. p. 468. obser-
 vatio hac videtur ratione consti-
 tuenda: Οὐδὲ ἐν, ἔτω χρη λίγην, ἔ-
 δι.

καὶ τὸ ὄψι καὶ ἑσπέρας⁶⁸.

Οὔνεκα καὶ Εἴνεκα ἀφ' ἑρφ. τὸ μὲν Οὔνεκα σημαίνει τὸ ὄπι·
τὸ δὲ Εἴνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅπι καὶ Διόπι ἀφ' ἑρφ. τὸ μὲν γὰρ Διόπι αἰτίαν δηλοῖ· τὸ δὲ
Ὅπι, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν. αὐτίκα, ὅτι
μὲν ἐκλείπει ἢ σελήνη, ἰομέν, διόπι δὲ ἔχει.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον ἀφ' ἑρφ. τὸ μὲν γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν⁶⁹
βαδίζειν, Οἴκαδε φησὶ· τὸ δὲ εἰς ἑτέραν, Εἰς οἶκον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πρεσβύειν τοῦ Πρεσβύεα⁷⁰ ἀφ' ἑρφ. Πρεσβύεα⁷⁰ τὸ μὲν
πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβύειν δὲ τὸ πέμπειν⁷⁰ πρεσ-
βυτήν οἱ Ἀθηνοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστρ ἀφ' ἑρφ. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα⁷¹· Ἄστρ
δὲ, ἢ κατασκευὴ τῆς πόλεως.

Πάγισ⁷² μὲν τὸ κρύβω· Παγιστὸς δὲ, ὁ χειμῶν.

Πλόσι⁷³ Ἀφνειὸς καὶ Ὀλβίος ἀφ' ἑρφ. Πλόσι⁷³ μὲν γὰρ
ὁ πολλὴν πλοῦσιαν ἔχων· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπὸ ἑαυτοῦ τὴν ἕσταν
συλλέγων· Ὀλβίος δὲ ὅστις, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.

Πένης καὶ Πτωχὸς ἀφ' ἑρφ. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι
π καὶ ποιῆν πεί τὸ βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς ἀφ' ἑρφ. Πολεμικὸς γὰρ ὁ ἔμπει-
ρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἔμπειρος τοῖς κτ'
πό-

διουκῶν ἀφ' ἑρφ, ἀφ' ἑρφ. Tyr. Serm. vii. p. 45. Spartiani
ἐπαινοῦν] ὅτι ὄψι, ἀλλ' οὐ παλαιῶς
ἔρεται. Euripid. Orestes v. 99. ὄψι
γὰ φροῦς ἴδ. Apud Alcibiadon. ὄψι
ἔ καιρῶ p. 16. ὄψι ἔ χρόνος Max.
Tyr. p. 190. ὄψι καὶ βραδύ τὴν ἡλικίας
Heliod. p. 111. Adde Aelian. V.
H. II. c. 23. & Lucian. T. I. p. 899.

68 Ὅψι καὶ ἑσπέρας] Quid velit
Eranius minus habeo exploratum.
Forſan indicare voluit, ſicuti ἑρ-
θεος & πρῶ, ita etiam differre ὄψι
& ἑσπέρας· quorum hoc vespertam
denotet, illud, non niſi adjectum
habeat vel ſubintellectum vocabu-
lum ἡμέρας. Ὅψι τὴν ἡμέρας habes
apud Amm. in v. ἑσπέρας. Ὅψι,
ſignificatione generali, quibuſvis
rebus inſerviens, Atticis notat τὸ
βραδύ καὶ μὲν ἰσχυρὸν χρόνον. Max.

69 Εἰς τὴν οἰκίαν] Quinimo εἰς
τὴν ἰδίαν οἰκίαν ex Amm.

70 Τὸ πέμπειν] Non aliter lege-
bant antiquae Ammonii Editt. Re-
centiores rectius τὸ πέμπειν π. Vi-
de Amm. p. 118. & 120.

πόλεμον ὀπλοῖς λεγόμενον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ρέφανον καὶ Ῥάφανον⁷² διαφέρει. Ῥέφανον μὲν γὰρ τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον. Ῥάφανον δὲ, ἢ κράμβη.
Ῥεῖθεον Ῥύμαλιον⁷³ διαφέρει. Ῥεῖθεον μὲν γὰρ ἔστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται. Ῥεῦμα δὲ, τὸ ὕδωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σημεῖον Τέρας⁷³ διαφέρει. Σημεῖον μὲν γὰρ ἔστι τὸ ἐπὶ τοῦ αἵματος γινόμενον. Τέρας δὲ, τὸ ἐν γῆ.
Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. τὰ μὲν παρωχημένα⁷⁴ Σημεῖοις πιτυοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τεῖχος καὶ Τειχίον διαφέρει. Τεῖχος μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεων, Τειχίον δὲ, ἐπὶ ἐπαύλεων.
Τιμωρεῖν⁷⁵ καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικημένοις βοηθεῖν. Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸ ἀδικήσαντα.
Τιμωρὸς Πατρόςκλη Ἀχιλλεύς, Τιμωρεῖται δὲ Ἐκτορα.
Τύνεκα καὶ Οὔνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τέτθ' ἔνεκα. τὸ δὲ Οὔνεκα διότι.
Τήθη καὶ Τηθὺς⁷⁶ διαφέρει. Τήθη μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ μάμμη. Τηθὺς, ἢ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφῆ.
Τύρανοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσιν. Τύρανοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ ὠμό-

71 τὸ οἰκοδόμημα] Nescio profecto, quid differant οἰκοδόμημα & ἢ καὶ ἀσκηδὴ τῆς πόλεως. Itaque pro οἰκοδόμημα legendum fortassis οἰκονόμημα, nisi potius statuendum sit, Eraniitum scripsisse: Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα καὶ οἱ κατοικοῦντες, ex Amm. & Thom. M. Stephanus Byz. Ἄστυ, ἢ κοινῶς πόλις. Διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ· ἢ Πόλις, καὶ τὴς πολίτας.

72 Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον] Malim apud Amm. legi: Ῥίφανον καὶ Ῥάφανον δ. vulgatam lectionem se-

quitur Eranius.

73 Σημεῖον Τέρας δ.] Praeter Amm. distinguit Etymologus: Τέρας διαφέρει σημεῖον. Τέρας λέγει τὸ παρὰ φύσιν γινόμενον πᾶσιμα· σημεῖον δὲ, τὸ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον.

74 τὰ μὲν παρωχημένα] Verba sunt Antiphrontis ἐν τῇ τέχνῃ· cuius nomen omisit Eranius, verba integra conservans.

75 Τιμωρεῖν] Eadem fere notat Amm. paululum diversa Thom. M.

76 Τηθὺς] Scribe Τηθίς. & vide,

ὀμότιμος ἢ ἀρπαγῆς ἢ βασιλείαν δεξάμενοι· Βασιλεῖς
δὲ, οἱ πατεροπαροδοῦντες 77

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Υπαψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γὰρ ἐστὶ κακῆ 78 τι-
νος ὑπόνοια· Ὑφώρα (ἰς δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον ταφείζα.
Ὑπόχε (ἰς Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπαχνεῖται μὲν ὁ τὸ ἀξιο-
θὲν δίδουσι μέλλων· Ἐπαγγέλλε) 79 δὲ, ὁ δίχα τοῦ κλη-
σεως παρέχειν τι δυνάμενος, ἢ βεβλόμενος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φλαῦρον καὶ Φαῦλον 80 διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ
τὸ μικρὸν καὶ κέρφον κακόν· Φαῦλον δὲ, τὸ μέγα. ὡς
καὶ ἐν ἄλλαις παρεδηλώσαμεν.

si lubet, quae ad *Ann.* notavi.

77 Πατεροπαροδοῦντες . . .] Lacuna
facili opere impleri poterit: οἱ πατερο-
παροδοῦντες τὴν ἀρχὴν ἀφαιρέσειαν αὐτοῖς
quomodocunque demum volueris.
78 Κακῆ] in *Ann.* minus recte
vulgatur κακῆ· *Schol. Hom.* ad II.
Γ. v. 41. ὑπόψιον exponit ὑποβλεπόμε-
νοι ἀφ' αὐτοῦ· in Scholiis perperam
ponitur ὑπόψιον· in Homero utra-
que olim obtinuit lectio. Ὑπόψιον
praefert *Cod. Leidensis. Etymolo-*
gus: Ὑπόψιον, μισοῦ· ἢ ἄξιον· Ἡρω-
διστὸς δὲ ἀφ' αὐτοῦ γράφει ὑπόψιον· ἴσι
δὲ ὁμοφώνως ἢ φαυροῦς ἰσὶ κακῆ.

79 Ἐπαγγέλλε] Apographum

exhibebat ἀπαγγέλλε]. Ejus loco
posui ἐπαγγέλλε].

80 Φλαῦρον καὶ Φαῦλον] Harum
etiam vocum differentiam *Ammonio*
ignoratam studiose adnotarunt *Thom.*
M. & Moschor. Pro φλαῦρον male
apud *Thom.* φαῦρον vulgatur *Mosch.*
φαῦλον (1. φλαῦρον) τὸ μικρὸν καὶ
ἀτελὲς καὶ ἐδαμνόν· καὶ φαῦλον τὸ
κακόν καὶ πονηρόν. Confer *Schol. Lu-*
cian. T. II. p. 55. Apud *De-*
mossb. in *Midiana* p. 402. φλαῦρον
& φαῦλον permutantur Ne in hu-
jusmodi vocabulis de Veterum
usu posset judicari, librorum fe-
cit incuria.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ

ΠΕΡΙ

ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ

Π Ε Ρ Ι

Σ Χ Η Μ Α Τ Ω Ν

Σχῆμα λόγου ἔστι πλοκή τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατὰ πᾶσι ἀφλεκτον. Εἶδη τῶν Σχημάτων εἴκοσι

1 ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ] Qui Eranium, idem liber Lesbontem nobis suppeditavit, cujus edendi consilium Leonem Allatum habuisse & Is. Vossium, in praefat. ad Ann. indicavi. Libellum necdum editum usurparunt huius & superioris aevi Viri Clarissimi Salmasius, Is. Vossius, J. P. D'Orville, & P. Burmannus Fr. F.

2 ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ] Eiusdem materiae opuscula Tiberii Sophistae & Herodiani adhucdum in Bibliothecis latent. Herodiani pater Apollonius, teste Suida, scripserat περὶ σχημάτων Ὀμηρικῶν. Auctori vitae Homeri p. 192. πῶς τεχνολογίαν memorat, in qua τὰ εἶδη τῶν σχημάτων sint ἀναγεγραμμένα. Quae περὶ σχημάτων apud Rhetoras profiant, generis sunt diversi.

3 Σχῆμα λόγου] In Scripto Codice legebatur: Σχῆμα ἐστὶ λόγος πλοκή τ. Per erat necesse, ut verborum ordo mutaretur: si quis rationem forte quaerat, res paulo altius est repetenda. Sermo dividi solet in proprium, & figuratum; figuratus

complectitur σχήματα & τρόπους. Σχήματα duplicis vulgo traduntur generis, σχήματα ἀφλεκτῶν & λεικῶν σχημάτων. quae, quamvis potissimum ad Rhetoras spectent, a G. J. Vossio instit. Orat. quinto luculenter exposita, Grammatici etiam sibi vindicaverunt. Tertium figuratum genus, quod, a prioribus longe diversum, Lesbontem tradidit, σχήματα λόγου certam dicit orationis structuram huic illius dialecto sive auctori propriam, a recepta consuetudine atque adeo a Grammaticorum legibus recedentem. Namque ἡ γεγραμμένη ἐστὶ μόνη τῇ κοινῇ ἀφλεκτῶν τὸ κατὰ τὸ ἔχει, καὶ δὲ αὐτῷ συνιστάθη, ὡς ἔστι τὰς ἀλλὰς — λέγει ἔχει ἀσυντελής. uti scribit Schol. Pind. ad Ol. Od. III. v. 81. Haec σχήματα λόγου a Soloecismo discernunt Grammatici. Τρυφή περὶ τῶν τῶν ineditus: Διαφύρα τὸ Σχῆμα Soloecismῶς. ἐπειδὴ Σχῆμα μὲν ἐστὶ ποιητῆς ἢ συγγραφέως ἀμάρτημα ἐκείστων ἀφ' ἑτέρου, ἢ ἐνοφρονίας ἢ καλλωτισμῶς. Soloecismῶς ἢ ἀμάρτημα ἀκείστων, ἢ ἀφ' ἑτέρου. ἀλλὰ δὲ ἀμάρτημα γινώσκον. Ea ratio-
Z ne

ἔ δύο 4. Εὐβοικόν, Κορίνθιον, Ίβύκειον, Χαλκιδιακόν, Ἀλκαμαϊκόν, Κλαζομίδιον, Κολοφώνιον, Σικελικόν, Νησιωτικόν, Τῶν ἑπὶ τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλιάων, Ἰωνικόν, Ἀττικόν, Θηβαϊκόν, Ἰωνικόν ἔ Δώρειον, Δώρειον τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωρείων, Ἀττικόν, Ἄλλο Ἀττικόν, Πελονηματικόν, Ἄλλο Ἀττικόν, Ἄλλο πολλοῖς εἰρημίδιον, Ῥοδιακόν, ἔ Ἀσιανόν.

Εὐβοικόν 5. ὡς τὸ, ἠδὺς παιδίον βαδίζων. Οὐδετέρις γὰρ ὀνόμασι συντάσσουσιν ὄρσεικόν ἔ Φηλυκόν ἑπιθέτον ἔ μετασῆς. ὡς ἔ Ὀμηρῶν,

Δῶρην τοι ἐγὼ τέκνον Φίλε τῆτο δίδωμι.

Κορίνθιον 6. ὡς τὸ, ὅπως ἔταχ τάδε ἔργα. ἔ, ἵνα εἶδο-
μιμ

ne accipiendus Seneca Epist. xcv. Grammaticus non erubescit soloecismum, si sciens facit. ut ἡμίμα, soloecismum vocaverit quem quis sciens fecerit. Diomedes lib. II. p. 109. Attibus brevitati studens admittit soloecismos, quos cum docti fecerint, non soloecismi, sed ἡμίμα λέγεται appellantur. Hoc figurarum genus ἀπώτακτον vocat Scrip̄tor vitae Hom. p. 302. ed. Gal. aliquoties nobis ad partes vocandus.

4 Εἰκοσι καὶ δύο] In hac recensione recessi a MS. in quo nonnulla deerant, descriptoris, ni fallor, incuria omiſſa. Pro Ἰωνικόν, Δώρειον, sequentia restitui: Ἰωνικόν ἔ Δώρειον, Δώρειον τῶν ἐν Πελο. Δωρείων. Salmasium sequutus, de Hellenist. p. 148. qui eodem libro, quem nos versavimus, usus, paucula indidem excerpta exhibuit. Praeterea in MS. legebatur Κορίνθιον, Ίβύκειον, X. Ἀλκαμαϊκόν, ἔ Ἄλλο πολλοῖς εἰρημίδιον. quae cum aliis quibusdam emendare non dubitavi; quantulumcunque autem id fuerit, in notis

mendosam MS. lectionem proponere non praetermittam.

5 Εὐβοικόν.] Salmasius d. l. p. 146. postquam priora Lesbosensis verba posuerat, addit: Nec Euboeses soli hoc genere syntaxeos usi sunt, sed etiam nobilissimi quique ἔ Attici scriptores, ποιηταὶ ἔ πεζογράφοι. Nam ἔ Homerus ita locutus est δῶρην τοι ἐγὼ, τ. φ. τ. δ. Hom. versus est in Od. O. 125. Δῶρην τοι καὶ ἐ. τέκνον φίλε τ. δ. quo in loco Soloecismum ἀπὸ τῶν ἁγῶν agnoscit Grammaticus, quem Lesbosensi subijciam. Prudentius Auctor vitae Hom. p. 304. ἐπέθηκε ἔ, inquit, ὄρσεικόν τὸ φίλε, ἀπὸς τὸ ἀπώτακτον ἀπολείνας τὸ λόγον.

6 Κορίνθιον] Homeri quae adferuntur loca sunt in Il. B. v. 252. A. v. 363. In Od. A. v. 41. cum in plerisque Edd. extet: Ὀππότ' ἂν ἠέσση τε καὶ ἢς ἰμείρε) αἴης. Lesbosax cum aliis legit ἠέσση. MS. mendosam scripturam praeferebat: Ὀπόταν ἠέσση) κ. η. ι. α. Κορίνθιον ἡμίμα tangit Etymologici M. Auctor p. 301. v. 30.

ιδν ἄμφω. 'Ορειτικοῖς γ' ἡσῶν), ἀνθ' ὑποτακτικῶν,
ὡς τὸ,

'Οπωτό' ἀν' ἡβήσῃ τε καὶ ἥσ' ἡμεῖρε) αἴης.

'Ιούκειον ἰ. ὡς τὸ, λαμπρὸν παμφαίνησι, καὶ ὁ λύχνος
φαίνησι. ἀντίτροφόν ἐστι τῷ Κορινθίῳ, ὑποτακτικῶ ἡσῶ-
μνοι ἀντὶ ορειτικῆς.

Χαλκιδικόν ὁ. ὡς τὸ, Σωκράτης ἀπλολογύμενός ἐστιν,
ἀντὶ τῆ ἀπλολογεῖται. Τὰ γ' ορειτικὰ τῶν ἡμῶν εἰς
μετοχὰς ἀναλύει, καὶ τῆ ἐστίν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ "Ὀμηρος,

Αἰεὶ γ' ῥίγητα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

'Αλκμανικόν ὁ. ὡς τὸ, Πλάτων ἐπορθύθησαν καὶ Ἄει-
το

7 'Ιούκειον] Salmasius l. c. Ab
auctoribus, ut dixi, etiam petunt ex-
empla huiusmodi σχημάτων λόγῳ. Nam
'Ιούκειον idem Lesbos notavit, quo
ille poeta subjunctivo usus est pro ορει-
τικῶ, ut λύχνος φαίνῃσι, pro λύχνος
φαίνει, λαμπρὸν παμφαίνῃσι, pro
παμφαίνει. Homerus ll. E. v. 6. λαμ-
πρὸν παμφαίνῃσι usurpavit, quam
structuram tangens Eustath. ad Od.
H. p. 281. καλεῖται ὅ inquit, καὶ τὸ
σχῆμα 'Ιούκειον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν,
ἀφ' ὅ τ' μελοποιῶν δηλαδὴ 'Ιούκειον, φι-
ληθῆσαι τοιαύτη γλώσσῃ.

8 Χαλκιδικόν.] Salmasii iterum
verba subjiciam: Chalcidicum fuit,
quod nunc in idiomate nostro plurimum
est usus ἔ apud infimam Latinitatem
percrebuit, quo verba indicativi mo-
di, praesentis temporis, resolvuntur in
participia cum verbo substantivo sum.

— Eo etiam utitur Homerus ll.
E. v. 873. Αἰεὶ γ' ῥ. In Edd. legi-
tur Αἰεὶ τοῖ ῥ.

9 'Αλκμανικόν.] Venustissimam
hanc figuram Pindarus adhibuit
Pyth. Od. iv. v. 318. misit Mer-

curius τ' μ' Ἐχίονα, κεχλαδόντα ἦσα,
τ' εἰ' Εὐρύβοι. ubi veteres Critici no-
tant: τὸ σχῆμα τ' Φεφύσας Ἀλκμα-
νικόν. πρὶν γ' εἰπῶν τὰ δύο οἰήματα,
μισθὸν ἔταξε τῷ μισθῷ. Dicitur
autem σχῆμα Ἀλκμανικόν, ἐκ' ὅτι
ὁ μελοποιὸς Ἀλκμάν εἶρεν αὐτὸ, ἀλλ'
ἐστὶ, Ὀμήρου ἀρχῆσι, ἔχαιρεν ἐπι-
το τῶν σχημάτων, notante Eustathio
ad ll. γ. p. 1273. qui ab his non
diversa scribit ad ll. E. v. 774. p.
462. quo in loco eandem figuram
posuit Homerus, quam in binis aliis
observavit Lesbos, Odyss. nimirum
K. v. 513. & ll. γ. v. 138. poste-
riori in loco apud Lesbos. legitur:
Εἰ δὲ κ' Ἄρης λάχῃσι μάχης καὶ Φαί-
βος Ἀπόλλων. cum vulgatae Homeri
Edd. praeferant: Εἰ δὲ κ' Ἄρης
ἀρχῃσι μάχης ἢ Φαίβος Α. Eustathius
vero legit ἀρχῃσι μ. ἢ Φ. obser-
vans, alios scribere ἀρχῃσι, ἔταξε
inquit, ἐπιφύσας τῷ καινῷ σχῆματι
& σχηματῶ. Verum pristina lectio
videtur ἀρχῃσι, ab Aristarcho quip-
pe probata, & Lesbos etiam res-
tituenda, Scholiastae inediti ad h.

Κολοφώνιον ¹². ὡς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵπῳ, ἀντὶ τῷ ἵπῳ.
ἢ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τῷ ἀνθρώπῳ. ὡς καὶ Ὀμηρῶς,

Νηὶ ᾧδ' ἄρ' ἑρέμνη,
ἀντὶ τῷ νηός. καί,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἠνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δέξαι ἱερείαν, ἀντὶ τῷ, ᾧδ' ἑρέμνης. Γίνεθ
δὲ ᾧδ' ἀλαμβαομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς, καὶ
καὶ ᾧδ' ἀλειψῆς ἑρέμνης, ἑσθέσεως. ὡς καὶ Ὀμηρῶς,
Θέμιστι ¹³ δὲ χαλιπαρήσ

Δέκλο δέπας.

ἀντὶ τῷ ᾧδ' ἑρέμνης. καί,

Δέξαλο οἱ σκῆπτρον.

ἀντὶ τῷ παρ' αὐτῆς.

Νησιωπικόν. πλάσιον ἢ χευσθῆ, ἀντὶ τῷ ἑνεκα χευσθῆ.
Γίνεθ δὲ ἕτως, τὰ σωμασώματα τῇ δοτικῇ ῥήματι αὐ-
τοῖ

δαίτα, praepositionis μετακλήσεως
perspexit vitae Hom. Scriptor p. 310.

¹² Κολοφώνιον] Huius etiam con-
structionis meminit Salmasius. Ho-
meri, quae adferuntur loca sunt in
Il. H. v. 383. & Il. A. v. 24. ad
utrumque locum notat Scholiasta, in
altero, θυμῷ minus recte expo-
nens ᾧδ' πῶ ὀργῶν. Ad mentem
Lesbonactis, Hesychius: ἠνδανε θυ-
μῷ, ἦγεν ἠρεσκε τῇ ψυχῇ.

¹³ Θέμιστι] In apographo lege-
batur Θέτιδι χαλιπαρήσ δέκλο δ.
ἀντὶ τῷ ᾧδ' ἑρέμνης. sed ob-
scura apparebant in nomine Θέτι-
δι, literae μ, ab exscriptore erasae,
vestigia, ut vix dubitem, quin in
autographo ea ratione scribatur,
qua edidi. Salmasium apographi le-
ctio decepit, ubi scribit: Σικελικόν
ῥῆμα reperiri apud Homerum, testan-

tur hoc versu Θέτιδι χαλιπαρήσ Δ. δ.
pro παρὲς Θέτιδος χαλιπαρήσ. Apud
Hom. habes Θέμιστι Il. O. v. 88.
Schol. ἀντὶ τῷ ᾧδ' ἑρέμνης. Θέμις
δὲ ἑστὶ μία τῶν Τιτάνων. Themis fuit
Τιβανίς, & Jovis etiam τιτάνος. Prius
ex Apollodoro novimus. Alterum col-
ligi potest ex Eratosth. Cataster. c.
xiii. Μυσαίον γὰρ φησὶ, Δία θηνά-
μδρον ἐσχαιδῶναι ὑπὸ Τίαν Θέμιδι.
& ex Hygin. Poët. Astron. II. c.
xiii. Musaeus autem dicit, Jovis
nutrices Athemidem & Amaltheam
nymphas. Utrumque Hom. locum
a Lesbonactē usurpatum, eandem in
rem protulit Auctor vitae Hom. p.
291. Ὅθεν ἡ εἴρη, (Il. B. v. 186.)
Δέξαλο οἱ σκῆπτρον. καὶ χαλιπαρήσ
δέκλο δέπας, ἐν τούτοις δα-
είζει. ita enim pro διοείζει legendum
animadvertit etiam H. Stephanus.

τοὶ γενικῆ σωτῆρασιν. ὡς καὶ Ὀμηρ¹⁴,
ἀφνειότερ¹⁴ χρυσοῖο τ' ἐδῆτός τε.

Ἀπικοὶ δὲ ἐκφέρουσι τοιαῦτα, τὸ ἔνεχα προστιθέντες.

Τῶν ἔπι τ' Ἀσίας Ἑλλήνων. δέσκει με, ἀντὶ τῆ μοι.
Οὕτως δὲ γίνε¹⁵, σωτασομῆνης δοπικῆς πτώσεως ῥήμασιν
αὐτοὶ ἔπι αἰτιατικῶν προσφέρουσι, σωλύτησέ με, ἀντὶ
τῆ μοι.

Καὶ δ' Ἀχλλῶδὸς τῆτόν γε ¹⁵ μάχη ἐπὶ κωδιανείρῃ
Ἑρρίγ' ἀνθολῆσαι,

ἀντὶ τῆ τῆτα. καὶ Ἀπικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ¹⁶ ὁ κω-
μικός, δέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, ἀ γενι-
κῆ πτώσῃ σωτῆρασιν, ἐκφέρουσι ἔπι αἰτιατικῶν, αὐτὸς
με ἦρετο, καὶ ἀφαιρεῖται με, ἀντὶ τοῦ ἔμοθ. Καὶ Ὀ-
μηρ¹⁷,

ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Σωτέβη πρῶθλιῶν τὸν Ἀλέξανδρον ¹⁷ ἴππων,
ἀντὶ τῆ, τῆ Ἀλεξάνδρου. σωτασομῆναν γὰρ τῆ¹⁸ πρὸς
τι ἐχόντων ὀνομάτων παρ' ἡμῖν ἔπι γενικῆς πτώσεως, ἐκείνου
ἔπι αἰτιατικῶν ἐκφέρουσι ὡς τὸ,

γυναικα ¹⁸ τεθήσαλο μαζόν,

ἀντὶ

¹⁴ Ὀμηρ¹⁴] Od. A. v. 165. Ἡ
ἀφνειότεροι χρυσοῖο τὶ ἐδῆτός τε.

¹⁵ Τῆτόν γε] Sed in Hom. II.
H. v. 113. τῆτα γε μ. vulgatur.
Dubitari autem non potest, quin
olim τῆτα fuerit lectitatum, quod
postea a sciolis propter constru-
ctionis insolentiam fit depravatum.
Ex Hom. posui Ἑρρίγ' pro ἄειε,
quod erat in MS. Alter Hom. qui
adfertur, locus est in II. A. v. 299.

¹⁶ Ἀριστοφάνης] In Pluto v. 353.
Τῆ¹⁸ ποτῆσιν φαίει τὸ φορέον, καὶ
μὴ σὺ δέσκει. Schol. Ἀπικόν ἢ τὸ,
καὶ μὴ σὺ δέσκει. ἢς ἔσθιρα. adv.

¹⁷ ubi quae notantur descripsit Co-
rinthius de Dial. Att. qui Ἀπὶ δοπ-
κῆς, inquit, ποθῆκας τῶν αἰτιατικῶν
ἠγαπήσασι. — καὶ ὅλως μύετα
ἔρησις ἀντὶ λογομῶν παραδεί-
μα¹⁸, καὶ παρ' Ὀμηρῶ καὶ Ὀδῶ¹⁸ πᾶσιν
Ἀπικισκῆς. Scripto Corinthii libello,
editis longe meliori, & hic & ali-
bi semper utor.

¹⁸ Ἀλέξανδρον] Ita in ora corre-
xerat Vossius MS. lectionem Ἀλε-
ξάνδρου. Saimasius de Hellen. p. 147.
& 148. Jonicum ἠῆμα vocat idem
Lesbonax, quo dicebatur, ὁ Ἀλεξάν-
δρ¹⁸ ἴππ¹⁸, Alexander equus, pro

ἀντὶ τῆ γυναικὸς μαζὸν ἐθήλασεν. ὅθεν τινὲς λέγουσι τὸ γυναικεῖα εἰρησάμ ἀντὶ τῆ κτηνικῆ 19 τὸ γυναικεῖον. ὡς Ἀθηνοὶ, Ἑλλίωα στρατὸν, ἀντὶ τῆ Ἑλλήωικόν. ἡ δὲ αὐτῶ εἰπεῖν ταῖς τοιαύταις συστάξεσιν, εἰ μὴ ἐκείνως διελέγοντο οἱ Ἑλλίωες 20 τὰ πρὸς τι ἔχοντα συστάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν,

Τρῶας 21 τίχας ἔλθῃ Ἄρης ὅττι μετελθὼν πὰς τίχας. τινὲς δὲ τὰς Τρῶας, ὄξυτινάς καὶ θηλυκῶς, ἀλλ' ἐλέγχῃ αὐτὰς ἢ γραφῇ, χρεῖς ἔσα τῆ ι. ἔπι κασιγνήτοιο φόνοιο. ἀντὶ τῆ, κασιγνήτη, τὸ γὰρ πρῶσηρηκὸν ἔλαβεν ἀντὶ τῆ κτηνικῆ.

Ἀθηκὸν, σωήθηες Ζειοφῶνι καὶ Πλάτωνι. στρατῶμενοι Θεβαῖοι ἔπι Ἀθηκῶ. Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πύλων. τὸ γὰρ καὶ ἔπιφορὰν δὲ εἰπεῖν. Λακεδαιμόνιοι ἠτήθησαν. Γίνεσθαι δὲ ἔπος, τῆ ἔπιφορικῆ ἐκφρασίᾳ πρῶσηρηκῆς ὀρθῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἢ μὴ γὰρ ἔπι πρῶσηρηκῆ, ἢ δὲ ἔπιφορικῆ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεσθαι· καὶ ὡσαύτ' ἐλλείπων πάλιν αὐτοτελὴς ἑτέρας συσδέσεως. ὡς καὶ Ὀμηρος 22,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὴ ἔχον ὀρθῶς ἰκάνη.

ἀντὶ

Ἐ' Ἀλεξάνδρου ἵππος, *Alexandri equus*, cuius exemplum refert ex auctore antiquo, σωήθη πρῶσηρηκῆ τ' Ἀλεξάνδρου ἵππον. Cui paria esse vult apud alios auctores, γυναικεῖα μαζὸν, pro γυναικὸς. Ἑλλίωα στρατὸν, pro Ἑλλήωικόν. Pro ἐκείνῳ μοχ' scripti ἐκείνοι.

18 Γυναικεῖα] *Hom. Il. Ω. v. 58.* γυναικεῖα τε θήσασθαι μαζὸν. Quod *Lesbonax*, habet etiam *Hesych.* Τηθήσασθαι, ἐθήλασασθαι.

19 Ἀτὶ τῆ κτηνικῆ] *Corinthius de Dial. Att.* Ἀθηκῶν καὶ τὸ, τὰ πρῶσηρηκῆ λαμβάνειν ἀντὶ τῆ κτηνικῆν. ὡς τὸ, γυναικεῖα τηθήσασθαι μαζὸν. ἀτὶ τῆ,

γυναικεῖον ἐθήλασεν μαζὸν.

20 Οἱ Ἑλλίωες] In MS. perperam a prioribus haec erant separata: διελέγοντο. Οἱ Ἑλλίωες τ.

21 Τρῶας] MS. Τρῶας τίχας, ἔλθῃ Ἄρης ὅττι μετελθὼν. Haec autem scripturae variatio satis est insignis. In *Hom. Il. E. v. 461.* vulgatur: Τρῶων ἢ τίχας ἔλθῃ Ἄρης ὅττι μετελθὼν. ubi *Schol.* notat Τρῶων ἢ τίχας.] Τῶς ἢ Τρῶας εἰς τάξεις καὶ στρατῶνας. In *Il. I. v. 563.* meminit κασιγνήτοιο φόνοιο.

22 Ὀμηρος] *Exempla*, quae proponit, mentem *Lesbonacis* clarissime patefaciunt, petita ex *Od.*

M.

ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων.

Νέφερίδα δ' ὁ μὲ οὔτως Ἀτύμιον.

"Αμφω δ' ἐζοιδῶν, γεγραπώτερον ἦεν Ὀδυσθεύς.

"Ιωνες δὲ καὶ πολλῶν Φερίων ἐσώζοντες πάλιν, ὡς γὰρ ἡμεῖς λέγομεν, ἐξερχομένη μὲ ἔδωκεν, αὐτοὶ Φασιν, ἐξερχομένη δὲ δάκε μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰπατικαῖς πτόπσιν ἐπιφορὰς ποιοῦντες καὶ ζῶντιες. ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς ²³, οὗτος γὰρ ἐφη περὶ Μυρίνης τ' Ἀμαζόνων, πτω Μυρίναν ἐξελθούσαν καὶ ἀειβλεψαμένην, ἔδοξεν αὐτῷ τὰς ἄλλας Ἀμαζόνας ἀνακαλέσασθαι.

Θηβαϊκόν. ἔτι δὲ ²⁴ καὶ ἄλλο χῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικόν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχηρται. Γίνεταί δὲ οὕτως, Λακεδαιμόνιοι ²⁵ πολεμεῖ Ἀθηναίους μελιρρόθων δ' ἐπέτα πλοκαμοὶ, ἀντὶ τοῦ ἐπόντα ²⁶. Καὶ δὴ γέτα σάρκες, ἀντὶ τοῦ δὴ γόντο. Ὀμηρον,

Καὶ δὴ δόδεκα σέσηπε ²⁷ γῶν καὶ σπάρτα λέλυται.

ἀντὶ

M. v. 73. II. II. v. 317. II. Γ. v. 211. In secundo loco Ἀτύμιον posui pro ἰτόμιον. Homericas has constructiones inter χῆματι ἀσπύτατα retulit Auctor vitae Plom. p. 307. addens ὅτι ἡ τὸ καινὸν ἔλογα χῆμα πολλὰ ἐπιφαίνε, πρὸς δὴ γόν. Atticum hoc χῆμα Aristophanis ac Thucydidae locis illustrat Corintbius, καὶ Ὀμηρον, inquit, οἱ ἡ δύο σκοπέλοι, ὁ μὲ κῆρον ἄρην μίμφοις ἰκάνη. καὶ φιλοσοφῶς ἐπὶ τῆς βίῃς τῆς σοφιστῶν (quinimo Pollux apud Philostratum Vit Soph. II. p. 593.) Ὁ Πραϊδὲς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ὀμηρικόν, ποτὴ μὲ αὐτὸ καὶ τολυμίδης αἰ μαρφαί, ἀλλ' ἔ, Πρωτίος τῆς Φαρίης τῆς θαυμαστῆς Ὀμηρικῆς. Sed &

Jones, notante Corintbio, eadem ratione χῆματι ἀσπύτατα ἀντὶ χῆματι, ὡς καὶ οἱ Ἀπικαί. οἶον, οἱ ἡ δύο σκοπέλοι, &c ἀλλ' ἔ τῆ δύο σκοπέλων, ὁ μὲ τὸδε, ὁ ἡ τὸδε. Utrumque locum MS. suppeditavit. Homeri versum Luciano plus semel admovit Scholiasta. Conf. Schol. Theocr. ad Idyll I. v. 48. & Priscaeus ad Evang. Lucae c. XXI. v. 6.

²³ Δ. ὁ Χαλκιδεύς] De Chalcedensi Dionysio Meursius notat ad Hellad. p. 35. Dubitari autem non potest, quin Dionysii fragmentum partem fecerit operis, quod Κῆσις inscripserat. Urbs Aeolica Myrina ab Amazone cognomine traditur denominata. Inter Amazonas dignitate excelluisse Myrinam, hinc si-

ἀντὶ τοῦ σπῆκασιν.

Ἴωνικὸν δὲ καὶ Δωριεὶον ὁμοῦ εἰλημυδιῶν ²⁸ ἀπὸ τῆς χτλ Σικελίαν Δωριεῶν. Γίνεται δὲ ὡς θαλαμβανοιδίης ἀπαρεμφάτω ῥήματι ἄντι περσαλικῶ ἐν ταῖς τοιαύταις σωματάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δούναμ φάσκει, καὶ Ὅμηρος,

Ἐλθὼν δ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονα Ἀτρεΐδαο

Πάντα μάλ' — ἀγορβέμεν.

ἀντὶ τοῦ ἀγορβε. καὶ,

Πειρᾶν δ' ὡς κεν Γρᾶες,

ἀντὶ τοῦ πείραζε ²⁹. Χρῶνται δὲ τὰ ἀπαρεμφάτω ὅτι ἐνικῶ ³⁰ περσαλικῶ καὶ πληθυντικῶ ὁμοίως γράφειν λέγοντες, ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὅμηρος,

Ἵμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλο ἐρητύειν ἐπέεσσιν,

ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δωριεὶον, μάλιστα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῶν. Γίνεται δὲ οὕτως. ὡς θαλαμβανοιδίης δοτικῆς πτώσεως, ἀτὶ αἰ-
τια-

simul disci potest.

²⁵ Ἐστ. γ] Hic certe nonnulla videntur deficere; *Salmasius* particulam γ omisit p. 116. Thebaicum schema & Pindaricum idem fuisse suspicatus.

²⁵ Λακεδαιμόνιοι] Ita vulgavi pro Λακεδαιμονίαν quod erat in MS. *Salmasium* sequutus. Cum plura sint ad manum, unicūm hujus structurae exemplum adponam ex *Pindari Olymp. Od. xi. v. 5. μιλιγάρεις ἕμνοι ὑσέραν ἀρχαί λόγων τίχαι*, pro τίχαι. *Scholias* verba subiciam: *Σημείωσαμ ἀναυθὰ τὸ τίχαι, ἔστι δὲ ἔστι τὸ περσαλικῶν, ἔστι δὲ ἔπειτα, ἐν ταῖς ἑσπερικοῖς καὶ ἑλληνικοῖς ὀνόμασι, τῶ ἐνικῶ ἀντὶ*

πληθυντικῶ ἐγκλίσει ὡς ἄσπερ ἔστι.

²⁶ Ἄντ' ἔπειτα] MS. ἀντ' ἔπειτα. Perperam.

²⁷ Σίσσηπι] MS. σίσσηπι. Apud *Hom. Il. B. v. 135.* recte extat σίσσηπι. *Apollonius Alexandr. de Synt. iii caput xi* ita inscribit: Ὅτι τὸ σπάρβα λίλιω, καὶ ἀκλιότερον ἔστι σίσσηπι.

²⁸ Εἰλημυδιῶν] MS. ὁμῶς εἰλημυδιῶν. *Vir Eximius J. P. D'Orville* integra *Lesbonactis* observatione, usus in *Vanno Critica c. ix p. 342. & 343.* legit: Ἴωνικὸν ἢ καὶ Δωριεῶν ὁμῶς εἰλημυδιῶν. & *Homeri* etiam loca indicavit, petita ex *Il. B. v. 10. Il. A. v. 66. & Il. B. v. 75.*

²⁹ Ἄντ' ἔπειτα] MS. ἀντ' ἔπειτα.

Α α

πει-

παλικῆς, παρεποιδῆς ἢ ἀφ' αἰθέσεως, οἷον εἴ τις Φαίη·
 τῷ φρατηγῷ οἱ πολέμοι ἀπόλοντο. ἀντί τῆ, ἀφ' ἧ
 φρατηγῶν. κ. τῆτω ἐσφάγη, ἀντί τῆ ἀφ' τῆτο. "Ομηρ³¹,
 Σοὶ δὲ πάντες μαχησόμεθα,
 ἀντί τῆ ἀφ' σέ.

Ἀττικὸν δὲ γίνε³² ἔπος. Σιωπασομῆδης γενικῆς πτώσεως
 ἀντί δοπικῆς καὶ ἄπφοραίν. οἷον εἴ τις Φαίη, ὅσῳ ἀν ἡμῖν
 σιωέση εὐσεβῶν ὄντων τῆτο παθεῖν. κ. ἡμῖν εἴρη³³ πρᾶγμα³⁴
 μὴ πλυσάντων· κ. "Ομηρ³²,

ἡμῖν — κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Δεισάντων φόβῳν τε βαριῷ αὐτόν τε πέλωρον.

"Ἄλλο Ἀττικὸν ³³. τῷ, ἴνα, μοεῖω. Ἀττικὰ μόεια ἀντί
 ὑποτακτικῶν, οἷον· ἴνα θύσασιν. ὁ Πλάτων τούτῳ κέ-
 λη³⁵ κ. "Ομηρ³⁴. ἴνα μήποθεν ἄλλ³⁶ ἴαυα. κ. ἴνα θανά-
 τισι Φαείνοι.

Περικλητικὸν ³⁴. ὡ πυκνότερος ἡρῶν³⁷ οἱ ἀειρηγῆται. γίνε³⁸ δὲ
 οὔτως. Περικλητικῆς αἰτιατικῆς πτώσεως καὶ ἄπφοραίν, ὅταν
 εἰ μεταβάσῃ λόγῳ ἐπενέγκωμεν ὀρθλῶ πῶσιν. οἷον, ὡρα πλέο-
 μεν δύο πόλεις, αἱ καλοῦν³⁹ Σήτ⁴⁰ κ. Ἄβυδ⁴¹. κ. "Ομηρ³⁵,

"Ἄνδρ' ὄρω κρατερῶ ἔπι σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,

"Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντες, ὁ μὲ τόξων βῦ εἰδώσ.

ἀντί τοῦ, ἧ μὲν.

Τῶν δὲ Ἀττικῶν τὸ σιωτάσειν τὸ μὴ μὲ μέλλον⁴²
 ἡρῶν. μὴ πείσομαι. ἐπὶ δὲ τὸ χῆμα τῶν πρὸ Ἀντιφῶν-
 τα.

πειρῶ. Scripsi πείρομαι ex Gramma-
 tico de Soloec. qui hanc structu-
 ram Soloecismum vocat πρὸ τῆς
 ἐκλίσεως.

³⁰ "Ἐπε³⁰] MS. ἐπικῶ.

³¹ "Ομηρ³¹] Il. E. v. 875. Σοὶ
 πάντες μαχησόμεθα. Hesychius: Σοὶ
 πάντες μαχησόμεθα, ἀφ' ἧ πάντες μα-

χόμεθα.

³² "Ομηρ³²] Od. I. v. 256.
 ἡμῖν δὲ αὐτὴ κατεκλάσθη φίλον
 ἦ. Δ.

³³ "Ἄλλο Ἀττικὸν] MS. lectionem
 hoc in loco exhibuisse contentus,
 aliis relinquo, ut Lesbouallii scri-
 pturam restituat, si id modo abs-
 que

τα. σπανίως δὲ καὶ Ὅμηρος³⁶ κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἀμφοτέρων Φωνὰς τῷ τε μὴ, ἀπαγέρβουσι, καὶ τῷ ἔ, ἀρῆσι, καὶ ποτακτικαῖς ῥήμασι σιωπασομένων. οἷον, ἔ μὴ ἀφελεθῶ σήμερον, ἔ μὴ εἴπω. Ἀνακύπτε δ' ἐν τούτῳ τῷ σχήματι³⁷ καὶ ἕτερον Δωλεῖον, ὃ γίνεται τῇ αὐτῆς σιωπάζουσας ἑρεοκοπιωδῆς. οἷον, ὄχι εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, ὄχι ἐρῶ σοι. καὶ σήμερον ὄχι ἴδης, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδης. καὶ τὸ,

Οὐ γάρ πω³⁶ τοῖς ἴδον ἀνέρας, ἠδὲ ἴδαμαι.

Ἄλλο πολλοῖς εἰρημνόν. Ὅταν τὸ ῥῆμα σιωπασομένη ἄλλαις πῶσιν. οἷον τὸ θαυμάζω, καὶ τὸ ὀνειδίζω, καὶ λοιδοροῦμαι, καὶ ὀκνῶ, καὶ ὀλοχλῶ. ἐπὶ δὲ πλεονάζοντα παρ' Ἀπτικοῖς. Δοτικαῖς γὰρ σιωπασομένη πῶσιν, οἷον ἔτι τὸ μέμφομαι σοι, καὶ ὀνειδίζω σοι. οἱ δὲ Δωλεῖς, ἄσφ τοῖς Ἀπτικοῖς ἔπι δοτικῆς σιωπῆς, ταῦτα ἔπι γενικῆ μετὰ γινεσθαι, μέμφομαι σε λέγοντες, ὡς πλήρη Φασίν. Ἀπτικοὶ δὲ σιωπασομένη αιτιατικαῖς πῶσιν³⁷, καὶ δοτικῆ τῇ αιτιατικῆ.

Ῥόδιον. τῷ Δωλεζόντων ἐν τῇ ἀκέραιῳ δοτικῇ, ἢ τῇ ὀρθῆ καὶ αιτιατικῆ πῶσιν ἔσω αιτιατικῆ σιωπασομένη δοτικῆ πῶσιν. οἷον εἴ τις εἴποι, κάλεσον τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ τῇ ἀνθρώπων. τεκμήριον δ' ἂν εἴη ἐκ τοῦ σχήματος³⁸ μάλιστα τῷ Δωλεζόντων, ἀφ' τε τῇ τιν, καὶ τῇ σφίν ἀντανυμίαν. αὕτη γὰρ οὐδεμίας πῶσιν, ἢ δοτικῆς δηλωτικῆ. καὶ Ὅμηρος³⁸,

Ζῆς με πατὴς παρήκε τειν τάδε μύθησα³⁸.

Ἀσια-

que fidelioris libri fieri possit auxilio.

34 Περσηγηματικόν] Supra hoc schema dicebatur Περσηγηματικόν.

35 Ὅμηρος] Il. E. v. 244. ubi pro ἔχοντι extat ἔχοντας. Mendosa erat in scripto Lesbos. lectio: Ἄνδρ' ἔρῶ κρημνῶ ε. σ. μ. μ. ἵνα πλά-

θησιν ἔχοντι, ὃ μὲν τόξον εἰ εἰδῶς.

36 Οὐ γάρ πω] Il. A. v. 262. Pro τοῖσδε apud Lesbos. τοῖς posui.

37 Γενικῆς] MS. ἁπλοῦς.

38 Ὅμηρος] Od. Δ. v. 819. Ἦ νῦν με παρήκε τειν τάδε μύθησα³⁸ εἶπαι.

Ἀσιανόν, μᾶλλον ὀπιχειάζον τοῖς ὅπι Σικελίας Ἑλλησιν. Γίνεσθαι δὲ ἔγω, συνηρηθῆναι ἔχον³⁹ ὀειτικῶς ῥήμασιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναστάντα κλείσαι ἢ θύσαι, ἀντὶ τοῦ ἀναστῆναι ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθόντων. Ἐναντίον δ' ἀν εἴη τούτω τῷ σχήματι, ὁ ἔμπροσθεν ἔχει ἢ μετοχίῳ ὅπι ὀρθῆς πῶστος ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἰ τις εἴποι, λέγειν Ἀλέξανδρον Μακεδόνα πρῶτον τοὺς Πέρσας. ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὀμηρ⁴⁰.

Φημί — οὖν κατανεύσας ὑπερβόρεια Κορινθίονα,
Ἄστράπων ὅπι δεξιῶ,
ἀντὶ τοῦ ἀστράπωντα.

39 Συνηρηθῆναι ἔχον] Legendum videtur συνηρηθῆναι ἔχον τῷ αἰτιατικῷ ὁ γ. ἀντὶ ὀρθῆς. In exemplo, quod adfertur ἀναστῆναι pro ἀναστῆναι, male in MS. legebatur ἀντὶ ἄναστα. Vossius ἀναστῆναι in margine posuerat, & ad Catull. etiam exhibuit p. 296. ubi ex Lesbosae Afianum schema attigit.

40 Ὀμηρ⁴⁰] Il. B. v. 350. Φημί ἢ ὅν κατανεύσας ὑπερβόρεια Κορινθίονα Ἄστράπων ἐπιδεξιῶ, Auctor vitae Hom. p. 307. huic loco subijcit: ἢ

ταῦτα ἢ ἐξήνεκε κατὰ τινὰ ὀρχαίχῳ συνηθειῶν. ἢ δ' ἢ ταῦτα ἀλόγως κ. τ. λ. Quae in scholiis ad Hom. MSS. leguntur, dignissima sunt, quae proferantur: Ὅτι ἀκατακλήτως εἴρη. ἢ δ' ἢ ἀστράπωντα ἢ φαίνοντα. ὡς Εὐεπίδης ἐν Παλαμήδῃ.

Λαίῃ πάλας δ' ὁ ἔξερωντῆσας θέλων,
Σχολῆ μὲ ἀπέργε.
Βραχὺ ἢ ἀστράπων εἰς τὰ ἐπιδεξία. ἀσυνδῆτος ἢ ὁ λόγος, λείποντος ἢ καί. ubi in margine Lesbosacem citavit Jf. Vossius.

Π Ε Ρ Ι
Β Α Ρ Β Α Ρ Ι Σ Μ Ο Υ
Κ Α Ι
Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Μ Ο Υ.

НБ ОНУ имени И. Мечникова

НБ ОНУ імені І. Мечникова

THE
M E M O I R S
O F
B A R B A R A P I T T M O Y
AND
S O L O I K I Z M O Y .

Π Ε Ρ Ι

Β Α Ρ Β Α Ρ Ι Σ Μ Ο Υ.

Βαρβαρισμός ὅτι λέξις ἦτοι αὐτὴ τὰ ποιητῆα, ἢ αὐτὴ τὰς προσηδίας ἡμαρτημένη. Διαφέρει δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ· ἐπεὶ ὁ μὲν Βαρβαρισμός ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμός ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμός ἐν τῇ λέξει³, αὐτὴ πλεονασμὸν ποιητῆα, αὐτὴ ἔνδειαν, αὐτὴ ἐναλλα-

λα-

Ι ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ] Hoc, & quod sequitur, de Soloecismo opusculum ex antiqua Leidensis Bibliothecae membrana descripti. Utrumque in alio etiam ejusdem Biblioth. Codice legebatur, non sine exigua scripturae diffe- rentia, quam, ne quid omitt- rem, sedulus enotavi. Reliqua, al- terius Auctoris, itidem ignoti, qui eandem materiam copiosius pertra- ctat, capita ex laboriosis *Jf. Vossii* adversariis exhibui, qui ex optimo libro eadem hauserat; neque ta- men priora, quae vulgavi capita inibi non legebantur, sed minus plena quam in Vett. libris. Plura vide sis in Praefat.

2 Διαφέρει] Qua ratione Soloecif- mus & Barbarismus valgo discerni soleant, docet *Sextus Empiricus* ad- vers. Gramm. c. x. qui Gramma- ticorum hac in parte petulantiam sic satis acerbe, neque inmerito, castigat. Discrimen inter Barbarif- mum & Soloecifmum porro tradide- runt *Etymologus* in v. Σόλοιχοι. *Sui- das* in Βαρβαρίσσει. & *Eustatbius* ad

Hom. II. B. p. 278. e Veteribus nonnullos, quos has voces minus anxie distinxisse innuit *Eustatbius*, reprehendit *Apollonius Alexandr.* de Synt. III. c. IV. eosque temere conturbasse scribit τῷ παραπλήσει συμφώνως πιστεύειν ὁξυαν, ὡς μὲν λέξεως κακία ἐστὶν ὁ Βαρβαρισμός· ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκατακτάτων, ὁ Σολοικισμός. Neque Graecis Lati- nos quidquam hic concessisse ex *Diomede* & *Donato* constat. Soloecifmum vocat *Ausonius* Epigr. cxxx. quem ex mente Grammaticorum Barbarifmum dixerat *Martialis* VI. Ep. XVII.

Cinnam, *Cinname*, te jubes vocari: Non est hic, rogo, *Cinna*, *Barba- rismus*?

Tu si *Furius* ante dictus esses, Tur ista ratione dicereris.

3 Ἐν τῇ λέξει.] Ita Cod. A. paulo aliter Cod. B. Διαφέρει δὲ ὁ Σολοικισμός· ὅτι ὁ μὲν Βαρβαρισμός ἐν λέξει γίνεται, ἦτοι αὐτὴ πλεονασμὸν ποιητῆα, ἢ αὐτὴ ἐναλλαγή, ἢ αὐτὴ τέταν, ἢ αὐτὴ κρήνη. Ὁ δὲ Σολοικισμός ἐν ὅλῳ τῷ

λαγνῶ, αὐεὶ τόνοι, αὐεὶ χερόν, αὐεὶ πνεῦμα. Λέγουται δὲ Βαρβαρίζειν ἢ τοὺς ἀλοφύλω λέξιν ἡρωιδίως 4. ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχέριον Κερδικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακρον, Μάππαι.

Π Ε Ρ Ι

Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Μ Ο Υ.

Σολοικισμός ἔστι λόγος αὐεὶ τὴ συνταξιν 5 τῶν λέξεων ἡμαρτηνῶν 6 Διαφέρει δὲ Σχήματι 6. ἔπει τὸ μὲν Σχήμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὐλογον καθιστανῶν 7 εἰς εὐσφάπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμός οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμός 8 ἐν τῷ λόγῳ, αὐεὶ πλεονασμὸν λέξεως, αὐεὶ ἔνδειαν, αὐεὶ διαλλαγνῶ, αὐεὶ εἶδος, αὐεὶ γένος, αὐεὶ ἄρθρον, περὶ ῥιθμὸν, περὶ πῶσιν, περὶ ἀφώσπον, περὶ χερόν, περὶ ἀφθεσιν, περὶ ἔσκλησιν. Λέγεται δὲ Σολοικισμός, ἔπει σόλοικον 9 ἢ βάρβαρον τὴ ἀσφροσιν ἔχει.

Σο-

τῆ λέξ. αὐεὶ τὰ αὐτὰ λέγουται βαρβαρίζειν καὶ τὰς αἰ.

4 Λέξι χρωμῆς] Ea ratione legunt Codd. B. & C. Mendose in A. λέξι χρωμῆς. Quae sequuntur: ὡς εἴ τις &c. suppeditavit Cod. A. universa deerrant in Voss. apographo, seu Cod. C. Insignis est in B. lectionis differentia: ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυχέριον λέγει, κερδικάριον λέγοι, τὸ δὲ χ. μ. Siquidem hinc iudicium ferre licet, prioris tractatus auctor dicendus erit Herodianus. Subjiciam quae in Gloss. Med. & Inf. Graec. ad voces Κερδικάριον & Μάππαι scribit Du Cangius: „ Herodianus de Solocismo & Barbarismo MS. (in Cod. Colb. 1825.) λέγουται ἢ βαρβαρίζειν καὶ τὸ ἀλοφύλω λέξι χρωμῆς. ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑπαυ-

χέριον, κερδικάριον λέγει, τὸ δὲ χειρόμακρον, μάππαι. „ Hinc ratio est petenda, cur in Cyrilli Glossis legatur Βαρβαρισμός, Graeco Latino. five potius, Graeco-Latinum.

5 Περὶ τῶν συνταξιν] Cod. C. αὐεὶ τῶν συνταξιν τ.

6 Διαφέρει τὸ Σχήματι] Vide Tryphonis locum, quem ad initium Leshonaëdis produxi.

7 Καθιστανῶν] Emendatam Cod. C. scripturam proposui. Cod. A. καθιστανῶν εἰς ἀσφάπειαν. Cod. B. Διαφέρει τὸ σχήματι, (C. εἰ σχήματι) ἰσπεὶ τὸ μὲν ἔχει τινὰ αἰτίαν εὐλογον καὶ ἰσχυρὴν ἀσφάπειαν.

8 Γ. ὁ Σολοικισμός] Cod. B. καὶ τῶν ἐν τῷ λόγῳ γινόμενων αὐεὶ πλεονασμὸν λέξεως, &c.

9 Ἐπει σόλοικον] Ita Codd. B. &c.

Σολοίικες δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰς βαρβάρους. ὁ γὰρ Ἀνακρέων ¹⁰ Φησὶ, Κοίμισον δὲ σόλοικον Φθόγγον. καὶ Ἰσπανίαξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους ἠὲ λάβωσι, φηναῖσι
Φρύγας μὲ εἰς Μίληθον ἀλφιδύσσοντας.

ΕΤΕΡΩΣ

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Τὸ δὲ λόγου ζῆταται μὲν εἶσιν ἕξ. Ἑλλωισμός, Σαφίνεια, Κυριολογία, Σιωτομία, Εὐσυνθεσία, Εὐσπέπεια. Κακία δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ. Βαρβαρισμός, Ἀσάφεια, Ἀκωρολογία, Μακρολογία, Κακωσυνθεσία, Ἀσπέπεια.

Ἐλ-

& C. cum in Cod. A. legeretur ἐπισόλοικον. Salmasius in Tertull. de Pall. p. 312. σόλοικον ἔσ σόλοικον dicebatur, ut βρυκός βρυκός, μυρῶ μοιρῶ.

¹⁰ Ἀνακρέων] Anacreontis & Hipponactis fragmenta hinc produxerunt Viri Clarissimi J. Vossius ad Catull. p. 226. & Jac. Phil. D'Orville, in libro reconditae eruditionis pleno, Vanno Critica c. XII. p. 570. Quandoquidem vero in his fragmentis Codices nonnihil ab invicem discedunt, universam singulorum scripturam bona fide proponam: Haec itaque erat lectio Cod. A. ἰ γὰρ ἀνακρέων φησὶν· κοίμισον ἢ σόλοικον φθόγγον. καὶ ἰσπανίαξ. καὶ τὰς σ. ἠὲ λάβωσι φηναῖσι φρύγας μ. ε. μ. ἀλφιδύσσοντας. Cod.

B. ὁ γὰρ ἀνακρέων φησὶ. κοίμισον ἢ σόλοικον φθόγγον. ὁ ἢ ἰσπανίαξ. κ. τ. σ. η. λάβωσι φηναῖσι. φρύγας μὲ εἰς μίληθον ἀλφιδύσσοντας. Hujus ego libri lectionem in textum recepi. Cod. C. seu apographum Vossianum: ὁ γὰρ A. φησὶ. κοίμισον σόλοικον φθόγγον. καὶ ἰσπανίαξ· καὶ τὰς σ. ἠὲ λάβωσι φηναῖσι. (in fine postremi capitis φηναῖσιν extabat) φρύγας μὲ εἰς Μίληθον ἀλφιδύσσοντας. in libri margine posuerat Vossius: ἢ ἀλφιδύσσοντας ἰ. e. in pistrinum mittunt. Eadem autem, neque enim id praetermittendum, Anacreontis & Hippon. loca tangit Eustathius ad Il. B. p. 278. τὰς βαρβάρους Σολοίκας ἔλεγον, καὶ ἀσφίον) χρεῖσαι, ἰσπανίαξ μὲ τὸ, καὶ τὰς σολοίκας ἰν ἰσπανίαξ φηναῖσιν. Ἀνακρεῖοντος ἢ τὸ, σόλοικον. Bb λει-

Κατὰ δὲ Περσίωσιν ¹⁵. λέγοντες τὸ δῖφρον, δρίφρον ¹⁶. καὶ τὸ φέρω, φέρνω ¹⁷. καὶ Μυτιληναῖον, Μιτυληναῖον ¹⁸. ἄπο γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίστης Μυτιλήνη καλεῖται.

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγὴν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἑδνάμην, ἠδυνάμην ¹⁹. καὶ ἀντὶ τοῦ ἑβλόμην, ἠβλόμην. ὅσα γὰρ ἄπο συμφάνου ἀρχεῖ τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐπετῶπι ἡρόναι, ταῦτα καὶ τὸ ἑβλόμην ἀρχεῖ ἀπὸ τοῦ ἑ ἀρχεῖ. λέγω, ἔλεγον. φέρω, ἔφερον. οὕτω μέλλω, ἔμελλον. βύλομαι, ἐβλόμην. καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφὴν, ὡς Μένανδρος ²⁰ λέγει,

Ὁ θάτερ μὲ τοῖν δυοῖν Διοσκόροισιν.

ἀντὶ τοῦ φάνας, ὃ ἕτερος. ἢ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ ἑδδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχέμενον, οἷον τὸ, ἔτερον, λέγω θάτερον. ἐπὶ δὲ ῥησιν δὲ ἑδάμωσ.

Κα-

καλεῖται καὶ ἐνάλλαξις καὶ ἐπέθεσις. Corinthius vero de Dial. Jon. id ponit discriminis inter μετέθεσιν & ἐπέθεσιν, ut illa fiat ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ, ἢ ἐπέθεσις ἐν ἑτέρῃ.

16 Δρίφρον] Auctoritate unius Theodori Gazae (qui nihilominus e Veteribus hausit, quae de Barbar. & Soloec. notat, uti & Georgius Lecapenus περὶ σωμάτων p. 215.) vocem Δρίφρον Glossariis Graeco-Barbaris inferuerunt Meursius & Du Cangius. Ne noster quidem efficiet, ut eam vocis formam barbaram esse credamus.

17 Τὸ φέρω, φέρνω] Nulla hic μετέθεσις, sed literae ν παρεμπόρισις. Credibile Auctorem aliter scripsisse, forsitan posuerat: καὶ τὸ φέρνω, φέρνω.

18 Μιτυληναῖον] En, quae scribit Is Vossius Observ. ad Melae II. c. VII. p. 201. Utrumque dixere

Veteres Mytilene & Mitylene. Sed prius illud longe rebus, alterum vero inter barbarissimi species refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionysium Thracem, & Μιτυληναῖον dici iubet, addens rationem; ἀπὸ γὰρ τῶν Μύτωνος & κτίστης Μυτιλήνη καλεῖται. Vossii meminit ad Stephanum Berkelius; quod autem auctorem nostrum Stephanum vocaret Vossius, nihil erat causae.

19 ἠδυνάμην] Atticum usum reprehendit. Etymologus p. 419. v. 30. αἱ Ἀπικαὶ τὸ ε ἴ παραχηθῆσαν εἰς η τεύχεσι. τὸ ἐβλόμην, ἠβλόμην λέγουσιν. Idem in ἠβλόμην & ἠδυνάμην observat Corinthius, de Dial. Att. ἐβλόμην tamen & ἠδυνάμην frequentissime a probatis scriptoribus usurpari monuit Thomas M.

20 Μένανδρος] Menandri versus reliquis fragmentis addi poterit.

Κατὰ δὲ Διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγη,

Μάστιγος δ' αὖ Δίκτην τε καὶ ἀντίθεον Πολυδεύκεα.

ὅ γ' ἀφαιρείται, ὡν ἡ αἰτιατικὴ εἰς ἡ λήγη· αἱ γ' εἰς ἁ λήγηται αἰτιατικαὶ ἀφαιροῦνται, Δημοδένεια, Δημοδένη γ' καὶ Διογένη.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, ἐὰν βυλώμεν, καὶ ἐὰν δεχώμεν· δεῖ γ' λέγειν, ἐὰν βύλωμεν, καὶ ἐὰν ἀρχώμεν· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδίοις ὀριστικοῖς ὁμοτονεῖ, Φέρομεν, ἐὰν Φέρωμεν· λέγομεν, ἐὰν λέγωμεν· οὕτω καὶ ἐὰν βύλωμεν, καὶ ἐὰν ἀρχώμεν. Ὁμοίως καὶ πρὸς τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες ἀκρατον πρῶτον σπαικιδίως· δεῖ γ' λέγειν ἀκρατον πρῶτον ὀξυτόκως· ἢ γ' τῷ ἁ τέρησις πρῶτον ἐπιμένη τῷ δισηλλάων ἰνομάτων εἰς ὅς ληρόνταν, ἀναβιάζω τὸ τόνον· οἷον κακός, ἀκακός· φθαρτός, ἀφθαρτός· ἔκοῦν καὶ κρατός, ἀκρατός.

Κατὰ δὲ Χρόνος βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες πινακίως, ἐπιπαιμένως· δεῖ γ' λέγειν πινακίς συνεσαλμείως, ὡς θυεῖς, σάνις.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὐεῖλον δασέως· δεῖ γ' αὐεῖλον, ψιλῶς· ἐπεὶ περ εἴρηται ὡς καὶ τὸ αὐεῖλον²¹, ἥτις ἐκ τῷ πηλαμῶν ἔωθεν ἀναδίδουσι Φιλεῖ,

Αὐρη

Nostro concinit Etymologus p. 443. v. 33. ἢ λέγει) ἑτάροισι ἐπὶ ὄρσησιν ἰνομάτων, ἀλλ' ἄτιτος.

21 Π. τ. αὐεῖλον] Hanc originationem, quae veritatis colorem ducit, praeter alias deteriores proponit Auctor. Etymologici M. non omisso Homeri, quem Noster adducit, versu, ex Od. E. v. 469. MS. Ita legebat: ἥτις ἐκ π. τ. ἰοῦν α. φ. λυεῖ δ' ἐκ π. ψ. π. ἰώβι αὐεῖ.

postea Μηδ' ἀναβιάζω. Est autem is versus Hesiodi Erg. 498.

22 Ἀκυρολογία] Inter decem vitia orationis ἀκυρολογίαν reponit, praeter Diomedem, Donatus, cui acyrologia dicitur in propria dictionis positio. Κυρολογίαν his verbis declarat Trugbo ὡς τῶν MS. Κυρολογία μὲν ἔστιν ἢ τὸ κατὰ φύσιν λέγειν τίσιχῆα φερέτω, τότε γ' εἰκείας ἀσφίροισι ὡς τις, ὅταν μὴ παραστρέψῃ.

Αὔρη δ' ἐν ποταμῷ ψυχρῇ πνέει ἠῶδι πρῶ.
 ἄλλως τε καὶ ἀφ' ἑπιφύλλου τοῦ φοιτῆος συναλείφεται,
 Μὴ δ' ἀναβάλλεται ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔννηρι.
 εἰ γὰρ ἦν δασύ, πάντως ἀν' ἀφ' τοῦ θ' ὄφειλεν εἶναι ἢ συνα-
 λοιφή.

Ἀκυσθλογία ²² δὲ, ἥτις περὶ τὸ σημαίνοντον ἀμαρτάνε-
 ται. ἢ δὲ κακίας μέρος ἔστι καὶ ἡ ἀκυσθλογία. ὡς ὠδὸν τὰ
 Καλλιμάχου ²³ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων,

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκέρψαν δὲ πθήνας.
 Τέναντίον γὰρ, ἐβάρυναν ἀπολίσαντες τὰ ὑπὸ αὐτῶν πρε-
 φόμῳ βρέφη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,
 Ὀρῶμεν ἀνθῶν πέλαγ' Αἰγαῖον νεκροῖς.

Π Ε Ρ Ι

Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Α Σ

Κ Α Τ Α Π Λ Α Τ Ο Σ.

Σολοικία ἐστὶν ἀγαθὸν ἄλλοις πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου με-
 ρῶν ὠδῶν ²⁴ ἢ τῶν Ἑλληνισόντων συνήθειαν.
 Σολοικίζουσι δὲ καὶ πρόπτος τῆ ²⁵ περὶ γένη, περὶ δὲ θ-
 μους,

εἰσφύση θ' κυρίως λογιζομένη. πνέει μὲν
 ἐπιφύλλου. Ἰφικλον ἢ ποδίσσι παρέδρα-
 μον ἰδὸν ἰόντα. Quisquis itaque vo-
 ces παρὰ φύσιν sive a propria pote-
 state derivatas usurpat, ἀκυσθολογεί,
 & secundum Nostrum πρῶ τὸ ση-
 μαινόμενον ἀμαρτάνει.

²³ Π. τ. Καλλιμάχου] MS. ἐπὶ
 παρὰ τὸ κ. Elegantissimum Calli-
 machi fragmentum inter edita non
 occurrit. In Aeschylī versu Vossius

pro Αἴγρον correxerat Αἰγαῖον.

²⁴ Παρὰ] Vitiose iterum in MS.
 πρῶ τῶν τ. eandem mendam supra
 sustuli in nota II. Apollonius Ale-
 xandr. de Synt. I. c. 11. ἐπειδὴ
 τὰ μὴ δασύα τ' ἕξιν σιωπῆν, τὸ
 τοιαῦτον καλεῖται σολοικισμὸν.

²⁵ Καθ' ἑσπερίαν ἐσ.] Dionedes
 II. p. 119. Fiunt Solocismi secun-
 dum plerosque modis quatuordecim,
 secundum quosdam quindecim. Ple-

μοὺς, περὶ τὰς πλώσεις, περὶ τὰ εἶδη, περὶ τὰ γενικά
καὶ εἰδικά, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ
τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐκλίσεις τῶν
ημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς
προθέσεις ²⁶, περὶ τὰ ὑπερήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη· ὡς παρ' Ὀμήρω ²⁷,

Δῶρον τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τῦτο δίδωμι.

ἀντὶ τοῦ, τέκνον φίλον.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀειθμούς· ὡς παρ' Ἡσιόδω ²⁸,

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις·

Ζεῦ κύδιτε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,

Ἡέλιε, ὅς ²⁹ πάλι ἐφοράς καὶ πάλι ἐπακτίεις.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε.

rique omnes, qui notantur Soloe-
cismi, venustissimi sunt χημαλισμοὶ
σελοικοφανῆς, quos mirum non est
ab illis improbari, qui Grammati-
cae, quam didicerunt, regulis tan-
quam scopulis adhaerent. Scriptor
vitae Homeri, sive is sit Dionysius
Halicarnassensis, seu alius, judican-
di certe facultate praeditus non
vulgari, soloeccismos, quos vocat
Noster, inter χημάτια retulit.

²⁶ Προθέσεις] MS. habebat θί-
σεις.

²⁷ Ὀμήρω] Od. O. v. 125. In
scripto libello perperam legebatur:
Δῶρον τοι κ. ε. φίλον τέκνον φίλε τ. δ.
hanc generis permutationem, certa
ratione nixam, Εὐβοικὸν χημάτια vo-
cat Lesbosax.

²⁸ Ἡσιόδω] Theogon. v. 321.
τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Chimæra

tripartito ore flammam spirare diceba-
tur.

²⁹ Ἡέλιε, ὅς] Scribe: Ἡέλιε
θ', ὅς π. ex Il. Γ. 277. ubi Schol.
notat: Ἡέλιός τε] Ἄλλ' ἔ, καὶ σὺ
ὦ ἥλιε. παρὰ πλοῦτος ὄρη ἀντὶ κλη-
κῆς, καὶ ἄπικισμον. Versus autem
in Il. Γ. 276. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηεν με-
διαν, κύδιτε, μέγιστε. Is versus,
quem Noster adfert, alibi frequen-
ter recurrit.

³⁰ Δία θεῶων] Il. E. v. 381. &
alibi. Hesychius: Δία θεῶων, ἀντὶ ἔ
δοτάτη.

³¹ Καὶ *] Inferui huic loco de-
fectus indicem. Quae subjiciam
videntur excidisse: καὶ συμπλεκτικὸν
ἢ ὑπερβλικὸν ἀντὶ ἀπλῆ, οἶον (Od.
M. v. 385.) γυναικῶν θηλυτεράων,
ἀντὶ ἔ θηλειῶν. Ita edidi pro τη-
λειῶν. Inter Hesychii λέξεις Ὀμηρε-
κῆς

Περὶ

Περὶ τὰ εἶδη· ὡς εἶπεν ἄπλοῦν ἀντὶ συκρικτοῦ τάξιεν,
οἶον, διαφάων³⁰. ἀντὶ τοῦ διαφάτη· καὶ^{*31} γυναικῶν
θελυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. καὶ, δικαιοτάτη³² κεί-
αύρων, ἀντὶ τοῦ δικαιο³³.

Περὶ δὲ Γενικά καὶ Εἰδικά· ὡς παρ' Ὀμήρω,
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

εἶδ³⁴ μὲ γὰρ ἄνδρες, γέν³⁵ δὲ, ἀνθρώποι.

Περὶ δὲ τὰ Πάθη· ὡς εἶ τις λέγοι, οἰκοδομῶμαι πύργον,
ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα· ὡς παρ' Ὀμήρω,
Ναιεάεσι πόλεις³².

ἀντὶ τοῦ ναιεάονται. καὶ,
ῥέε δ' αἷματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ ἔρρειτο³³.

Περὶ δὲ τὰ Πέσσωπα· ὡς παρ' Ὀμήρω³⁴,

"ΑΛ-

καὶ, hanc etiam reperire licet: Θη-
λυτεράων, θηλειῶν, ἢ μόνων ἰκυ-
μόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. μόνων γὰρ
αἱ γυναῖκες ἰκνυῖσθαι πλησιαζουσῶν
ἀνδράσι, ἢ ἢ ἄλλων ζῶων ἴδεν. Schol-
iastae nota ad Il. A. v. 831. ubi
Chiron dicitur δικαιοτάτος κενάων,
hac ratione est corrigenda: τὸ ὑπερ-
τιτικὸν κείται ἀντὶ ἀπλοῦ & θηλειῶν. ὁ
ἴσιν ὁ μόν³⁴ ἐν κενάωνις δικαιο³⁵.
cui junges Hesych. in δικαιοτάτος
κενάων. Auctor vitae Hom. p. 308.
Καὶ τὰ εἶδη ἢ ἢ ὀνομάτων ἰσαλάσθη,
πολλὰ μὲ τὸ συμφελετικὸν τιθεὶς ἀντὶ
Ἐἰδικῶν. — ποτὲ ἢ τὸ ὑπερτιτικὸν
ἐπιθετικὸν ἀντὶ Ἐἰδικῶν, ὡς τὸ, δικαιο-
τάτος κενάων. Utrumque Atticis pro-
prium esse observat Corinthius.

32 N. πόλεις] In MS. ναιεάων
πόλεις. Scripsi N. πόλεις ex Il. A. v.
45. Qui eā ratione activa & passiva

permutant, peccare dicuntur ὡς
ταὶ Διατίσεις.

33 Ἐντὶ ἔρρειτο] Homericæ lo-
cutionis in Il. A. v. 451. triplex
proponitur a Scholiasta expositio,
quarum secundam Grammaticus no-
ster sequitur, Hesychio etiam pro-
batam: ῥέε δ' αἷματι γαῖα, κατῆ-
ρρειτο ἢ γὰρ ἀπὸ ἔ αἵματος. quamvis
dubium esse queat, an non κατῆρρειτο
posuerit Hesychius. Tertiam Schol.
interpretationem, meo quidem ju-
dicio prioribus praeponendam, am-
plectitur Schol. Apoll. Rhod. I. v.
1146. ἢ ἢ σιμαίετις κατὰ μελέτησιν, ὡς
τὸ, ῥέε δ' αἷματι γαῖα· ἀντὶ ἔ, αἷμα
ἔρρειν ἐν τῇ γῇ.

34 Παρ' Ὀμήρω] Il. E. v. 877.
& 878. ubi vulgatur, prouti ver-
sus postulat, διδμήμετα. sed in MS.
Hom. Codice διδμήμετα legebatur.
Ho-

"Αλλοι μὲ γὰρ πάντες ὅσοι θεοὶ εἰς Ἐὐλύμῳ,
Σοί τ' ἔπιπείθονται, καὶ δεδμημένα ἔχασθαι.

ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.

Περὶ δὲ Χρόνης ὡς παρ' Εὐριπίδῃ 35,
Θύρσον δὲ τις λαβοῦσ' ἔπεισεν εἰς πέδον,
"Ὅθεν θεοσάδης ὕδαλ' ἐκπιδᾷ νοτίς.

ἀντὶ τοῦ ἐπιδᾷσεν.

Περὶ δὲ τὰς Ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων ὡς εἴ τις ἐναλλάτῃ 36 εὐ-
κτικὰ δειπτικοῖς, ἢ προσακτικὰ ἀπαρεμφάτοις, ἢ ἄλλο
τι τῶν ταύτων, ὡς παρ' Ὀμήρῳ 37,

Αἴψα μάλ' ἐς τρατὸν ἔλθε μὲν Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Πειρᾶν δ' ὡς κεν — Ἰφρυκίδανας Ἀχαιοὺς.

ἀντὶ τοῦ πείραζε ὡς καὶ περιείρηκεν ἔλθέ. καί,

Πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, ἔδ' ὀνομήνω.

ἀντὶ τοῦ ἔμυθησαίμεν.

Περὶ

*Homericæ figuræ venustatem, probe
perceptam, perite declarat Scriptor
vitæ Hom. Anonymus p. 309. & 310.*

35 Παρ' Εὐριπίδῃ] MS. παρ' Εὐ-
ριπίδῃ, Θύρσον δὲ τις λαβοῦσα ἔ. *Euri-
pidæ* versus reperiuntur in *Bacchis*
v. 703. & 704. ubi pro ἔπεισεν εἰς
πέδον, vulgatur ἔπεισεν εἰς πέδον.
Prius *Grammaticus* noster posuerat;
versu proxime sequenti deceptus:
Ἀλλ' ὅ γάρ κεν εἰς πέδον καθῆκε γῆς.
Ea autem lectio ἔπεισεν εἰς πέδον
nihil quidem habet, quod adeo of-
fendat; nisi quod splendidam, quæ
Mosen & Bacchum comparat, fa-
bulam nonnihil labefactet. Aliquan-
tulum huic loco inhaerentem, an-
tequam oculos converterem ad il-
lud ἀπιδᾷ pro ἔπεισεν positum;
& pene me in errorem induxisset,
quæ subito oborta fuerat conje-

ctatio, nimirum pro ἔπεισεν *Gram-
maticum* nostrum legisse ἔπεισεν, quid
voluerim, cogitandum relinquo.

36 Ἐναλλάτῃ] MS. ἀναλλάτῃ.
Istam autem ἔγκλισιν ἐναλλάτῃ tan-
git *Auctor* vitæ *Hom.* p. 308.

37 Παρ' Ὀμήρῳ] Il. Δ. v. 70. &
71. Πειρᾶν δ' ὡς κεν Τρῶας Ἰφρυκίδα-
νας Ἀχαιοὺς. *Ibid.* v. 66. Πειρᾶν δ' ὡς
κεν &c. in MS. etiam *Leidensi* ex-
tabat Πειρᾶν δ' ὡς κεν τ. Usus ἔ-
πειρακτικῆ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου *Lesbo-
naði* dicitur schema *Jonico-Dori-
cum*. Alter *Homeri* versus est ex
Il. B. 488 ubi *Schol.* μυθήσομαι in-
terpretatur μυθησαίμεν, ἔπεισοιμι.

38 Περὶ δ. τ. Ἀρθρο] Confer, si lu-
bet, *Scriptorem* vitæ *Hom.* p. 310.
Homeri loca, quæ hac in nota ad-
feruntur, reperies in Il. Θ. v. 524.
Il. A. v. 388. & in Od. γ. v. 372. H-

πέι-

Περὶ δὲ τὰ Ἄρθρα³⁸. ὡς εἴ τις ὑποτακτικοῖς λήσασατο
ἀντὶ ὑποτακτικῶν. οἶον,

Μῦθος δ' ὅς μ' νῦν ὑγίης εἰρημένον ἔγω.
ἀντὶ τοῦ, ὁ μὲν· καὶ ἔμπαλιν ὑποτακτικοῖς ἐλήσασατο
ἀντὶ ὑποτακτικῶν,

Ἠπέλιγεν μῦθον, ὁ δὲ τετελεσμένον ἔστιν.
ἀντὶ τοῦ, ὅς δὲ. καί,
ὁ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

ἀντὶ τοῦ, ὅς μιν.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὡς εἴ τις ἀσύναρθεον ἀντὶ συνάρ-
θρου ὑπολαμβάνοι. ὡς παρ' Ὀμήρῳ Ζηνόδοτον ὑπο-
γράφει λέγων, πρὸς εἰς³⁹ ἀντὶ τοῦ σοι συνάρθρον. ἢ
εἴ τις, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγων⁴⁰ ὑμεῖς,
ἐπὶ δὲ δευτέρῳ προσώπῳ τάξῃεν ἀντωνυμίαν ἢ ἀρμόζου-
σαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσίοδῳ,

Δεῦ-

πέλιπεν μῦθον. vulgari pro Ἠπέλιπεν
μῦθον. quod erat in MS. *Alexion* in
Π. Ζ. versum 149. corrigebat, τὰ ἄρ-
θρα σολοικισμῶν κατὰ τὴν φράσιν νομι-
ζων. uti traditur in Scholiis MSS.

39 Πρὸς εἰς] Est cur dubitem,
an accurate Veteris libri ductus no-
bis reliquerit *Vossius*. Eius rei cura
parum nos habebit sollicitos; cum
sincera lectio ex illis scripturae re-
liquiis facillimo opere queat erui;
hac enim ratione est legendum:
παρ' Ὀμήρῳ Ζηνόδοτον παραγράφῃ
λέγων, Πρὸς σοῖο, ἀντὶ σοῖο συν-
άρθρου. Silentio non premam, quae
hanc emendationem subministravit.
Ammonii notam: Σοῖο καὶ Σοῖο παρὰ
ποιητῆς κατὰ τὰς ἀκρίτους ἀναγνώσκον-
τας ἀποφέρει. Σοῖο μὲν γὰρ ἐστὶ συνάρ-
θρου ἀντωνυμία· οἶον (Π. Ω. v. 486.)
Μήστιο πατρὸς σοῖο, ἢ ὃ Σοῖο ἔστι συνάρ-

θρου. *Dionysius Thrax* in *Arte Gramm.*
Τῶν ἢ ἀντωνυμιῶν, inquit, αἱ μὲν εἰσὶν
ἀσύναρθεοι, αἱ δὲ συνάρθεοι. ἀσύναρ-
θεοὶ μὲν, ἐγώ, σύ, συνάρθεοι δὲ, ἐμὸς,
σοῦς. quam distinctionem reprehendit
Vetus Technici Commentator: Ἐ-
ψάσατο τὰς εἰπῶν. Οὐ δέῃ γὰρ συν-
άρθρου καὶ ἀσυνάρθρου καλεῖν ἀντωνυ-
μίας. ἰδὲ γὰρ αἱ καλεόμεναι συνάρθεοι
σοῖα εἰσὶν ἄρθρων δικηκεῖ δὲ. αἱ δὲ κα-
λεόμεναι ἀσυνάρθεοι δικηκεῖ εἰσὶν ἄρ-
θρων. Ἀπτικοὶ γὰρ τ' ἐμὸς φασὶν, ὡς καὶ
Καλλιμάχῳ, Ναὶ μοι τὸν αὐτὸν ἐμὸς,
καὶ τὸν σοὶ Κορναπιῶν καὶ Μέναν-
δρον ἐν ὕδατι, τὸν ἐμὸς ταυτοῖ. Inte-
grum locum propter inedita frag-
menta produxi. *Callimachi* verba
partim leguntur in fragm. *Bent-*
lejano cccxv.

40 Λέγων] Scribendum forsitan
λέγων τὸ ὑ.

Δεῦτε Δί' ἀνέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείεσσι
ἀντί τοῦ, ὑμέτερον.

Περὶ δὲ τὰς Παρθένους 41.

Εἰς ἐλάτιον ἀναβάς,
ἀντί τοῦ, ἐλάτιον. καὶ
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ,
ἀντί τοῦ, εἰς Λήμνον.

Περὶ δὲ Ἐπιρρήματα.

καὶ εἶσω δρυπον ἔλοντο.
ἀντί τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐειπίδῃ 42,

Πολλὴ μὲ ἐν βροτοῖσι καὶ ἀνόνομοι

Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, ἐργάνῃ τ' ἔσω 43.

ἀντί τῆ ἔνδον. καὶ,

Παλιταί 44 πῖς δεῦρον γέρων.

ἀντί τῆ, ἐνθάδε. καὶ,

Ναὶ μὰ 45 τόδε σκῆπτρον.

ἀντί τῆ, νῆ τῆτο. καὶ ὅταν πῖς ἀπαγορευτικῶν λέσση

ἀντί δεσηπικῶ. οἶον,

Μὴ δὲ ἐμὴν ἰότητα 46 Ποσειδάων ἐνοσίχθων

ἀντί τῆ, ἢ δὲ ἐμὴν.

Περὶ δὲ τῆς Σιωδέουσις. ὅταν πῖς τὰ μὴ ἐπετέλλῃ τὸν
δὲ, ἢ ἔτερον ἰσοδυναμῶντα. ἢ τὰ ἦτοι ἀφελθῆναι
μὴ

41 Περὶ δ. τ. Παρθένους] *Hom. Il.*
π. v. 287. Εἰς ἐλάτιον ἀναβάς πρὸς
μῆτιν. & *Il. A. v. 593.* Κάππεσον
ἐν Λήμνῳ. atque ita edidi pro κάπ-
πεσον quae erat MS. lectio. Alia
in eandem rem loca dabit *Auctor*
vitae *Hom.* p. 310.

42 Παρ' Εὐειπίδῃ] His versibus
Euripidae Hippolytum exorditur *Ve-*
nus. Euripidem, Sophoclem, & Eubu-
lunt eandem ob rationem notat *Am-*

monius.

43 Οὐρανῷ τ' ἔσω] *Quam e MS.*
enotaverat Vossius, lectionem Κύπρις
τ' ἔσω τ' ἔσω, ex scribendi compendio
ortam, corrigere non dubitavi.

44 Παλιταί] *Hom. Od. Δ. v.*
384. Hesych. Δεῦρον, ἐνθάδε. In MS.
πολιταί extabat pro *παλιταί.*

45 Ναὶ μὰ] *Il. A. v. 234. He-*
sych. Ναὶ μὰ, ἀντὶ τῆ. μὴ.

46 ἰότητα] *Mendose in MS. Μὴ*
δὲ

μη ἐπειρέκη τ' ἢ. ἢ εἴ τις χηῖσαιτο τῷ μὴ ἢ παρτα-
κλικῶ, τῷ δὲ ἦτοι ὑποτακτικῶ λέγων, ἢ τὸδε,
ἦτοι τὸδε· τὴναντίον γ' χηῖ ποιεῖν, παρτάσσειν μὲν
τὸν ἦτοι, ὑποτάσσειν δὲ τὸν ἢ, λέγοντας, ἦτοι τὸδε,
ἢ τὸδε.

Σολοικίζουσι δὲ καὶ περὶ τὸ μικρὸν καλεῖσθαι· ἐπειδὴν
δύο ἢ πλείονα εἶδη τῶν εἰρημῶν ἐμπερέκη. ὡς εἰ ταῦ,
ἕνα λίθον πενθ' ὑπῆσαν σκώρπιοι. Σολοικίζουσι δὲ καὶ, ὅ τὸ
παιδίον δεικνύς, καὶ λέγων ἔτθ.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμός τεταυρῶν διενεώχασιν ἀλλή-
λων, ὅτι ἢ μὴ Σολοικία περὶ πλείονας γίνεθ' λέξεις ἀκατα-
λήτως πλεομερίας, καὶ τὸ σημαίνονθαι ἐναλλάσσει οἷον,
Ναιετάουσι πόλιν 47, ἀντὶ τῆ ναιετάουσι. ὁ δὲ Βαρβαρισμός
περὶ μίαν γίνεθ' λέξιν 48, καὶ μόνος τ' Φωνῆς ἔστιν ἀμαρτυ-
μα. ὁ γ' λέγων παρτωμαῖως διγενῆς, τὸ μὴ σημαίνονθαι
φυλάττει, πλάττει δὲ καὶ τὴν παρτωμαῖαν, παρτωμαῖαν λέξ-
μεθ' ἀντὶ ὀξείας.

Ὀνόμαται δὲ ὁ μὴ Βαρβαρισμός καὶ ἐναντιότητά τε
Ἐλλιωσμοῦ, ἐπειδή τῃ ἢ κατορθωμένη λέξις Ἐλλιωσμός
καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τ' συνηθισμένης λέξεως μετ-
επίπεσθαι 49, Βάρβαρον λέγει. Σολοικισμός δὲ, ὅτι τῆ
σὺν λόγῳ αἰκία 50· αἰκίσει γ' τὴν ἀκολυθίαν τῆ λόγῳ·
ἢ

δ' ἐμὴν νεότητά. Alterum est in
Hom. II. O. v. 41.

47 Πόλιν] Quinimo legendum
Ναιετάουσι πόλιν· ἀντὶ τῆ ναιετάουσι.
Vide notam 32.

48 Λέξιν] MS. τάξιν· perperam.

49 Μετεπίπεσθαι] MS. μιστ' ἐνη-
νεύειν.

50 Τῆ σὺν λόγῳ αἰκία] Apud E-
tymologum Σολοικιοὶ dicuntur οἱ βάρ-
βαροι, ἀπὸ Σόλωνος ἢ Κίλικος. nisi

potius legendum sit: ἀπὸ Σόλωνος πό-
λεως Κιλικίας. Hanc nominis ori-
ginem praeter Anonymum inter Ga-
lei Opuscula Mythol. p. 95. tangit
Eustathius ad Dionysii Perieg. v. 875.
qui tamen alibi a ridicula, quam
tradit Nofter, etymologia non ab-
horruit, ad Hom. II. A. p. 47.
ἀπὸ τῆ σὺν τῆ βουβήτῳ καὶ ὁ τε-
χνικός εἰς τὴν παρ' αὐτῶν ἰτυμολογίαν
ἢ σολοικισμῶ, εἰπὼν σολοικισμῶ εἶπε

ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ Σολοίικης ἐχέλευν τῆς βαρβάρως. καθὰ
Φηλὴν Ἰππώναξ,

Καὶ τῆς σολοίικης, ἡ δὲ λάβωσι, περιᾶσιν.

Ὡστε τῶ γένει Σολοικίαν εἶναι τὴν βαρβαρισμὸν.

σὺν λόγῳ αἰκισμὸν. Sic solent Magistri, quorum hac in parte ineptiae nos parum movent; Σολοικισμὸς & Σολοικίζειν latissimi usus vocabula de quibusvis rebus usurpabantur, quae minus decore a recepta consuetudine recedebant. Σολοικίζειν τῇ φωνῇ, *barbare loqui*, apud Demosth. I. in Steph. p. 612. A. ἡμῖς δὲ ἴσως αὐτὸν κωμίζετε, ὅτι σολοικίζει τῇ φωνῇ, βάρβαρον καὶ ἀκαταφρόνητον εἶναι. Sauromatae minus castigate Scythicam linguam enunciantes σολοικίζειν αὐτῇ dicuntur apud Herodot. IV: c. 117. Ad eandem rationem poni potest σολοικίζειν τῶ τρόπῳ. Xenophon Cyrop. VIII. p. 216. Β. ἀκίφρατος δὲ τις ἢ, σολοικότερος

ἄνθρωπος τῶ τρόπῳ. asperioris indolis homo. Amplissimam hanc & Σολοικίζειν potestatem optime exposuit in Lexico non vulgaris bonitatis MS. Cyrillus: Σολοικίζειν, ἔμῳ τὸ κατὰ λέξιν καὶ φωνῶν ἰδιωτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φορημάτων. ὅταν τις χροικῶς εἰδῆς, ἢ ἀτάκτως εἰδῆς, ἢ ἀκόσμως ἀπειπατέ, ubi pro φορημάτων legendum videtur φορημάτων. nisi quis mavelit ἐπὶ ὄρχημάτων. ἢ ὅταν ἰμπεριτὶ saltatores σολοικίας δεινὰς εὖ τῇ ὄρχησιν ἐπιδέκηναι, apud Lucian. de Saltat. p. 814. hunc locum non omisit, qui copiose & erudite usum vocis σολοικισμὸς sive σολοικίας declarat, Praestantiss. Jesuita Ludovicus Cresollus Vacation. Autumn. I. II. c. ix. p. 347. & 348.

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν

Π Ε Ρ Ι

Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ω Ν.

ВЪ ОНУ ІМЕНІ І. МЕНЧИКОВА

ПРИСТАТОН.

А ВРІКОН

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο Ν
Π Ε Ρ Ι
Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ω Ν .

Ε Κ Λ Ε Γ Ε Ν

Ε Κ Τ Ω Ν Π Ε Ρ Ι Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ω Ν
Τ Ρ Υ Φ Ω Ν Ο Σ . Χ Ο Ι Ρ Ο Β Ο Σ Κ Ο Υ .
Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ι Τ Ο Υ .
Κ Α Ι Ε Τ Ε Ρ Ω Ν .

Καὶ ἀνπιγράφοις διαφόροις ἀνπληθέν
καὶ ὀρθωθέν.

Τὸ Α πρὸ ἑαυτῆ φιλεῖται αἰ, οἶον, ἀαρῶν. "ΑαπιϞ, ὁ ἀπρωσπέλατϞ, καὶ ἔ μὴ δύναται πρὸ ἀψαδαμ.

Τὸ Α πρὸ τῆ Β, εἰ μὴ ἐπάρογο τῶ Β τὸ Ρ φιλεῖται. οἶον, ἀβειράν. ἀβιμέλαχ. ἀβαεις. ἀβυδϞ. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἀβραάμ. καὶ ἀβραάμϞ. καὶ ἀβραῆς. ἀβραῆτις. ἀβραῆτονον. ἔ πάντα ἀπὸ τῆ ἀβραῆς γίνε, καὶ ὅσα ἐν τῆτι, δασύνο, ὅτι ἐπάρογο τῶ Β τὸ Ρ. σημεῖα, ὅτι τῆτοις τὸ 'Αβραῆτι νύξ, ὅτι ἡ βρατὸς ἔ παρβύε. καὶ 'Αβραῆτῶ, τὸ ἀμαρτάνω, κελίω δέ, τὸ βρατῆ ἀποτυγχανῶ. τῆ Α χ' ἔρησιν ὅτι τῆτοις λαμβανομένη. καὶ 'Αβραῆμοι, οἱ πολύηχι, τῆ

τῷ Α καὶ ὀπίτασιν λαμβανομένη, ἢ χτὶ σέρησιν, ἢ γυν αἰ
βέθμον μὴ ἔχοντες.

Τὸ Α πρὸς τῷ Γ φιλιῖται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγροῦ.
Ἄγν[⊙], τὸ φυτόν. τὸ μύτοι Ἄγνος, ὁ καθαρός. καὶ ἄγ[⊙].
καὶ ἀγάζω. καὶ ἀγασύνη. καὶ ἀγίζω. καὶ ἀγισμός. καὶ
ἕσα ἐκ τῷ Ἄζω, ῥήματι[⊙], ὃ δηλοῖ τὸ σεβόμεν, τὴν δα-
σεῖαν φυλάττησιν.

Τὸ Α πρὸς τῷ Δ φιλιῖται. ἀδάμ. ἄδανις. ἀδελφός.
Ἄδειās, κόλπ[⊙] θαλάσσης. πλὴν τῷ ἄδης. ἀδύνω.
ἀδρότης. τὸ μέντοι Ἄδειās † παρ' Ὀμήρῳ δασύνεα[⊙] Φησὶν
Ἡραδιανός, ἐν δὲ τῷ Καθόλου φιλιῖται[⊙]

Τὸ Α πρὸς τῷ Ε φιλιῖται. οἶον, αἰί. αἰετός. Ἄελλα,
ἢ συστροφή τῷ ἀνέμῳ. Ἄερότη, κυεῖως. ἀένναον. ἀέριον.

Τὸ Α πρὸς τῷ Ζ φιλιῖται. Ἄζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ ἔ
καὶ Ἄζαλέ[⊙], ὁ κατάξηρ[⊙]. καὶ Ἄζαείας, κυεῖον. Ἄζω-
τ[⊙], πόλις. πλὴν τῷ Ἄζω, τὸ σεβόμεν, καὶ θαυμά-
ζω. ἄζομαι. ἀζόιδ[⊙].

Τὸ Α πρὸς τῷ Η φιλιῖται. οἶον, Ἄήτης, ἀνεμ[⊙]. ἀη-
δών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸς τοῦ Θ φιλοῦται. οἶον, Ἄθως, ὄνομα ὄρης,
αἷ ἢ γενική, ἄθω· ὡς ὁ κάλως, τοῦ κάλω· καὶ ὁ ἄφρω,
τοῦ ἄφρω· καὶ ὁ ταῶς, τοῦ ταῶ. Ἄθω[⊙], ὁ ἀζήμι[⊙].
ἀθιναῖ. ἀθροίζω. ἀθηρηλοῖός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸς τοῦ Ι φιλοῦται οἶον, Ἄιδης, ὁ ἄδης. Ἄϊσσω,
τὸ ὄρμα. Ἄϊω, τὸ ἀκούω. Ἄϊφῶσαι, τὸ ἀφανίσαι. καὶ
τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸς τοῦ Κ φιλοῦται. ἀκοή. ἀκμαν. ἀκόνη. Ἄ-

καλήφη, εἶδος βοτάνης, ἢ λεγομένη κνίδη. Ἀκακί, ἢ κεφαλὴ τοῦ βέλους. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Λ πρὸς τοῦ Λ, ἢ ἐνὸς ἢ διασπῶ, φιλοῦται. οἷον Ἄλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἢ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἀμαρτανός. καὶ ἀλίβος. Ἀλυδης †, ἀντὶ τοῦ ὀμυδ. Ἀλδίσκω, τὸ αὔξανα ἄλλο. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἀλοῖο. ἀλλοδαπός. ἀλλότειψ. ἀλόκοι. ἀλῆς, ἀμᾶλλο. πλῶ τοῦ Ἄλς, ὁ θηληκῶς ἢ λεγόμενος σημαίνει τὴν θάλασσαν, ὀρεσινικῶς δὲ, τὸ ἄλας. καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ, Ἀλίτης, ὁ θαλάσιος. Ἄλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσιος. ἀλουργίς. ἄλμη. ἀλίβις. Ἀλικαρνασός, πόλις. καὶ ἀλίσιος. ἀλίαρτος. Ἀλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ἔπος τὸ ἄλος φειζωνύεσθαι. Ἀλυκόν, τὸ ἀλμυρὸν. Ἀλίζω, τὸ ἄλαπι πάσσα. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἀθερισμα σημαίνοντα. Ἄλις, ἀντὶ τοῦ δαψιλῆς καὶ αὐτάρκως, Ἀλίζω, τὸ συναθερίζω. καὶ Ἄλως, τὸ ἀλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἄλῶ, τὸ κεφάλω. ἄλωσις. ἀλωτός. ἀλίσκω. ἄλωσις. σὺν αὐταῖς καὶ τὸ Ἄλλομαι, ἀπὸ τοῦ Λ. ὁ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἀλλόμενος. καὶ Ἄλμα, τὸ πήδημα. Ἄλμα δὲ, τὸ ἄλσις, φιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκάφραν,

Ἰν' ἄλμαθ' ἴκωσ † καὶ χαμβινάδος μόρι.
καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μῦθος Ἄλλο, ἀντὶ τοῦ ἐπίδησεν. ὡς καὶ Ὀμπρως, ἄλλο χαμῆζε φιλοῦται. τὸ Ἀλετρίεσθαι, εἰ μὴ πρὸς τὸ τῆς ἄλας τείθειν ἐτυμολογεῖται, δασύνει) εἰ δὲ πρὸς τὸ Ἄλειν, ἠγεν ἀλήθειαν καὶ τείθειν, φιλοῦται. λέγει) δὲ καὶ ἀλότειψ. Ἀλκυών, ἐκ τοῦ εἰ ἀλί κύνει ἐτυμολογεῖται, ὅμως φιλοῦται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγεισθαι τὸ Κ. Ἄλεια, ἢ θερμασία, δασύνει) πρὸς τοῖς Ἀπικοῖς, εἰ δὲ τῶ Καθόλων φιλοῦται. σὺ δὲ ψίλιν χτ

συνήθειαι. "Αλυς, ποταμός, ὅθεν κ' ἀλύτη φιλοῦται. ὡς κ' Ἀλύτης, πηλὴ γ' ἔχειν ὡς ἑστ' ἔχει· πινές δὲ δασύνουσι, ἀλυκὸν ὕδαρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. "Αλυς δὲ, ἡ ἀδύμονια, ὡς κ' πῶσι φιλοῦται.

"Αλλως. τὸ Α ὡς τοῦ Λ, ἐπαγαγὼν συμφώνως τ' ἀρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τ' δλυτέρας, ἢ τ' τελίτης, φιλοῦται. οἷον, "Αλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλία. Ἀλφειός, ποταμός ἐν Ἀρχαδίᾳ. ἀλγηδών. Ἀλκή, ἡ δύναμις Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτόνης. κ' Ἀλθαίω, τὸ θεραπεύω. ὅθεν τὸ Ἀλκων, ὄνομα ὄρου πινός ἐν τῇ θαλάσῃ, τίκτοντο, εἰ κ' ὡς κ' τὸ ἐν τῇ ἀλικύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως φιλοῦται, διότι ἐπάγει τὸ Κ. ἀσάυτως κ' τὸ ἄλτο. κ' τοῦτο δείκνυται ἢ συναλοιφῇ. Φησὶ γ' Ὁμηρὸς ἐν τῇ Φίραφωδίᾳ τ' Ἰλιάδῃ,

"Αεροπαίω ἐπᾶλτο κατακτιάμεναι μεμαίνων.

τὸ Α ὡς τοῦ Μ, ἢ ἐνός ἢ διουδός, φιλοῦται. οἷον ἀμνός. Ἀμνῶ, τὸ βοσκήω. κ' Ἀμνόμεναι, τὸ πικρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἀμν, ἡ δρεπάνη. πινές δὲ δασύνουσι πῶσι ἀμνῶ, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἅμα πολλὰς τέμνειν γάμματα. Ἀμάλη, ἡ ἀσφάλη. ἀμαθεινῶ. Ἀμης, πλακοῦς. ἄμμῃ. ἄμαθῃ. Ἀμμιδης, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁμοδ. κ' τὰ ἔχοντα τὸ Α σερπηκόν. ἄμορφῃ. ἀμείλικῃ. πῶσι τοῦ ἅμα, κ' τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον Ἀμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοδ. ἄμιλλα. ἀμλλῶμεναι. ἄμαξα. σὺν τέτοις, ἀματεργά. ἀμαρτάνω. ἀμαρτία. ἀμαρτωλός. Ἀμμα, ὁ δεσμός. (κ. π. κινῶν) ὡς κ' τὸ ἀπόμεναι. Ἀμῖς, τὸ βροδύχον ἀσγείον. Ἀμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματῃ ὀπιτήθειον ἀσγείον. κ' Ὁμηρὸς,

Περσθὺς δ' ἀμνίον εἶχε.

γίγῃ δὲ ἀπὸ τοῦ αἵμα ἀμνίον, κ' ἀμνίον κτ' ἀποβαλλῶν
τοῦ

τοδ ι. Ἀμυδῖς, τὸ ὄμοδ. ἀμασγίπυς. ἢ ἀμασγίπι.
 τοῦτο δὲ ᾠδῶν ἐπίθεις φιλοῦται, οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀμῖς, ὁ σι-
 μαίνῃ τ' ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦσιν εἶναι. τὸ Ἀμμῶν ᾠδῶν
 πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμορον εἶσθαι καὶ δι' εἰδὸς μ.
 εἰ μάλιστα συνήθεια τοῦτο φιλοῖ, καὶ ᾠδῶν δύο μι γράφει.
 τὸ Ἀμαξα δασίνε), ὡς εἴπομεν, ἐκ τοῦ ἀμα ἀγασθαι
 ὑπὸ δύο βοῶν· πῖνες δὲ φιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐκ
 τοῦ τὸν ἀμῖνον ἀγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξθιμῖνας ὁδοὺς καὶ
 λέξεις λέγουμεν, τὰς συνήθεις καὶ κατατεθειμῖνας. καὶ
 Ἀμαξιτὸς, ἡ ὁδὸς. Διηλοῖ δὲ καὶ Ὀμηρῶν εἰπὼν,
 Γείχεαιεν ὑπὸ ἐκ καὶ ἀμαξιτὸν ἐσθλόηο.

Τὸ Α λῆζην εἰς Μ, ἑπιφερομῖνας συμφάνε, φιλοῦται
 αἰ. ἀμφω. ἀμφίς. ἀμπυξ. ἀμπελῶν. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Ν φιλοῦται. ἀνία. ἀνεμῶν. ἀνεμῶλιον.
 Ἀνώα, ὃ καὶ Ἀνώα Ἀττικῶς γράφει). καὶ τὰ λοιπά.
 πλὴν τοῦ Ἀνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐκ γὰρ τοῦ Ἡδω, τὸ θί-
 φραίνω, γνόμενον τιμὴ δασεῖται ἐφύλαξε τοῦ γενήσαιη.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Ξ φιλοῦται αἰ. ἄξαν. ἄξινη. ἄξια.
 Ἀξυλῶν ὕλη, ἡ πολύξυλῶν. καὶ Ἀξυλῶν, κύριον
 ὄνομα.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Ο φιλοῦται. οἶον Ἀορ, τὸ ξίφῶν,
 Ἀολλέες, οἱ συνθηροισμῖνοι. Ἀοσητής, ὁ βοηθός. καὶ τὰ
 λοιπά.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Π φιλοῦται. ἀπηνίς. ἀπῆλλον. Ἀπολ-
 λῶτῶν, ὄνομα ἀπυθόλης. ἀπᾶνθρωπῶν. ἀπάληα. ἀπὸ
 ἀρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἀπας.
 ἀπλοῦς. ἀπλῶς, ἐπίρρημα. ἀπαλός. ἀπαξ. ἀπαξάπαρτες.
 ἀπομα. καὶ ἀπαν.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Ρ, φωνήεντα ἢ συμφώνη ἐπαγωγίαι, φιλοῦται. οἷον ζεά. ζεαῖτα. ζεθας. ἄρσιω. ζετωρεπίς. ἄρδιον. ζεός. ἄρδρον. ἄρης. ἀρηός. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυλὶς, εἶδεν ὑποδήματα ζεγία. Ἀρδῶ, τὸ ποτίζω. Ἀργεῖα, πόλις. ζεγός ἄρδιον. ζειδίον. καὶ Ἀρμοῖ, ἀντὶ τοῦ νεωστί, ὡς καὶ Λυκόφρονι, ὡς τὸ,

Θύσασθιν ζεμοῖ μηλάτων ἀπάργματα.

Θύσαν.

πλιῶ τοῦ ἀρμόζω. ἀρμουγή. ἀρμός. ἀρμονία. Ἀρμαλία, ἢ τρωφή, ὅσαρ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνετ. ἄρμα. Ἀρκυς, ἢ παγίς. Ἀρπη, ἢ δρεπάνη. Ἀρπιμα, εἶδεν ἀνέμω σφοδρῶ. ἀρπάζω ἄρπαξ. ἀρπαλέα. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἔχοντων ἐπαγόμενον τὸ Π.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Σ, ἐνός ἢ διασοῦ, φιλοῦται. φωνήεντα ἢ συμφώνη ἐπαγωγίαι. ἄσια. Ἄσι, ἢ βλάση. Ἀσάμινθα, ἢ λεχάνη. ὡς καὶ τὸ πλιῶ Ἄσι, τρεῖσι τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλατῆον. Ἄσων, ἀντὶ τοῦ ἐξῆς. ἄσυνεία ἄσκος. ἄσυνεια. ἄσπις. ἄσυ. καὶ τὰ λοιπά. πλιῶ τοῦ Ἄσα. ἀντὶ τοῦ ἄπινα. Ἄσα δὲ, ἀντὶ τοῦ πινά ἀοείφας, φιλοῦται.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Τ, ἢ ἐνός ἢ διασοῦ, φιλοῦται. οἷον Ἄτι. ἢ βλάση. Ἀτρεάμων, ὁ σκληρός. Ἄτρωθις, κύριον. Ἀτέλαα, ἢ ἀκρίς. ἀτρίκός. Ἀτρι, ἀντὶ τοῦ χρεῖς. Ἀτταγιῶ, εἶδεν ὄρνιθα χατατίκισ, τὸ λεγόμενον τατηνάειον. καὶ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ πινά ἀοείφας. πλιῶ τοῦ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄπινα. Ἄτε, ἀντὶ τοῦ καθαί. καὶ Ἀτρεθις, ἀντὶ τοῦ ἔπεθις. καὶ ἄτρεθι, Σηλυκόν.

Τὸ Α παρὰ τοῦ Υ φιλοῦται. Ἀυτή, ἢ βοή. Ἀύω, τὸ φωνῶ. ἐξ ἔ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρω,

ἀμφὶ δὲ νῆες

Σμερδαλέον κινάβησαν αὔσαντων ὑπ' ἀχαιῶν.
ἀντὶ τοῦ Φωνησάντων.

Τὸ Α φρὸ τοῦ Φ, φιλοῦται. οἶον, ἄφρω. ἀφανής. "Αφαρ,
ἀντὶ τοῦ θθέως. πλιὺ τοῦ "Αφῆ, εἴτε τλιὺ χεῖρα σημαίνῃ,
εἴτε τλιὺ ἕξαψιν.

Τὸ Α φρὸ τοῦ Χ φιλοῦται. οἶον "Αχες, ἡ Θλίψις. "Αχ-
θῶ, τὸ βάρῶ. ἄχερον. ἀχιλλεύς. ἀχιτόφελ. ἀχαιός.
ἀχρμιά. ἀχάια. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α φρὸ τοῦ Ψ φιλοῦται. οἶον "Αψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν,
χεῖ εἰς τεπίσω. ἐξ οὗ χεῖ "Αψορῶ, ὁ ὀπιαδὸρμηῖ. "Αψυρῖ.
χεῖ τὰ λοιπά. πλιὺ τῆς ὠδῆ τὸ ἄπλω, χεῖ ἄπλομαι. "Αψί-
κορῶ, ὁ ἅμα τοῦ ἄψασται κορεννύμη. τεπίπιν. ὁ ταχέ-
ως χερταζόμεν. ἀψιμαχία. ἀψίς, ἀψίδῶ. χεῖ "Αψεα,
τὰ μέλη.

Τὸ Α φρὸ τοῦ Ω μέγα φιλοῦται. οἶον "Αω, τὸ πνέω.
"Αωτῶ, τὸ ὑπνώτω, καὶ ἀπανθίζω. καὶ "Ομηρῶ,
ὑπνον ἀωτεῖς.
καὶ "Αωει, ἀντὶ τοῦ ὠδῆ χεῖρον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ Ἑ Α.

Τὸ Α, εἴτε φέρησιν διηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλῶ καὶ ἀοικῶ.
εἴτε ἐπίπασιν. ὡς τὸ "Αξυλῶ ὕλη, ἡ πολὺξυλῶ. εἴτε
κακόν, ὡς τὸ "Αφωνῶ, ὁ κακέφωνῶ. εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ
"Αμαθῆς, ὁ ὀλιγομαθῆς. εἴτε πλεονάζῃ, ὡς ἐν τῷ, φαχυσ
ἄσαχυσ, φαφίς ἀσαφίς, σπαίρω ἀσπαίρω. εἴτε τὸ ὀπίσω
σημαίνῃ, ὡς τὸ "Ακόλθῶ, ὁ ὀπίσω τλιὺ κέλθῃθον πιε-
μῶ. εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ "Αλοχῶ, ἡ ὁμέκοιῶ, ἢ

'Ακοίτης, ὁ ἀνήρ' εἶτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ 'Απαύλιτον, τὸ ἰσόσταθμεν, φιλοῦται. Εἰ δὲ ἀθροισιν σημαίνει, δασύνε). οἶον ἅπας. Ἀλίζω, τὸ σωμαθερίζω. τὸ κλύτοι ἄλυσις, καὶ ἄδης, καὶ σερητικὸν ἔχουσι τὸ Λ, δασυόν). Ἐκ γὰρ τῷ Λ σερητικῶ μείβη, καὶ τῷ λύω. καὶ ἔκ τῷ Λ, τῷ σημαίνοντι, τὸ ὄμῃ, καὶ τῷ δῶ· πάντα γὰρ δασμεῖ ὁ ἄδης.

Τὸ Λ ἐν ταῖς ἀσθράσεσι φιλοῦται. ἀνά. ἀντί. Σπύ. ἐπειδὴ καὶ πᾶσα ἀσθράσις φιλοῦται. Ἐκτός τῷ Σπύ τῷ Υ̅ κεραιδύων.

Τὸ Λ ἀσθρά παντός Φωνήεντος, καὶ ἀσθράσις, φιλοῦται. ἀσθράν. ἀσθράν. τὸ γὰρ αἶμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ ἀσθράσις ὄντα, δασυόν).

Τὸ Λ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἀσθράσι δασυόν). ἄ, ἄς, αἶς. ἀσθράτος καὶ ἐν τοῖς Δωρικοῖς. ἡμῶν, Ἀμῶν. κδύ, Ἀδύ. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Λ ἀσθρά παντός Φωνήεντος, καὶ ἀσθρά τῷ δίο δασίων τῷ Θ Χ, καὶ ἀσθρά τῷ Κ Ζ φιλοῦται αἰεὶ.

[ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.]

Τὸ Ε ἀσθρά τῷ Α δασυόν). οἶον Ἐαπὸν, τὸ λεπτὸν ἰμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἐὰ, τὰ ἀγαθὰ. Ἐάλω, ἀντὶ τῷ ἐκρετήθη. Ἐαταμ, ἀντὶ τῷ κέρθισται, παρ' Ὀμήρω, ὡς τὸ,

Οἱ δὲ καὶ ἕκατα σιγῆ.
καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῷ ἔαρ. καὶ τῷ ἐξ αὐτοῦ. ἐκείζω. Ἐαενός κερῆς. Ἐάω, τὸ κεραιλιμπάνω, καὶ τῷ ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἐαδῶτα, τὸν ἀρέσκοντα.

Τὸ Ε ἀσθρά τῷ Β φιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγεται τὰ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἶον Ἐβεν, ζύλον. Ἐβες, κέλιον. Ἐβιανῶν, ἄνομα αἰρετικῶν πηγῶν. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ κλύτοι Ἐβδομ. Ἐβραῶν.

ἔδραϊϞ. καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς, δασυών). ὅτι ἐπάρογο τὰ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε ἀπὸ τῆ Γ φιλοῦται ἀεὶ. οἷον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγύς.

Τὸ Ε ἀπὸ τῆ Δ φιλοῦται. οἷον ἔδαφος. Ἐδεασα, πόλις. Ἐδος, ὁ λαίμαργος. Ἐδα, τὸ ἔαθω. Ἐδητὺς, ἡ θύα. Ἐδαδὴ, ἡ τρυφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῆ Ἐδος, τὸ ἔδαφος. ἔδρα. καὶ τῆς ἐξ αὐτῆ, ἔδραϊος, ἔδραϊζω, ἔδραϊωμα. σὺν τῆτοις Ἐδρον, ἡ ἀερίξ. Ἐδάλιον, ἡ τῆς ἔρεασόντων χεθῆδρα. Ἐδανόν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἐδεῖται, ἀντὶ τῆ χεθίσι.

Τὸ Ε ἀπὸ ἑαυτῆ φιλοῦται. οἷον εἰκόσι, ἀντὶ τῆ εἰκοσιν. Ἐεισάμνος, ἀντὶ τῆ ὁμοιωθεῖς. καὶ Ὀμμεγς,

Τῶ μιν εἰσάμνος ἀρεσφάνει θεῖος ὄνειγς. καὶ Ἐεργεν, ἀντὶ τῆ ἐκάλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῆ Ἐέρσα, ἡ δασύς. καὶ Ἐετο, ἀντὶ τῆ ἐπιδύετο. καὶ Ἐε, ἀντὶ τῆ ἑαυτὸν, ὡς καὶ Ὀμμεγς,

Σκίβεαδαί σοι Φησὶ θεὸς ἐε δ' ἔξοχα πάντων. καὶ Ἐέλδαγ, τὸ ἐπιθύμημα. τῆτο δὲ φιλέμνον εὔρον ἐ τοῖς Ἰωάνν.

Τὸ Ε ἀπὸ τῆ Ζ φιλοῦται. οἷον ἐζεκίας. καὶ ὅσα κλιπκὸν ἔχη τὸ Ε, οἷον ἐζη. ἐζηλοτύσι. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῆ Ἐζω, τὸ χεθῆζομαι.

Τὸ Ε ἀπὸ τῆ Η δασυών). οἷον Ἐη, ἡ ἰδία. Ἐηος, τῆ ἀγαθῆ, καὶ ἀρεσπινῆς. εἰλύδαγε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῆ Ειω, τῆ ὑπῆρχε. καὶ Ἐιωός, ὄνομα ποταμῆ.

Τὸ Ε ἀπὸ τῆ Θ φιλοῦται, οἷον ἔθος ἔθος. Ἐθᾶς, ὁ σιμῆθης. Ἐθερα, ἡ θελῆ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῆ

τῷ Ἔθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τῷ αὐτῷ. ὡς Ὀμηρος,
 Πρῶθεν ἔθεν φέρωντα.
 καὶ πάλιν,

ἢ ἔθεν ἐπὶ χερσίων.
 καὶ ἔθεις, ὁ ἐμβληθεὶς, καὶ ὁ ἀφεθείς. ὣς τῷ Ἐω, τὸ
 ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε ἀπὸ τῷ Κ δασιμῶς. οἷον ἕκατον. ἕκατος. ἕκα-
 τερως. Ἐκίλος, ὁ ἥσυχος. ἐκάν. ἐκῆσα. Ἐκχτομβαίων,
 ὄνομα μηνός. Ἐκχθι, ἀντὶ τῷ χάλει. Ἐκχς, τὸ πόρρω. καὶ
 τὰ ἐξ αὐτῷ, ἐκχβόλος. ἐκχέρως. ἐκχθηβελέτης. σὺν τρίτοις,
 ἐκχθη. ἐκχως. ἐκχθη. ἐκθη. ἐκχταῖον. ἐκχλον. καὶ ὅσα ἀπὸ
 τῷ ἐξ ἀριθμῶ. πλὴν τῷ Ἐκ, παρθέσεως, καὶ τῷ ἐξ
 αὐτῆς συσκευαζάνων. οἷον ἐκπῶλος. ἐκβλητος. καὶ τῷ ἀπὸ
 κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἷον ἐκάλων. ἐκείνον. ἐκεκτήμιον.
 καὶ τῷ ἀποβολῶ παχρόντων τῷ Ε. οἷον ἐκείνος. ἐκείθεν.
 ἐκείθι. ἐκείσε. καὶ γὰρ λέγει, καὶ κείνος, καὶ κείθεν, καὶ
 κείθι, καὶ κείσε, καὶ ἀποβολῶ τῷ Ε. τὸ δὲ Ἐκυρῆς,
 ὁ πενθερῆς. καὶ Ἐκεχειρία, ἡ ἀδεια, καὶ τὰ λελεξιδνά
 χαρόνας ὡς ἔχοντα, ὅμως ψιλῶν.

Τὸ Ε ἀπὸ τοῦ Λ, ἢ ἐνὸς ἢ διουτοῦ, ψιλῶται, οἷον ἔλα-
 φος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλθύθω. ἐλεγεῖον. Ἐλλε-
 δανός, ὁ δεσμός. ἐλάχιος. Ἐλλόβιον, τὸ εἰώθιον. Ἐλῶ,
 τὸ ἐλαῖνω. Ἐλοπες, οἱ ἰχθύες. ἐλισσαῖος. καὶ τὰ λοιπά.
 πλὴν τοῦ ἔλλει. ἐλλάς. Ἐμανοδίχη, οἱ κριταί, οἱ εἰς
 τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἐμη, κύριον. ἀφ' ἧς καὶ ἐλ-
 λησποῖλος. ἐλλισοταμίας. ἐλένη. ἔλενος. Ἐλός, ὁ ἔλαρος.
 Ἐλω, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω. καὶ τὸ ἐλκύνω, (ἀφ'
 οὗ καὶ Ἐλώεια, τὰ σπασμάματα, καὶ ἐλκυσμάτα τῷ
 κενῶν.) καὶ τὸ παρκεῖνω, ἀφ' οὗ καὶ Ἐλόμιμος, ὁ παρ-
 κείνας. ἘλϞ, ὁ σύμριϞ τόπϞ. ἐλίκη. ἐκίσω. ἐλίξ,
 ἐλι-

ἔλικος. ὅθεν καὶ Ἐλίωπες ἀχαιοὶ, καὶ Ἐλικῶπις κόρη.
ἐλισματώδης. Ἐλικῶν, ὄρϑ. ἔλκω. ἐλκῶ. καὶ ἐλισάβητ.

Τὸ Ε παρὰ τοῦ Λ, ἐπαγομένε τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δα-
σύνε). οἷον ἔλκος. ἔλκω. ἐλκῶ. Ἐλμινς, ὃ ἐν τῇ γαστρὶ
ἐκ σήψεϑ πικρόμυϑ σκώληξ. καὶ κλίνεται ἔλμινθϑ.
ὡς τίρμις, τίρμιθϑ. εἰ δὲ ἐπάγε) ἕτερον σύμφωνον, ψι-
λοῦται. οἷον ἐλπίς. ἐλθεῖν. Ἐλδε), ἀντὶ τοῦ ὄπιθυμῆ. καὶ
Ὅμηρϑ,

Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τὰ τ' ἐλδε) ὅς κ' ὄπιθευῆς.

Τὸ Ε παρὰ τοῦ Μ, φωνήεν) ἢ συμφώνη ἐπαγομένη,
ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἐμέϑ. ἔμψης. ἐμ-
πόρθμα. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ Ἐμύς, ἢ χελώνη, παρὰ
τὸ ἐ ἤγην ἐαυτῷ Μύειν, τριτῆι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὄφρακς.
καὶ Ἐμα, τὸ ἄφεμα, καὶ ἡ πέμψις.

Τὸ Ε παρὰ τοῦ Ν ἢ ἐνός ἢ διατοῦ ψιλοῦται. Ἐνός,
ἐναυτός. Ἐνωῶ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνωά-
λιϑ, Ἄρης, καὶ σάλπιγγς ὃ τ' Ἐνωούς παῖς. καὶ Ἐνωῶ,
ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ ἧς καὶ Ἐνωσις, ἢ κίνησις. καὶ Ἐνωσίχθων
καὶ Ἐνωσίγαιϑ Ποσειδῶν, ὃ τὴν γῆν κινῶν. καὶ ἐναίϑ.
καὶ ἐναίτη ἐνέα. καὶ ἐνενήκοντα. Ἐνη, ἢ νεομηνία. καὶ
ἐννηφι. Ἐνήης, ὃ παρὰϑ. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ ἔνεκα,
ὃ καὶ ἔνεκεν γράφε). ἐν, ἐνός. καὶ τῶ) ἐξ αὐτοῦ. Ἐνάς,
ἢ μόνος. καὶ ἐνίζω. Ἐνωῶ, τὸ μινύω, καὶ Ἐνωσις, ἢ μίξις.
καὶ Ἐνλο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδλόλο. ἐν τοῖς Θεοδωρίτε τὸ Ἐνϑ
καὶ Ἐνη, δασυνόμμημα εὔρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ δι' ἐνός
ν, τὸ ἔνη. σὺ δὲ ψίλκω αὐτὸ χτ' τὴν κρατοῦσαν συνή-
θειαν.

Τὸ Ε παρὰ τοῦ Ζ δασύνε). ἐξ, ἐπὶ δευτέρου. ἐξήκοντα.
ἐξακίσια. ἐξῆς. ἐξείης, τὸ αὐτό. Ἐξω, ἀντὶ τοῦ λάβω,
Εε ὄπι

ἔπι μέλλοις, καὶ Ἐξίς, θετικόν. πλιυῖ μόνης ἢ ἐξ, ὡρθέ-
σεως, καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς γινομένην. Ἐξωρος, ὁ παλαιός.
ἐξορία. Ἐξαιλος, ὁ ἐξαίρετος, καὶ τῆς ἀπὸ
κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἷον ἔξαιον. ἔξαινον.

Τὸ Ε ἀπὸ τοῦ Ο διασύνε). οἷον Ἐόν, τὸ ἴδιον, καὶ τὸ
ἀγαθόν. ὡς τὸ,

θεοὶ δευτέρης εἰσών.

εὐορτή. εὐορτάζω. καὶ Ἐο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ,
ἔο μὲν ἀμείνονα Φῶτα

ἠπίμισε. ἐλὼν γὰρ ἐχθὴ γέρας αὐτὸς διαύρας.

πλὴν τῆς ἀπὸ δέμαλθ ἐχόντων αὐτό. ἔοικεν. ἔοργεν.
Ἐολπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπραξε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἠλπισε, καὶ Ἐόν, τὸ
ὑπάρχον.

Τὸ Ε ἀπὸ τοῦ Π φιλοῦται. Ἐπω, τὸ λέγω. Ἐπθ, τὸ
λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπίτης, ὁ λόγιος. ἔπι, ὡρθέσις.
καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ἐπιφορέα. ἐπιτήδειος. ἐπίβελθ. καὶ
ἐπίβολθ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐπω, ἐπομη, τὸ ἀκα-
ληθῆ. καὶ ἐπῶτα, ἔπι τοῦ ἀειθμοῦ. καὶ ἐπῶτας, ἐπῶταδθ. καὶ
ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐπῶτα.

Τὸ Ε ἐπιφραζάνη τοῦ Ρ, καὶ Φωνήνθθ ἢ συμφράξ, ἢ
αὐτοῦ τοῦ Ρ, φιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάρογο τὰ Ρ, τὸ Δ, ἢ τὸ
Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρας. ἔρωτα. Ἐρνθ, ὁ
κλάδθ. Ἐεις, ἢ Φιλονεικία, Ἐρύω, τὸ ἐλκω. Ἐρίω, τὸ
φθειρομα. ἔρχομα. καὶ τὰ λοιπά. εἴρη) εἰ μὴ ἐπάρογο τὰ
Ρ τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, ἀπὸ τὸ
Ἐρδω, τὸ πρῶτα. τοῦτο γὰρ ὅτι τοῖς Ἰωάννῃσι διασυνόδημον
εὔρον, ἔνοι δὲ φιλοῦσιν αὐτό, οὐδὲ μέλλαν ἔρξω. Ἐρκθ, τὸ
ἀείφραγμα. Ἐρπω, ἀπὸ οὗ καὶ ἐρπετόν. καὶ ἐρπύζω ἐρμῆς.
Ἐρσα, ἢ δρόσθ. καὶ Ἐροσίεις, ὁ δροσίδης. καὶ Ἐρσμα, τὸ
κόλυ-

κάλυμα. Ἔρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα, φιλοῦται· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γαργῆος χεῖρ συσκοπήν. ἐν δὲ τοῖς Θεοδωρίτε, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν Σχεδεκτοπῶν τὸ ἔρμα δασυνόμῳ εὐρεθν. καὶ οὐ γὰρ δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ φιλοῦντες χεῖρ ἔτυμολογίαν φιλοῦσιν, ὡς ἐν τῷ ἔρεισ Φυδόμερον.

Τὸ Ε παρὰ Σ, Φωνήν τε ἢ συμφώνη ἢ αὐτὸς τοῦ Σ ἐπαγομένη, φιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἔσωπρον. Ἐσαῖα, καὶ Ἐσάμιοι, ὀνόματα ἐθνῶν. ἐσθῆς, ἐσθῆτος. ἐσθίω. Ἐσθρας, κύριον. Ἐσθλός, ἀγαθός. ἐσθλός. ἐσθλάρα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἐσθια, ἢ Ἐσθία, ἢ Ἐσθία, ἀντὶ τοῦ ἐσθιέμενος. καὶ Ἐσθιάμω, ὁ ἐσθιάμω, ἀπὸ τοῦ Ἐσθια, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθιέμενος. ἐσθίαρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἐσθίαμα, ἀντὶ τοῦ ἀκολυθῆσομενος. τῆτο δὲ ἐν τοῖς Θεοδωρίτε φιλέμενον εὐρεθν. Ἐσ τε ἀντὶ τοῦ ἔσως ἔ. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μὲν τοῦ Σ. οἷον ἐστία. ἐστία. ἐστίασις. Ἐστία, κύριον. ἔσθια, ἐσθιαίς, ἐσθιαίς, καὶ ἐσθιαίς. τὸ δὲ ἔσθια, ἔσθια, ἐσθιαίς, ἐσθιαίς, φιλοῦνται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἢ γινν ἀπὸ αὐξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τῷ ὑπάρχει. καὶ τὸ ἔστω. ἀπὸ τῆς Ἐσθια, τὸ ὑπάρχει, γινόμενα.

Τὸ Ε παρὰ τῆς Τ φιλοῦται. ἔτ. Ἐτέρον, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, καὶ ἐπήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτάσιον, τὸ μάταιον. Ἐτν, τὸ φάσα. πλὴν τῆς Ἐτοιμ, ὁ παρὰ χεῖρ. ἐτοιμάζω. ἐτοιμοκλήτης. Ἐτερ, ὁ ἄλλος. Ἐταῖρος, ὁ φίλος. ἐτέρα. ἢ ἄλλη. καὶ ἐτεροῖον. Ἐταῖρα καὶ Ἐταῖρις, ἢ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. πινὲς δὲ καὶ τὸ Ἐτν δασύνουσι, ὁφείλον φιλεῖσθαι. διηλοῖ δὲ πῶν ἐψημῶν κύριον γίνεσθαι δὲ ὡς τὸ Ἐσθια, τὸ ἀπολύω, ἔτος, καὶ πλεονασμῶ τῆς ν ἔτν, τὸ ἀφελυμῶν ὑπὸ τῆς ἐψήσεως, καὶ κλίνεσθαι ἔτν. καὶ Ἐτνήρισις, τὸ κοχλιάριον, ὡς τὸ τὸ ἔτν δάσυνουσι.

Τὸ Ε πρὸ τῆς Υ, εἴτε ἐν συνελθούσῃ εἴτε ἐν ἀφαιρούσῃ ἐπί, φιλοῦται. οἷον Ἐὺς, ὁ πλατὺς, καὶ ἀγαθός. θύρως. θύρνω. εὖ, ἀντὶ τῆς χαλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς. πλιῦ τῆς θύεισκα, θύρεσις, θύρημα, θύρω, θύρηστω. Εὔω, τὸ Φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τῆς Φ φιλοῦται. ἔφρασις. ἐφετόν. ἔφρασις. ἐφρασίμ. ἐφρασθῆ. καὶ τὰ ὅμοια. πλιῦ τῆς Ἐφθός, ὁ ἐψημύθῃ.

Τὸ Ε πρὸ τῆς Χ φιλοῦται. ἔχρις. ἐχθρός. ἔχω. ἐχίνθῃ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τῆς Ψ δασύνει. αἰ. οἷον ἔψω, καὶ ἔψω. ἐψήσω. ἔψημα. ἐψητόν. Ἐψω, τὸ ἀκολουθήσω, ὅτι μελλοῦθῃ. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἦγεν αὐξήσεως. οἷον ἐψιλωμύθῃ. ἐψυξα. ἐψώμισα. ἐψυχαγώγησα. Ἐψων, τὸ ἐσπόνηζον. σημεῖωσαι καὶ τὸ Ἐψία, ὅ ἐστιν ἡ ἀφ' ἧς λόγων παιδιὰ, ἐν τοῦ ἔπω, ἔψω, ὃ δηλοῖ τὰ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιθῃ, ὁ Φιλοπαίμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνει. οἷον Ἐως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἔωθεν. ἔωθινός. Ἐωλθῃ, ὁ χθεσινός. ἔωσφόρθῃ. καὶ Ἐωυτόν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἔως, ἐπίρρημα χρονικόν. καὶ Ἐω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορθύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἔωρακα, ἀπὸ θέμαθῃ καὶ ἔωρακώς, καὶ ἔωρακείν. πλὴν τοῦ Ἐω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἐῶ, τὰ χαλιμπάνω. καὶ τῆς αὐξήσιν, ἔωνημενός. ἔωκείν. ἔωργείν. πρὸ ὧν αὐτίκα ἐρῶμεν.

Καθολικοὶ κανόνες πρὸς πνδύμαθῃ ἔ Ε.

Τὸ Ε πλεονάζον, ἐν μὲν λέξεσι ψιλυμέναις ἀπὸ Φωνήεν-

τῶς

τος δεχομέναις μεταλαμβάνει τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ὃν δὲ
 δασινομέναις, τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν πρῶτος πρῶτα δαίμα
 τὸ ἀνημένος, Ἐωτημένος, ὁ ἠρηραστέμενος. ἀνοχός, Ἐανοχός.
 ᾤξεν, Ἐωξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνάξεν. ἦν, Ἐην, ἀντὶ τοῦ ὑπ-
 ἦρχεν. εἴκοσιν, Ἐείκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ἄρων, Ἐάρων. ᾤ-
 ρακα, Ἐάρρακα. ἠνδανεν, Ἐηνδανεν. εἶς, Ἐεἶς.

Τὸ Ε δασινοόμενον, εἰάν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον
 ἔκκλος, ὁ ἥσυχος, Εὐκκλος. ἔωλον, τὸ χθεσινόν, Εὐωλον.
 τὸ δὲ Εὐάδεν, ἀντὶ τοῦ ἠρέσε, ψιλοῦται. διότι καὶ ἑαδεν.
 ἡμαρτον γὰρ οἱ δασινοόντες αὐτό.

Τὸ Ε κατὰ τοὺς παρωχημένους προσερχόμενον καὶ ἀπο-
 πίπτον ψιλοῦται· καὶ προσέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἀπεργητικοῖς καὶ
 παθητικοῖς τῶν ὀρειτικῶν ῥημάτων, οἷον πύπτω ἔτυπτον. λέ-
 γω ἔλεγον. τύπτομαι ἔτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ ὅτι τῶν
 ἄλλων ἐκλίσεων.

Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντανυμίαις πρὸ συμφώνων ψιλοῦται. ἐγῶ,
 ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, ἐμός, ἐμαυτόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ ὅμοια.
 τὸ δὲ ἑαυτόν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνων μὴ ὄντα, δα-
 σύνει).

Τὸ Ε ἐν τοῖς δευτέροις δασινοῦται. ἐν. ἔνδεκα. ἕξ. ἐξήκοντα.
 ἕξακόσια. ἑπτά. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἑκτόν. πλὴν τοῦ
 ὀνεία. ὀνεγήκοντα. καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε ἐν ταῖς προσθέσει ψιλοῦται. ὅτι. ἕξ. ἑκ. ὄν. εἶς.
 ἔς. ὡς καὶ πᾶν φωνήεν ἐν αὐταῖς ἀνθὶ τῆς υ.

Σημειώτεον ὅτι τὸ Ε πρὸ τειῶν φωνηέντων τῆς Ε Η
 Ι ψιλοῦται αἰεὶ. πλὴν τῆς Ἐέλδαρ, τὸ ὀπιθύμμα. καὶ
 πρὸ τῶν τειῶν δασέων τῆς Θ Φ Χ ψιλοῦται αἰεὶ. πλὴν
 τῆς ἐφθός. καὶ πρὸ τῆς διπλῆς Ψ καὶ πρὸ τῆς Γ.

Τὸ Η ἀπὸ τοῦ Ζ φιλοῦται. οἷον Ἡζανοί, ἔθνη. εἰ δὲ εὐρηθῇ ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θεμαί. ὡς τὸ ἄζωμα ἢ ζόμεν.

Τὸ Η ἀπὸ τοῦ Θ φιλοῦται. οἷον ἠθ. Ἠθμός, τὸ σακελιθίον, ἐκ τοῦ ἠθῶ, τὸ διυλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η ἀπὸ τοῦ Ι φιλοῦται. οἷον ἠί. Ἠίθελον Ἀπόλλων, σημαίνει δὲ τὸ τοξότην. ἠίθε, ὁ ἀγαμ, ἢ ὁ ἠμίθε. ἠία, τὰ βρώματ. ἠιών, ὁ αἰμαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η ἀπὸ τοῦ Κ δασύεται. ἠκα, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἠκισα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλιὺ τοῦ ἠκα, ἀντὶ τοῦ ἠσυχός. ἠκέστις. ἠκέσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπτυσεν. ἠκαλον, ἀντὶ τοῦ ἠπάτην. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η ἀπὸ τοῦ Λ φιλοῦται. ἠλίας καὶ ἠλεῖ, ὀνόματ. κίερα. ἠλέξ. ἠλεός, ὁ μάται. ἠλεῖοι, ἔθνη, τοῦτο δὲ πρὸς δασύνειν, ἐκ τοῦ ἠλι. ἠλεῖντες. ἠλιτόμνηον, τὸ ἠμιτελές κίημα, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ ἀμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μνήος, τὸ ἐπερημερόν τ' ἐνεαμένη γενήσεως. ἠλίθι. ἠλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλιὺ τοῦ ἠλι. ἠλ, τὸ κερφίον. ἠλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἠλιοειδής. ἠλῶ, τὸ παροπαρῶ τ. ἠλιξ, ἠλικ, ἠλικιότης. ἠλων, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθειν, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἀλῶ. ἠλισεν, ἀντὶ τοῦ συνήθερσεν. ἠλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. ἠλκαμῆ, ὁ τετραυμαπομῆτος. τούτων γὰρ τὰ θεματ. δασύεται. τὰ δὲ λοιπά, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, φιλοῦν. ἢ γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ φωτοτύπου Φωτῆς τὸ δασὺ πνεῦμα. οἷον ἠλόμιον, τὸ ἐπλαγόμεν. ἠλαυόμεν. ἠλειψα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ

Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ φιλοῦται. ἡμαρ. Ἡμάτιον, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἡμος. Ἡμαθῆεις, ὁ ψαμμιάδης. Ἡμωδὸν, ὄρεος. Ἡμί, τὸ Φημί. Ἡμῶ, τὸ ἔπι κλίνω. καὶ Ὀμμερς,

ἔπι τ' ἡμῶ ἀσαχύνεσι.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἡμερς. ἡμερῶ, ῥῆμα. ἡμισυ. ἡμιόλιον. ἡμεῖς. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἡμων, ὁ ἀκονπιγῆς. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐκ τοῦ ἄπλω. Ἡμδρος, ὁ χαθῆμδρος. τὸ δὲ Ἡμήκη, ἀντὶ τοῦ ἐθέλεισεν, ἐκ τοῦ ἀμῶ, φιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν φιλοῦται. οἷον Ἡνις. ὁ ἐπιαύσιος. Ἡνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαματός. Ἡνορέη, ἡ ἀνδρεία. Ἡνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἡνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον Ἡνόχλησα. Ἡναδησαμίω. Ἡνιάθλιω. καὶ Ἡνίπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐκακολόγησε. πλὴν τοῦ Ἡνία, ὁ χαλινός, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τῷ ἔξ αὐτοῦ. Ἡνίοχος. Ἡνιοχέω. Ἡνιοχία. Ἡνίκα. Ἡνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἀνδάνω. καὶ Ὀμμερς,

Βαθλιῶ Ἡρα θεοῖσιν ἐφιλῶδανε μηπόωσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἥξω μέλλοντι μόνω θύελοκε) καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως φιλοῦνται. οἷον Ἡξίωσα. Ἡξεν, ἀντὶ τοῦ ἥγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο φιλοῦται. οἷον Ἡονθῆς, κύνειον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡόνθ, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π φιλοῦται. Ἡπῶ, τὸ ῥάπλω. Ἡπεδανός, ὁ ἀσθενῶν, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἡπιος, ὁ περῶος. Ἡπερσπυθῆς, ὁ ἀπατεῶν. Ἡπειρς, ἡ γῆ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥπαρ, ἥπατος. ὅθεν καὶ ἥπατοσκοπία. καὶ τῷ ἔξ αὐτοῦ.

Τὸ

Τὸ Η ἀφ' οὗ Ρ, μὲν Φυσικοῦ μακροῦ, δασύνει. οἷον ἦρα. ἦρας. Ἡρών, κύριον. ἠρώδης. ἠρωδιανός. ἠρακλῆς. μὲν δὲ βραχέος ψιλῶνται, οἷον Ἡειδανός, ποταμός. Ἡρύγιον, εἶδος βοτάνης. ἠειγένεια. ἠειζήνη. Ἡέλον, ὁ τὰφ. Ἡεμ, ὁ ἡσυχος. ἠεμᾶ. ἠεμία. Ἡειγέραν, βοτάνη, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ἠει γράφειν. Ἡεινός καιρός, ὁ ἑαρινός. καὶ Ἡρέταινος, κύριον. τὸ μέντοι ἠεγδδί και ἠεφίφιλ, ἐκ τοῦ ἦρα γερονότα, καὶ τρεπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ δασύνονται. τὸ δὲ ἠεμίλι. καὶ ἠήρειτο. καὶ ἠετο. ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλῶνται.

Τὸ Η ἀφ' οὗ Σ, Φωνήεν ἢ συμφάνη ἐπαγομένη, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνει. οἷον Ἡσις, ἢ ἠδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἠδω. Ἡσῖλι, ἀντὶ τοῦ ἠυφραίνθλι. καὶ Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ διφραῖνα. ἠσαίαι. ἠσαῦ. ἠσιόδ. Ἡσιόνη, κύριον. Ἡσυχος, ὁ ἠεμ. ἠσυχάζω. ἠσυχία. Ἡσων, ὁ ἐλάτταν. Ἡσα, ἢ τροπή. πλιῶ τοῦ Ἡσιν, ἀντὶ τοῦ φησιν, ὅσα ἀπὸ θέματ' ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως. Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ ἐλεξα. Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκ. Ἡσιον, τὸ ἔτρωγον. Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχος. Ἡσαι, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἡσο, ἀντὶ τῷ ἐκάθητο. καὶ Ἡσαι, ἀντὶ τῷ καθαθα, ἐκ τῷ ἔω γινόμενα, δασύνονται.

Τὸ Η ἀφ' οὗ Τ ψιλῶνται. Ἡτος, ἢ ψυχή. Ἡτρον, τὸ ἦρα, ἢ τὸ ἔντερον. Ἡτα, τὸ φοιχεῖον. Ἡτοι, ἐφερμιλευθπικός σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠτίσαλο. ἠπάσατο. ἠτύησεν. ἠτίμησε. καὶ ἕτερα. πλιῶ τῷ ἠτα. καὶ ἠτῶ. καὶ ἠτῶν. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἡταιρηκῶς, ὁ πορνός. καὶ ἠτοίμασα. τὸ δὲ ἠπς ἐκ τῷ ἢ ἄρθρον καὶ τῷ τῖς γέρονε, διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η ἀφ' οὗ Υ ψιλῶνται αἰί. Ἡυς, ἢ πλατύς. ἠυγέ-
 Ff γει.

ρειϞ. ἠύκομϞ. Ἦύτε, ἀντὶ τῆ καθά.

Τὸ Η πρὸ τῆ Φ δασύνεται αἰ. ἦραιτος ἦραιτίων.
χωρίς τῆ ἀπὸ κλίσεως ἠρειδικῶς. Ἦφυσεν, ἀντὶ τῆ
ἠντλησεν. ἠφίψ. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τῆ Χ φιλοῦται. ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἠ-
χος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. Ἦχεν, ἀντὶ τοῦ ἔφερον. ἠχθέαθη
καὶ τὰ λοιπά. πλιῦ τοῦ Ἦχ, ἀντὶ τοῦ ὄσθ.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἄπλω καὶ ἄπλω-
μα εὔρηται, διὸ καὶ δασύνεται. ἠψάμιλ. ἠψατο. ἠψε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω φιλοῦται αἰ. οἶον Ἦως, ἠ ἡμέρα.
Ἦων, ὁ αἰμαλός. Ἦῶθι, ἀντὶ τοῦ ἐκ παρωσίας. καὶ ἀπὸ
αὐξήσεως ἮαρημέϞ, Ἰωνικῶς, ὁ Ἰεονίσας. καὶ τὰ ὅ-
μοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνύμαϞ Ϟ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασύων, ἢ
τῶ δασεί ὑποτασσομένη ἀμεταβόλη, φιλοῦται. ἠφίψ.
ἠχος. ἠχθαίρον. ἠχλυον. σημείωσα τὸ ἦραιτος καὶ ἦραι-
τίων.

Σημείωσα ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δασύνε-
ται αἰ. πλιῦ τῆ ἀπὸ αὐξήσεως. ἠφίψ. ἠφάνισε. καὶ τῆ
ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἠβαίος. ἠγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς Φωνήεντος
φιλοῦται αἰ ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ζ καὶ πρὸ τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν προχαϊκῇ λέξει φιλοῦται. Ἦδος, τὸ ὄφελος.
Ἦμαρ, ἠ ἡμέρα. ἠμϞ. Ἦμί, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια.
πλιῦ τοῦ Ἦλος, ὅσθ ἐκ τοῦ ἴημι. ἠσω, γίνεσθαι. καὶ ἠπαρ,
ὅσθ ἀπὸ τοῦ ἠδα ἐστίν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Α φιλοῦται. ἰαλῆς. ἰάκωλος. ἰάμβος. ἰάπλω. ἰάμβλιγος. ἰάμα. ἰατής. ἰάσων. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Β φιλοῦται. Ἰευκος, κύριον. Ἰεῖς, τὸ ζῶον. Ἰήρες, ἔθνος.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Γ φιλοῦται. οἷον Ἰγνός, Ἰγνύη, τὸ ὄπιοδες τοῦ γνάτος. ἰγνάπος. ἰγδα. πλιῶ τῆς ἀπὸ κλίσεως. Ἰγμη, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ Ἰγμός.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Δ φιλοῦται. οἷον Ἰδος, ὁ κόσμος, καὶ ὁ ἰδρώς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. Ἰδιον. Ἰδε, ἀντὶ τοῦ θάσσει, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἰδοῦ. Ἰδη, ἡ βοτάνη, καὶ τὸ ὄρος. καὶ Ἰδαίος, ἀπὸ τῆς Ἰδης. πλιῶ εἰ μὴ τὰ Δ τὸ Ρ ἐπάρογο. σησημείω) τὸ ἰδεῖς· ἐν πσι δὲ δασυνόμορον εὑρεθὲν αὐτό.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Ε φιλοῦται. ἰεσαί. ἰαχονίας. ἰεμενεῖ. πλιῶ τοῦ ἱερός. καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ. ἰερβύς. ἰερεία. Ἰερεῖον, τὸ θυμα. ἰερβύω. ἰερβργῶ. ἰερχό. ἰερμοαλήμη. ἰεραξ. καὶ ἀπὸ κλίσεως, Ἰε, ἀντὶ τοῦ ἐπέμπευ. ἰεῖς, ἡ μετοχή. Ἰεμη, ἀντὶ τοῦ πρεσθυμοῦμαι. ἰετο. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Ζ δασύνει) αἰ. Ἰζω, τὸ κάθημαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἰζήσω. ἰζάνω.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Η φιλοῦται. οἷον ἰησοῦς. ἰητῆς. ἰητής. Ἰημη, τὸ πρὸβόημα. Ἰη, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃ. πλιῶ τοῦ Ἰέα, ἰῶ, τὸ πέμψω, καὶ Ἰημη, τὸ αὐτό, ὡς ὁ ᾠδὸς καταπικὸς Ἰη.

Τὸ Ι ἀπὸ τοῦ Θ φιλοῦται αἰ. Ἰθός, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενής, ὁ ἐξώκειος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθάμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸς τοῦ Κ φιλοῦται. "Ικελῶ, ὅμοιῶ. "Ικαρος.
 "Ικάριον, πέλαγῶ. "Ικόνιον, πόλις. "Ικείον, τὸ ὄρθον ξύλον.
 "Ικτίς, ὄρεον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἰκανός. ἰκανῶ, ῥή-
 μα. "Ικω, τὸ ἰκετόν· ἀφ' οὗ καὶ ἰκετεία, καὶ ἰκέσιῶ, καὶ
 ἰκεσία. "Ικω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικὸν ἀφ' τοῦ ἰκα-
 φόμηνον. ἀφ' οὗ καὶ ἰκάνω, ὠδύνην. ἰκνούμεν καὶ ἀπὸ κλί-
 σεως "Ικετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἰκτο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸς τοῦ Λ, ἢ ἐνός ἢ διασοῦ, φιλοῦται. "Ιλιῶ,
 ἢ Τροία. "Ιλῶ, κύριον. "Ιλὺς, ὁ βόρβορος. "Ιλη, ἢ τάξις.
 "Ιμῶ, ὁ ὀφθαλμός. "Ιλᾶς, τὸ χροῖόν. καὶ "Ιλλούρειῶ,
 τὸ ἀξίωμα. "Ιλεός, ὁ Φωλεός. ἰλιθῶς. ἰλιθῶ. πλὴν τοῦ
 "Ιλαῶ, ὁ θυμῶς, καὶ "Ιλεως, Ἀθηναῖος τὸ αὐτό. ἰλῶ,
 ῥήμα. ἰλαρός. ἰλαρότης. ἰλαείον. ἰλάσκω. ἰλασμός. καὶ
 "Ιλήκοις, ἀντὶ τοῦ ἰλεως εἶης.

Τὸ Ι πρὸς τοῦ Μ, Φωνήνῃῶ ὀπιφερομένης, δασύνῃῶ
 αἰεὶ. "Ιμερῶ, ἢ ὀπιθυμία. "Ιμέειῶ, κύριον. "Ιμάς, ὁ λῶ-
 ρῶ. ἰμάσθη. "Ιμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἰμωνία. "Ιμέρα, πόλις.
 πλὴν τοῦ "Ιμρα, ἀντὶ τοῦ πορβύεαζ. καὶ "Ιμρν, ἀντὶ τοῦ
 πορβύόμεθα. Συμφώνως δὲ ἐπαγομένης φιλοῦται. "Ιμβρῶ, γῆ-
 ῶ. καὶ ἕτερα.

Τὸ Ι πρὸς τοῦ Ν φιλοῦται. "Ιναχῶ, ποταμός. "Ινῶ, ὀ-
 νομα θεᾶς. "Ινίον, τὸ νεῦρον. "Ιν, "Ινός, ἢ δύναμις. "Ινά, τὸ
 εἰδυναμαί. πλὴν τοῦ "Ινα, αἰτιολογικὸς συνδέσμος. καὶ "Ινα,
 ἀντὶ τοῦ ὄπης, τοπικὸς ὀπιρρήματιῶ.

Τὸ Ι πρὸς τοῦ Ξ φιλοῦται. "Ιξ, ὁ σκάληξ. "Ιξίον, κύ-
 ριον. πλὴν τοῦ "Ιξωμα, ἀντὶ τοῦ ὠδύνην. καὶ "Ιξον,
 ἀντὶ τοῦ χατέλαβον. ὡς τὸ,

Οἱ δ' "Ιξον κοίλιω Λακεδαιμόνα κητώεσαν.
 τὸ μῦθος "Ιξαλῶ, ὁ ὀρμητικός. καὶ ἰξός, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ
 ἰξαί

ἴξαι γέρονται, ἀλλ' ὅμως φιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ ᾠδὴ ἀγαθὴ
 γῆ εἴωθεν ἀλλάσσει καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς εἰ τὰ ἅμα, ἄμω-
 δις. Ἰδίω, Ἰδρωσι. ἴξω, ἴξός. ἴδός, ἴδωσι. εἴρω, Εἰρμός.
 εἴρω, Εἰρητή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο φιλοῦται αἰ. οἶον, ἰοβιανός. ἰοβάτης.
 ἰόλα. ἰορδάνης. Ἴον, τὸ ἀνθ. Ἰοθόρ, ὁ πενθερός τοῦ
 Μωϋσέ. ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζήτης, ἐὰν τὸ Ἴος
 ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλ. ἔ γὰρ εὖρον ἀφρολίην τῆτι εἰ τοῖς
 πρὸ πνομάτων. ᾠδὴ μὲντοι τοῖς Νεωτέροις Γραμματικοῖς
 καὶ δασυνόμῳον τοῦτο χατέλαβον, ἐκ τοῦ ἴημι, τὸ πέμ-
 πω, καὶ φιλέμῳον ἐκ τοῦ ἰούσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἐνός ὄνθ, φιλοῦται. Ἴπια, τὸ
 βλάπια. Ἴπι, ὁ Φοῦρι. Ἴπ, ἡ παγίς τῶν μῶν.
 καὶ Ἴπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ πῖσσεως σεσημείω) τὸ Ἴπα-
 μα, δασυνόμῳον. Διασοῦ δὲ ὄνθ δασυτέ. οἶον Ἴωπ.
 καὶ τὰ ἐξ αὐτῷ συλκείμενα. Ἴωπέα. Ἴωπέυς. Ἴωπίας. Ἴωπο-
 κράτης. Ἴωπῶναξ. Ἴωπόκομ, ὁ τῶν Ἴωπῶν ἑπιμελέ-
 μεν. Ἴωπιλάτης. Ἴωπιλάσιον. Ἴωπομανής.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ φιλοῦται. Ἴρως, ὁ πῖωχός. Ἴρις, τὸ τό-
 ξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱέρως γινόμενων χεῖ κράσιν τοῦ ἰ καὶ εἰς
 ἰμακρόν. οἶον Ἴρως, ὁ ἱέρως. Ἴρεῖον, τὸ θυμα. Ἴρηξ, ὁ ἱέ-
 ραξ. πινές δὲ ᾠδολόγως φιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι
 τὰ συσκοπέντα χεῖ Αἰολεῖς φιλοῦν. οἶον ᾠρμωσεν, ᾠρσεν.
 ἀρμόσας, ᾠρσας. πρὸς οὓς ὅστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ᾠρμωσεν
 ἐγένετο χεῖ συσκοπὴν ᾠρσεν, οὔτε τὸ ἀρμόσας, ᾠρσας. ἀλ-
 λά ἀπὸ τοῦ ᾠρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ᾠρᾶ, καὶ Αἰολικῶς ᾠρᾶ.
 καὶ ᾠρω, τὸ ἀρμόζω, ᾠρᾶ, καὶ Αἰολικῶς ᾠρᾶ.
 τὰ τοιαῦτα φιλοῦν) γινόμενα. οὔτε μὴν τὸ ἱέρως καὶ ἱρεῖον καὶ
 ἱρηξ, συνεκόπισαν Αἰολικῶς, ἀλλὰ κράσιν ἔπαθον τοῦ ἰ

καὶ εἰς ἰ ὡς ὁ τῶ ὄφεις ὄφεις ἔστιν ἄρειν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Γ ἐπάρογο, φιλοῦται αἰεὶ.
Ἰσος, ὁ ὅμοιος. Ἰσις, ὄνομα θεῆς. ἰσίδωρος. ἰσηνίας.
ἰσμαήλ. Ἰσπανία, χώρα. ἰχάς. ἰχθίον. ἰχθύς. ἰχθύς. εἰ δὲ
ἐπάρογο τὸ Γ δασύνει). Ἰτωρ, ὁ ἐπιτήμων. ἰσοεῖα. Ἰπαῖος,
κύριον. Ἰσμα, τὸ κήσιμα. Ἰσημι. ἰσις. ἰσάειον. ἰπῶν. σημεῖον
σα, τὸ Ἰτω, ἀντὶ τοῦ γνωσκέτω. ἰτέον. καὶ Ἰσρος, πο-
ταμός.

Τὸ Ι πρὸ τῆ Γ φιλοῦται. Ἰτυς, ἡ ἀειφύερα τῆ ἀρ-
μαῖος. καὶ Ἰτυς, ὁ ὑψὺς τῆ ἀηδόνος. ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον,
ἀντὶ τῆ πορφυτέον. Ἰταμός, ὁ ἀναίχμιλος. Ἰτης, ὁ πλω-
χός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τῆ Υ φιλοῦται. Ἰυγξ, εἶδος ὀρέων, καὶ ὀρ-
γάνων. Ἰύζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τῆ Φ φιλοῦται. Ἰφικλος. Ἰφίλος. Ἰφι, ἀντὶ
τῆ ἰχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ Ἰφια μῆλα. καὶ Ἰφισ, ὁ ταχύς.
Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάνασα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τῆ Χ φιλοῦται. Ἰχνος. ἰχάς. ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τῆ Ψ φιλοῦται. Ἰψ, ὁ σκάληξ. ἰψφαγία.
Ἰψα, ἔπι μέλλοις, ἀντὶ τῆ βλάψα.

Τὸ Ι πρὸ τῆ Ω φιλοῦται. ἰωσιππος. Ἰωάννης. Ἰων, ἰω-
νος. ἰωνᾶς. ἰωήλ. ἰώβ. Ἰωκὴ, ἡ δρωξίς. Ἰωξίς, τὸ αὐτό.
Ἰῶπα, τὸ φειχέιον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰῶ δὲ, τὸ πέμπτω,
δασύνει).

Καθολικὸς κανὼν αἰεὶ πνδύματι ⚠ I.

Σημειώσιον, ὅτι τὸ Ι πρὸ πάντων φωνήεντων φιλοῦται αἰεὶ
καὶ

καὶ περὶ τῶν τειῶν δασέων τῶ Θ. Φ. Χ, περὶ τῶ Ζ διπλῶ αἰὶ δασύνει), περὶ δὲ τῶν ἑτέρων δύο διπλῶν Ζ. Ψ! αἰὶ ψιλῶται. καὶ περὶ τοῦ Β. Γ. περὶ δὲ τοῦ Μ δασύνει) αἰὶ, πλὴν τοῦ Ἰμβροσ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Τὸ Ο ἀπὸ τοῦ Α ψιλῶται. οἷον Ὀαρι, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὀαρίζειν, τὸ γυναικί συνομιλεῖν, ἢ γυνήμινασθαι. καὶ Ὀαριτύς, ἢ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο ἀπὸ τοῦ Β ψιλῶται. οἷον Ὀβολός. Ὀβελός. Ὀβελίσκος. Ὀβελμος, ὁ ἰαχρός. Ὀβότας, κύριον. Ὀβάρης, ὁ πέριος. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο περὶ τοῦ Γ ψιλῶται. οἷον Ὀσμω, ἢ τὰξις. Ὀσμος. Ὀσδος. Ὀσδοκοντα. Ὀσμω, ἢ κίθητον τοῦ Ἡρακλέος. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο περὶ τοῦ Δ ψιλῶται. οἷον Ὀδύνη. Ὀδύς, Ὀδύλος. Ὀδάξ, ἀπὸ τοῦ ρεῖ τῶν Ὀδόντων. Ὀδαδάς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὀδός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ὀδύω, Ὀδίτης, Ὀδοιπόρος, Ὀδοιδόκος, ὁ λητής. σὺν τέτοις καὶ Ὀδί, ἀπὸ τοῦ οὔτος, καὶ ὁ δεινά. τὸ μέντοι Ὀδυσεὺς οἱ μὲν δι' ἑνὸς σ γράφοντες δασύνουσιν αὐτό. ἑτυμολογοῦντες αὐτὸν Ὀδὸν καὶ τὸ ὕα τὸ βρέχω. Ἰστέρι) γὰρ ὅτι ἡ μητὴρ Ἀντίκλεια περὶ γάμον δοθείσα τῷ Λαέρτη ἐγέννησεν αὐτὸν κατ' Ὀδὸν ὑετοῦ γινόμενον. διὸ καὶ Ὀδυσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ ψιλῶσιν, ἑτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσω, τὸ ὀργίζωμαι. ὀργίλω γὰρ ἑῶκα, ὅτε δημηγόρη. κατὰ δηλοῖ καὶ Ὀμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ,

Φαίης κεν ζάκτον τε πιν' ἔμμεναι ἄτρενα τ' αὐτῆς.
Φαίον) οὖν καὶ ἀμφοτέρω αἱ ἑτυμολογίαι ἀρεταί, εὐ-
ρη) δὲ παρ' Ὀμήρω ψιλῶμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γράφο-
με-

μενον $\alpha\lambda\gamma\acute{\alpha}$ τὸ μεβόμενον, ὡς ἐν τῶ,

Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ $\alpha\lambda\gamma\acute{\alpha}$ τὸ ὄδον ἐτυμολογεῖται. ἔδεν καθέστηκεν ἀπορον, πῶς ἔδασινε). εἴρη) γὰρ ὡς αἱ παρῶναι πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνύματα. ἅμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδφῶς. οὕτως καὶ ὄδος, Ὀδυσσῆς.

Τὸ Ο παρὰ τοῦ Ε φιλοῦται. Ὀεργίλος, κύμιον. Ὀετῆς, ὁ ὁμοετῆς, χτ' συλκωπύ. ὡς καὶ Ὀπατρος, ὁ ὁμόπατρος.

Τὸ Ο παρὰ τοῦ Ζ φιλοῦται. Ὀζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λοιπὰ.

Τὸ Ο παρὰ τοῦ Θ φιλοῦται. οἶον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὀθων, κύμιον. Ὀθομμη, τὸ ἔπιτροφιῶ ποιούμμη. ὡς τὸ, Οὐ δ' ὀθομμη κοτέοντος.

πλὴν τοῦ Ὀθι, ἀντὶ τοῦ ὄπασ. καὶ ὀθεν.

Τὸ Ο παρὰ τοῦ Ι φιλοῦται. οἰφός. Ὀία, τὸ ὑπολαμ-
εάνω. καὶ τὰ λοιπὰ.

Τὸ Ο παρὰ τοῦ Κ φιλοῦται. οἶον ὀκνος. ὀκλάζω. ὀκρί-
εας. Ὀκρίεις, ὁ φείκωδος † καὶ ὁ παχύς. Ὀκέλλω, τὸ
παρασπρμίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τῶ χτ' προ-
πὴν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων χτ' $\alpha\lambda\gamma\acute{\alpha}$ λεκλον Ἰωνικὴν. οἶον Ὀκό-
σον, ἀντὶ τοῦ ὀπόσον. Ὀκίος, ἀντὶ τοῦ ὀποῖος. Ὀκας,
ἀντὶ τοῦ ὀπας. καὶ τῶ ὁμοίαν.

Τὸ Ο παρὰ τοῦ Λ ἢ ἐνὸς ἢ διασπῶ φιλοῦται, συμφάνης
ἐπαγομένη ἢ Φωνήεντιος. ὀλεθρος. ὀλυμπος. ὀλιαδος. Ὀλορος,
κύμιον. ὀλίγος. ὀλύω. ὀλλω. Ὀλοσίτροχος, ὁ φρογύλος λί-
θος. Ὀλβος, ὁ πλοῦτος. Ὀλμειός, ποταμός. Ὀλπι, ἢ
λίχυθος, ὁ ὅστι τὸ ἐλαιόδωρον ἀγγεῖον, ἐλαιόπη τις οὔσα.

πλὴν

πλὴν τῆ ὀλϞ. ὈλμϞ, ἢ ἴγδη. ὈλκϞ, τὸ σῶμα
τῆ ὄφραως, καὶ πᾶν ὀπίμκηες σῶμα, καὶ ὁ λιμὴν ἐν ᾧ αἱ ὀλ-
κᾶδες ἴσαν). Ὀλκᾶς, ἢ γαῦς. Ὀλκή, τὸ βάεργς. ὀλας,
ὀπίρρημα. ὀλικῶς. ὀλότος †. καὶ τῆ ἄπο τῆ ὀλϞ.

Τὸ Ο αὐτὸ τῆ Μ, ἐνὸς ἢ διασῆ, ΦωνήνῃϞ ἢ συμ-
φώνως ἐπαρμηδύς, ψιλῶται. οἷον Ὀμαῶ, τὸ ὀμνύω. Ὀμῶ, ἢ
τὸ ἐρέω. ὀμίχλη. ὀμμα. ὀμματῶ. ὀμβεργς. Ὀμφαξ, ἢ
ὀμὴ σαφυλή. Ὀμόργγυσι, ἀντὶ τῆ ἀπομάσφ, καὶ ἀπο-
σπογίζφ. πλὴν τῆ ὀμῆ, καὶ τῆ ἔξ αὐτῆ. οἷον ὀμαίμων.
Ὀμοεργς, ὁ γίτων. ὀμβυδέτης. ὀμῆλιξ. ὀμπεργς. ὀμῶνμος.
ὀμιλϞ. ὀμιλία. ὀμοιϞ. Ὀμοκλή, ἢ ἀπειλή. καὶ ὀμαλός.

Τὸ Ο αὐτὸ τῆ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέ-
ξεσι, ΦωνήνῃϞ ἢ συμφώνως ἐπαρμηδύς, ψιλῶται. οἷον ὄναρ.
ὄνυξ. ὈνθϞ, ἢ τῆ βῶων κόωφϞ. ὄνειρϞ. Ὀνειάτα, τὰ
βράματα. καὶ ὈμπρϞ,

Οἱ δ' ἐπ' ὄνειάτ' ἐτοῖμα αὐτοκείμενα χεῖρας ἰαλλοῖ.
αὐτοσκεῖ) ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. αἴφ' τὸ
ὄν, τὸ ἴδιον. καὶ ὄν, ἀντὶ τῆ ὄντινα, ἀρθρον ὑποτακτι-
κὸν πῶσεως αἰτιατικῆς τῆ ἐνικῶν. ὄν δὲ, τὸ ὑπάρχον,
ψιλῶται, Ἐὸν γὰρ ἦν. καὶ ἀφαιρέσφ τῆ ε γένηται ὄν.

Τὸ Ο αὐτὸ τῆ Ξ ψιλῶται. οἷον ὄξϞ. ὄξυς. ὄξύη,
εἶδϞ δένδρον. ὄξύεν δένδρον, τὸ ταχὺ, ἢ τὸ ἐφορμηδύον, ἢ
τὸ ἄπο ὄξυος δένδρον κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλιον, τὸ
ἄπο μελίας. καὶ Οἰσίον, τὸ ἄπο οἰσίας.) πινὲς δὲ τὸ κα-
λῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώχασιν. ἄπο γὰρ τῆ ξύω γίνετ' ὄξύεν,
καὶ πλεονασμῶ τῆ Ο ὄξύεν.

Τὸ Ο αὐτὸ τῆ Π ψιλῶται. οἷον ὀπός. ὀπίσω. Ὀπί, ἢ
πρύπα. ὀπῶρα. καὶ Ὀπωεινός, κειρὸς καὶ βορρᾶς.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωεινός βορέης νεαρδὲ ἀλωκί

Αἶψα ξηραίνῃ.

Ὀπαδός, καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθός. πλὴν τῆς ἔχοντων τῶ
Π ἐπαρόμιμον τὸ Λ, οἷον ὄπλον. ὀπλίζω. Ὀπλή, ὁ ὄνυξ.
καὶ τῆς ἀναφορικῶν. οἷον ὄποι, καὶ ὄπε. ὀπθέν. ὀπθί. ὀπτε.
ὀποῖός. ὀποσός. ὀπότερος. ὀπως. ὀπωσθῆν καὶ ὀποσονθῆν.

Τὸ Ο παρὰ τῆ Ρ, Φωνήεντός ἢ συμφώνως ἐπαρόμιμος, ἢ
τῆ Ρ αὐτῆ, ψιλῶται. οἷον ὀρθός. ὀρέγω. ὀρέγης. Ὀρός, ὁ
βηνός. ὀργίζομαι. Ὀρρός, τὸ γάλα. Ὀρράδω, τὸ δειλιάω.
ὀρχέμαι. ὀρθός. Ὀρπηξ, ὁ κλάδος. ὀρθός. καὶ τὰ λοιπά.
πλὴν τῆ Ὀρῶ, τὸ βλέπω. ὀρης, Ἰσσηνικόν. καὶ τῆς ἐξ
αὐτοῦ. οἷον ὀρίζω. ὀεισμός. ὀειστικόν. Ὀσειον, τὸ ὀρθέσιον.
καὶ πλὴν τῆς ἔχοντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαρόμιμον. οἷον
Ὀρμός, ὁ λιμνί. ἀφ' οὗ καὶ Ὀρμίζω, τὸ ἐλλιμνίζω. ὀρ-
μαθός. ὀρμῶ. ὀρμῶμαι. ὀρμῶμιός. Ὀρμιός δὲ, ὁ διεγερ-
θεὶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρῶ, ψιλῶται. ὀρκός. ὀρκίζω. τὸ Ὀρμιον,
τὸ μυθήσιον, δασινόμιμον εὐρεθὲν ἐν τε τοῖς Θεοδωρίταις, καὶ
ἐν ἑτέροις, καί τῳ ἐν τῇ συνηθείᾳ ψιλούμιμον. τὸ δὲ Ὀρ-
πηξ ἐν πολλοῖς ψιλούμιμον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀρούειν εἰς ὕψος,
ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔρπειν δασύνουσι πνές. Ὀρμαθός τῳ
παι ψιλῶται.

Τὸ Ο παρὰ τοῦ Σ, ἑτέρως συμφώνως ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ
ἐπαρόμιμος, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλῶται.
οἷον ὄσρεον. ὄσρακον. ὄσυν. Ὀσφύς, ὁ πρὸς τοὺς νεφρούς τό-
πος. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσφυήξ, ὁ κεκλασμένος καὶ ἀδενής τὴν
ὄσφυν. ἐν τοῦ Ἀγω, ἄξω, ὁ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τὸ, γέ-
ροντός. ὄσφυηγός. Ὀσία, ἡ θύρα τῳ ῥωμαίοις. καὶ
Ὀσιάειός, ὁ θυρωρός. Ὀσασα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαρτυρία,
καὶ ὄνομα ὀρης. Ὀσασω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσασε, τὸ
ὀφθαλμῶ, δικῶς. ὄσφρησις καὶ τὰ λοιπά. πρόσκει) ἐν
ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. ῥα τὸ Ὀσ, ὁ ἴδιός.
Ὀσ,

Ὅς, ἀντὶ τοῦ οὐτϷ. καὶ Ὅς ἀντὶ τοῦ ὄσις. ΦωνήνϷ
 δὲ ἐπαγομένη δασύνει. οἷον ὄσιϷ. ὄσιῶ. ὄσιϷ. ὄσον. καὶ
 Ὅσια, ἢ ταφή. τὸ μύτοι Ὅσις, κύριον, ΦωνήνϷ ἐπ-
 αγομένη, φιλοῦται.

Τὸ Ο ἄρῃ τοῦ Γ φιλοῦται. οἷον ὍτλϷ, ἢ κακοπάθεια.
 καὶ Ὅτλησαι, τὸ κακοπαθῆσαι. Ὅτισοῖ, (ἡ. Ἐρμηνεύον) ἀν-
 τὶ τοῦ Φεῦ. Ὅτσηγός, ὁ σπυδαῖϷ. Ὅτπεία, ἢ μαντεία.
 καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὅτε. ὅπι. ὅταν. Ὅτω, ἀντὶ τοῦ
 ὤπνι. Ὅτσοῖσιν, ἀντὶ τοῦ οἷσπι. καὶ ὅτε, ἀντὶ τοῦ ὄσφ
 παρ' Ὀμήρω, ὡς τὸ,

Ἄλλιῷ δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ, τε κράτϷ ἐπὶ μέγαν.

Τὸ Ο ἄρῃ τοῦ Φ φιλοῦται. ὄσις. Ὄφνι, κύριον. ὄφε-
 λϷ. Ὄφειλῆ, τὸ χρεός. ὄφλισκάνω. ὄφρυς. Ὄφρα, ἀντὶ
 τοῦ ὄπως, ὄσφ, ἀπὸ τοῦ τόφρα καὶ ἀφαίρεσιν γινόμενον
 τοῦ ψιλοῦ τ' ὄφειλε δασύνεσθαι. ἀλλ' ὅμως φιλοῦται. καὶ
 τ' λέγοντα κινάνα. τὸ Ε Ο ἄρῃ δασέϷ φιλοῦται. ὄσις.
 ἔθνϷ. ἔφεις. Ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἶθε. ὡς τὸ, ὄφελον κατ-
 βυθιωθεῖσεν αἱ ὁδοί μιν. Ὄφρικιον, ὡς τὰ Ῥωμαίους,
 ἀπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο ἄρῃ τοῦ Χ φιλοῦται. Ὄχος, τὸ ἄρμα. ὄχεύς.
 ὄχανον. ὄχετός. ὄχεός. ὄχλϷ. ὄχληρός. Ὄχα, ἀντὶ τοῦ
 ἐξόχως. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο ἄρῃ τοῦ Ψ φιλοῦται. ὄψις. ὄψια. ὄψέ. ὄψον.
 ὄψωνιον. ὄψοφάγϷ. ὄψάειον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματ᷒ Ϸ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφάναν δεχόμεναις
 λέξεσι φιλοῦται. βειμῶ, ὄβειμϷ. βέλϷ, ὄβελός.

σαφίς, ὀσαφίς. κρυόεις, ὀκρυόεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α. Β. Γ. ψιλοῦται ἀεὶ, καὶ πρὸ τοῦ Ε. Ζ. Κ. Θ. Ι. πλὴν μόνων τοῦ ὄθι, καὶ ὄθεν. ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ Γ. Ζ. καὶ Φ. Χ. Ψ.

Τὸ Ο ἀπὸ τοῦ Ρ διασυνόμωμον, ὅτε προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἶον ὄρϙ, οὔρϙ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον διασύνε). οἶον ὑάκινθϙ. ὑβός. ὑγεία. ὑδαρ. ὑελλϙ. ὑθλϙ. ὑλη. ὑμέτερϙ. ὑνις. ὑπήνη. ὑρχανία. Ὑς, ὁ χεῖρϙ. ὑφϙ. ὑψϙ. ὑός. υἰανός. πλὴν τοῦ Ὑμμες, ἀντὶ τοῦ ὑμαῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ ἀφ' ἧ ἀνω ῥηθέντα κενόνα ὁ Τυρρανίων πρὸς τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ Ὑμμες. καὶ Ὑρχας, τὸ ταειχρεθὴν ἀλγαιον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶον ὦδε καὶ ὦδι, ἀντὶ τοῦ ἐν(αῦθα. ὦχερς, καὶ ὦχερς. ὦχερτίς. ὦραχος, ὁ κλάδος. ὦμός, ὁ ἀπηνής. ὦμος, ἡ ῥάχης. ὦπτος, κύειον. ὦπός, ὁ σπυροδεδιωγυθός. ὦρερς καὶ ὦρείων, κύεια. πλὴν τοῦ ὦρα, ὁ χαιρὸς καὶ τῷ παρ' αὐτοῦ ὦρερς, ὁ χεῖνος. ὦειμος. ὦρα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῷ ἐξ αὐτοῦ. ὦραϊος. ὦραίζω. ὦρακίζω, τὸ ὦραϊά. καὶ ὦρακίω, τὸ αὐτό. ὦραϊκός βοῦς, ὁ ὦραϊός. καὶ τῷ πρὸς τὸ ὦρα, ἡ φρενίς. ὦρα, τὸ φυλάσσω. ὦρεῖον. ὦδε, ἀντὶ τοῦ χεῖν τοιοῦτων ἢ πρόπον. καὶ ὦδι, τὸ αὐτό. πρὸςκει) ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. ἀφ' ἧ τὸ ὦ, ἀντὶ τοῦ ὦπι, Ἐποτακτικὸν ἄρθρον πῶσεως δοτικῆς ἢ ἐνικῶν. καὶ ὦ, τὸ ἰδίω. ὦν, ἀντὶ τοῦ ὦντων, ὅπτι γενικῆς ἢ πληθυντικῶν. καὶ ὦν,

ων, τ' ιδίων. τὸ μῦτος, χετλιαστικὸν ἑπιρρημα, καὶ ὦ κλητικῆς, καὶ ὦ ρῆμα ὑποτακτικόν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. καὶ ὦν, ὁ ὑπάρχων, ὑλοῦται.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆρον, ἑπιφρεσμιῶν συμφώνων δασύτος. φιλοῦται. οἷον ἄρχη. ἔρχομαι. ὄρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἶρη, τὸ Ἔρχας φιλοῦσιν.

Πᾶν φωνῆεν περὶ δασύτος φιλοῦται. ὄφισ. ἔθνος. ἔφρασις. ἰχθός. ἦχος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἀφή. ὅθεν καὶ Ἡφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληθραειῶς, ἀπὸ τοῦ τ' ἀφῆν αἶθεν. τὸ δὲ Ἡχ, ἀντὶ τοῦ ὄπης, καὶ ἔπεκτασίν ἕστι τ' χε συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα φιλοῦν. οἷον Εἰμί, τὸ ὑπάρχει. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε. τρίτον προσώπων. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ' Εὐεπίδη,

Νεώτατος δ' ἦν Πειραμίδαν.

λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδακτος. Εἶην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειμι, εὐκλικόν, εἰάν ὦ ὑποτακτικόν, καὶ πάντα τὰ προσώπων, τέττα καὶ αἰ μετοχαί, ὦν, οὐσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον ὑποτακτικόν, ἢ ὑποτακτικόν, ἀπὸ φωνῆεντος ἄρχιδρον, δασύνε. ὑποτακτικόν μὲ οἷον, ὁ, οἱ, ἡ, αἱ, ὑποτακτικόν δὲ ὅς, ἀντὶ τοῦ ὅστις. ἔ, ὦ, ὦν. δὴχά, ὦ, οἶν. πληθυντικά, οἱ, ὦν, οἷς, ἕς. θηλυκά ἢ, ἀντὶ τοῦ ἦπις. ἦς, ἦ, ἦν. δὴκά, ἄ, αἶν. πληθυντικά, αἱ, ὦν, αἷς, ἄς. ἑδέτερα ὁ, οὗ, ὦ, ὅ. δὴχά, ὦ, οἶν. πληθυντικά ἄ, ὦν,

ων, οἷς, ἄ. τὸ δὲ ὦ τ' κλητικῆς φιλόμυρον, πολλαχῶς ἐλέγ-
 χεῖ μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ὀπίρρημα. πρῶτον μὲν,
 ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχόμενον ἀσύνετα δέλεται. τοῦ-
 το δὲ φιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον προσακτικὸν ἢ
 πνεῦμα ἢ τόνον ὀπίδεδεχεῖ. τοῦτο δὲ, καὶ ἀμφοτέρω. τρίτον,
 ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀλλάττειν δέλεται ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν
 τοῖς τρισὶν ἀειθμοῖς· ἐν μέντοι τρισὶ γένεσιν. οἶον, ὁ αἴας, ἡ
 μούσα, τὸ βῆμα. ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀειθμοῖς. οἶον ὁ αἴας, τὸ
 αἴαντε, οἱ αἴαντες. ἡ μούσα, τὰ μύσα, αἱ μούσαι. τὸ
 βῆμα, τὸ βήματε, τὰ βήματα. τοῦτο δὲ ἔσθλασθη-
 σιν, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀειθμοῖς.
 τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρῶτον προσαπὸ δέλεται εἶναι ἢ τρί-
 τος, ἢ δευτέρω· τοῦτο δὲ δευτέρω προσαπὸ ἐστὶ. πέμπτον,
 ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερὸν δέλεται σημαίνειν καὶ προσηλον ἀειθ-
 μόν. ἕκτον, ὅτι ἔσθλασθη τ' χαρόνα τ' λέγοντα, πᾶσα
 κλητικὴ τ' ἴσον φερόν δέλεται ἔχειν τ' ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττωνα.
 ἔδέποτε δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μείζον ἐστὶ τ' ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε φιλοῦται. οἶον ἐγώ, ἐκεῖνος, ἐμός,
 ἐμοί, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑαυτὸν,
 καὶ τὸ ἔθεν καθ' Ὀμηρον,
 Πράσσειν ἔθεν φθύγοντα.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχομένη φιλοῦται. οἶον
 ἀνά, ἀμφί, ἀντί, ἀπό, ἐπί, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥπις καὶ
 ἐκ λέγει. καὶ ὅτε μὲν ἐπάγει Φωνήεν, φυλάττει τὸ Ξ.
 οἶον ἐξ ἕρανος· ἐξ ὕψους. ἐξ ἄδης. ὅτε δὲ σύμφανον ἐπ-
 αγει, ἐκφέρει ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ Κ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ὕφωϊαν. οἶον
 ἐκ τῆς ἕρανων, ἐκ ῥώμης, ἐκ τ' γῆς, ἐκ θαλάτ-

της, καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν τὸ ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ Φωνήεντος δεχόμενος φιλοῦται. οἷον ἀλλά. εἶ. ἀντὶ τοῦ εἶ. καὶ ἡ ἀφραζυκλικόν, ἀφ' τοῦ η, καὶ ἦτοι. πλὴν τῶν αἰπολογικῶν. ἔτοι γὰρ δασύνον). ἴνα, ὅπως, ὅπι, ἔνεκα. τὸ μὲντοι ὄφρα φιλοῦται καὶ τοῦτο χε' ἀποβολὴν τοῦ τ γινόμενον. ἔπι γὰρ καιῶν ὁ λέγων, τὰ χε' ἀποβολὴν ψιλῶ δασύνον). οἷον τόσος, ὅσος. τοῖος, οἷος. ποτὲ, ὅτε. τότε, ὅτε. πηνίκα, ἠνίκα. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προτακτικῶν χε' ἀποβολὴν τοῦ τ. ὡς ἂν εὐρήκαμεν πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. ὡς καὶ Ὀμηροῦ.

Τόφρα γοῦν ἐς γρατὸν εἶμι ἀφραμπερές. καὶ τῆμος, ἦμος. φιλοῦται δὲ τὸ μὲ ἦμος, ἀφ' τὸ λέγοντα κανόνα, τὸ Η ἐν προχαίῃ λέξι φιλοῦται. ἦχος, ἦδος. ἦθος. πλὴν τοῦ ἦπαρ, καὶ ἦλος. τὸ δὲ ὄφρα ἀφ' τὸ λέγοντα κανόνα, ὅπι τὸ ε ο ὑπὸ δασύος ὄντα ψιλῶ). ὄφισ. ἔθνος. ἔφεσις. ὄφρα. ἔχισ. Ὀχος, τὸ ἄρμα. ὀθόνη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν δεσμών, δασύνει). ἐν, ἀπὸ τοῦ εἶς, ἐνὸς γινόμενον. ἕξ, ἐπὶ, ἐβδομήκοντα, ἑκατόν. καὶ τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ ἐνέα, εἴκοσι, καὶ ἐννεήκοντα. καὶ, χαθόλε εἰπεῖν, πᾶς δεσμός, ἀπὸ Φωνήεντος δεχόμενος, δασύνει). πλὴν τῶν ῥηθέντων. καὶ τῶν ὀκτώ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΞ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αἰ δίφθογος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι φιλοῦται. οἷον αἰκίζω. αἰδοῦμαι. αἰζήσις. αἰλιανός. Αἴθερος, ζῶον. αἰάζω. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπὰ. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάρογο. οἷον

οἶον αἶμα. Αἰμύλος, ὁ πανούργος, καὶ δόλιος. Αἶμος, ὄρεσι πλὴν τοῦ Αἶμων, ὁ ὀπισημῶν. σημείωσαι τὸ Αἶρω, τὸ κρατάω. Αἰεῦμα, τὸ βόλομα. ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυόμενα. εἶρη δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ἀπὸ τὰ ἄρθρα τὰ ὑποκακπχά, οἶον αἶ, ἀντὶ τοῦ αἶπινες. αἶν, δὴκόν. καὶ αἶς, ἀντὶ τοῦ αἶστισι, σημείωσαι τὸ Αἶ, ἀντὶ τοῦ Φεῦ, ψιλύμενον.

Ἡ αὐ δίφθογος ψιλῶται. αὔξω. αὐδῶ. αὐτός. αὐεῖον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὐτη, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ οὔτος. καὶ αὐτόν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ εἰ δίφθογος ψιλῶται. οἶον. εἶδος. εἰχάζω. Εἶρω, τὸ πλέκα. εἶρω. εἶσω. Εἶρων, ὁ κόλαξ. εἶλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ εἰληθενοῦμα. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἶλως, ὁ δοῦλος. Εἶλατεύω, τὸ δαυλύω. καὶ Εἶλωτρία, ἡ δουλεία. εἰλίσσω. εἰλόμην, ἀπὸ κλίσεως. Εἶκων, ὁ πέμψας. εἰμαρμένη. Εἶμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἶμενος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἶς, εἶνα, ἔναι. καὶ εἶο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἶπετο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἠκολούθη. Εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθησε, καὶ ἐκτίσεν. εἶπήκη. Εἶατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Εἶα. ἀντὶ τοῦ κέθηται, ποιητικῶς. καὶ εἶως, ἀντὶ τοῦ ἕως. ταῦτα δὲ πάντα, ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ Ἰ ἐκτός τοῦ εἶς. σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ εἶρμός καὶ εἶρκτῆ, καὶ τὸ μ, ἀπὸ τοῦ Εἶρω, τὸ συμπλέκα. τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ Εἶρω, τὸ καλύω, γίνονται, δασυνοῦνται. ἐρρέθη γὰρ, ὡς αἱ ὠδωγαγαὶ πολλάκις ἀμείβουσι τὰ πινύματα. οἶον ἄμα, ἄμυδις. ἰδίω, ἰδως. ὀδός, ὀδυσθίς. οὕτως οὖν καὶ εἶρω, εἶρμός. καὶ εἶρω, εἶρκτῆ.

Ἡ εὐ δίφθογος ψιλῶται. εὐχή. Εὐλή, ἡ βδέλλα. εὐδία. εὐθύς. εὐθεῖα. εὐτυχής. πλὴν τοῦ Εὔδα, τὸ καθύδα. Εὔω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὔρω, καὶ τῶς ἐξ αὐτοῦ, εὐρίσκω,

σιω, εὔρεσις, εὔρεμα, ὑρεσιλόγος. Εὖ, ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ,
 ὥστε τοῦ εο χτ' κράσιν Δωρικῶς τοῦ εο εἰς τὴν εὐ διφθογήαν.
 ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. κ' σέο, σεῦ. κ' Ὀμηρῶ,
 Ἰῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν.

Ἡ οἱ διφθογήος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψι-
 λούται. οἶκος. οἶφος. Οἶδα, τὸ ἐξοικᾶν. Οἶσμα, τὸ κῦμα.
 οἶδημα. Οἶγω, τὸ ἀνοίγω. Οἶνθις, κῦριον. οἶνῶ. Οἶῶ,
 ὁ μόνῶ. Οἶμη, ἡ ἀδή. ὅθεν κ' οἰμάζω. κ' τὰ λοιπὰ πλὴν
 τοῦ Οἶμῶ, ἡ ὁδός. Οἶμα, τὸ ὄρμα. Οἶῶ, ὁ ὀποιῶ,
 κ' Οἶῶ, ὁ δυνατός. εἰρη) ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέ-
 ξεσι, ἀπὸ τοῦ οἶ, ἀπὸ τοῦ αὐτῶ, ἀπωνυμίαν. κ' οἶ, ἀπὸ
 ὄπτι. κ' οἶ, ἄρθρον παρτακτικὸν πληθυντικὸ ἀριθμὸς δα-
 συνόμορον μόνον. βαρυνόμορον δὲ καὶ δασινόμορον, (παρτα-
 κτικὸν γίνε). Οἶς δὲ, τὸ πρῶτον ψιλούται. ὡς ἀπὸ τοῦ
 οἶς γινόμενον κατὰ συναίρεσιν. τὸ οἰμάζω, δασινόμορον εὔρεν
 ἐν Σχεδῶτοδ † Μειζάλωνῶ, γραφῶνῶ ἕτως.

Εὖ δ' οἰμαζόντων ὀδυνηθῶν.

τὸ Οἶμη, ἡ ἀδή, πινὲς δασύνεσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἶμοις, ὁ
 ἐστίν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ πτωχοΠρόδρομῶ.

Τέρπει δ' οἰμῶν τῶν καλῶν.

τὸ δὲ οἰμάζω ψιλῶσιν ἐν τοῦ οἶμοι.

Ἡ ἔ διφθογήος ψιλούται. οἶον Οὐδ'ς, ἡ Φλιά. Οὔθαρ,
 ὁ μαρός. οὐλή. οὐλόθειξ. Οὔρος, ὁ ἐπιτίθειῶ καὶ Φορός
 ἀνεμῶ. κ' Ὀμηροῦ,

Τοῖσι δ' ἔκμενον οὔρον ἢ ἐκέρχρος Ἀπόλλων.

κ' Οὔρηες, αἱ ἡμίονοι. κ' τὰ λοιπὰ. πλὴν τοῦ οὔτῶ, οὔ-
 νεχα, οὔ, ἀπὸ τοῦ ὄπτι. κ' οὔ, ἀπὸ τοῦ οὔτινῶ. καὶ οὔς,
 ἀπὸ τοῦ οὔσπνας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὔς
 δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὔ, τὸ ζήτητικὸν μέλιον, ψιλούται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΡΩ.

Τὸ ρῶ πάσις λέξεως ἄρχον δασύνει). οἷον ῥάμη. ῥαμύ-
λῳ. ῥίπῳ. ῥίζα. ῥέω. καὶ τὰ λοιπὰ πλὴν τοῦ ῥάειον,
πεδίον. καὶ ῥάρῳ, τὸ ἀμβλωθείδιον βρέφῳ.

Τὸ ρῶ εἰς διασὸν γίνηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτον
ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνει). οἷον ῥπῖρρημα. ἄρρω-
τος. συρράπῳ. καὶ τὰ λοιπὰ. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν πρῶτον,
διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγει,
τὸ δὲ δεύτερον δασύνει), διότι Φίλαρχος ἐπὶ ἡ δασεία.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΑΔΟΣ.

Ἰστέον ὅτι ἡ κορωνίς, ὅτι οὐκ ἐν πάσις τίθειται ταῖς
κράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἀρμογῇ δύο λέξεων γίνηται ἡ κράσις.
οἷον τὸ ἔργον, τοῦργον, τὸ ἔλαιον, τοῦλαιον. τὸ ἐπῳ,
τοῦπῳ, καὶ ἐγῶ, καὶ γῶ. τὰ ἄλλα, τὰλλα. καὶ τὰ
ὅμοια. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἀρμογῇ λέξεων δύο γίνηται ἡ κράσις, οὐ
τίθειται ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

Τ Ε Λ Ο Σ.

E R R A T A.

IN TEXTU.

Pag.	lin.	pro	scribe
11.	9.	ἔθεν	ἔθεν
26.	8c.	AMMONIOY	AMMONIOY
58.	7.	αἰσῶν	αἰσῶς
97.	1.	κεκλημένοι	κεκλημένοι
103.	9.	ὀλίγω	ὀλίγω
140.	6.	βοηθῶντες	βοηθῶντες
144.	7.	φῆν	φῆν
---	13.	ἡ	ἡ

Accentus in textu & in notis non-
nunquam sunt omissi, raro
perperam positi.

IN NOTIS.

Pag.	not.	pro	scribe
3.	14.	fiat	fieret
33.	55.	αἰσῶσασεις.	αἰσῶσῶσεις.
54.	56.	ἀνθικλομήης	ἀνθικλομήης

IN NOTIS.

Pag.	not.	pro	scribe
68.	19.	Αἴλιο	Αἴλιος
69.	21.	Θοας	Θόας
70.	27.	ripora	ripori
86.	16.	nocis	vocis
96.	69.	Χρημῶα	Χρημῶα
98.	80.	Voffius	Voffius
99.	88.	πᾶειναν	πᾶεινον
100.	89.	Rhethor.	Rhetor.
---	90.	nativium	nativum
140.	89.	Pbavorinms	Pbavorinus
141.	91.	Φακ ὀ	Φακὸν
142.	1.	Φαί.	Φαί.
150.	39.	in Hom. Od.	in Hom. II. E. v. 587. Prius hemistichium est ex Od. Γ. v. 38.

NOTIS IN AMMONIUM ADDENDA.

Pag. 6. not. 31. Adde: In Editione Ammonii Frelloniana, pro Λέκι⊙ Ταρράι⊙, legitur Κίλι⊙ Ταρράι⊙. Ad illius mentem, qui huic editioni corrigendae praefuit, poni debuisset Λυκίλι⊙ Ταρράι⊙. Lucilius Tarrbacus.

Pag. 21. n. 3. adde: Emendatam lectionem, ὀνόμαζιν, suam in Editionem recepit Frellonius.

Pag. 22. n. 9. adde: Frell. Ed. εὐδ-
μων.

Pag. 23. notam 17 ita corrigo: Αὐ-
ως] Edd. Vett. & recentiores lege-
bant: αὐ. ὡς ἀνὶ χ. quam scri-
pturam Scaliger & Vulcanius e-
mendarunt. Unus tamen Frello-
nius in textum jam intulerat αὐως.
Recte! Sappho apud Etymol. p. 174.
v. 45. πότνια αὐως. AEsles enim
&c.

Pag. 38. in n. 81. ista: malui εἰλο-
ζω, &c. usque ad In Ed. deleantur.
nam in MS. non aliter ex-
tat quam in edito εἰλοζω. itaque
hujus auctoritatem Summo Bent-
lejo temere obmovi.

Ibid. in fine istius notae addi velim:
Digna sunt, quae ad Amm. con-
ferantur Sexti Empirici verba, ad-
vers. Gramm. c. 11. καὶ πολλῶν
τινα γραμμάτων ἔμπειρον ἐπιάρχειν
φαμὲν, τῶν ἔσιν, ἐν τοῖς σοκρίων, ἀλ-
λα τὸ συσχεγμάτων.

Pag. 51. notae 42 adde: Quorum
partem duntaxat deterendam cre-
didi, univcrsa praetermisit Frell.
haec nimirum: Τὸ δὲ Ἐνταῦθα
καὶ Ἐνθάδε, καὶ πῶς ἐν τόπῳ καὶ
πῶς εἰς τόπον.

Pag. 56. n. 63. adde: Omittendum
non est, Frellonium pro δι' ἀγο-

ρῶν, τὸ μῆλιον. vulgavisse, ἐς ἀ-
γορὴν τὸ τέλειον. atque ea ratio-
ne sinceræ lectionis vestigia pla-
ne obscurasse. Haec demum est,
quam voco inconsultam corre-
ctorum temeritatem.

Pag. 57. n. 64. ἐπιλήμζον αὐτῶν,
auctore Frell. in textum potuif-
set inferri.

Pag. 71. n. 30. adde: Ephori verba
in hunc modum restituenda cen-
sui, meliorum literarum scientia
ornatissimus, Jo. Jac. Reiskius:
Ὅσοι μὲν ἐν συνειρήνευσαν εἰς τὴν
Βοιωτίαν, τὰς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὀνό-
μας, (περσοικῶνας) ἔλαθον ὁμοῖοι
περσογορῶν. πολλὰς ἔτις ἐν ἕσπερον
ἢ οἱ συμμικτεῖ ἦσαν παναχάδων, ἐν-
μονοῦ ἢ πῶς ἐν τῷ Κιθαίρων καί-
ρων, καὶ πῶς ἀπὸ τῶν Ἐβόειας.
καλέων δὲ ὁμογενεῖς, &c. ut hic
sit verborum sensus: quotquot (ver-
ba sunt Reiskii nostri) in Boetiam
adducti fuerint, & ad Atticorum
confines, eximie Thebanos audisse.
Caeteros, multis post annis, qui in-
decunq̄e collecti, ad Cytberonis ra-
dices, & ex Euboeae regione con-
federint, dictos esse ὁμογενεῖς.

Pag. 84. Post n. 7. intersere: ἢ Ἐ-
πικτήμαζα] Equidem Erudita est
Henr. Valesii observatio, pro ἐπι-
κλήμαζα in Ammonio corrigentis
Ἐπικτήμαζα. Emendation. iv. cap.
ix.

[Pag. 89. n. 32. Emendandi impe-
tus sustineri debuisset. Moeris At-
ticiſta: Λητυργίῳ Διὸς Ἐπι-
κόν. Διὸς ἢ τῷ διφθόγγῳ, Ἐλλη-
κόν. in libro de Hellen. p. 52.
Moeridis verba alium in finem u-
surpavit Salmastius.]

I N D E X
A U C T O R U M,
Q U I A B A M M O N I O C I T A N T U R.

- A**eschines, ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶνι. in Voce Μάγον.
 — ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. in V. Κέλῃς. & in Κίθαις.
 Aeschylus. in V. Θεωεῖς.
 — ἐν Ἀμμωνίῃ. V. Γῆμα.
 Alcman, V. Ἴπτες.
 Alexion, ἐν Ἐπιτομῇ τῆς Διδύμου Συμμείκτων. V. Γέρον.
 Ammonius ὁ Λαμπρὸς, ἐν πρώτῳ περὶ Θουσιῶν. V. Βαρμῆς.
 Anacreon. V. Γῆμα.
 — ἐν δευτέρῳ. V. Διαβόησι.
 Antiphanes, ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. V. Λυχνίον.
 Antiphon, ἐν τῇ Τέχνῃ. V. Σημίειον.
 — ἐν τοῖς Φοινικοῖς. V. Ἐνθύμημα.
 Apollodorus, ἐν Ἐφήβοις. V. Σχιταί.
 Apollonides ὁ Νισαθὲς, ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Καπιψλομῶν.
 V. Κατοίκησις.
 — — ἐν Ἐπομνήματι περὶ Ὀξυφροσείας Δημο-
 δένους. V. Ὀφλεῖν.
 Archilochus. V. Αἰῶσι. Ῥόδον.
 Aristocles ὁ Ῥόδιος, ἐν τῷ περὶ Παιητικῆς. V. Ἐπικήδεισι.
 Aristonicus, ἐν Ἐπομνήματι. V. Ὀλίγον. (*Vide Ani-
 madv. ad Amm.*)
 Aristophanes [*Grammaticus*] V. Ἄρρωσι.
 — — — — περὶ Ἀνθρώπου γενέσεως ἢ
 αὐ-

- αὐξήσεως ἄχει γήρως. (ex conjectura) V. Γέρον.
 Aristophanes. V. Ἄλοαν. Καταχύματα. [Παρεϊά.]
 Ἰπάγειν.
 — Ἀχαρνέσιν. V. Χόας
 — Βαβυλωνίοις. V. Χολάδες.
 — Κόραϊς. V. Διέφθαρη.
 — ἐν Δημίαις. V. Τύρανον.
 — ἐν Νεφέλαις. V. Ἐδίδαξε. & Κύπλειν.
 Aristoteles. V. Βίβλ. Χλ. μύς.
 — ἐν Δικαιώματι τῶν πολέμων. V. Νῆες.
 Aristoxenus, ἐν τῷ περὶ Ὀργάνων. V. Κίθαρις.
 — ὁ Μουσικός, ἐν τῷ περὶ νόμων Παιδευτικῶν.
 V. Αἰδώς.
 — ἐν τῷ περὶ Τετραγώνων περὶ Νεωτέρων. V.
 Ῥυθμίται.
 Ascalonita. V. Τελετες.
 Asclepiades. V. Ἄμα.
 Caecilius [sub testimonio Lysimachidae] V. Θιωρῆς.
 Callimachus. V. Αἴνθ. Αἴθις. Γεγύμμα. Οὔνεχα. Φῆτοι.
 — ἐν Ἐκάλῃ. V. Τένεχα.
 Demosthenes. V. Πομπή.
 — ὁ Ῥήτωρ. V. Αἰχία.
 — ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροπίωνθ. V. Πότθ.
 — ἐν τῷ περὶ Βοιωτῶν. V. Ζερίζεν.
 — ἐν τῷ περὶ Πανταίνετον. V. Παῖδα.
 — ἐν τῷ περὶ Σεφάνων. V. Βασκαίνειν.
 — ἐν τῷ κατὰ Στεφάνων ψευδομαρτυριῶν. V. Κατα-
 χύματα.
 — ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. V. Ὅσιον.
 — ἐν Φιλιπποῖς. V. Παρέχειν.
 Didymus. V. Συμμαχεῖν.

- Didymus, ἐν Ὑπομνήματι Βακχυλίδου Ἐπικλίου. V. Νηρείδης.
 — ἐν Ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδου. V. Λητταργεῖν.
 Χλαμῆς.
 — ἐν Ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδαροῦ,
 V. Θεβαῖοι.
 — ἐν δεκάτῳ Ῥητορικῶν Ὑπομνημάτων. V. Νῆες.
 Dinarchus, ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδον αἰκίας. V. Μαρτυ-
 ρία. & V. Ἐκμαρτυρία.
 Diphilus, ἐν Πύρρα. V. Εὐρεῖν.
 Ephorus, ἐν τῇ δευτέρῃ. V. Θεβαῖοι.
 Eubulus, ὁ ἑ μέσης κωμῶδίας ποιητῆς, ἐν Καλαθηφόροις.
 V. Ἐνδον.
 Euphemus. V. Ἰοδι.
 Eupolis, ἐν Βάπταις. V. Ὑπάγειν.
 — ἐν Δήμοις. V. Τύρανον.
 — ἐν Ταξιάρχοις. V. Ἀμυγδαλῆ.
 — Φίλοις. V. Σχιταί.
 Euripides. V. Ἀρρώδειν. [Θεωρεῖς.] Κύειν.
 — ἐν Ἀλόπῃ. V. Τερχοί.
 — ἐν Ἡρακλείδαις. V. Ἐνδον.
 — ἐν Ὀρέτῃ. V. Μεταβάλλεσθαι.
 — ἐν Πλειοθέῃ. V. Βωμός.
 — ἐν Τηλέφῳ. V. Πεζύξενου.
 Heraclides. V. Ἰκίοσθαι.
 Heraclides ὁ ἡμέτερος. V. Σταφυλιῶ.
 — ἐν πρώτῃ περὶ Καθολικῆς Περισωδίας. V. Νυῖ.
 Herodotus. V. Ἱερειον. Μάγον. Τύρανον.
 — ἐν τῷ πρώτῳ. V. Ζυζόν.
 — ἐν τῇ τετάρτῃ. V. Δέου.
 Hesiodus. V. Αἴνου. Βωμός. Ζῆλου. Ἡμέρα. Μεξείαδου.
 Ὀρθρου. (Οὔτου. Ὀψέ.)

Homeri loca. pagg. 2. 4. 5. 9. 12. 13. 14. 20. 24.
26. 27. 28. 33. 36. 39. 40. 41. 42. 47. 49. 51.
52. 55. 57. 58. 59. 60. 61. 66. 67. 71. 73. 74. 76.
77. 83. 86. 87. 88. 91. 93. 94. 101. 103. 104.
105. 106. 107. 108. 109. 112. 113. 115. 116.
121. 124. 129. 132. 137. 140. 143. 144. 146.
147. 148. 150.

Hyperides ἐν τῷ κατὰ Ἀρχιπρατίδου. V. Ἰερά.
[*Incertorum fragmenta*, V. Ἀχαρῆς. Ἀνασχάζειν. Δια-
βόη. Εὐθύς. Ἐπικηρύξαι. Ἐσπέρα. Κατοίκησις. Κέ-
δρ. Δητεργαῖν. Οἰκίζε. Ὀλίγον. Οὐδέν. Πεθξεν-
ν.]

Lysimachides, ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν πρὸς τοῖς
Ἀθηναίοις ῥητόρων. V. Θεωρῶς. (*Vide Animadv. ad
Amm.*)

Lucius ὁ Ταρραῖος, ἐν τῷ πρώτῳ Παρομιῶν. V. Αἶν.

Menander. V. Ἀρπαγή. Κηρύξαι. Πότ.

— Ἀδελφοῖς. V. Διέφθαρ.

— ἐν Δακτυλίῳ. V. Παιδίσκη.

— ἐν Δυσκόλῳ. V. Εὐρεῖν. Εὐθύς.

— ἐν Ἠνιόχῳ. V. Ἀρπαγή. Χειμάζειν.

— ἐν Ἡραῖῳ. V. Ἰοδί.

— ἐν Νομοθέταις. V. Λυχνίον.

— ἐν Παιδίῳ. V. Διαστῆς.

— ἐν Παρακαταθήκῃ. V. Θύρα.

— ἐν τῷ Ὑμνίδι. V. Αἰτῶ.

— Ὑποβολιμαίοις. V. Λέμβοι.

— ἐν Ψευδραχλεῖ. V. Ἦς.

Mnaseas, ἐν τοῖς περὶ τὴν Εὐρώπης. V. Νηρείδες.

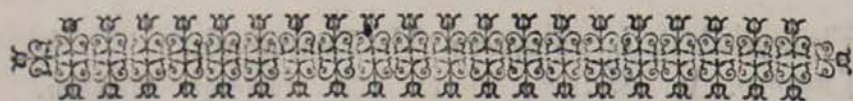
Neanthes ὁ Κυζικηνός, ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν. (*Vide
Animadv. ad Amm.*)

- Nilus. V. Πειρατής. (*Vide, quae ad istum locum notantur.*)
- Philemon ὁ Αἰζωνίδης, V. Πόνηρον (*citatur a Tryphone*)
[*Philosophi. V. Ἐρωτᾶν. Λαλεῖν.*]
- Phylarchus. V. Χλαμύς. (*sub teste Didymo.*)
- Pindarus. V. ΔίσηϞ.
- Plato. V. ΠρᾶτϞ.
—— ἐν Ὄρει. V. Παίδουσις.
—— ἐν Πρωταγόρα. V. Δύναμις Εὐφραίνεσθαι. Ἴσσι.
—— ἐν Σοφιστῇ. V. Λαλεῖν.
[*ἔνοι τῶν Ποιητῶν. V. ΔιαβόηϞ.*]
- Polemo, V. Χλαμύς. (*fide Didymi*)
- Polidippus. V. Βάεις. (*ex conjectura*)
- Potamo. V. Ἐρωτᾶν.
- Ptolemaeus, ἐν ἀρώτῳ ἀεὶ Ἡρώδου τῆ Βασιλέως. V. Ἰδυμαῖοι.
- Ptolemaeus ὁ Ἀσκαλωνίτης. V. Τέλετες.
—— ἐν δευτέρῳ τῶν ἐν Ἰλιάδι Πεσωνιδῶν. V. Σταφυλίω.
—— ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεΐα Πεσωνιδῶν. V. Σταφυλίω.
- Pythia. V. Κωφός.
- Sappho. V. Ἄρλι. [*citatur Didymo in V. Χλαμύς.*]
- Solon, ἐν τοῖς Ἀξοσιν. V. Οἰκότειψ.
- Sophocles, ἐν Ἠλέκτρα. V. Ἐνταυθαῖ.
—— ἐν Τραχινίαις. V. Ἐνδον.
—— ἐν Χρύση. V. Βωμός.
- Sophron. V. Πῦς.
- Theopompus. V. Διαπολιτθέσθαι.
—— ἐν εἰκοστῇ ἔκτῃ. V. Ἴερά.
- Thucydides. V. ἈγγελϞ. Μοχθηρός. Παρέχειν. ΠέξειϞ. ΦάκελϞ.

Thucy-

- Thucydides, ἐν τῇ ἀρώτῃ. V. Συμμαχεῖν.
 Trypho. V. Δήμητες. ἘπικίδειⓄ. Πόνηρον. Ψάλλιον.
 — ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλλωισμῶ. V. ΔίσκⓄ. Χλαῖναν.
 — ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀθητικῆς Πεσοφδίας. V. Ἐξανέψιοι.
 Θαλαμάς. Μισησὴ. Τερχοί.
 — ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀθητικῆς Πεσοφδίας. V. Ἀρπαγή.
 [Veteres, οἱ παλαιοὶ, in V. Γεγύμμα. Κωφός. Μετρεῖσθαι.
 † πινὲς τῶν δεχαίων. In V. Εὐθύς. † οἱ δεχαῖοι, V.
 Εὐθύς. Τύρανον.]
 Xenophon. V. Χλαῖναν. (citus Tryphoni)
 — ἐν τῇ Ἀναβάσει. V. Ἀποδεχάται.
 — ἐν Οἰκονομικῶ. V. Ξυφόν.
 Zenodotus. V. Οὐδέν.

I N D E X V O C A B U L O R U M,

Quae in Ammonii libello exponuntur.

<p style="text-align: center;">Α.</p> <p>Α βαξ. pag. 1.</p> <p>ἀβάκιον. 1.</p> <p>ἀβέβηλα. 1.</p> <p>ἀβέβηλον. 2.</p> <p>ἀγαθός. 80.</p> <p>ἀγαλμα. 99.</p> <p>ἀγγελ[⊙]. 2.</p> <p>ἀγειν. 2.</p> <p>ἀγνοεῖν. 3.</p> <p>ἀγροα[⊙]. 4.</p> <p>ἀγροαί[⊙]. 4.</p> <p>ἀγροάσαι. 150.</p> <p>ἀγρει[⊙]. 3.</p> <p>ἀγει[⊙]. 3.</p> <p>ἀγροῖκ[⊙]. 3.</p> <p>ἀγεθικ[⊙]. 3.</p> <p>ἀγεθνόμ[⊙]. 4.</p> <p>ἀγεθνομ[⊙]. 4.</p> <p>ἀσχιπεις. 3.</p> <p>ἀσχιπικὰ δίκαια. 3.</p>	<p>ἀγωνοθέται. 4.</p> <p>ἀδαίης. 4.</p> <p>ἀδέης. 4.</p> <p>ἀδελφε. 117.</p> <p>ἀελλα. 4.</p> <p>ἀθλιῦται. 5.</p> <p>ἀθλοθέται. 4.</p> <p>ἀθλον. 4.</p> <p>ἀθλ[⊙]. 4.</p> <p>αἰδεῖται. 5.</p> <p>αἰδώς. 5, 6.</p> <p>αἶθε. 8.</p> <p>αἰκία. 9.</p> <p>αἶν[⊙]. 6, 7, 8.</p> <p>αἰπόλ[⊙]. 9.</p> <p>αἰσχύνε[⊙]. 5.</p> <p>αἰσχμή. 5, 6.</p> <p>αἰτήμα. 5.</p> <p>αἰτώ. 5.</p> <p>ἀχαιία. 9.</p> <p>ἀχακ[⊙]. 80.</p>	<p>ἀχαρῆ. 10.</p> <p>ἀχαρής. 10.</p> <p>ἀκόντιον. 9.</p> <p>ἀκταί. 9.</p> <p>ἀλγεῖν. 118.</p> <p>ἀληθές. 10.</p> <p>ἀληθες. 10.</p> <p>ἀλίπατον. 11.</p> <p>ἀλίσπαρτοι. 11.</p> <p>ἀλίσπαρτον. 11.</p> <p>ἀλλοίωσις. 11. 93.</p> <p>ἀλλ[⊙]. 11. 61.</p> <p>ἀλοῶν. 10.</p> <p>ἀλοιῶν. 10.</p> <p>ἄμα. 13.</p> <p>ἄμαθ[⊙]. 15. 150.</p> <p>ἄμαρτάνη. 15.</p> <p>ἄμαρτηρία. 11. 12.</p> <p>ἄμπτός. 15.</p> <p>ἄμπτ[⊙]. 15.</p> <p>ἄμυγαλιῆ. 12.</p> <p style="text-align: right;">ἄμυγ^α</p>
--	--	--

- ἀστικός. 26.
 ἄστρον. 26.
 ἄστυ. 115.
 ἀσφόδελος. 26.
 ἀσφοδελός. 26.
 ἀσχολία. 9.
 ἀπελές. 27.
 ἀπέλετον. 27.
 ἀπέχων. 26.
 ἀπεχῶς. 26.
 ἀπμάζει. 26.
 ἀπμῆται. 26.
 ἄτμω. 71.
 ἄττα. 26, 27.
 ἄττα. 26, 27.
 ἀττική. 5.
 αὔθη. 27.
 αὔθις. 27.
 αὐτάγγελος. 2.
 αὔψις. 27.
 αὐχίν. 27.
 ἀφικέσθαι. 73.
 ἀφνειός. 113.
 ἀφροσύνη. 18.
 ἄφρων. 18.
 ἄττι. 27.
 ἄττις. 27.
 Β.
 Βάνυσος. 134.
 βάρβαρον. 29.
 βάρβαρος. 29.
 βαρβαρικόν. 28.
 βάρβαρον. 28.
 βάεις. 29.
 βάσανος. 29.
 βασιλεία. 29.
 βασιλεία. 29.
 βασιλεύς. 28. 138.
 βασιλεύειν. 29.
 βέβηλα. 1.
 βέβηλον. 2.
 βεβλήσθαι. 29.
 βιάζεσθαι. 18.
 βίος. 30.
 βιοτεύειν. 30.
 βιῶν. 30.
 βιώναι. 30.
 βλέπειν. 30.
 βλέφαρα. 30.
 βλεφαείδες. 30.
 βληχῆσθαι. 144.
 βλύειν. 32.
 βόειος πῆς. 31.
 βοηθεῖν. 31.
 βοός πῆς. 31.
 βυκολεῖν. 31.
 βύλη. 31.
 βύλη. 31.
 βύλεσθαι. 31. 70.
 βυλεύσασθαι. 31.
 βυλεύσασθαι. 31.
 βύπαις. 35. 109.
 βρέτας. 99. 142.
 βρέφος. 35.
 βρύειν. 32.
 βρύκειν. 32.
 βρυχῆσθαι. 145.
 βρύχειν. 32.
 βρυχεσθαι. 32.
 βρωμῆσθαι. 145.
 βωμός. 32. 34.
 Γ.
 Γαλακτοποτεῖν.
 115.
 γαμήλιος. 34.
 γεγενῆσθαι. 34.
 γεγονέναι. 34.
 γελοῖον. 36. 128.
 γέλοιος. 36.
 γελοῖος. 36.
 γενέθλια. 34, 35.
 γενέσια. 35.
 γενήσεται. 60.
 γέρων. 35. 36.
 γεφυριασμός. 129.
 γῆμαι. 36.
 γήμασθαι. 36.
 γηρᾶν. 37.
 γήρας. 37.
 γήρασις. 37.
 γηράσκειν. 37.
 γίνε.

γίνε. 76.	διαπολιθίεαζ. 44.	δῶμα. 45, 46. 103.
ζητεία. 142.	διδάξομαι. 43.	δωμάπον. 46.
ζάμμα. 37, 38.	διδάξω. 43.	δωροδωκία. 46.
ζαμμαλική. 50.	διδάσκαλ. 44.	E.
γυμνάσιον. 38.	διέφθαρον. 41.	Ἐγνα. 46.
γυμναδιῶται. 38.	διέθορον. 41.	ἐγναται. 46.
γυμνασία. 38.	δήγημα. 43.	ἐγερθίῳ. 17.
Δ.	δήγησις. 43.	ἐκτῆματα. 84.
Δαί. 39.	διχασις. 41.	[243.]
δαιτυμόν. 60.	δίκη. 44.	ἐκάρμιον. 139.
δάμαλις. 39.	διοκί(ξ)ε. 101.	ἐκχρίσαι. 46.
δαμάλης. 39.	διοκαγή. 16.	ἐδέαζ. 49.
δάματες. 40.	διορθέν. 43.	ἐδίδαξε. 46.
Δαμύλη. 125.	διόπι. 105.	ἐδιδάξατο. 46.
δέ. 39.	διπλάσιον. 43.	εἶδωλον. 142.
δέ. 39.	διπλῆν. 42, 43.	εἰκότως. 54.
δέξαομαι. 87.	δίσκε. 40.	εἰκόν. 46.
δέρη. 27.	διφθέρα. 43.	εἴλωτες. 111.
δεσπότης. 39. 86.	διχότομον. 43.	εἶνεκα. 106.
δήμητες. 40.	διχοτόμ. 43.	εἰσβολή. 78.
δήμι. 40.	διώκη ὁ κτηνοφ. 142.	εἰς οἶκον. 102.
δημόκον. 40.	δοάσατο. 44.	εἰσποίη. 19.
δήμ. 40.	δοιάσατο. 44.	εἰσφορά. 21.
δημός. 40.	δόξα. 45.	ἐκάπερι. 15.
διδάσκει. 42.	δору. 9.	ἐκχρον. 47.
διδάσκει. 2.	δоруξεν. 119.	ἐκει. 47.
διδασκῆς. 41.	δέλοι. 45.	ἐκείσε. 47.
διδασκῆναι. 85.	δύαμις. 45.	ἐκκλησία. 47.
διδάσκω. 44.	δυσμῆς. 64.	ἐκμάξαι. 112.
διδάσκω. 87.	δυσπειθής. 45.	ἐκμαρτυρία. 48.
διδασκαλία. 15.		ἐκποίη. 19.

- ἐκπολεμῆσαι. 47.
 ἐκπολεμῶσαι. 47.
 ἐλέατος. 48.
 ἐλεγχ. 91.
 ἐλεοί. 48.
 ἐλκ. 48.
 ἐλυτερον. 81.
 ἐμβάδες. 49.
 ἐμβατα †. 49.
 ἐμείο. 49.
 ἐμοίο. 49.
 ἐμμέλεια. 83.
 ἐμπειρία. 49, 50.
 ἐπαλείψαι. 46.
 ἐνδον. 50.
 ἐνδοξ. 53.
 ἐνεκα. 53.
 ἐνθα. 51, 52.
 ἐνθάδε. 51.
 ἐνθύμημα. 52.
 ἐνθύμιον. 52, 53.
 ἐνεός. 86.
 ἐνοεῖν. 53.
 ἐνοεῖσθαι. 53.
 ἐν. 113.
 ἐνταῦθα. 51.
 ἐνταυθοί. 51.
 ἐξάγγελ. 2.
 ἐξαγεψοί. 17, 54.
 ἐξανέψοι. 54.
 ἐξαπατάειν. 31.
 ἐξελεύθερος. 21.
 ἐξόβ. 53.
 ἐξότ. 53.
 ἐοικότα. 54.
 ἐπαγγελία. 139.
 ἐπαγγέλλει. 56.
 ἐπαγγέλλει. 139.
 ἐπακτῆρες. 81.
 ἐπακτοκέλης. 81.
 ἐπανορθοῦν. 43.
 ἐπίληπται. 66.
 ἐπιβάτης. 17.
 ἐπιβόητος. 42.
 ἐπίδοξ. 53.
 ἐπιδοτικός. 57.
 ἐπιθάλαμιος. 34.
 ἐπικήδειος. 54, 55.
 ἐπικηρυκία. 16.
 ἐπικηρυκεύσασθαι.
 56.
 ἐπικηρύξαι. 56, 81,
 82.
 ἐπικερεῖν. 31.
 ἐπικερεῖ. 55.
 ἐπικλήματα. † 84.
 ἐπιμαχεῖν. 131.
 ἐπιπείλαι. 55.
 ἐπισκῆψαι. 55.
 ἐπιστάτης. 44.
 ἐπιγραφής. 55.
 ἐπίσφαλον †. 42.
 ἐπιτήδευμα. 134.
 ἐπιτήθη. 138.
 ἐπιτίμησον. 56.
 ἐπιτίμιον. 56.
 ἐπιτίμιος. 56.
 ἐπίτιμον. 56.
 ἐπίτιμος. 56.
 ἐπιχαίρειν. 57.
 ἐραίν. 59.
 ἐρίσαι. 64.
 ἐρύεσθαι. 123.
 ἐρως. 59.
 ἐρωτᾶν. 57, 59.
 ἐσωερα. 60, 108.
 ἐσαθη ὁ ἀνδράς.
 124.
 ἐσαθη ἡ νόσος. 124.
 ἔσαι. 60.
 ἔση ὁ ἄνθρωπος.
 124.
 ἔσια. 32, 33.
 ἐσιάται. 60.
 ἐχάρα. 32, 34.
 ἔσω. 50.
 ἐταῖροι. 60, 143.
 ἐταῖρος. 60.
 ἐτεροίως. 11, 93.
 ἕτερος. 11, 61.
 ἐτεροφθαλμος. 60.
 εὖ. 63.
 εὐειδής. 61, 62.

εὐεργεσία. 63.
 εὐθέως. 62.
 εὐθύ. 62. 63.
 εὐθυμία. 146.
 εὐθύς. 62. 63.
 εὐμαθής. 61.
 εὐμορφος. 61.
 εὐνή. 88.

εὐπέτες. 122.
 εὐπορία. 114.
 εὐποροί. 114.
 εὐπορος. 113.
 εὐρεῖν. 61.
 εὐρέσθαι. 61.
 εὐστροφής. 55.
 εὐτραπέλον. 128.

129.
 εὐτραπέλος. 36.
 εὐτυχής. 103, 114.
 εὐφραίνεισθαι. 63.
 εὐφροσύνη. 146.
 εὐφυής. 61.
 εὐχερές. 122.
 ἔφη. 67.

ἔφησθαι. 35.
 ἔχθρος. 64.

Z.

Ζηλοί. 64.
 Ζηλοί. 64. 65.
 Ζηλοτυπία. 64.
 Ζηλοτυπία. 64.

ζήλας τρία εἶδη. 65.
 Ζηλώσαι. 64.
 Ζῆν. 30.
 Ζυγός, ἡ. 65.
 Ζυγός, ὁ. 65.
 Ζωή. 30.
 Ζώνη. 65.
 Ζώνιον. 65.

H.

Ἡ, pro ἔφη. 67.
 ἡγεμών. 28.
 ἡγέρθη. 65.
 ἡδέσθαι. 63.
 ἡδονή. 146.

Ἡδύλη. 125, 126.

ἡθῶ. 65.
 ἡώς. 66.

ἡμέρα. 66.

ἡς. 67.

ἡθῶ. 66, 67.

ἡσυχία. 68.

Θ.

Θαλαμάς. 68.

Θαλάμας. 68.

Θάρσος. 71.

Θαυμάζω. 68.

Θεάσασθαι. 69.

Θεᾶσθαι. 30.

Θεατής. 69.

Θημαχία. 68.

Θεία. 135.

Θέλαιν. 31. 70.

Θεομαχία. 68.

Θεράπεινα. 109.

Θεράποντες. 69.

Θερίζειν. 70.

Θέασθαι. 70.

Θεπάλιν. 117.

Θεωρεῖν. 69.

Θεωρῆσαι. 69.

Θεωρικόν. 69.

Θεωρός. 68, 69.

Θεωροί. 69.

Θησαυροί. 70, 71.

Θησαυροί. 70.

Θῆς. 71.

Θῆνες. 9.

Θεός. 71.

Θρεπτός. 101.

Θρήνος. 54.

Θρίπτες. 74.

Θριπιδέσασθαι. 74.

Θύελλα. 4.

Θύεσθαι. 72.

Θυμός. 72.

Θύοντι. 72.

Θύσι. 72.

Θύρα. 71, 72.

Θύραι. 72.

Θυραία. 71.

Θύ-

ῥῦσαι. 132.

I.

Ἰδιόζενος. 118.

Ἰθυμαῖοι. 73, 74.

ἰερά. 73, 104, 105.

ἰερεῖον. 73.

ἰερεῦσαι. 72.

ἰεραῖσαι. 72.

ἴκες. 74.

ἰκέσθαι. 73.

ἴμερ. 59.

ἴπες. 74.

Ἰθαῖοι. 73.

ἴδι. 76.

ἰδμός. 76.

ἴσοι. 74, 75.

ἰσπελής. 75, 92.

ἴσασθαι. 93, 94.

ἴτε. 76.

ἰχύς. 45.

ἰσδύκη. 76.

ἰσπέδη. 77.

ἰσρεία. 96.

ἰσσειογράφ. 76.

Ἰταλιῶται. 77.

Ἰταλοί. 77.

K.

Καδίσκ. 79.

κάδ. 79.

καθάρματα. 79.

καθάρσια. 79.

καθιερεῦσαι. 72.

καθιεραῖσαι. 72.

κάθησο. 80.

κάθισον. 80.

καμῆς. 79, 80.

κακόηθεια. 80.

κακός. 80.

κακοδοπία. 80.

κάλλαια. 80.

κάλλι. 80.

καλῶς. 63.

κάμαλ. 80.

καμα-
τηῆς. 117.

καρθαεῖζειν †. 79.

καρδάξ. 83.

καταβολή. 78.

κατάγμα, ἐκτετα-
μῆως. 78.

κατάγμα, βε-
χέως. 78.

κατακείσθαι. 15.

κατάκλισις. 47.

κατακλήρυ. 17.

καταφρογῆν. 144.

κατὰ χειρὸς ὕδαρ
αἰτήσαι. 21.

καταχύματα. 78.

καταχύσματα. 78.

κατοίκησις. 77, 78.

κατοίκισις. 77, 78.

καῖς. 29.

κέδρ. 81.

κέδρ. 81.

κέλης. 80.

κελύφανον. 81.

κέλυφ. 81.

κηρύξαι. 81.

κιβωτός. 82.

κίεσ. 74.

κιάρα. 82.

κίθαισις. 82.

κίθαισις. 82.

κίθαριός. 82.

κίση. 82.

κλήμα. 83.

κληράσασθαι. 87.

κλήσις. 82, 83.

κλήμα. 83.

κλύσαι. 83.

κοινοί. 74, 75.

κοίρα. 28.

κοιτάζειν. 145.

κοίτη. 145.

κομᾶν. 84.

κομιδή. 83.

κομιδή. 83.

κόνις. 84.

κόνις. 84.

κόπη. 83.

κόρδαξ. 83.

κορδύλη. 125.

κόρυ-

κόρυδ[⊙]. 84.
 κορύδαλ[⊙]. 84.
 κόσμ[⊙]. 84.
 κρειάν. 84.
 κραιπάλη. 85.
 κρατεῖν. 22.
 κρίνειν. 85.
 κλήμα. 85.
 κλήματ^α. 84.
 κλήσις. 85.
 κωθέειν. 85.
 κύειν. 85.
 κωεῖν. 143.
 κυπιάζειν. 85.
 κύπειν. 85.
 κύρχεις. 18.
 κύει[⊙]. 39. 86.
 καμωδοί. 138.
 καμωδοποιόι. 138.
 καμωδοποιός. 86.
 καμωδός. 86.
 κωφός. 86.

Λ.

λαβεῖν. 87.
 λαγχάνειν. 86, 87.
 λαλει. 44.
 λαλεῖν. 87.
 λαμπήγ. 90.
 λάτρεις. 71.
 λέγειν. 87.

λέγφ. 44.
 λεία. 88.
 λέμβ[⊙]. 87.
 λέμφ[⊙]. 88.
 λέπας. 87.
 λεπάς. 87.
 λέχος. 88.
 λήμα. 89.
 λήμμα. 89.
 ληνίς. 77.
 λήτον. 89.
 λητρυγείν. 89.
 λίαν. 88.
 λίβαν[⊙]. 89.
 λιβανωτός. 89.
 λιτρυγείν. 89.
 λογίζεσθαι. 19.
 λογιστά. 19.
 λογογράφ[⊙]. 90.
 λογοποιός. 90.
 λόγος. 90.
 λυρωδός. 82.
 λύσσα. 92.
 λυχνίον. 90.
 λύχν[⊙]. 90.
 λυχνούχος. 90.

M.

Μάγος. 92.
 μαζός. 91.
 μαΐα. 135.

μαχαισιμός. 65.
 μακρολόγ[⊙]. 91.
 μάμη. 135.
 μανία. 92.
 μαντεία. 92.
 μαυική. 92.
 μαρτυρία. 48. 91.
 μάρτυς. 91.
 μαφός. 91.
 μάχαιρα. 90.
 μαχαιρίς. 90.
 μάχη. 91.
 μέθη. 85.
 μειράκιον. 36. 93.
 μειρακίσκ[⊙]. 93.
 μείραξ. 36. 93.
 μέλι, μελιττής.
 117.
 μελλόεφιθ[⊙]. 35.
 μέμψις. 94.
 μεταβάλλεσθ[⊙]. 92.
 μεταδοτικός. 57.
 μεταμορφεσθ[⊙]. 93.
 μετοίκιον. 75.
 μέτοικ[⊙]. 75. 92.
 μετρεῖσθαι. 93.
 μηκασθαι. 144.
 μηλωτή. 43.
 μηβαλοίας. 11.
 μικρόν. 103.
 μινύρεσθαι. 94.

μινυείζειν. 94.
 μισοπή. 94.
 μισάτη. 94.
 μισός. 95.
 μίσωμα. 95.
 μνεία. 95.
 μνήματα. 95.
 μνημεία. 95.
 μνήμη. 95.
 μονόφθαλμο. 61.
 μορφάζειν. 61.
 μόχο. 39.
 μόχθηρα. 116.
 μοχθηρός. 95.
 μόχθηρος. 95, 96.
 μόχθο. 117.
 μῦθ. 96.
 μυκᾶσθαι. 145.
 μυκίης. 123.
 μύελοι. 96.
 μυελοι. 96.
 N.
 Ναός. 96.
 ναυαγία. 97.
 ναυάγιον. 97.
 ναύκλησι. 96, 97.
 ναυκράεια. 97.
 ναύκρασι. 97.
 νεαλές. 97.
 νεαρίας. 36.
 νεαρίσκ. 36.

νεαρόν. 97.
 νεβροί. 145.
 νῆες. 98.
 Νηρείδες. 97, 98.
 Νηρέως θυγατέρες.
 97, 98.
 νίψαι. 83.
 νοσεί. 24.
 νόσος, νοσηρός. 117.
 νοσθύνειν. 145.
 νοσσία. 145.
 νοσσοί. 145.
 νοῦς. 99.
 νυῦ. 99.
 νυί. 99.
 νωθέτερος. 99.
 νωχλέτερος. 99.

Ξ.

Ξενίζειν. 99, 100.
 Ξέν. 118.
 Ξόανον. 99.
 Ξυτός. † 100.

Ο.

Ὀβελ. 100.
 Ὀβολ. 100.
 ὄδ. 100.
 ὄδι. 100.
 οἶχαδε. 102.
 οἰκεῖοι. 3, 100.
 οἰκέταμ. 45, 70.

οἰκέτης. 101.
 οἰκεύς. 102.
 οἰκῆες. 100.
 οἶκημα. 103.
 οἰκία. 102, 103.
 οἰκίζε. 101.
 οἰκίσκ. 103.
 οἶκ. 102.
 οἰκότεψ. 101.
 οἰκωμύη. 84.
 οἰκισμός. 102.
 οἶκλ. 102.
 οἶμη. 102.
 οἶμ. 102.
 οἰνάνθη. 102.
 οἶναρα. 102.
 οἶνη. 102.
 οἶτρ. 92.
 ὀκωχή. 16.
 ὄλι. 103, 113,
 114.
 ὀλίγον. 103.
 ὀλιαθ. ὀλιαθηρός.
 117.
 ὄλμ. 104.
 ὄμ. 13, 14.
 ὄνειρον. 139.
 ὄραν. 104.
 ὄργη. 72.
 ὄρθόν. 63.
 ὄρθοπύγιον. 25.
 ὄρρ. 104.

ὄμμ⊙. 104.
 ὄρριθυτής. 104.
 ὄρριθοσκοπ⊙. 104.
 ὄρρπύγον. 25.
 ὄρρφή. 104.
 ὄρρσπύγον. 25.
 ὄρρ⊙. 25.
 ὄρρῶδειν. 25.
 ὄσια. 104.
 ὄπι. 105.
 ἔδέν. 105.
 ἔθέν. 105.
 ἔκων. 105.
 ἔκῆν. 105.
 ἔλή. 107. 150.
 ἔνεχα. 106. 136.
 ἔρ⊙. 107.
 ἔρῆς. 107.
 ἔρῶσται. 29.
 ἔτ⊙. 106.
 ἔτοσί. 106.
 ὀφείλειν. 107.
 ὀφείλημα. 107.
 ὀφλεῖν. 107.
 ὀφλημα. 107.
 ὀχθα. 108.
 ὀχθοί. 108.
 ὀχλ⊙. 114.
 ὀψαρέτης. 108.
 ὀψέ. 60. 108.
 ὀψέ ἡμέρας. 60.

Π.

Παῖδα. 111.
 παιδάειον. 35.
 παιδεία. 110.
 παιδύσις. 110.
 παιδίον. 35.
 παιδισκάειον. 111.
 παιδίσκη. 109. 111.
 παιδίσκ⊙. 35.
 109.
 παῖς. 35. 109. 110.
 πάληξ. 35.
 πάλτον. 109.
 πανός. 90.
 παρῶ. 20.
 παρῶβολή. 109.
 παρῶδειγμα. 109.
 παρῶίνεσις. 132.
 παρῶκέρρωται. 109.
 παρῶκέρρωται. 109.
 παρῶπλεῖν. 113.
 παραιί. 108.
 παρεῖαι. 108.
 παρέχειν. 108.
 παρέχεσθαι. 108.
 παρθενία. 110.
 παρθεν⊙. 110.
 παροιμία. 8.
 παρυσία. 115.
 παρῤυσία. 115.

Kk 2

πάσαοται, βραχέος
 τοῦ α. 109.
 πάσαοται, ἐν ἐκ-
 τάσει τοῦ α. 109.
 πάσχειν. 110.
 πάσχων. 110.
 πατραλοίας. 11.
 πάτεια. 111.
 πατεικοί. 111.
 πατρίς. 115.
 πατειώτης. 115.
 πατρῶα. 111.
 πέι. Dor. 118.
 121.
 πεφθαρχεῖν. 121.
 πέιθεαδ. 121.
 πεῖρα. 49.
 πέιρα. 112.
 πευρατής. 112.
 πευρατής. 112.
 πελατής. 111.
 πέλτη. 109.
 πενετής. 111.
 πένης. 111.
 πελιβότη⊙. 42.
 πεπιπεπάτηκε. 22.
 πεπιεπάτησε. 22.
 πεπιμάξαι. 112.
 πεπιωλεῖν. 113.
 πεπιωοῖν. 116.
 πεπιφοεῖ. 82.

πεσ-

- πεισεύειν. 85.
 πεῦσις. 59.
 πῆ. 112.
 πηδάλιον. 112.
 πήρα. 112.
 πλεῖν. 113.
 πλῆθ[⊙]. 114.
 πληθελον. 112.
 πλῆμα. 114.
 πλῆμναι. 114.
 πλοῖα. 98.
 πλέσιοι. 114.
 πλέσι[⊙]. 113.
 πλῆτ[⊙]. 114.
 πλύναι. 83.
 ποθεῖν. 59.
 πόθ[⊙]. 59.
 ποῖ. 113.
 ποῖ. Dor. 118. 121.
 πιεῖν. 116.
 ποίημα. 43.
 ποίησις. 43, 90.
 ποιμῆν. 9.
 πολεμικός. 114.
 πόλεμ[⊙]. 91.
 πολέμι[⊙]. 64.
 πόλις. 115.
 πολίτης. 115.
 πολυλόγ[⊙]. 91.
 πολυτίμητ[⊙]. 118.
 πολύημ[⊙]. 118.
 πόμα. 114.
 πομπεία. 115.
 πομπή. 115.
 πονεῖν. 118.
 πονηρά. 96.
 πόνηρον. 116.
 πονηρόν. 116.
 πονηρός. 80. 116.
 πόνηρ[⊙]. 80. 116.
 πόν[⊙]. 117.
 παρεύεσθαι. 140.
 πορθμός. 76.
 πότη[⊙]. 118.
 ποτός. 118.
 ποῦ. 113.
 πρέσβεις. 120.
 πρέσβυς. 120.
 πρεσβεύειν. 118.
 πρεσβεύεσθαι. 118.
 πρεσβεύουσι. 120.
 πρεσβεύονται. 120.
 πρεσβύτης. 36.
 πρεσβεηκώς. 36.
 πρεσβηκώς. † 83.
 πρεσμοίρας. 120.
 πρεξεν[⊙]. 118.
 πρεσκλησις. 83.
 πρεστέρα. 119.
 πρεστεραία. 119.
 πρεστερ[⊙]. 119.
 πρεσκρέειν. 121.
 πρεσπλάειν. 121.
 πρεσφατον. 97.
 πρεστομή. 46.
 πρεσώρας. 120.
 πρυτανεία, τά. 119.
 πρυτανεία, ἡ. 120.
 πραιί. 104.
 πραιτ[⊙]. 119.
 πραιτότοκ[⊙]. 121.
 πραιτοτόκ[⊙]. 121.
 πρώτως. 119.
 πρωχός. 111.
 πυθάν, ἡ. 121.
 πυθάν, ὁ. 121.
 πυθάρα. 57. 59.
 πῦς. Dor. 118. 121.
 πῶ. Dor. 118.
 121, 122.
 πῶμα. 114.
 P.
 'Ράδιον. 122.
 ράπαν[⊙]. 122.
 ραφανίς. 122.
 ράφανον. 122.
 ράφαν[⊙]. 122.
 ρείθρον. 122.
 ρεῦμα. 122.
 ρέφανον. 122.
 ρίς. 123.
 ροά. 123.

ῥοδῆ 123.
 ῥόδον. 123.
 ῥοδωνιά. 123.
 ῥοιά. 123.
 ῥύγχϙ. 123.
 ῥύεσθαι. 123.
 Σ.
 Σεῖο. 129.
 σπικός. 96. 128.
 σπμείον. 135.
 σιγή. 128.
 σικελιώται. 77.
 σικελιώτης. 128.
 σικελός. 128.
 σίκκινις. 83.
 σισύρα. 128.
 σισύρα. 128.
 σιωπή. 128.
 σκαφηφόρι. 75.
 σκέπτεσθαι. 128.
 σκήπτεσθαι. 128.
 σκύλακες. 145.
 σκύμνοι. 145.
 σκῶμμα. 128.
 σοῖο. 129.
 σόλϙ. 40.
 σοφός. 129.
 σπαθῆδαι. 130.
 σπήλαιον. 18.
 σπονδαί. 129, 130.

σπαθάζειν. 130.
 σταβιῶαι. 123.
 σταφύλη. 124.
 σταφυλή. 124.
 σταφυλϙ. 126.
 στάχυς, βραχέως.
 ἐκτεταμένως. 124.
 στῆαι. 123.
 στοιχεῖον. 37.
 στρατεία. 130.
 στρατόθυμα. 130.
 στρατόπεδον. 130.
 στρατός. 130.
 στρέξ, ἦ. 132.
 στρέξ, ὄ. 132.
 συγγενεῖς. 3.
 σύγγραμμα. 131.
 συγγραφεύς. 76.
 συγχαίρειν. 57.
 συμβολιστῆς ἑποφά-
 σεις. 58.
 συμβεβλή. 132.
 συμμαχεῖν. 31.
 131.
 σύμμαχοι. 35.
 συμπάχειν. 110.
 συμπάχων. 110.
 σύνεργϙ. 131.
 συνεργός. 131.
 συνετός. 129.
 σύνθεσις. 131.

συνθήχη. 130.
 συνοικία. 103.
 συνοικίζεϙ. 101.
 σύνταγμα. 131.
 συνταγματάρχης.
 131.
 σύνταξις. 131.
 σφάκελϙ. 141.
 σφάξα. 132.
 σφάπτεσθαι. 72.
 ριτῆ. 133.
 ριτῆς. 133.
 ρολῆ. 133.
 σαφροσύνη. 110.
 σάφρων. 110.
 Τ.
 Τάλαν. 133.
 τάλας. 133.
 τανθαρίζειν. 79.
 τάπητες. 133, 134.
 ταυροκτόνϙ. 134.
 ταυροκτοῖνϙ. 134.
 ταῦρος. 25.
 τέχος. 104.
 τέθηκε. 22.
 τείχη. 135.
 τειχία. 135.
 τεκμήριον. 127.
 τέχνα. 145.
 τέρας. 135.

- τέρσις. 146.
 τετράδραχμον. 134.
 τέτραχμον. 134.
 τεχνίασμα. 135.
 τέχνη. 150. 134.
 τεχνήματα. 135.
 τεχνίτης. 134.
 τήθη. 135. 138.
 τήθις. 135. 138.
 τίθεν νόμον. 136.
 τίθε νόμον. 136.
 πθλώος. 135. 136.
 τίθη νόμον. 136.
 τίκτειν. 84, 85.
 πμωρεῖν. 136.
 πμωρεῖσθαι. 136.
 πτθή. 135. 138.
 πολμα, πολμηές.
 117.
 πόμ. 136.
 πομός. 136.
 πονθοεῖζειν. 79.
 τήνεχα. 136.
 τήτον. 107.
 τήτονί. 107.
 τραγωδοί. 138.
 τραγωδοποιοί. 138.
 τραγωδός. 86.
 τραγωδοποιός. 86.
 τραχάποι. 35.
 τριέτες. 137.
- τριέτες. 137.
 τρέπ. 65, 66.
 τροφός. 135, 136.
 τροχοί. 137.
 τσόχοι. 137.
 τρυγίλος. 15.
 τύραν. 138.
- Υ.
- ὕβρις. 9.
 ὑδροποτειν. 115.
 ὑλακλεῖν. 145.
 ὕμν. 139.
 ὑπάγειν. 140.
 ὑπαίρω. † 140.
 ὑπαντήσασθαι. 139.
 ὕπαρ. 139.
 ὑπάρξασθαι. 140.
 ὑφμαχεῖν. 31.
 ὑφοράν. 104.
 ὑφτίθεσθαι. 16.
 ὑποχνεῖται. 56.
 ὑπογραμμός. 140.
 ὑποθέσθαι. 70.
 ὑπόμνησις. 16.
 ὑπόχεσις. 139.
 ὑποψία. 139.
 ὕσα. 119.
 ὕπερ. 119.
 ὕπερως εἶχειν. 119.
 ὕφηγητής. 140.
- ὑφραπς. 139.
 Φ.
 Φάγαίνα. 142.
 φαγέδαινα. 142.
 Φαιούλη. 125.
 Φάκελ. 141.
 φακή. 141.
 φακοί. 141.
 Φανός. 90.
 Φάντασμα. 142.
 Φαρμακεία. 141.
 Φαρμακεύς. 142.
 Φαρμακός. 142.
 Φάσγανον. 97.
 Φάσκολ. 141.
 Φάσκη. 44.
 Φασκάλιον. 141.
 Φάσμα. 142.
 Φαυλία. 141.
 Φέρειν. 2.
 Φερνή. 144.
 Φέρνιον. 144.
 Φεύγει δίκην. 142.
 Φθία. 143.
 Φθιοί. 142.
 Φθιώται. 142.
 Φθόν. 64, 65.
 Φιλεῖν. 143.
 Φίλοι. 143.
 Φίλ. 60.

Φόνος, Φονή. 126.	χάραξ, ὄ. 145.	χῦτρα. 149.
Φέρϑ. 143.	χάειν. 117.	χυτρεία. 149.
Φορός. 143.	χάειν. 53.	Ψ.
Φεάσαι. 144.	χάεις. 63.	Ψάλλιον. 149.
Φεάσον. 144.	χειμάζειν. 70, 146.	Ψάμαθϑ. 15. 149.
Φρένες. 99.	χιτώνιον. 148.	Ψέλλιον Dor. τὸ
Φειμαγμός. 144.	χιτωνίσκϑ. 148.	ἄκρον. 149.
Φειμάπθεσται. 144.	χλαμύς. 147.	Ψέλλιον. 149.
Φρυάπθεσται. 144.	χλαίνα. 146, 147.	Ψιλή πρσοφθία.
Φρυμαγμός. 144.	χλανίδες. 147.	149.
Φεσνεῖν. 144.	χῶς. 148.	Ψόγϑ. 94.
Φυλία. 141.	χῶς. 148.	Ψοφεί. 83.
Φύλλον. 144.	χολάδες. 148.	Ω.
Φύλον. 144.	χόλικες. 148.	Ωμογέρον. 36.
Φωλέος. 145.	χρηγεῖον. 148.	ὠήσαλϑ. 150.
Φωλεύειν. 145.	χρηγός. 148.	ὠρα. 150.
Φωνεῖν. 144.	χρῆς. 148.	ὠρα. 150.
X.	χρεμετίζην. 145.	ὠρεῖν. 69.
Χαρά. 146.	χρέϑ. 107.	ὠρύεσται. 144.
χαρακώματα. 145.	χρήσαλϑ. 94.	ὠτειλή. 48. 107.
χαρακώσαντες.	χρησται. 149.	150.
145.	χρησθελιον. 73. 149.	ὠφελον. 8.
χάραξ, ἦ. 145.	χρῶνϑ. 79, 80.	

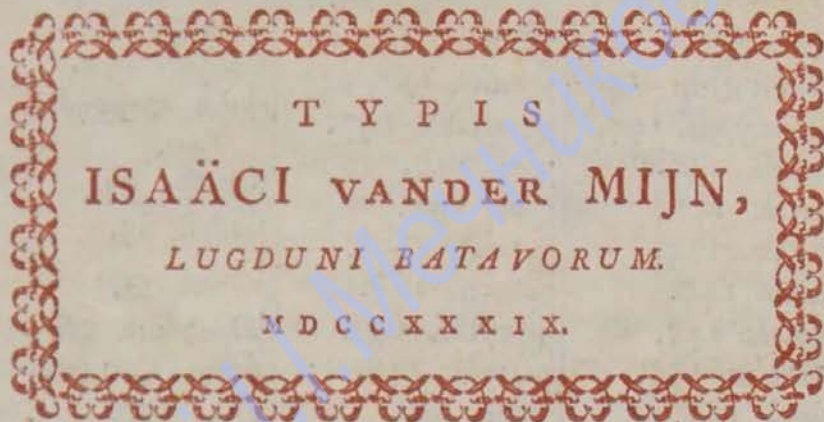
Τ Ε Λ Ο Σ.

99.

H-93049.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

T Y P I S

ISAÄCI VANDER MIJN,

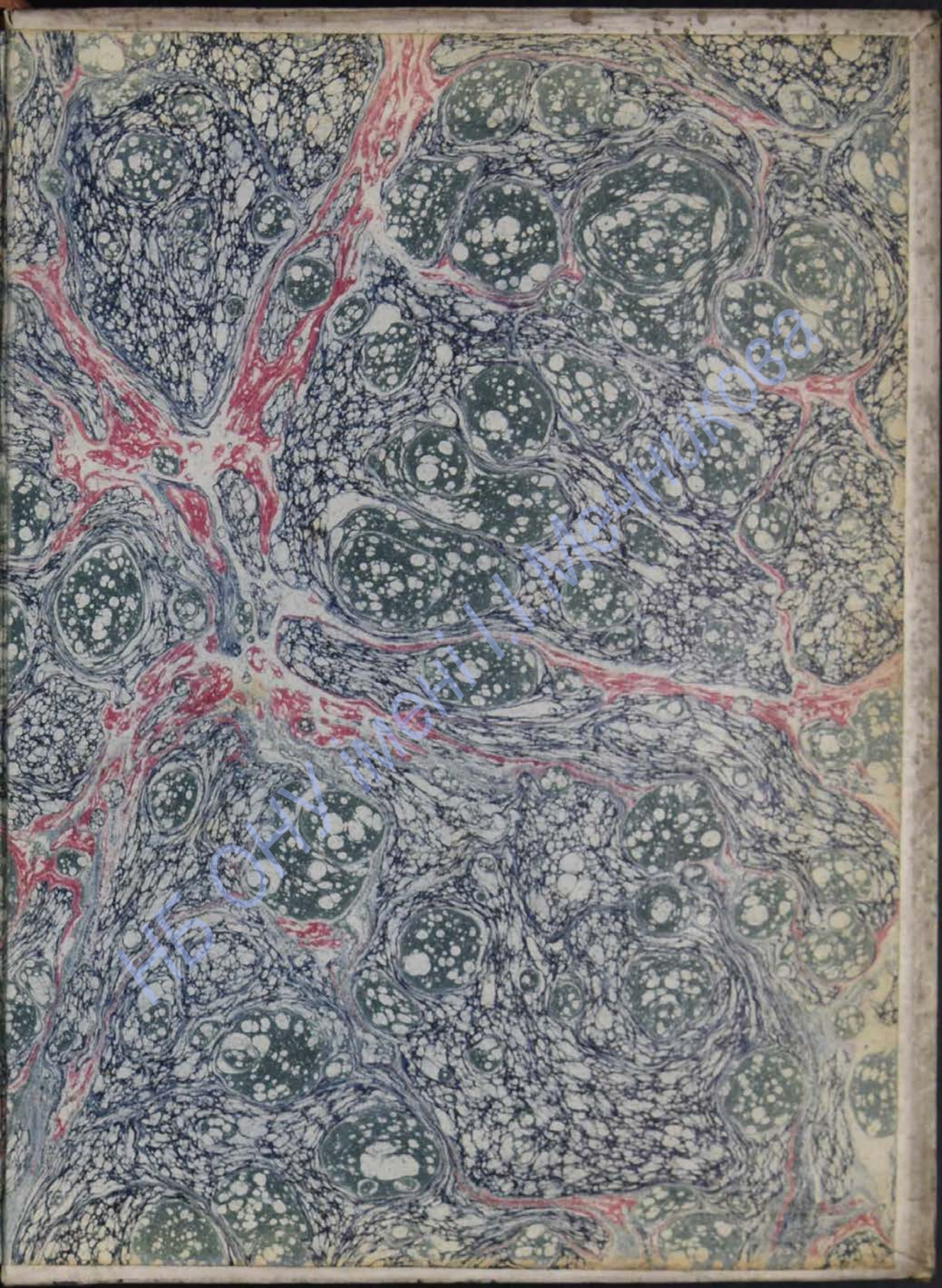
LUGDUNI BATAVORUM.

M D C C X X X I X.

НБ ОНУ имени

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова